ne
.
Č e oxra

I.
I

PASEKA
KNIŽNÍ KLUB
1998

JEDNA

THE WITCHING HOUR
Copyright © 1990 by Anne O'Brien Rice

Translation © A. & Z. Freugers,1998
Cover art and illustrations © Zdeněk Netopil,1998

Paseka:
ISBN 80-7185-056-X (2. díl)
ISßN 80-7185-037-3 (soubor)
ISBN 80-7185-034-9 (1. díl)

Knižní kfub:
ISßN 80-7176-807-3 (2. díl)
ISßN 80-7176-861-8 (soubor)
fSBN 80-7176-860-X (1. díl)

ZÁZNAMY O ČARODĚlNICÍCH Z MAYFAIRU

Předmluva překladatele k I. až IV. části;

První čtyři části těchto análů obsahují materiál sepsaný latinsky Petyrem van Abelem výhradně pro Talamasku. Petyr používal převážně latinu zašifrovanou způsobem, který byl v Talamasce běžně používán od 14. do 18. století; tak byly chráněny zápisy a epištofy před slídivýma očima. Velkou část zaznamenal Petyr anglicky a francouzsky; když se ocit(mezi Angličany, vedl své záznamy ve francouzštině, naopak mezi Francouzi v angličtině. Tyto dva jazyky mu skýtaly možnost vyjádřit volněji své pocity a myšlenky než latinská šifra,

Většina tohoto materiálu je napsaná ve formě epištol. Tuto formu používala Talamasca pro své archivní zprávy nejčastěji aje tomu tak dodnes.

Tehdy stál v čele řádu Stefan Frank; záznamy, jež následují, jsou většinou adresovány jemu a nacházíme v nich důvěrný, někdy až neformální tón, Nicméně Petyr van Abel si při psaní vždycky uvědomoval, že jeho záznamy se v průběhu času dostanou i k nezasvěcenému čtenáři, a proto si dal velkou práci, aby vyprávěl vše co nejpodrobněji. Z tohoto důvodu se může stát, že do detailů popisuje například kanál v Amsterdamu, i když dopis je určen člověku, jenž u tohoto kanálu žije.

Překladatel nic nevynechal. Materiál je pozměněn jen v těchto případech: jetliže záznamy byly poničeny a nejsou čitelné, jestliže je šifrovaná latina

dnešním učencům Talamasky nesrozumitelná, a konečně tam, kde byly užity zastaralé výrazy, jež v dnešním jazyce čtenáři zkreslují význam. Překladatel samozřejmě použil současný pravopis.

Čtenář by si měl uvědomit, že angličtina z konce 17. stofetí je jazyk, jenž už známe. Některé výrazy mu mohou připadat hovorové, ale v jazyce té doby se běžně vyskytovaly a překladatel je do textu nepřidal.

lestliže se Petyrův pohled na svět zdá na svou dobu "existenciální", člověku stačí znovu si přečíst Shakespeara, který tvořil asi sedmdesát pět let před vznikem tohoto materiálu. Tím si ověří, s jakou dávkou ateismu, ironie a existencialismu se tehdy psalo. Totéž můžeme tvrdit o Petyrově postoji k sexualitě, Pouze prudérnost 19. století nás nutí zapomenout, že 17. a 18. století bylo k potřebám těla v tomto ohledu mnohem liberálnější.

Hovoříce o Shakespearovi nesmíme opomenout Petyrovu lásku k němu, k jeho sonetům i hrám. Často zdůrazňoval, že Shakespeare je jeho oblíbený autor.

Celý příběh Petyra van Abela, sám o sobě velmi poutavý, je uložen v Záznamech pod jeho jménem v sedmnácti svazcích obsahujících úplné překlady zpráv o případech, na nichž kdy pracoval, a to v pořadí, jak byly tyto zprávy napsány.

Vlastníme také dva portréty Petyra, jež byly namalovány v Amsterodamu. Jeden obraz na objednávku Roemera Franze, našeho tehdejšího ředitele, vytvořil Franz Hafs a je na něm vidět vytáhlého světlovlasého mladíka téměř nordického vzezření, s oválnou tváří, výrazným nosem, vysokým čelem a tázavýma očima. Na druhém portrétu namalovaném o dvacet let později Thomasem de Keyser se Petyr jeví jako muž krásné urostlé postavy, jeho tvář je plnější, i když stále výrazně úzká, ozdobená pečlivě zastřiženým knírkem a vousy; vlnité světlé vlasy se mu derou zpod černého baretu se širokým okrajem. Na obou obrazech Petyr vypadá uvolněně, téměř vesele, což bylo typické pro holandské portréty z té doby.

Petyr patřil do řádu Talamasca od dětství až do své smrti. Zemřel při plnění svých povinností ve věku třiačtyřiceti let. Okolnosti jeho smrti čtenáři blíže objasní jeho poslední zpráva.

Petyr byl dobrý posluchač i vypravěč a vášnivý, ba impulzivní člověk. Psal rád a snadno. Miloval společnost amsterodamských umělců a ve svém volném čase s nimi trávil dlouhé hodiny. Ve svých komentářích tíhne ke květnatému slohu, zachází často do nejmenších podrobností a činí tak někdy nadmíru emocionálním způsobem. Některým čtenářům se jeho styl nemusí vidycky zamlouvat. Jiní mohou najít zalíbení v přesných popisech událostí i jeho vlastních pocitů; poskytuje nám takto možnost poznat svou povahu.

6

Petyr uměl do určité míry číst myšlenky druhých lidí, ale jak se sám přiznává, dělal to nerad, protože této metodě nedůvěřoval. Dokázal svou vůlí přinutit malé předměty, aby se pohybovaly, také mu nečinilo potíže zastavit hodiny a ovládal ještě další "kouzla".

S Talamaskou se poprvé dostal do styku, když se jako osmiletý sirotek potuloval ulicemi Amsterodamu. Prý vycítil, že Domov Talamasky se postará o lidi, kteří jsou "jiní", o takové, jako byl on, a nějakou dobu se ochomýtal kolem. Jednou v zimě usnul na prahu Domova, a kdyby ho byl nenašel Roemer Franz, chlapec by určitě zmrzl. Ukázalo se, že hoch umí psát latinsky a holandsky a rozumí francouzsky.

Na život s rodiči si téměř nepamatoval. Nepomohlo mu ani to, když později zjistil, kdo byl jeho otec: Jan van Abel, známý chirurg z Leidenu, který byl autorem obsáhlých lékařských spisů s anatomickými ifustracemi, v té době velmi oceňovanými.

Petyr často opakoval, že Talamasca pro něj znamená otce i matku, a stal se jedním z jejích nejoddanějších členů.

Aaron Lightner, Talamasca
V l.ondýně 1954

7

ČARODĚJNICE Z MAYFAIRU

Část I
Ze zápisů Petyra oan Abela pro Talamasku
1689

Montcleve, Francie, září 1689
Milý Stefane,
konečně jsem dospěl do Montcleve, městečka ležícího na samém okraji Cévenneských hor - to jest v jejich předhůří. Toto ospalé opevněné město s šindelovými střechami a pochmurnými bastiony se skutečně, jak mi bylo řečeno, připravuje na upálení velké čarodějnice.
Začíná zde babí léto, údolím vane svěží vánek, snad trochu proteplený žárem přicházejícím od Středozemního moře. Z bran městečka je krásný výhled na vinice, kde se pěstují hrozny, z nichž se vyrábí víno Blanquette de Limoux.
Vypil jsem ho prvního večera víc, než je moje obvyklá míra, a tedy mohu souhlasit s tím, že je opravdu tak skvělé, jak tvrdí zdejší obyvatelé.
Jenomže, Stefane, ty víš, že k tomuto kraji nechovám žádnou zvláštní lásku, protože ozvěna z hor stále přináší výkřiky vražděných kacířů, které zde před staletími v hojném počtu upalovali. Kolik času musí ještě uplynout, než země do sebe vsákne prolitou krev tak hluboko, aby se na mrtvé mohlo zapomenout?
Talamasca však nezapomíná. My, kdo žijeme ve světle mihotavých svící, ve světě knih a popraskaných pergamenů, v příšeří, s očima unavenýma a přimhouřenýma, držíme ve svých rukou historii. Slouží ngni nám. A dobře si pamatuji z dob dřívějších, ještě než jsem uslyšel slovo Talamasca, jakým způsobem můj otec mluvil o těchto povražděných kacířích i o Ižích, které se o nich rozhlašovaly. Však o nich mnoho četl.
Zeptáš se možná, co to má co do činění s tragédú komtesy de Montcleve, která má zítra zemřít na hranici vztyčené vedle vchodu do katedrály sv. Michala. Toto město je celé zbudované z kamene, ale srdce jeho obyvatel tak tvrdá nejsou, i když popravě té vznešené paní nikdo zabránit nemůže, jak sám uvidíš z následujících stránek.
Bolí mne srdce, Stefane. Cítím se víc než bezmocný, protože jsem obklopen vzpomínkami i tím, co jsem právě odhalil. Vypovím ti příběh, který tě nanejvýš překvapí.

8

Avšak začnu oxl začátku. Budu se snaáit omezit- xlělám to vždvckv. ale vět šinou neúspěšně-na nejdůležitější aspekty tohoto příběhu. x
Dovol mi, abych ti nejprve sdělil, že upálení nemohu zabránit. Komtesa totiž není oxlsouzená pouze za to, že ji shledali zatvrzelou a mocnou čarodějnicí, ale je zároveň obviněná z otrávení svého manžela. Svědectví proti ní jsou tak zavážná, že musím podat podrobné vysvětlení.
Obvinění vznesla matka komtesina manžela. Nařkla komtesu z obcování s dáblem a z vraždy; dva malí synové nebohé komtesy svědčí proti ní spolu s babičkou, zatímco dvacetileté dceři, překrásné Charlottě, se podařilo uprchnout i se synáčkem a mladým manželem, který pochází z Martinique, do Západní Indie, Jinak by byla zřejmě souzena s matkou.
Avšak není všechno takové, jaké se to na první pohled zdá. Vysvětlím ti dopodrobna, co jsem objevil. Musíš to se mnou podstoupit, protože je nutné, abych se ponořil do pochmurné minulosti. Jedině tak se dostanu až na počátek. Celá řada věcí v tomto příběhu je pro Talamasku nesmírně zajímavá, ale nemůžeme doufat, že by někdo z nás mohl do této záležitosti zasáhnout. Píši a cítím se jako na mučidlech, protože komtesu znám. Když jsem sem přijížděl, tušil jsem to, ovšem modlil jsem se a doufal jsem, že se mýlím.
Poslední dopis jsem ti poslal při odjezdu z německých zemí, k smrti unaven strašnými perzekucemi a vědomím, že proti nim nemohu nic dělat. Byl jsem svědkem dvou masových upálení v Treves. Neumíš si představit neuvěřitelné utrpení, způsobené protestantskou církví, která je stejně krvelačná

jako katolická církev, a shoduje se s ní v tvrzení, že Satan se chystá uchvátit zemi. Člověk by nepředpokládal, nad jakými obětmi z řad městského obyvatelstva slaví církev svá vítězství. Vybírá si mezi lidmi mdlého rozumu, avšak nejčastěji jí padnou do rukou počestné manželky, pekaři, tesaři, žebráci- může to být kdokoli.

Je opravdu zvláštní, že církevní hodnostáři považují dábla za takového hlupce, co podlamuje a získává pro sebe jen ubožáky a bezmocné. Proč se ne· zaměří pro změnu na francouzského krále?

Avšak těmito otázkami jsme se my dva zaobírali mnohokrát.

Vydal jsem se sem, a ne domů do Amsterodamu, po němž toužím celou duší, kvůli okolnostem případu, jež jsou známy daleko široko. Nejpozoruhodnější je skutečnost, že obviněnou je komtesa, ne nějaká vesnická porodní bába. U takových platí, že při prvním mučení vykoktají jména svých kompliciz i všechno ostatní.

Shledal jsem u tohoto případu několik prvků, které se při takovýchto pří· ležitostech vyskytují běžně. Například je zde přítomen otec Louvier, jenž se už deset let chvástá, že nechal upálit stnvky čarodějnic, a pokud tady ve

městě jsou nějaké další, najde si je také. Tento člověk napsal knihu o čarodějnicích zvanou Démonologie, která koluje po celé xrancú a nanejvýš fascinuje právě ty lidi, kteří sotva umí číst; oči si mohou vykoukat nad rozvláčnými popisy dáblů, jako kdyby to bylo Písmo svaté, přičemž ve skutečnosti je to hnus a špína.

Když už se zmiňuji o tomto "úáasném textu", jenž jde z ruky do ruky s téměř posvátnou úctou, nemohu opomenout rytiny, které jej zdobí. Tyto obrázky vyvolaly již mnoho vzrušení, nebof jsou na nich zobrazeni d'áblové tančící při svitu měsíce, staré čarodějnice požírající malé děti nebo létající na koštěti.

Tato kniha zdejšímu městu učarovala a nikoho z našeho řádu nepřekvapí, že to byla právě stará hraběnka, která s ní vyrukovala. Obvinila svou snachu na schodech katedrály a prohlásila, že kdyby nebylo tohoto věhlasného textu, nikdy by neobjevila čarodějnici sídlící přímo pod jejím krovem.

Ach, Stefane, seznam mě s člověkem, který přečetl tisíc knih, a získám v něm zajímavého společníka. Když mě však seznámíš s někým, kdo za život přečetl dvě tři knihy, získám opravdového nepřítele.

Ale zase jsem odbočil.

Dorazil jsem do městečka dnes ve čtyři hodiny odpoledne. Přijel jsem na koni přes hory a údolí, a nebyla to snadná cesta. Když jsem Montcleve spatřil, strmělo se nade mnou jako velká pevnost, kterou kdysi skutečně bylo. Zbavil jsem se všech dokladů, jež by mě mohly kompromitovat. Hodlal jsem se vydávat za katolického kněze, co cestuje zemí, aby studoval odsouzené čarodějnice a mohl je tudíž lépe rozpoznat ve své farnosti.

Vložil jsem všechny dokumenty do pevné schránky a zakopal ji v lese. Pak jsem se oblékl do své nejlepší kleriky, kolem krku zavěsil stříbrný krucifix a vyjel nahoru k městské bráně. Cestou jsem minul věže montcleveského zámku; tam dříve bydlela nebohá komtesa, kterou jsem v té době znal jen pod jménem dáblova nevěsta, nebo čarodějnice z Montcleve.

Hned jsem se začal vyptávat lidí, s nimiž jsem se setkal, proč na velkém prostranství před vchodem do chrámu stojí obrovská hranice a proč podomní obchodníci rozbili své stánky s nápoji a koláčky právě na náměstí, když se nezdá, že by se konal trh. Také jsem se dotazoval, proč postavili u severní strany katedrály a u zdi vězení galerie pro diváky, z jakého důvodu jsou čtyři menší náměstí přeplněna koňmi a kočáry a k čemu to hemžení a brebentění a proč si lidé ukazují k hornímu zamříáovanému oknu vězení nad galeriemi a pak k té odporné hranici.

Souvisí to snad se svátkem svatého Michala, který připadá na zítřek?

Ani jeden člověk, s nímž jsem hovořil, nezaváhal a jal se mi vysvětlovat, že

všechno, co vidím, nemá nic společného se svatým, jemuž je katedrála zasvěcená, ale že jeho svátek byl vybrán k uctění slávy boží, andělů a všech svatých vykonáním popravy. Krásná komtesa má být upálena zaživa a nemá jí být dopřána milost zardoušení, a to proto, aby všechny čarodějnice v okolí, kterých je mnoho, názorně viděly, jak skončí. Komtesa ani při nevýslovných mukách neprozradila jméno jediného komplice, tak obrovská je d'áblova moc nad ní,

nicméně inkvizitor si je najde.
A od všech těchto lidí, kteří by do mě donekonečna hučeli, kdybych to byl dovolil, jsem se dozvěděl, že v celém bohatém hrabství neexistuje snad jediná rodina, jež by se nepřesvědčila o velké komtesině moci. Léčila nemocné, připravovala jim různé lektvary, pokládala ruce na postižená místa na těle a nechtěla za to nic jiného, než aby na ni lidé pamatovali ve svých modlitbách. Těšila se pověsti, že její síla přemůže zlá kouzla menších čarodějnic, a proto k ní často pro radu přicházeli lidé stižení prokletím, aby se zbavili uřknutí, jež na ně poslala neznámá osoba.
Tak černé vlasy jste v životě neviděL, řekl mi jeden z nich, aje neuvěřitelně krásná, dodal jiný. Další se nechal slyšet, že zachránila život jeho dítěti a čtvrtý povídal, že komtesa dokázala utišit horečku. Lidem, kteří jí sloužili, dávala o svátcích zlato a nikdy nepožadovala víc než dobré slovo.
Stefane, připadaL jsem si jako při svatořečení, ne před popravou upálením! První hodinu svého pobytu v městečku - kdy jsem jezdil křížem krážem úzkými uličkami -jako kdybych se ztratil, jsem mluvil s každým, kdo byl po ruce, a nikdo neměl pro komtesu křivého slova.
Bezpochyby tyto prosté lidi vzrušovala skutečnost, že před jejich zraky měla být uvržena do pLamenů krásná a vznešená paní. Připadalo mi, jako by její krása a laskavost udělaly z její smrti velký spektákl, který si lidé nehodla-
li nechat ujít. Musím se ti přiznat, že jsem z jejich květnaté chváLy pocítil v srdci velkou úzkost. S jakým zábleskem v oku mluvili o komtesině smrti! Nakonec jsem toho měl už dost a odjel jsem k hranici, před níž jsem se projížděl sem a tam a odhadoval její velikost.
Dozajista je k úplnému spálení lidského těla zapotřebí velkého množství dřeva a uhlí. Jako vždycky jsem hleděl na hranici s úděsem a podivoval se, proč jsem si vybral takovou práci: vždyť pokaždé, když vjedu do nějakého městečka či vesnice, které si jsou svými kamennými zdmi a vysokými chrámovými věžemi podobny, slyším totéž. Hlučení davu a praskot ohně, kašlání a sípění oběti a nakonec její poslední výkřik. Víš sám, kolika takových ohavných upálení jsem byl svědkem, a stále tomu nemohu přivyknout. Ale co mě to stále žene, abych takové hrůzy zažíval znovu a znovu?
Činím snad pokání za nějaký hřích, Stefane? A kdy už toho pokání bude

dost? Nemysli si, že jen pustě žvaním. ßrzy pochopíš, že nemluvím jen tak naplano. Zde jsem se po letech setkal tváří v tvář s ženou, jíž jsem kdysi nadevše miloval. V mé mysli její půvaby překrývá jen vzpomínka na prázdný výraz, který měla na tváři, když jsem ji uviděl poprvé. Bylo to ve Skotsku. Vezli ji připoutanou řetězem ke káře úzkou cestou, jen pár hodin poté, kdy ji donutili přihlížet upálení její matky.
Pokud sis vzpomněl, jistě už tušíš pravdu. Ale čti dál, nic nepřeskakuj a měj se mnou ještě chvíli strpení. Když jsem jezdil kolem hranice, poslouchaje blábolení dvou místních prodavačů vína, chvástajících se množstvím upálení, jež viděli, jako by se měli čím chlubit, ještě jsem neměl zdání, kdo komtesa je. Ted' už to vím.
V pět hodin jsem konečně vešel do nejlepšího a nejstaršího hostince, stojícího přímo naproti katedrále sv. Michala. Všechna okna skýtají pohled na vstup do chrámu a na místo popravy.
lelikož se město zaplňovalo lidmi, předpokládal jsem, že nebudou mít volné pokoje a pošlou mě pryč. Dovedeš si představit mé překvapení, když se ukázalo, že hosté obývající nejlepší místnosti byli právě vykázáni, protože vyšlo najevo, že přes své krásné oblečení a dobré způsoby nemají ani halíř. Ihned jsem za nocleh zaplatil požadovanou cenu, která vůbec nebyla zanedbatelná, a zároveň si vyžádal množství svíček, abych mohl v noci psát, což
ted' činím. Vyšel jsem po točitých schodech a zjistil, že pokoje jsou na místní
poměry dost slušné. Našel jsem nezavšivenou postel se slušným slamníkem;
a když se vezme v úvahu, že Montcleve není Amsterodam, byl jsem docela
spokojen. Malý krb jsem zatím nepotřeboval, jelikož vládlo teplé zářijové počasí. Okna, i když malá, skutečně skýtala výhled na prostranství před chrámem.
"Odsud budete mít všechno jako na dlani," pravil s hrdostí hostinský.
V duchu jsem se tázal, jak často asi zažil takovéhle divadlo, a co si o tom mys-
lí. On však sám začal s tím, jak je komtesa Debora krásná, a pokyvoval smut-
' ně hlavou nad tím, co mělo přijít-jako všichni ostatní, kteří o ní hovořili.

, "Řekl jste, že se jmenuje Debora?"

"Ano, zajisté," odpověděl, "Debora de Montcleve, naše krásná komtesa, i když není Francouzka, víte. Kdyby tak mohla něco udělat, aby..." Hlas se mu zlomil a sklonil hlavu.
Jako by mi někdo vrazil do srdce nůž, Stefane. Uhodl jsem, o koho se jed-
; ná, a téměř jsem se nedokázal přimět, abych ho povzbudil k dalšímu hovoru.

Ale přemohl jsem se. "Prosím vás, povídejte dál,' naléhal jsem.

,Přiznala, že svému umírajícímu manželovi nemohla pomoci, že to neby-
i , ,
lo v jejích silách...' A zase se smutným povzdechem sklonil hlavu.

12

Stefane, viděli Ísme bezpočet takových případů. Šikovná venkovská žen-
ská, která každého uzdraví a každý ji má rád, nikde ani náznak néjakých řečí o d'áblovi. Avšak jakmile se jí nepodaří někoho vyléčit, rázem se z ní stane ča-
rodějnice.
Uklidil jsem si psací stůl, u něhož nyní píšu, uschoval jsem svíčky a ode-
bral se dolů do místnosti, kde se jedlo. Tento vlhký kamenný prostor ozařo-
val malý oheň z krbu, u něhož se ohřívalo několik místních filozofů. Posadil jsem se k velkému stolu, poručil si večeři a pokoušel se zahnat podivný pocit, který mě vždycky pronásleduje, když jsem v blízkosti příjemného plápolajícího ohně. Odsouzenci také cítí příjemné teplo - předtím, než nastane agonie a oheň pohltí jejich těla.
"Přineste nej Lepší víno, co máte," zahlaholil jsem, "rád bych se o ně podělil s těmito dobrými muži v naději, že mi prozradí o té vaší čarodějnici všechno, co vědí, neboť se ještě musím mnoho učit."
Moje pozvání bylo přijato bez váhání. Večeřel jsem uprostřed malého shromáždění - rozhovořili se všichni najednou - a mohl jsem si vybírat podle toho, co jsem si přál slyšet, jednoho po druhém, a ostatní jsem umlčel.
Položil jsem přímou otázku: "Jak k obvinění došlo?"
Sborově začali, že hrabě si vyjel do lesa, kde spadl z koně a sotva se dobelhal domů. Po dobrém jídle a spánku vstal osvěžený a plný chutě do dalšího lovu, když jím náhle projela bolest a přinutila ho odebrat se na lůžko.
Celou noc seděly komtesa a matka hraběte u jeho postele a poslouchaly jeho nářek. "Je to vnitřní zranění, " prohlásila jeho žena. "Nemohu s tím nic dělat. Brzy se mu objeví na rtech krev. Musíme mu alespoň ulevit od bolesti."
A jak komtesa předpověděla, krev se hraběti vyřinula z úst a jeho sténání zesílilo. Křičel na svou ženu, která tolik lidí vyléčila, aby mu podala své nejlepší léky a lektvary. Komtesa svěřila své tchyni a dětem, že zranění hraběte přesahuje její léčitelské umění. Slzy jí vstoupily do očí.
"A ted' mi řekněte, copak může čarodějnice plakat?" vložil se do hovoru hostinský, utíraje stůl.
Přiznal jsem, že si to nemyslím.
Pak vyprávěli, jak život hraběte visel už jenom na vlásku a komtesa mu podávala množství odvarů z bylin, aby utišila narůstající bolest a ulevila jeho mysli.

"
Zachraň mě, Deboro!" křičel a ani nevnímal kněze, jehož k němu přivedli. Avšak ve své poslední hodince, sinalý a v horečkách, krvácející ze střev i z úst, si k sobě kněze přitáhl a prohlásil, že jeho manželka je čarodějnice, vždycky byla -vždyť její matku kvůli čarodějnictví upálili - a on nyní trpí za jimi napáchané zlo.

13

Kněz se s hrúzou odvrátil. Pokládal toto nai'čení za blouznění umírajícího. Po všechny roky komtesu ctil a využíval její štědrosti. Avšak stará hrabénka uchopila svého syna za ramena, podložila ho polštářem, aby mohl sedět, a vyzvala ho: "Mluv, synu!"
"Je to čarodějnice. Svěřila se mi se vším, když mi plakala na prsou. Očarovala mě svým půvabem. Připoutala si mě k sobě úskoky a kouzly. Bylo

to ve městě Donnelaith, kdesi ve Skotsku, tam ji její matka naučila černé magú. Matku před Debořinýma očima upálili."
Komtesa klečela u postele, zoufala štkala, obličej zakrytý rukama.
, Deboro! Pro lásku boží! Tolik trpím! Zachránila jsi pekařovu ženu, uzxlravila jsi mlynářovu dceru. Proč nemůžeš zachránit mě?"

Byl tak nepříčetný, že mu kněz nemohl dát poslední pomazání. Až do úplného konce jenom klel. Strašná smrt.
Když zavřel oči, komtesa začala svého muže volat, vyznávat mu lásku. Zdálo se, že zešílela hořem. Pak ztichla a klesla na podlahu jako by i z ní život vyprchal. Její synové Chrétien a Philippe i světlovlasá d,cera Charlotte se k ní vrhli, snažili se ji utěšit, objímali ji a tiskli se k ní.
Stará hraběnka si však uchovala chladnou mysl a poznamenala si, co slyšela od svého syna. Vešla ihned do soukromých komtesiných komnat, kde ve skříňkách našla nejenom spoustu lahviček naplněných nejrůznějšími lektvary a mastmi, ale i podivnou panenku, hrubě vyřezanou ze dřeva. Panenka měla hlavičku vyrobenou z kosti, nakreslená ústa a oči, černé vlasy propletené drobnými kvítky z hedvábí. Hraběnka s hrúzou figurku odhodila, protože pochopila, že ta podivná věc je ztělesněním zla: vypadala stejně jako slaměné panenky, které si dělali chudí vesničané, proti čemuž kněží neustále brojili. Vjiné komnaté hraběnka spatřila neuvěřitelné množství šperků a zlata, něco se jen tak volně povalovalo, něco bylo v koších a hedvábných pytlíčkách. Později prohlásila, že toto bohatství komtesa určitě chtěla po smrti svého manžela ukrást.
Komtesu zatkli ve chvíli, kdy stará hraběnka odváxněla vnoučata do svých komnat, aby je poučila o tom, co se stalo, a aby je přiměla stát při ní proti jejich matce-čarodějnici.
"Ale každý dobře ví," ozval se syn hostinského, kteiý mluvil víc než ostatní, "že šperky patří komtese. Přivezla si je z Amsteroxlamu, zdědila je po svém prvním manželovi. A také je známo, že náš hrabě odešel hledat bohatou nevěstu, protože mimo pěkného zjevu měl jen ošoupané kalhoty a po otci mu zbyl pouze hrad a nějaká půda."
Neumíš si, Stefane, představit, jak mě ta slova trýznila. Jen vyčkej a vyslechni celý příběh.

x'šichni si povzdechli.
"A svým zlatem nešetřila," podotkl xlalší. .,Stačilo jenom za komtesou zajít xi poprosit ji o pomoc."
"To je pravda. A komtesa má bezpochyby velkou moc," přidal se někdo od zadního stolu. "Kdo jiný než mocná čarodějka by si dokázal k sobě připoutat nejenom hraběte, ale ještě spoustu dalších lidí?"
Kupodivu ani takové prohlášení nebylo vyřčeno se zlobou nebo nenávistí.
Všechno se se mnou zatočilo, Stefane.
"Takže nyní si komtesino bohatství vzala do opatrování stará hraběnka," poznamenal jsem, jsa si vědom pravého důvodu stařenina chování. "Řekněte mi, prosím vás, co se stalo s tou panenkou?"
"Ztratila se," odpověděli všichni sborem jako při litanú v kostele. "Zmizela." Jenže mladý Chrétien přísahal, že tu odpornou věc viděl a pochopil, že pochází od Satana. Také svědčil, že jeho matka k ní promlouvala jako k modle.
A tak pokračovali rlál. Mluvili všichni najednou a náhle se začali předstihovat v jízlivostech: krásná Debora nepochybně zabila svého hofandského manžela ještě dávno předtím, než se setkala s hrabětem, vždyf to přece čarodějnice dělají, a nikdo nemohl popřít, že je čarodějnicí, když vyšla najevo pravda o její matce.
.,Je ta historka o její matce pravdivá? Dokázal to někdo? " naléhal jsem na ně.
"Z pařížského parlamentu, kam se komtesa odvolala, napsali dopis skotské Tajné radě a v odpovědi se jim dostalo potvrzení, že v Donnelaithu byla před dvaceti lety skutečně upálena čarodějnice. Její dcera Debora ji přežila a odvedl ji odtamtud jakýsi služebník boží,"
Když jsem to uslyšel, přestal jsem doufat, protože už žádná naděje nezbývala. Mohlo existovat něco horšího než svědectví, že její matku upálili pro čarodějnictví? Nemusel jsem se ani ptát, jak rozhodl pařížský parlament.

"S úředním dopisem z Paříže přišla také knížečka s obrázky, je jí dnes plné Skotsko, kde se píše o zlomocné čarodějnici z Donnelaithu, která byla věhlasnou porodní bábou a léčitelkou až do té doby, než vyšlo najevo, jak krutě ubližovala lidem."

Stefane, jestliže si ani po tomto popisu nevzpomeneš na dceru skotské čarodějnice, tak jsi zapomněl celý příběh. Avšak já už neměl nejmenší pochybnosti. Moje Debora, ozvalo se v mém srdci. Nemohl jsem se mýlit.

Protože jsem prohlásil, že jsem už zažil mnoho poprav upálením a hodlám jich vidět ještě víc, zeptal jsem se na jméno té skotské čarodějnice, abych si ji vy`hledal ve svých záznamech. "Mayfairová," zněla odpověd'. "Suzanne

z Mayfairu, která si říkala Suzanne iv1ayfairová, aby měla nějaké příjmení." Debora. Nemůže to být nikxlo jiný než to dítě, které jsem tehdy, před dávnými lety, zachránil na Skotské vysočině.

"Ach otče, v té knížečce naleznete o skotské čarodějnici tolik ohavných věcí, že se je stydím opakovat."

"Takové spisky nejsou Písmo svaté " odsekl jsem. Oni však pokračovali ve vysvětlování, že celý svazek o soudu Suzanne Mayfairové byl zaslán do Francie a nachází se nyní v rukou inkvizitorů.

"Našel se v komtesiných komnatách jed?" zeptal jsem se opatrně. Chtěl jsem se dopídit alespoň několika objektivních informací.

Ne, odpověděli, nenašel, ale stejné jí to nepomůže, protože svědectví proti ní jsou velmi závažná. Její tchyně ji slyšela rozmlouvat s neviditelnými by-' tostmi; to potvrdili také její synové Chrétien a Philippe, a dokonce to přiznala i její dcera Charlotte - předtím, než odjela, aby proti své matce nemusela dále vypovídat. Také další lidé dosvědčili komtesinu moc a sílu. Uměla pohybovat předměty, aniž se jich dotkla, vykládat budoucnost a znala nespočet neobyčejných věcí.

"A k ničemu se nepřiznala?"

"Ďábel sám ji při mučení uvrhl do transu," ozval se syn hostinského. "1ak jinak by lidská bytost mohla upadnout do tak hlubokého spánku, když jí tělo pálili rozžhaveným železem?"

V té chvíli jsem pocítil slabost a zvedl se mi žaludek. Nicméné jsem se jich ptal dál. "Ajmenovala někoho?" zněla moje další otázka. "To vždycky intrikány zajímá ze všeho nejvíc."

"Ale otče, komtesa je nejmocnější čarodějnice, jakou jsme tady kdy měli," opáčil obchodník s vínem. "Cožpak někoho potřebovala? Sám inkvizitor, když slyšel jména a počet lidí, jež vyléčila, ji zařadil mezi nejproslulejší čarodějnice všech dob, dokonce ji přirovnal k samotné čarodějnici z Endoru!" i'x "A kdyby se tu náhodou objevil král Šalamoun, tak spolu mohli změřit své síly," dodal jsem ironicky.

"Jestli se tady dá mluvit o nějaké jiné čarodějnici, tak to je Charlotte," pokračoval vinař. "Už jen pohled na ty její černochy! Něco takového jste neviděl. Chodili s ní do kostela na nedělní mši, oblečení do saténu, na hlavách paruky! A ty tři mulatky, které se staraly o jejího malého synka! Manžel, vysoký a bledý, připomínal trochu smuteční vrbu, trpí od dětství těžkou nemo-' cí a dokonce ani Charlotteina matka ho nebyla schopná vyléčit. Jen si představte, jak Charlotte komanduje černochy, aby na nosítkách nosili svého pána po okolí, ukazovali mu město, aby mu nalévali víno a přidržovali mu pohár u rtů, otírali bradu. Tady seděli, u toho samého stolu jako my ted'! Pán,

vychrtlý a ponurý, jako by sestoupil z nástěnné malby v kostele, a kolem něj lesknoucí se černé tváře. Nejčernější a největší byl Reginald, tak mu říkali; hromovým hlasem předčítal svému pánovi z knihy. Jen pomyslete, že Charlotte žila mezi takovými lidmi od svého osmnáctého roku! Provdala se za Antoina Fontenaye z Martinigue mladinká."

"Tu panenku ze skříňky určitě ukradla Charlotte," přisadil si syn hostinského, "dřív než se do komtesiných komnat dostal kněz. Kdo jiný z těch vystrašených lidí by se té odporné věci dotkl?"

"Přece jste mluvili o tom, že komtesa nedokázala vyléčit Charlotteina manžela," připomněl jsem jim. "A Charlotte se to zcelajasně také nepodařilo. Třeba to ani nejsou čarodějnice."
"Kdepak! Léčení a zaklínání jsou dvě různé věci," rozhodně se vmísil do řeči obchodník s vínem. "Kdyby tak používaly své nadání jenom ke kurýrování! Ale co s tím má společného ta ohavná panenka?"
"A pročpak Charlotte utekla?" zeptal se naléhavě další, který se k naší malé sešlosti připojil teprve před chvílí a vypadal velmi rozrušeně. "Co jiného to může znamenat, než že jsou čarodějnice obě? Hned potom, co odvedli matku, Charlotte sebrala manžela, dítě i černochy a utekla tam, odkud přijeli, zpátky do Západní Indie. Ale ještě před útěkem si Charlotte vymohLa návštěvu u uvězněné matky pod záminkou, že ji přemluví, aby se přiznala, Strávily tam zamčené v cele přinejmenším hodinu samy. A hloupý strážce jim na to nalítl,"

,
,Snad to tak bylo nejlepší," poznamenal jsem nesměle. "Kam Charlotte odjela?"
"Zpátky na Martinique, aspoň se to říká. Ten její bledý ochrnutý manžel tam prý vydělal spoustu peněz. Na plantážích. Nikdo neví, jestli je to pravda. Inkvizitor už pěkně dávno napsal na Martinique dopis požadující, aby Charlotte byla řádně vyslechnuta, ale odpovědi se dodneška nedočkal. Nemůžete si dělat naději, že na takovém místě se dá dojít spravedfnosti."
Přes půl hodiny jsem naslouchal jejich tlachání o průběhu soudu, Jak Debora obhajovala svoji nevinu dokonce i před soudci a před lidmi z vesnice, kteří byli předvoláni ke svědeckým výpovědím, jak osobně napsala Jeho Veličenstvu králi Ludvíkovi. Jak poslali do Dole pro vymítače dábla, a ten ji svlékl v cele donaha, ostříhal havraní vlasy, pak jí oholil hlavu a hledal ďáblovo znaménko.
"A našel ho?" zeptal jsem se, chvěje se v duchu odporem a znechucením nad těmito pokořujícími postupy a snaže se potlačit v mysli vzpomínku na Deboru, na tu dívku, kterou jsem znával v minulosti.
"Ale ano, našel dvě," vmísil se zase syn hostinského, jenž si k nám přisedl

s třetí láhví vína, za niž jsem platil já, a všem dolil, aby si ještě užili.
,.O těch
prohlásila, že je má od narození a jsou úplně stejná jako u bezpočtu jiných lidí. Žádala, aby se u všech obyvatel města provedlo stejné pátrání po těchto znaménkách, avšak nikdo nevěřil, že by se tím něco dokázalo. V té době byla už vyhublá a k smrti unavená po mučení a hladovění, i když krásná zůstala."

i
"Jak je to možné?" dotazoval jsem se.
"Vypadá ted' jako bělostná lilie," smutně pravil vinař. "Čistá a nezáludná. I její žalářníci ji milují, takovou moc má nade všemi. A kněz plakal, když jí dopřál svátosti přijímání. Nedokázal jí to odepřít, přestože se nepřiznala."
"Jak vidíte, svedla by i Satana. Proto jí říkají d'áblova nevěsta."
;. "Nicméně se jí nepovedlo svést soudce, který soudí čarodějnice," podotkl
I

jsem suše. Všichni přikývli, nechápajíce sarkasmus mé poznámky.
" "A co dcera?" položil jsem další otázku, "potvrdila před svým odjezdem matčinu vinu?"
"Neřekla nikomu ani slovo. Prostě se jen uprostřed noci vytratila."
"Čarodějnice," ozval se zase syn hostinského. "Jak jinak by mohla matku
I
I
'I ' opustit a nechat ji zemřít samotnou, zvláště když bylo jasné, že synové stojí
I proti ní?"
Nikdo k tomu nic nedodal, ale uměl jsem si představit proč.
V té chvíli, Stefane, jsem to už dál nemohl poslouchat. Myslel jsem jen na

to, jak se dostat z hostince a promluvit si s místním farářem. To je, jak dobře
víš, vždycky nejnebezpečnější okamžik. Co kdybych vzbudil pozornost inkvizitora, co kdybych ho vyrušil od hodování, na které si vydělal touto odpornou záležitostí? Co když mě náhodou potkal už předtím na jiném místě a zapamatoval si mé? A co kdyby, hrůza hrůz, věděl o tom, co opravdu dělám, že nejsem kněz a hraji tady komedú?
Mezitím mí noví přátelé popíjeli víno, za něž jsem stále platil, a dlouze vykládali, jak komtesu pro její nesmírnou krásu malovali v Amsterodamu slovutní malíři. Tuto část příběhu bych jim ovšem mohl nejlépe vyložit sám, avšak jejich klábosení mě sklíčilo natolik, že jsem se odmlčel. Před odchodem jsem jim koupil ještě jednu láhev.
Teplou nocí se nesl hovor a smích, okna všude zela dokořán, do katedrály stále chodili lidé a další tábořili podél jejích zdí, připraveni na zítřejší podívanou. Ze zamřížovaného okénka vězení přiléhajícího ke štíhlé chrámové věži nevycházel ani paprsek světla. Tam drželi nešťastnou komtesu.
Překročil jsem lidi, kteří seděli na zemi a vesele švadronili ve tmě, přešel Í jsem k sakristú, do níž se vcházelo z druhé strany majestátní stavby, a klepal
jsem, dokud mi nepřišla otevřít stará žena a nezavolala faráře. Nemusel jsem I na něj čekat dlouho. Přispěchal ohnutý šedivý člověk, aby mě pozdravil a vy-

jádřil lítost nad tím, že nevěděl o putujícím knězi a že se hned musím přestěhovat z hostince k němu na faru.
Poměrně rychle přijal moji omluvu, že se už nechci stěhovat, a také vysvětlení, proč nemohu sloužit mši: mám bolesti v rukou, a proto se mi dostalo dispensu. Nad mými dalšími lžemi ani nezapochyboval.
A co dobrý osud nechtěl... Inkvizitora ubytovala stará hraběnka se všemi poctami na zámku, který se nacházel za branami města, a všichni jeho kumpáni ho následovali, neboť se na zámku právě pořádala velká hostina. Nehrozilo, že by se ještě dnes večer vrátili.
Farář se viditelně cítil dotčen. Všichni ho zcela ignorovali, vymítači dábla ho z celého procesu vytlačili, a to ho urazilo. Stefane, to církevní svinstvo se na celou záležitost sneslo jako odporně lepkavý déšť.
Když mě farář vedl do svého zanedbaného obydlí, pomyslel jsem si, jaké má vlastně štěstí. Kdyby komtesu mučením zlomili a uvedla nějaká jména, půl jeho farnosti by se ocitlo ve vězení a celé město by se chvělo hrůzou. Ona se však rozhodla zemřít sama, ovšem kdo jí k tomu dal sílu, to jsem si nedovedl představit.
Jak dobře víš, Stefane, vždycky se najdou lidé, kteří dokáží mučení odolat, ale není jich mnoho. A těmi, co podlehnou, neopovrhujeme, cítíme s nimi hluboký soucit.
"Pojd' dál a posed' se mnou," vyzval mě kněz. "Řeknu ti, co o ní vím."
Jemu jsem položil ty nejdůležitější otázky. Vskrytu jsem doufal, že se všichni, s nimiž jsem mluvil, mýlili. Odvolala se komtesa k místnímu biskupovi? Ano, ale ten ji také odsoudil. A k pařížskému parlamentu se odvolala? Ano. Parlament se jejím případem odmítl zabývat.
"Viděl jsi sám všechny dokumenty?"
Vážně přikývl, pak vyndal ze zásuvky sekretáře tu nenáviděnou knížečku s obrázkem Suzanne Mayfairové mizící v plamenech. O té knížečce se již mluvilo v hostinci. S odporem jsem tu ohavnost odsunul.
"Domníváš se, že komtesa je opravdu tak mocná čarodějnice? " zeptal jsem se po chvíli.
"To bylo známo v širokém okolí," odpověděl potichu, obočí povytažené. "Jenomže nikdo neměl odvahu vyslovit pravdu nahlas. Umírající hrabě tak učinil, aby ulehčil svému svědomí. A stará hraběnka také. Udělala to po přečtení Démonologie, kde našla vysvětlení všech podivných věcí, které ona a její vnuci u komtesy celou dobu pozorovali." Hluboce si povzdechl. "A povím ti ještě jedno nepěkné tajemství." Hlas mu přešel do úzkostného šepotu. "Hrabě měl milenku, velice urozenou a mocnou dámu, jejíž jméno se nesmí v souvislosti s procesem objevit. Avšak z jejích vlastních úst jsme slyšeli, ie

hraběti komtesa naháněla hrůzu. Vždyxcky, kdyi se vracel domií, snažil se ze své mysli zapudit veškeré myšlenky na svou milenlsu. Věxlěl, že lcomtesxi umí číst jeho nejskrytější myšlenky."
"Mnohý ženatý muž by se mohl řídit jehn příkladem," odvětil jsem znechucen. "Ovšem co to dokazuje? Nic."
"Cožpak to nechápeš? Proto přece svého manžela otrávila! Když spadl z koně, byla to pro ni výborná záminka. Nepřišlo jí na mysl, že by mohla být obviněna."
Neřekl jsem na to nic.
"Ale tady se to ví," dodal prohnaně, "a zítra ráno, až se sejde dav, sleduj, na
koho se budou lidé dívat. Uvidíš, že na komtesu de Chamillart z Carcassonu. Bude sedět na galerú pro diváky před vězením. Nezapomeň, já nic neřekl."
Mlčel jsem, avšak ještě hlouběji jsem propadal beznaději.
"Neumíš si představit, jakou moc má ten d'ábel nad svou čarodějnicí," pokračoval.
"Snažně tě prosím, pouč mě," požádal jsem.
"Mučili ji krutě. Nepřiznala se k ničemu. Ani když ji natahovali na skřipec, ani když jí drtili nohy ve španělských botách dokonce ani když jí železem pálili chodidla. Ale v mukách volala matku a pak křičela: ‚Roelante, I' I Roelante# a pak ‚Petyre#, což jsou jistě jména jejích dáblů, protože tady se
' nikdo tak nejmenuje. Okamžitě - nepochybně zásahem těchto démonů- upadla do transu a necítila nejmenší bolest."
Už jsem to dá1 nemohl poslouchat!
"Mohu ji vidět?" zeptal jsem se. "le pro mne nesmírně důležité vidět tu osobu na vlastní oči a pokud smím, také ji vyslechnout." Poté jsem vyndal velkou tlustou knihu svých vědeckých pozorování psaných v latině, kterou ten starý muž nejspíš stěží dokázal číst, a blábolil jsem něco o procesech v Bramberku, jichž jsem byl svědkem, a o tamějším domě pro čarodějnice, kde jich mučili stovky, a ještě mnoho dalších věcí, které tohoto kněze dostatečně přesvědčily o mých studijních záměrech.
"Odvedu tě k ní," řekl konečně, "ale varuji tě! Až ji uvidíš, pochopíš, že je x I', opravdu nebezpečná.
"Proč?" vyjádřil jsem svůj podiv, když mě se svíčkou v ruce vedl dolů po schodech.
"Protože je pořád krásná! Tak velmi ji dábel miluje. Proto jí říkají d'áblova nevěsta."
Nato mne zavedl do podzemní chodby vedoucí pod hlavní chrámovou lodí, kde ve starých dobách Římané pohřbívali své mrtvé. Na jejím konci se na- I, cházelo vězení. Pak jsme vystoupili po točitých schodech až xlo nejvyššího

patra, kde komtesu drželi za dveřmi tak těžkými, že je i žalářníci stěží otevírali. Kněz zvedl svíčku a ukázal do vzdáleného kouta hluboké celv.
Zamřížovanými okny dopadalo dovnitř jen malounko světla, zbytek cely osvětloval plamen svíčky. A tam jsem ji spatřil. Seděla na slámě, hlavu oholenou, hubená, zubožená, oblečená do roztrhaných šatů z hrubé látky, a přece zářila nevinností jako lilie, přesně tak, jak ji popisovali její obdivovatelé. Oholili jí dokonce i obočí, takže vynikl dokonalý tvar hlavy. Její oči zářily nadpozemským třpytem a výrazem vnitřního klidu. Vzhlédla k nám, pohledem přelétla z jednoho na druhého a nepatrně a lhostejně pokývla hlavou.
Naxl takovým obličejem člověk očekává svatozář, Stefane. I ty jsi ten obličej viděl, zachycený na plátně, jak ti posléze vysvětlím.
Vůbec se nepohnula, jen nás klidně a tiše pozorovala. Kolena méla přitažená k tělu a rukama si objímala nohy, jako by jí byla zima.
Jak jistě chápeš, existovala velká pravděpodobnost, že mě ta žena pozná zrovna tak, jako jsem já poznal ji, že na mne promluví, bude mne zapřísahat nebo dokonce proklínat, čímž zpochybní moji hodnověrnost, ale popravdě řečeno, na to jsem ve svém spěchu ani nepomyslel.
Avšak ted' mi dovol, abych přerušil líčení událostí oné nešťastné noci a vypověděl ti, co předcházelo, než doplním to málo, co ještě zbývá dodat.
Než budeš pokračovat ve čtení, vyjdi ze svého pokoje, sejdi po schodech do přízemí Domova a podívej se na portrét tmavovlasé ženy od Rembrandta van Rijn, který visí nad schodištěm. To je moje Debora, Stefane. To je ta žena, která sedí zbavená svých vlasů a chvěje se zimou ve vězení naproti přes náměstí, zatímco já ti v hostinci píši tento dopis.

Opustil jsem ji před malou chvílí. Mám dostatek svíček, jak jsem se už zmínil, až příliš mnoho vína i oheň v krbu, který zahání chlad. Sedím za stolem čelem k oknu a chystám se ti v našem obvyklém kódu všechno vypovědět.

Jak už jsem vysvětlil, poprvé jsem se s touto ženou setkal před dvaceti pěti lety, Byl jsem osmnáctiletý mladík a ona dvanáctileté děvče.

Stalo se to ještě předtím, Stefane, než jsi vstoupil do Talamasky. Já by1 v té době jejím členem už šest let. Přišel jsem tam jako sirotek. V t.é době hořely hranice s čarodějnicemi od jednoho konce Evropy k druhému, byl jsem proto brzy určen, abych přerušil studia a doprovázel Junia Pauluse Keppelmeistera, našeho znalce čarodějnictví, na jeho cestách po Evropě. Začínal mne zasvěcovat do svých několika nedostatečných způsobů zachraňování čarodějnic: tam, kde to šlo, je obhajoval, jindy se je mezi čtyřma očima snažil přimět, aby jako své komplice jmenovaly ty osoby, které je obvinili právě tak jako manželky nejváženějších občanů ve městě, aby celé vyšetřování bylo zpochybněno a piivodní obvinění zamítnuto.

21

Teprve na cestách s tímto mužem jsem začal chápat, že 'Talamascxi hled á osoby obdařené mimořádným nadáním, takové. které dovedou číst iiivxlenky, vůlí přemisťovat předměty, ovládat duchy. !xle ani v přípaxlech, kdy šlo o nejhorší pronásledování a nejtvrdší obvinění, jsme téměř nikdy na takovou osobu nenarazili.

lak jsem už řekl, dovršil jsem osmnáctý rok, a bylo to poprvé, co jsem opustil Domov od doby, kdy jsem začal se svým studiem. Když lunius v Edinburghu onemocněl a zemřel, byl jsem u konce s rozumem. Cestovali jsme do Skotska prošetřit proces s jednou venkovankou, vyhlášenou svými léčitelskými schopnostmi, která proklela děvečku ze vsi a byla obviněna z čarodějnictví, i když se té děvečce nic zlého nestalo.

Poslední noc, již lunius trávil na tomto světě, mi přikázal, abych pokračoval v cestě na Skotskou vysočinu sám a doporučil mi, abych se držel svého převleku kalvínského studenta ze Švýcarska. Byl jsem příliš mladý, aby mě mohli pokládat za pastora, proto jsem nemohl použít Juniovy dokumenty. Cestoval jsem jako jeho průvodce v prostých protestantských šatech, a proto jsem takto oblečen pokračoval dál.

Neumíš si, Stefane, představit moje obavy.

Upalování ve Skotsku mě děsilo. Skotové jsou a byli, jak víš, stejně fanatičtí a krutí jako Francouzi nebo Němci. Zdá se, že se nepoučili od shovívavějších a rozumnějších Angličanů. Měl jsem na své první samostatné cestě taI kový strach, že mé neokouzlila ani krása Skotské vysočiny.

Když jsem navíc zjistil, že vesnice je malá, odevšad velmi vzdálená a že její obyvatelé jsou prostí pastýři, pocítil jsem ještě větší obavu z jejich omezenosti a pověrčivosti. K celkové pochmurnosti přispívaly nedaleké zříceniny kdysi výstavné katedrály, jež se z vysoké trávy zvedaly jako kostra leviatana. V dálce na druhé straně hlubokého údolí se tyčil bezútěšně vyhlížející hrad s kulatými věžemi a malinkými okénky, který podle všech známek mohl být
i
I'i
úplně opuštěný.

Co tu budu platný, přemýšlel jsem, když tu není Junius, aby mi radil?

Krátce potom, co jsem vjel do vesnice, jsem objevil, že na všechno je už pozdě, protože čarodějnici toho dne upálili a právě přijely povozy, aby odklidily, co zůstalo z hranice.

Kára za károu se plnily popelem, ohořelými kousky dřeva, kostí a dřevěnéI '· ho uhlí a pak se řada povozů obklopená vesničany s vážnými obličeji vydala

z vesničky ven do zelené krajiny. Tehdy mé oči popné spatřily Deboru Mayfairovou, dceru upálené čarodějnice.

Vezli ji se spoutanýma rukama a v hadrech, aby byla přítomná rozmetání popela své matky do všech koutů světa.

22

Stála tam oněmělá, černé vlasy rozdělené pěširzkou ú splývaly v hohatíxch vlnách na zxída. V modrých očích se nezalxskla jediná slza.

,.Poxlle toho se pozná čarodějnice," řekla jexlna stará žena, která postávalzi opodál a také přihlížela, "že ji neukápne ani slza."
Ale já jsem přece znal ten prázdný dětský obličej, náměsíčnou chůzi, Ihostejnost k tomu, co se odehrávalo před jejíma očima, když vysypávali popel a koně ho na kopytech roznášeli. Znal jsem ho, protože jsem se pamatoval na sebe, opuštěné dítě potulující se ulicemi Amsterodamu po smrti otce. Vzpomněl jsem si, že když na mne někdo promluvil, ani mi nepřišlo na mysl, abych odpověděl, uhnul pohledem nebo změnil své chování. Ani když jsem dostal políček nebo mnou někdo zatřásl, nevystoupil jsem ze své podivné uzavřenosti, jen mě vždycky mírně překvapilo, proč se dotyčný namáhá dělat takové divné věci. Bylo lepší pozorovat šikmé paprsky slunce dopadající na zed' než zuřivý výraz v lidských tvářích nebo věnovat pozornost nadávkám.
Když její matka hořela na hranici, tuto vysokou a urostlou dvanáctiletou dívku bičovali. Násilím jí otočili hlavu, aby se dívala, zatímco jí rány dopadaly na záda.
"Co s ní udělají?" zeptal jsem se staré ženy.
"Měli by ji upálit, ale mají strach," odpověděla. "le tak mladá, a navíc je ,dítě Štěstěny,, a proto by jí nikdo neublížil. A vůbec, kdo ví, kdo je její otec."
S tím se žena otočila a vyslala chmurný pohled k hradu, který se v dálce nad zeleným údolím tiskl k holým skálám.
Sám víš, Stefane, kolik dětí bylo při těchto pronásledováních upáleno. lenže každá vesnice je jiná. A tahle se nacházela ve Skotsku. Nevěděl jsem, co znamená dítě Štěstěny, ani kdo bydlí na starém hradě, ani jak to všechno spolu souvisí.
Tiše jsem přihlížel, když naložili dívku znovu na káru a odváželi ji zpět do vesnice. Jak koně přidávali do kroku, tmavé vlasy jí vlály ve větru. Neotočila hlavu ani napravo, ani nalevo, upřeně zírala přímo před sebe. Jakýsi neurvalec vedle ní ji držel, aby nespadla, když dřevěná kola drkotala ve vyježděných kolejích cesty.
"Stejně by ji měli upálit a skoncovat to," řekla ta stará žena, jako kdybych jí odporoval, přestože jsem nic neříkal. Pak si uplivla, ještě jednou se podívala ke vzdálenému hradu a dodala: "Jestli jim to vévoda nepřekazí, myslím, že ji určitě upálí."
Tehdy a na tom místě jsem učinil rozhodnutí. Odvedu tu dívku, i kdybych měl použít Isti.
Ponechal jsem starou ženu, aby se pěšky vrátila na svůj statek, a následo-

val jsem dívku jedoucí na káře zpátky, do vesnice. Jen jedinkrát jsem měl pocit, že se probrala ze svého zxlánlivého otupění, a to když jsme míjeli starobylé kameny před vesnicí. Mám na mysli ty velké kameny stojící v kruhu, pocházející z temných dob dávnověku, o nichž ty víš víc, než kxly já budu vědět. K nim upínala pohled s pozornou zvědavostí, přestože nebylo možné určit z jakého důvodu.
V poli, v samém středu kruhu, zády k údolí, stál osamělý muž a upřeně se na ni díval. Ten muž byl vysoký a štíhlý, s tmavými vlasy, ne o moc starší než já, avšak neviděl jsem ho zřetelně, protože na pozadí jasného horizontu se zdál téměř průhledný. Napadlo mě, že je to možná duch, a ne člověk.
Zdálo se mi, že v okamžiku, kdy ho kára míjela, se jejich pohledy setkaly, ale ničím z toho si nejsem jist, vím jen, že někdo nebo něco tam v ten okamžik bylo. Ušiml jsem si toho jen proto, že až na tu chvilku mi Debora připadala jako bez ducha. Třeba se mi později dostane néjakého vysvětlení. Dnes si myslím, že to skutečně něco vysvětluje, nicméně musíme oba teprve posoudit, co. Budu pokračovat.
Rovnou jsem šel za knězem a za komisí ustanovenou skotskou Tajnou radou, která se ještě nerozešla, protože podle panujícího zvyku všichni v tuto dobu večeřeli v hostinci. Bohatá hostina byla zaplacena z majetku mrtvé čarodějnice. Vjejí chatrči se našlo mnoho zlata, to mi oznámil hostinský, hned jak jsem vstoupil. Tímto zlatem se zaplatil její soud, mučení, vymítač dábla, soudce, který ji odsoudil, dřevo a dřevéné uhlí, na němž ji upálili, dokonce i káry, které odvezly její popel.
"Povečeřte s námi," nabídl mi hostinský, když mi všechno vysvětlil. "Přece to platí čarodějnice. A ještě hodně zlata zbylo."
Odmítl jsem. Díky bohu na mě nenaléhal. Šel jsem přímo za členy komise

a představil jsem se jako student Písma a bohabojný člověk. Zeptal jsem se, zda bych mohl vzít s sebou do Švýcarska dceru čarodějnice k dobrému kalvínskému pastorovi, který ji přijme, poskytne vzdělání, vychová ji v duchu křesťanské víry a zapudí z její mysli vzpomínky na matku.

Ani jsem toho nemusel povídat tolik. Stačilo velmi málo. Zaujalo je už jen slovo Švýcarsko. Vlastně se jí chtěli zbavit, to mi řekli přímo. I vévoda chtěl, aby se jí zbavili, ne aby ji upálili. Byla přece dítě Štěstěny, a z toho měli vesničané největší strach.

"Prosím vás, objasněte mi, co to znamená?" zeptal jsem se.

Ochotně mi vysvětlili, že obyvatelé vesnic ze Skotské vysočiny se ještě drží starých zvyků. V předvečer prvního máje zakláxlají na lukách velké hranice, zapalují je od jiskry, který získávají třením suchého dřeva, a tancují a radují se kolem plápolajících hranic celou noc. Při takovém veselí Suzanne,

matka tuhoto dítéte, nejkrásnější dívka z vesnice a n>ájová královna toho roku, počala Deboru.

Ano, bylo to dítě Štěstěny, a proto ji lidé milovali. Nikdo nevěděl, kdo je jejím otcem, mohl to být kterýkoliv z vesničanů. Mohl to být i člověk urozené krve. A v oněch starých časech, časech pohanství, na něž je lépe nevzpomínat, ale na něž vesničané stále nedokážou zapomenout, považovali děti Štěstěny za <lěti bohů.

"Odved' ji, bratře," souhlasili, "k tomu dobrému pastorovi do Švýcarska, i vévoda bude rád. Než se vydáš na cestu, něco sněz a napij se, protože čarodějnice to zaplatila, a je tu dost pro všechny."

Neuplynula ani hodina a už jsem vyjížděl z vesnice na koni, dívku před sebou. Projížděli jsme těsně kolem hromady popela, jemuž, pokud vím, nevěnovala jediný pohled. Nemohu ani říci, že by se podívala na kruh z kamenú. A když jsme sjížděli k cestě vedoucí po břehu jezera Donnelaith, o hrad tyčící se nad vodou vúbec neprojevila zájem.

Jakmile jsme dospěli k prvnímu hostinci, kde jsme museli přenocovat, plně jsem si uvědomil, co jsem učinil. Ta dívka byla v mé moci, němá, bezbranná a v jistém smyslu plně vyspělá. Na druhé straně já, skoro ještě chlapec, i když už dávno ne dítě, jsem ji odvážel bez souhlasu Talamasky a možná se tím vystavuji celé spršce výtek, jež se po mém návratu snesou na mov: hlavu.

Ubytovali jsme se ve dvou pokojích, protože jedině tak to bylo správné; vždyt'vypadala víc jako žena než jako dítě. Obával jsem se zanechat ji samotnou ze strachu, že uteče. Proto jsem se zahalil do pláště, snad aby mě to udržeLo na uzdě, položil se na lůžko naproti jejímu, upřeně se na ni díval a přemýšlel, co si mám počít.

Při světle čadící svíčky jsem si všiml, že několik pramenů černých vlasů má upevněných vysoko po obou stranách hlavy a že má oči jako kočka, lesklé, oválné a úzké, malounko protažené nahoru. Pod nimi plné, ale líbezné tvářičky. U žádném ohledu to nebyl obličej venkovanky, na to působil příliš zjemněle. Pod otrhanými šaty se rýsovala plná ňadra dospělé ženy. Kotníky, které zkřížila před sebou, když si sedla na podlahu, byly pěkně tvarované. Na její ústa jsem nemohl pohlédnout, aniž jsem pocítil touhu je políbit. Zastyděl jsem se za představy, jež se mi honily hlavou.

Dosud jsem stínem myšlenky nepomyslel na nic jiného, než abych ji zachránil. A ted' mě touhou po ní bolelo srdce. A ona, dvanáctiletá dívka, tam jen tak seděla a dívala se na mě.

Jakými se asi zaobírá myšlenkami? napadlo mé a snažil jsem se je číst, ale zřejmě to postřehla a uzavřela přede mnou svou mysl.

Konečně jsem začal uvažovat o obyčejných věcech. Potřebuje přece jídlo a slušné šaty. Taková prostá věc! A mně připadalo, jako bych objevil, že slunce hřeje a voda tiší žízeň. A tak jsem vyšel, abych jí koupil jídlo a víno a abych jí obstaral vhodný oděv, konev teplé vody a kartáč na vlasy.

Pohlížela na tyto věci, jako kdyby nevěděla, co s nimi. Ted' jsem ve světle svíčky rozeznal, že je jen kost a kůže, pokrytá vrstvou špíny a stopami po bi-

čování.
Stefane, člověk nemusel vyrůst v Holandsku, aby se zhrozil toho, v jakém se nacházela stavu. Přísahám ti, že mě přemohla lítost, když jsem ji svlékal a myl, ale muž ve mně procházel peklem. Měla bílou kůži, hebkou na dotek, a byla tak vyspělá, že by jistě mohla počít dítě. Ani v nejmenším se mi nebránila, když jsem ji umýval, oblékal a nakonec jí rozčesával vfasy.
V té době jsem už věděl něco o ženách, ale zdaleka ne tolik jako o knihách. A toto stvoření se mi zdálo ještě záhadnější pro svou nahotu a bezmocnou tichost; nicméně celou dobu na mě zahlížefy z vězení jejího těla divoké, uhrančivé oči, které mě zneklidňovaly. Vyvolávaly ve mně pocit, že kdyby se mé ruce nechtěně dotkly jejího těla nevhodným způsobem, mohla by mě zabít.
Ani se nepohnula, když jsem jí vymýval rány způsobené bičem.
Krmil jsem ji dřevěnou lžicí, a Stefane, přestože si ode mne vzala každé sousto, sama se ničeho nedotkla a v ničem se mi nesnažila pomoci.
Uprostřed noci jsem se probudil ze sna, v němž jsem se jí zmocnil, a s ohromnou úlevou jsem zjistil, že tomu tak není. Ona však nespala, pozorovala mě svýma kočičíma očima. Chvíli jsem na ni zíral a znovu jsem se pokusil přečíst její myšlenky. Nezakrytým oknem pronikal dovnitř chladný osvěžující vzduch a v slabém měsíčním světle jsem uviděl, že její oči ztratily prázdný výraz a hledí ted'škodolibě a rozzlobeně, což mě vylekalo. I když byla oblečená do modrých šatů s naškrobeným bílým límcem a na hlavě měla čepec, připadala mi divoká a nezkrotná.
Uklidňujícím hlasem jsem se jí pokusil anglicky vysvětlit, že je se mnou v bezpečí, že ji odvezu na místo, kde ji nikdo nebude obviňovat z čarodějnictví a že ti, kdo se zmocnili její matky, jsou představitelé zla a krutosti.
To ji zřejmě udivilo, avšak neříkala nic. Zmínil jsem se, že jsem slyšel, že její matka byla kořenářka a porodní bába a uměla pomáhat trpícím. ZdůrazniL jsem, že takové osoby odedávna existovaly a nikdo je až do těchto těžkých časů nenazýval čarodějnicemi. Ale v současné době se Evropou šíří strašlivé pověry; zatímco za starých časů lidé nevěřili, že člověk je schopen mluvit s dáblem, dnes církev takové věci prosazuje a hledá čarodějnice v každé vísce a v každém městě.

26

Nevydala ani hlásku, nicméně se zdálo, že její obličej ztratil sveřepý výraz, jako kdyby pod vlivem mých slov roztála všechna zloba. A znovu jsem si všiml jejího údivu.
Řekl jsem jí, že patřím k řádu, jehož členové rozhodně nemají v úmyslu nikoho upalovat. A že ji vezmu do našeho Domova, kde neplatí nic z toho, čemu věří ti, kdo pořádají hony na čarodějnice. "Není to ve Švýcarsku," dodal jsem, "jak jsem namluvil lidem v tvé vesnici, ale v Amsterodamu. Slyšela jsi o něm někdy? Je to vskutku velké město."
Jako kdyby znovu ochladla. Jistě porozuměla mým slovům. Ušklíbla se a sotva slyšitelně anglicky zašeptala: "Ty nejsi žádný duchovní. Jsi lhář!"
Okamžitě jsem šel k ní a vzal ji za ruku. Byl jsem velmi potěšen, že mluví anglicky a ne jedním z těch nemožných skotských dialektů, protože tím pádem bylo jednodušší jí všechno objasnit. Vysvětlil jsem jí, že jsem Ihal jen proto, abych ji zachránil, a ať mi věří, že nejsem špatný člověk.
Jenže ona uvadala před mýma očima jako květina zavírající své lístky a odtáhla se ode mne.
Následujícího dne na mne nepromluvila a stejně tak i večer, přestože už jedla sama a podle mého názoru toho spořádala hodně, takže nabývala sil.
Když jsme dorazili do Londýna, přenocovali jsme v jednom hostinci. Vzbudil jsem se uprostřed noci a slyšel jsem ji mluvit. Posadil jsem xe na slamníku a viděl ji stát u okna. Zaslechl jsem, jak anglicky se silným skotským přízvukem říká: "Jdi ode mne pryč, d'áble! Už té nechci nikdy vidět."
Otočila se a v očích se jí třpytily slzy. Víc než jindy měla vzhled dospělé ženy. Stála zády obrácená k oknu a světlo z oharku mé svíčky jí osvětlovalo obličej. Pohlédla na mne bez překvapení a se stejným chladem jako předtím. Ulehla a otočila se ke mně zády.
"S kým jsi to mluvila?" naléhal jsem. Neodpověděla. Seděl jsem tam ve tmě a hovořil na ni, aniž jsem věděl, zda mě poslouchá. Vysvětlil jsem jí, že pokud něco ve tmé zahlédla, zjevení nebo přízrak, nemusel to být dábel z pekla. Protože kdo může určit, odkud tyto neviditelné síly pocházejí? Zapřísahal jsem ji, aby mi vyprávěla o své matce, co vlastně udělala, že na se-

be přivolala obvinění z čarodějnictví. Byl jsem totiž přesvědčen, že její matka měla jisté schopnosti, které Debora ovládá také. Ale dívka mi ani slůvkem neodpověděla.
Vzal jsem ji do lázní a koupil další šaty. Tyto věci v ní nevyvolaly žádný zájem. Na davy lidí a projíždějící kočáry hleděla netečně. A protože jsem měl naspěch a usiloval o co nejrychlejší návrat domů, odložil jsem svůj kněžský oděv a opatřil si oblek holandského obchodníka v naději, že mi dodá na vážnosti a zajistí služby odpovídající "mému postavení".

27

Avšak tato moje proměna jí pxiskytla jal<ousi puchmurnou a skrytou zábavu a znovu se na mě začala ušklíbat, jxiko by mi xhtěla naznačit, že ví o mém nečestném záměru, ale opét jsen> neučinil nic, abych její podezření vyvrátil. Zajímalo mne, zda skutečně dokáže číst mé myšlenky a zda ví, že v každénz bdělém okamžiku ji vidhn před očima takovou, jaká byla, když jsem ji koupal. Doufal jsem, že tomu tak není.
V nových šatech vypadala velmi krásné. Pomyslil jsem si, že jsem nikdy neviděl krásnější dívku. Protože ona sama se nehodlala učesat, spletl jsem část jejích vlasů do copu a obtočil jí ho kolem hlavy, aby jí dlouhé kadeře rrespadaly do obličeje, jak jsem to viděl u jinýxch žen. Byla krásnější než obrázek.
Stefane, působí mi muka rozepisovat se o těchto věcech, avšak nedělám to jen pro naše obsáhlé záznamy, ale také proto, že noc tady v Montcleve je klidná a tichá, i když ještě není půlnoc, a mne tolik bolí srdce. Asi se musím dotýkat ran, na něž nemám lék. Ovšem nemusíš se spoléhat na mé chvalozpěvy na Debořinu krásu, sám jsi přece viděl její podobiznu.
Pokračovali jsme spolu dál do Amsterodamu, a kvůli všem, jež by to zajímalo, jsme předstírali, že jsme bohatí holandští sourozenci. Jak jsem doufal a jak jsem si vysnil, naše krásné město ji vytrhlo z letargie. S nebývalým zájmem si prohlížela jeho pěkné kanály lemované stromy a všechny, ty půvabné lodě a vysoké několikaposchod'ové domy.
Když jsme dojeli k skvělému sídlu Talamasky, stojícímu přímo u kanálu, a ona viděla, že je to "můj domov", který bude i jejím domovem, nemohla potlačit údiv. Protože co zatím toto dítě poznalo na světě jiného než ubohou vesnici pastevců ovcí a špinavé hostince, v nichž jsme nocovali? Proto si jistě dovedeš představit, jak se asi cítila, když zahlédla pořádnou postel v čisté holandské ložnici. Nepronesla jediné slovo, ale náznak úsměvu na jejích rtech říkal víc než obsáhlé folianty.
Zašel jsem ihned za svými nadřízenými Roemerem Franzem a Petrusem Lancasterem, na něž jistě s láskou vzpomínáš, a přiznal jsem se jim ke všemu, co jsem udělal.
Zhroutil jsem se v slzách a řekl jim, že to dítě je úplné osamělé, a proto jsem je vzal s sebou, a že nemám jiné vysvětlení, proč jsem utratil tolik peněz, než že jsem je utratil. K mému údivu mi odpustili, ovšem také se smáli, protože znali mé skryté tajemství.
A Roemer pravil: "Petyre, ty jsi cestou ze Skotska prošel takovým očistcem, že si zasloužíš vyšší kapesné a možná i lepší pokoj v tomto domě."
Tato slova rozpoutala další veselí. Já sám jsem se musel usmát, protože i při tomto rozhovoru jsem snil o Debořině krásе. Jenže dobrá nálada mne brzy opustila a znovu se mé zmocnily bolestné pochybnosti.

Debora neodpovídala na žádné otázky. Ale když jí Roemerova manželka, která mezi námi strávila celý život, dala do rukou jehlu a kanavu, Debora začala s jistou zručností vyšívat.
Do konce týdne ji paní Roemerová i ostatní manželky naučily dělat krajky a ona celé hodiny usilovně pracovala. Nereagovala na nic, co jí říkaly, avšak tu a tam vzhlédla a upřeně si prohlížela všechny kolem sebe, a pak se beze slova vrátila ke své práci.
Vůči ostatním osobám ženského pohlaví, které nebyly manželky členů a studovaly jako pravoplatné členky řádu, chovala zřejmý odpor. Se mnou nepromluvila, přestala mě však stíhat nenávistnými pohledy. Když jsem ji pozval na procházku, přijala a za chvilku byla omámená ruchem města. Dovolila mi, abych jí koupil v hospodě něco k pití, i když se zdálo, že ji pohled na počestné ženy, jež tam jedly a pily, velmi překvapil, což ostatně překvapí i jiné cizince, mnohem zcestovalejší než ona.
Celou dobu jsem jí vyprávěl o našem městě, o jeho dějinách i tolerantnosti, o tom, jak sem přišli židé, aby unikli pronásledování ve Španělsku, a že ta-

dy v míru žijí dokonce katolíci mezi protestanty a lidé tu nejsou popravová-
ni za takové věci, jako je čarorlějnictví. Vzal jsem ji i k tiskařům
a knihkupcům, Zašli jsme na krátkou návštěvu do domu Rembrandta van
Rijn, protože ho bylo pokaždé příjemné navštívit a vždycky tam pobývali ně-
jací jeho žáci.
Jeho milovaná Hendrickje, již jsem míval rád, už dva roky nebyla mezi ná-
mi, ale žil u něj jeho syn Titus. Pro jejich podivný smutek jsem dával před-
nost obrazům, které maloval v tomto období, před těmi, jež vytvořil, když byl
na vrcholu své slávy. Vypili jsme sklenku vína s mladými malíři, kteří právě
u mistra studovali. Tehdy Rembrandt poprvé uviděl Deboru, ovšem maloval
ji až poněkud později.
Mým záměrem po celý ten čas bylo pobavit ji, vyvést ji z mučivých myšle-
nek a ukázat jí širý svět, jehož součástí se ted' mohla stát.
Neporušila své mlčení, ale viděl jsem, že ji malíři pobavili. Především ji
přitahovaly Rembrandtovy portréty, jakož i sám tento laskavý a bodrý člověk.
Zašli jsme i do dalších malířských dílen a hovořili s mnoha umělci, Setkali
jsme se Emmanuelem de Witte i jinými, kteří v našem městě malovali a byli
a zůstávají našimi přáteli. Zdálo se, že Debořina plachost a uzavřenost mizí,
a ona celá jako by ožívala. V některých okamžicích její obličej téměř zněž-
něl.Ale v okamžiku, když jsme míjeli zlatnické obchody, mi lehkým dotykem
bílých prstů naznačila, abychom se zastavili. Bílé prsty. Píši zde o tom proto,
že je mi tak dobře utkvěly v paměti - ruka jemná jako ruka dámy - a slabé
bodnrrtí touhy, které jsem přitom pocítil.

29

Projevovala zájem o brusiče a lxštiče cliamantú, o obchodníky, kteři vchxi-
zeli a vycházeli z jejich dílen, i o bohaté kupce, sjíždějící se sem z celé
Evropx`
a možná i z celého světa, aby nakupovali skvělé šperky. Přál jsem si mít pení-
ze, abych jí mohl něco hezkého koupit. Obchodníci, zaujatí její krásou a pěk-
nými šaty - Roemerova manželka ji elegantně oblékla-jí samosebou zaxali
nadbíhat a dotazovat se, zda by si nechtěla prohlédnout jejich zboží.
Jednomu bohatému Angličanovi právě předváděli krásný brazilský sma-
ragd zasazený do zlata, což upoutalo její pozornost. Když Angličan draho-
kam pro jeho vysokou cenu odmítl, posadila se naprosto samozřejmě ke stol-
ku, aby si ho prohlédla, jako by si ho mohla koupit nebo to očekávala ode mě.
Zdálo se, že nad tímto starým šperkem, obdélníkovým kamenem mistrovsky
zasazeným do zlata, upadla do vytržení. Pak se anglicky dotázala na cenu
a ani nehnula brvou, když se jí dozvěděla.
Ujistil jsem obchodníka, že o koupi budeme velmi vážně uvažovat, protože
dáma má zřejmý zájem, a s úsměvem jsem ji vyvedl z obchodu. Pak se mě
zmocnil smutek nad tím, že jí nemohu xlrahokam koupit.
Jak jsme se spolu vraceli po nábřeží domů, Debora mě oslovila: "Nebud'
smutný. Kdo by od tebe něco takového čekal? " a poprvé se na mě usmála
a stiskla mi ruku. Srdce mi radostí poskočilo, ale ona se opět zahalila do své-
ho chladu a mlčení a víc už nepromluvila.
Svěřil jsem se Roemerovi, který mne ujistil, že jsem se zachoval čestně,
což ode mne ostatně očekával, i přesto, že neskládáme slib čistoty, a poradil
mi, abych se ted' ponořil do studia angličtiny, protože moje anglické písemné
projevy jsou strašné, a tak zaměstnal svou mysl.
Sedmý den Debořina pobytu v našem Domově se vrátila z Haarlemu jedna
naše členka. Zemřela sice už dávno, ovšem jistě jsi o ní hodně slyšel a četl
její spisy. Přijela z návštěvy u svého bratra, obyčejného a bezvýznamného
člověka. Ona však byla zcela mimořádná. Mluvím o velké čarodějnici
Geertruid van Stolkové, která v té době svou mocí a schopnostmi vysoce pře-
vyšovala všechny členy našeho řádu. Roemer jí ihned vylíčil Debořin příběh
a požádal ji, aby s ní promluvila a pokusila se prozkoumat její mysl.
"Nechce nám ani říct, zda umí číst a psát," vysvětloval Roemer. "Vlastně
nám neprozradila vůbec nic a my nedokážeme odhadnout, co všechno vyčte
z našich myšlenek a co rozpozná z našich záměrii. Nevíme, co s ní máme dě-
lat. Zdá se nám, že má určité schopnosti. Protože se před námi úplně uza-
vřela, nemiižeme si to ověřit."
Geertruid ji vyhledala, jenže jakmile ji Debora zaslechla přicházet, vysko-
čila ze židle, až jřpřekotila, zahodila vyšívání a přitiskla se ke stěně. Odtud
zí-
rala na Geertruid s výrazem naprosté nenávisti, pak se snažila uniknout

30

z místnosti, nehty zarývala do zdi, jako by jí chtěia projít. Nakonec se dostala ke dveřím a utíkala chodbou k hlavnímu vchodu.
Roemer a já jsme ji zadrželi. Prosili jsme ji, aby se uklidnila, a snažili se ji
přesvědčit, že jí nikdo nechce ublížit. Poté Roemer řekl: "Musíme už konečně prolomit její mlčení." Mezitím mi Geertruid vtiskla do ruky narychlo napsaný vzkaz, na němž latinsky stálo: Debora je mocná čarodějka. Lísteček jsem beze slova předal Roemerovi.
Prosbami jsme přiměli Deboru, aby s námi šla do Roemerovy studovny, velké a prostorné místnosti - tobě dobře známé, vždyť jsi ji zdědil -, ale tehdy byla plná hodin, protože Roemer měl v hodinách zálibu; dnes je můžeš nalézt umístěné po celém domě.
Roemer vždy nechával okna obrácená směrem ke kanálu otevřená. Zdálo se, že všechny příjemné zvuky města proudí do této místnosti. Dodávalo jí to veselý ráz. Když texl' přivedl Deboru do sluncem zalité studovny a požádal ji, aby se posadila a utišila, připadala nám klidná a vyrovnaná, Opřela se o opěradlo a s unaveným, bolestným výrazem zvedla k Roemerovi oči.
V tom okamžiku jsem v jejím pohledu spatřil tolik utrpení, že mně samotnému téměř vstoupily slzy do očí. Maska prázdnoty se jí svezla z obličeje a chvějícími se rty anglicky pronesla:
"Kdo, ve jménu božím, jste? Co ode mne chcete?"
"Deboro," oslovil ji Roemer uklidňujícím hlasem. "Pozorně mě poslouchej a já ti všechno vysvětlím. Celou dobu jsme se snažili poznat, do jaké míry nám rozumíš."
"A čemu bych měla rozumět?" otázala se nedětským hlasem plným nenávisti. Prsa se jí dmula, tváře se zardívaly. Čím dál víc připomínala ženu, tvrdou a chladnou, naplněnou trpkostí z hrůzy, již zažila. Kde je to dítě v ní? pomyslel jsem si zoufale, a vtom se otočila a pohlédla na mne, pak opět na Roemera, na jehož tváři jsem tehdy jedinkrát zahlédl strach. Avšak velmi rychle ho potlačil a znovu promluvil.
"Jsme řád učenců a naším záměrem je studovat osoby s mimořádnými schopnostmi. Takové schopnosti měla i tvoje matka. Mylně se považují za dar d'ábla. Máš je možná i ty. Vždyť víš, že tvoje matka uměla léčit. Taková schopnost přece nepochází od dábla. Vidíš kolem sebe ty knihy? Jsou plné příběhů o lidech, kterým se někde říká čarodějové, jinde alchymisté nebo kouzelníci, ale co s tím má společného d'ábel? Máš-li tyto schopnosti, svěř se nám a my tě naučíme, čeho se dá nebo nedá jejich prostřednictvím dosáhnout."
Roemer jí dále vyprávěl o tom, jak jsme umožnili čarodějnicím uprchnout před pronásledovateli sem k nám a žít tu v bezpečí. Dokonce jí pnvěděl o dvou ženách, bydlících v Domově, které mají dar vidět přízraky a zjevení,

31

i o Ceertruid, jež dokáže svou vůlí rozxlrnčet tabulky skla v oknech, kdykoliv se jí zlíbí.
Debořiny oči se údivem zvětšily, výraz tváře však zůstával tvrdý. Prsty zabořila do opěradla židle a stočila hlavu na levou stranu, zatímco oči upíraLa na Roemera a prohlížela si ho od hlavy k patě.
Zahlédl jsem, jak se jí na tváři znovu objevuje výraz nenávisti, a Roemer zašeptal: "Čte naše myšlenky, Petyre, a své myšlenky dokáže před námi skrýt."
To ji vylekalo, nicméně nepronesla ani slovo.
"Deboro," pokračoval Roemer, "byla jsi svědkem něčeho strašlivého. Přece jsi nevěřila obviněním vzneseným proti tvé matce! Prosím tě, řekni nám, s kým jsi mluvila tu noc v hostinci, když tě Petyr slyšel? Pokud se ti zjevil nějaký duch, pověz nám to. Nikdo ti neublíží."
Žádná odpověd',
"Chtěl bych ti přexlvést něco ze svých schopností. Nepocházejí od Satana a abych je použil, nepotřebuji ho vyvolávat. Nevěřím na Satana. Nuže, podívej se na všechny hodiny tady v místnosti, na ty stojací, na hodiny s kyvadlem po tvé levici i na hodiny nad krbem a tamty na malém stolku."
Všechny si je prohlédla, což nás značně ukLidnilo: alespoň nás pochopila. Pak už jen s úžasem zírala, jak Roemer, aniž se vúbec pohnuL, přiměl všech-

ny hodiny, aby se naráz zastavily. Ze studovny se vytratilo nekonečné tikání a zanechalo za sebou ticho tak hluboké, že se v něm ztrácel i ruch přicházející zvenčí.
"My všichny máme tyto schopnosti, Deboro, můžeš nám věřit, " znovu se k ní obrátil Roemer. Pak ukázal na mě a požádal mě, abych silou vůle hodiny znovu uvedl do chodu. Zavřel jsem oči a pronesl k hodinám: "Začněte." A hodiny udělaly to, co jsem jim poručil, a místností se zase ozýval jejich tikot.
Když Debora přelétla očima ze mne na Roemera, její obličej ztratil výraz chladné nedůvěry a vystřídalo ho náhlé pohrdání. Vyskočila ze židle. Couvala ke knihovně a upírala na nás svůj pohled plný zloby.
"Tak vy jste čarodějníci!" vykřikla. "Proč jste mi to neřekli hned? Všichni jste čarodějníci! Jste řádem Satanovým." Z očí jí vytryskly slzy a mezi vzlyky křičela: "Je to pravda, je to pravda!"
Pažemi si zakryla prsa a plna nenávisti na nás plivla. Nedokázali jsme říct nic, co by ji uklidnilo.
"Všichni jsme prokletí! A vy se tu schováváte v tomto městě plném nečistých kouzel, kde vás nemohou upálit!" křičela. "Vy mazaní čarodějníci v d'áblově domě!"

32

"'1'o ne!" zvolal Roemer. "My nemáme s d'áblem nic společného! Snažíme se porozumět tomu, co ostatní zavrhují."
"Deboro," vyhrkl jsem, "zapomeň na všechny ty lži, které ti vtloukali do hlavy tam u vás. V celém Amsterodamu není nikdo, kdo by tě chtěl upálit! Jen si vzpomeň na svou matku. Co ti vykládala o věcech, které dělala, než ji mučením donutili zpívat, jak oni pískali?"
Nic horšího jsem nemohl vypustit z úst! Jak jsem to měl vědět, Stefane? Jak jsem to měl tušit? Úvědomil jsem si svůj omyl, až když jí zesinal obličej a rukama si zakryla uši. Její matka věřila, že obcuje s dáblem!
Debora nám chvějícími se rty znovu začala spílat. "Tak vy jste ještě ke všemu bezbožní! Hříšníci! Jste banda čarodějnic a čarodějů! Jen si zastavujte hodiny! Ted' se dívejte, jak to s dáblem umím já!"
Postavila se doprostřed místnosti a podívala se k oknu, Zdálo se, že pohlíží nahoru na modrou oblohu, a zvolala:
"Pojd', můj Lashere, předved' těm ubožákům, jak vypadá opravdová čarodějnice a jaký je její dábel. Rozbij všechny ty jejich hodiny!"
V tom okamžení se v okně objevil velký tmavý stín. Měl jsem pocit, Že duch, jehož přivolala, se v místnosti téměř zhmotnil.
Tenké sklo na ciferníčích hodin popraskalo, dřevěné schránky se otevřely a vypadala z nich kolečka a perka. Nakonec se překotily hodiny na krbu i na stolku a jedny spadly ze zdi.
Roemer zneklidněl, protože s duchem tak destruktivním a silným se člověk příliš často nesetkává. My všichni jsme cítili, jak se duch dotýkal našeho oblečení. Když nás míjel, jako by napřahoval svá neviditelná chapadla, aby vyplnil příkazy své čarodějnice.
1
"Mizerové, do pekla s vámi Mě nedostanete To Debora zvolala v okamžiku, kdy kolem nás začaly padat knihy. Pak vyběhla z místnosti, Dveře za ní zabouchly a my je nedokázali žádnou mocí otevřít, af jsme se snažili sebevíc.
Duch zmizel. Už jsme se ho nemuseli obávat, Po dlouhé chvíli ticha jsme mohli znovu otevřít dveře. Vyšli jsme a s ohromením zjistili, že Debora už před drahnou chvílí opustila dům.
Ty víš, Stefane, že v těch časech byl Amsterodam jedním z největších měst v celé Evropě a žilo v něm možná víc než sto padesát tisíc lidí. V tomto velkém městě se Debora ztratila. Veškeré naše pátrání ve vykřičených domech i hospodách nepřineslo žádné ovoce, Šli jsme dokonce k vévodkyni Anně, nejbohatší kurtizáně v Amsterodamu, protože u ní by dívka tak krásná jako Debora mohla nejsnadněji najít útočiště. I když nás vévodkyně Anna jako vždy ráda uvítala, popovídala si s námi a nabídla nám dobré víno, o zmizelé Deboře nevěděla nic.

33

Ocitl jsem se ve stavu nejhlubšího zoufalství, takže jsem nerlělal nic jiného, než ležel v posteli s obličejem v dlaních a plakal, i když mi všichni

říkali,
že je to pošetilé, a Geertruid se zapřísahala, že tu dívku najde.
Roemer si přál, abych zapsal vše, co s Deborou souviselo, jako součást své badatelské práce. Musím ti, Stefane, prozradit, že to bylo tak žalostné a stručné, že jsem tě ani nepožádal, aby sis ty staré záznamy prošel. 9ž se s boží pomocí vrátím do Amsterodamu, nahradím staré záznamy touto živější kronikou.
Abych však pokročil s tím málem, co ještě zbývá dodat. O čtrnáct dní později přišel za mnou jeden mladý Rembrandtův student, pocházející z Utrechtu, a řekl mi, že dívka, po níž pátrám, žije ted' se starým malířem portrétů RoeLantem. Byl znám jen pod tímto jménem. V mládí studoval mnoho let v Itáfú a dodnes ho vyhledávala řada žáků, i když byl velmi nemocný a vetchý a už si jen stěží vydělal na živobytí.
Možná se, Stefane, na Roelanta nepamatuješ, nicméně bych tě chtěl na tomto místě upozornit, že to byl dobrý malíř, z jehož portrétů vyzařovalo stejné štěstí jako z Caravaggiových prací, a kdyby nebylo choroby, která zasáhla jeho kosti a předčasně ho ochromila, byl by dosáhl lepšího ocenění.
V době, o níž mluvím, byl tento laskavý muž vdovec a měl tři syny.
Ihned jsem za ním pospíchal. Znal jsem se s ním a vždy mě mile přivítal. Tentokrát přede mnou zavřel dveře. Nemá čas na návštěvy "bláznivých učenců", jak nás nazval, a varoval mě rozhořčenými slovy, že i z Amsterodamu mohou takové podivíny vyhnat.
Roemer mi poradil, abych nějaký čas nechal věcem volný průběh. Vždyť víš, Stefane, že přežíváme jen díky tomu, že nevzbuzujeme pozornost, a toho jsem se držel.
V následujících dnech jsme se dozvěděli, že Roelant zaplatil všechny své nesčetné dluhy a že on a jeho děti z prvního manželství se oblékají do krásných šatů, které musely jistě stát hodně peněz.
Říkalo se, že Debora, skotská dívka neobvyklé krásy, kterou přijal, aby mu pečovala o děti, mu připravila mast na zchromlé prsty a ta mast je prohřála a uvolnila, takže se znovu chopil štětce. Proslýchalo se, že je za své nové obrazy velmi dobře placen. Ale Stefane, musel by namalovat tři nebo čtyři plátna denně, aby si vydělal peníze, jimiž by zaplatil za nábytek a oblečení, které se ted' objevily v jeho domě.
Brzy se rozneslo, že ta dívka ze Skotska je bohatá, prý je to plod lásky jednoho šlechtice, který -přestože ji nemohl uznat za vlastní -jí posílal spoustu peněz, a ona se o ně podělila s Roelantovými, protože na ni byli hodní a přijali ji k sobě.

34

Kdo to tak asi mohl být? přemýšlel jsem. Ten šlechtic z velkého a mohutného skotského hradu, tyčícího se jako uskupení skal nad údolím, z něhož jsem vyvedl Deboru, dítě Štěstěny, bosé a špinavé a k smrti vyděšené, zbičovanou dívku, která se nedokázala ani samo najíst. Opravdu povedený příběh!
Roemer a já jsme tomu s úzkostí přihlíželi. Vždyť oba víme, proč Talamasca stanovila zásadu, že nikdy nevyužijeme svých schopností k vlastnímu obohacení. A jak jinak mohla Debora toto bohatství získat, přemýšleli jsme, než pomocí přízraku, který vtrhl do Roemerovy pracovny, aby rozbil hodiny, jak mu Debora přikázala.
Ale v Roelantově domácnosti ted'vládla spokojenost, a než se rok s rokem sešel, starý muž se s tou dívkou oženil. Dva měsíce před jejich svatbou namaloval mistr Rembrandt Debořin portrét a měsíc po svatbě vystavil Roelant obraz ve svém saloně, aby ho všichni mohli obdivovat.
Na obraze měla Debora na krku právě onen brazilský smaragd, který tak obdivovala toho dne, kdy jsem ji vzal na procházku do města. Už dávno předtím ho zakoupila od klenotníka, spolu s každým kouskem stříbrného nádobí a šperků, který se jí zalíbil, jakož i obrazy Rembrandta, Halse a Judith Liesterové, kterou velmi obdivovala.
Nakonec jsem již nemohl zůstat déle stranou. Dům byl otevřen všem, kdo přišli obdivovat Rembrandtovo dílo, na něž byl Roelant právem hrdý. Překročil jsem práh domu a starý Roelant neučinil pohyb, aby mi zabránil ve vstupu, naopak přikulhal ke mně o holi a vlastní rukou mi nabídl pohár vína. Řekl mi, že jeho milovaná Debora je v knihovně, kde ji domácí učitel seznamuje s latinou a francouzštinou, protože si to velmi přála. Učí se tak rychle, dodal Roelant, že ho to velmi překvapuje, a v poslední době čte spisy Anny Marie van Schurman, která zastává názor, že ženy jsou stejně schopné studia

jako muži. Zdálo se, že Roelant překypuje radostí.
Když jsem Deboru spatřil, nemohl jsem uvěřit, že je ve skutečnosti tak mladinká. Oblečená do zeleného sametu a ozdobená šperky vypadala přinejmenším na sedmnáct let. Její šaty měly nabírané rukávy, širokou sukni a Debora si do černých vlasů uvázala zelenou stuhu se saténovými růžičkami. Oči se na pozadí nádherné látky také zdály zelené. Napadlo mé, že Roelant nezná její skutečný věk. Přes mé rty nepřešlo jediné slovo, jímž bych odhalil kteroukoliv ze lží, jež o ní kolovaly. Stál jsem tam zasažený její krásou, jako by na mou hlavu pršely rány. Pak přišel smrtelný zásah do méhn srdce - Debora ke mně vzhlédla a usmála se na mne.

Ted' musím odejít, pomyslel jsem si, a chtěl jsem odložit sklenici s vínem. Vtom ke mně přistoupila, stále se usmívajíc, vzala mě za ruku a řekla: "Pojd'

se mnou, Petyre." Zavedla mne do malé nústnosti, v níž ukládali ložní a stolní prádlo.
I lakou získala uhlazenost a vznešenost! Dáma ode dvora by se nemohla chovat lépe. Ale když jsem o tom přemýšlel, vybavilo se mi, jak jsem ji tehdy na rozcestí viděl na káře a jak mi připomínala malou princeznu.
Ovšem od té doby se po všech stránkách změnila. V několika jasných paprscích světla, které pronikaly do místnosti, jsem si ji mohl do podrobností prohlédnout. Měla plnou postavu, červené tváře a krásně voněla. Na vysokém pLném poprsí spočíval velký brazilský smaragd, mistrovsky zasazený do zlata.
"Proč jsi nevykřičel do světa, co o mně víš?" zeptala se, jako kdyby neznala odpověd'.
"Deboro, řekli jsem ti o sobě pravdu. Chtěli jsme ti jen nabídnout přístřeší a naše znalosti o schopnostech, které máš. Můžeš k nám přijít, kdykoliv si to budeš přát."
Zasmála se, "Ty jsi sice hlupák, Petyre, ale vyvedl jsi mne ze tmy a bídy do tohoto báječného světa." Sáhla do kapsy skryté po pravé straně nařasené sukně a vytáhla z ní plnou hrst smaragdů a rubínů. "Vezmi si je, Petyre."
Odstoupil jsem od ní a zavrtěl hlavou.
"Vy tvrdíte, že nepocházíte od dábla," pokračovala. "A váš představený prohlašuje, že nevěří v Satana. Neřekl to tak? Ale čemu z učení božího a církve věříte, že musíte žítjako mniši v ústraní se svými knihami, aniž kdy poznáte světské radosti? Proč sis mě tehdy v hostinci nevzal, Petyre, když jsi k tomu měl příležitost? Moc jsi mě chtěl. Přijmi za to mé díky - protože to je všechno, co ti ted' mohu dát - a tyto drahokamy. Udělají z tebe boháče a zbaví tě
j
závislosti na tvých řádových bratřích. Natáhni ruku!
"
"1ak jsi získala ty drahokamy, Deboro?" zašeptal jsem. "Co když tě obviní z krádeže?"
"Na to je můj d'ábel příliš chytrý, Petyre. Pocházejí zdaleka. A stačí, jen
I,

když o ně požádám, Za zlomek toho, co mi přinesl, jsem si koupila tento smaragd a stále ho nosím na krku. Na jeho zadní straně je vyryté jméno mého d'ábla. A ty to jméno znáš. Varuji tě, Petyre, nikdy ho nevolej, protože slouží jenom mně. Bude se snažit zničit každého, kdo by mu chtěl poroučet a použil jeho jména."
"Deboro, vrať se k nám," žadonil jsem, "přijd' třeba na několik hodin den-
i
ně, jen tak si promluvit. Manžel ti to jistě dovolí. Tvůj přízrak není d'ábel,
je
však velmi mocný. Mixže páchat zlo z nezodpovědnosti a zlomyslnosti, které jsou duchům vlastní. Deboro, to není věc na hraní, to bys měla vědět!"
lenže jsem viděl, že podobné úvahy jsou jí na hony vzdáleny.

Ještě jsem na ni naléhal. Vysvětlil jsem jí, že první a nejdůležitější
pravidlo
našeho řádu zní: nikdo, af už jsou jeho schopnosti jakékoliv, nebude nikdy

využívat žádného ducha k tomu, aby získal bohatství. Protože ve světě, Deboro, mezi těmi, kdo ovládají neviditelné síly, panuje jedno staré pravidlo: ti, kxlo se snaží tyto síly využívat k nekalým účelům, přivolávají na sebe zkázu,"

"Ale Petyre, cožpak je zisk něco špatného?" zeptala se, jako kdybychom byli oba stejného věku. "Přemýšlej o svých slovech. SSohatství přece s sebou nenese zlo! Komu ublížilo, co mi můj d'ábel přinesl? A všem v Roelantově domácnosti to prospělo,"

"V tom, co děláš, cítím nebezpečí, Deboro! Ten přízrak je tím silnější, čím víc s ním mluvíš..."

Umlčela mne. Měla pro mne ted' jen pohrdání. Znovu naléhala, abych si vzal ty drahokamy. Nepokrytě mě označila za hlupáka, protože nevím, jak mám používat svých schopností, pak mi poděkovala, že jsem j i vzal do města tak příhodného pro čarodějnice, a rozesmála se zlým smíchem.

"Deboro, my nevěříme v dábla," namítl jsem, "ale věříme ve zlo, protože právě zlo ničí lidstvo. Prosím tě, dej si pozor. Nevěř tomu, co ti tvůj ,d'ábel' o sobě a svých záměrech tvrdí. Protože nikdo s jistotou neví, co tyto bytosti ve skutečnosti jsou."

"Přestaň, Petyre, rozhněval jsi mě. Proč si myslíš, že mi něco říká? Já mu poroučím! Nahlédni do démonologú, Petyre, do starých knih sepsaných fanatickými knězi, kteří věřili v d'ábla, protože v těch knihách je víc pravdy o tom jak ovládat neviditelné bytosti, než si dovedeš představit. Viděla jsem je u vás v knihovně. Tomu jednomu latinskému slovu démonologie jsem rozuměla, protože jsem podobné knihy viděla už předtím."

Ty knihy jsou plné pravdy, ale i Iží, a já jsem ji na to upozornil. Smutně jsem od ní odstoupil. leště jednou na mé naléhala, abych přijal drahokamy. Nevzal jsem si je. Nasypala mi je do kapsy a přitiskla mi své horké rty na tvář. Vyšel jsem z domu.

Po této události mi Roemer zakázal se s ní vídat. Co učinil s drahokamy, to jsem se nikdy nezeptal. Velký poklad Talamasky mne nikdy příliš nezajímal. Věděl jsem jen to, co vím i dnes: Talamasca platí moje účty a výdaje, dostávám oblečení a vše ostatní a v kapse mám tolik mincí, kolik potřebuji.

Dokonce ani když Roelant onemocněl - a ujišťuji tě, Stefane, že to nezpůsobila Debora-, Roemer mi nedovolil Deboru navštívit.

Ale bylo podivné, že jsem ji často spatřil na neočekávaných místech - bud' byla sama, nebo vedla za ruku některého z Roelantových synů - a vždy mě zpovzdálí pozorovala. Viděl jsem ji na ulici, jednou i z okna svého pokoje

před domem Talamasky, a když jsem šel navštívit Rembrandta van Rijn, seděla tam vedle Roelanta a vyšívala a po očku se na mě dívala.

Byly i chvíle, kdy jsem si představoval, že mě pronásleduje. Procházel jsem se totiž sám a myslel na ni a vzpomínal na dobu, kdy jsem se s ní poprvé setkal, kdy jsem ji krmil a koupal jako dítě. Ovšem nemohu předstírat, že jsem na ni vzpomínal jako na dítě. Náhle jsem se zastavil, otočil, a ona stála za mnou; oblečená do krásného sametového pláště s kapucí a upřeně se na mne zadívala, než zašla do vedlejší ulice.

Ach Stefane, neumíš si představit moje utrpení! A Roemer trval na tom, že za ní nemám chodit. Zakázal to. A Geertruid mne znovu a znovu varovala, že divoká síla přeroste Deboře přes hlavu a už ji nebude schopna ovládat.

Měsíc předtím, než Roelant zemřel, přijela na návštěvu do jeho domu mladá a velmi nadaná maLířka Judith de Wilde. Po Roelantově smrti tam zůstala žít s Deborou, později i se svým starým otcem Antonem de Wilde.

Roelantovi bratři odvezli jeho syny k sobě na venkov a dům obývaly vdova Roelantová a Judith de Wilde. Něžně pečovaly o starého pána, i když jejich život nepostrádal veselí a rozmanitost, protože dům byl otevřen dnem i nocí spisovatelům, básníkům, učencům a malířům, kteří k nim přicházeli na návštěvu. Přicházeli i žáci Judith, a ačkoliv byla žena, obdivovali ji stejně jako ostatní malíře, protože se jim ve všem vyrovnala. Byla členkou cechu sv. I.uka jako všichni malíři.

Nesměl jsem k nim vstoupit, neboť mi to Roemer zakázal, nicméně mnohokrát jsem procházel kolem jejich domu, a když jsem se na chvíli zastavil, přísahám ti, že se Debora objevila v hořejším okně jako stín za sklem. Někdy jsem nezahlédl víc než záblesk světla na zeleném smaragdu, jindy otevřela okno a zvala mě - ovšem marně - abych vešel.

Roemer ji šel navštívit sám, jenže Debora ho poslala pryč.
"Ona je přesvědčená, že ví víc než my," řekl Roemer smutně. "Ale neví nic
,
protože jinak by si s takovou věcí nezahrávala. Víš, to je stále stejný omyl těch, kdo ovládají neviditelné síly. Domnívají se, že tyto síly, které jim slouží,
mají plně ve své moci, avšak není tomu tak. A jak to může ovlivnit vůli, svědomí a ctižádost! Ta bytost ji kazí! Je to proti přirozenosti, Petyre, a vskutku nebezpečné,"
"Mohl bych takového ducha vyvolat, kdybych se pro to rozhodl?"
"Nikdo nezná odpověď, Petyre. Kdyby ses o to pokusil, možná bys to dokázal. Jakmile bys ho však jednou vyvolal, už by ses ho možná nikdy nezbavil. To je ta stará past. Jestliže se o to pokusíš, nebude to s mým požehnáním. Petyre, vnímáš, co ti říkám?"
"Ano, Roemere," odpověděl jsem poslušně jako vždy. Věděl však velmi dob-

38

ře, že Debora získala mé srdce navždy, jako by mě očarovala, ovšem nebyly to čáry bylo to něco mnohem silnějšího,
"Už jí nemůžeme pomoci," pokračoval Roemer. "Najdi si jiný předmět zájmu."
Upřímně jsem se snažil uposlechnout jeho doporučení, Nemohl jsem však zabránit, aby se ke mně nedoneslo, že se Deboře dvoří mnoho šlechticů z Anglie a Francie. Její bohatství bylo tak velké, že nikoho už nenapadlo pátrat po jeho původu nebo pochybovat, že třeba nebyla vždycky tak bohatá. Její vzdělávání pokračovalo velmi rychle. Byla upřímně oddaná Judith de Wilde a jejímu otci, takže nijak nepospíchala s vdavkami, i když dovolovala svým ctitelům, aby ji navštěvovali.
Nakonec si ji jeden z nápadníků přece jenom odvedl,
Nedozvěděl jsem se, za koho se provdala, ani kde se svatba konala. Než odjela, setkal jsem se s ní ještě jednou, Tehdy jsem nevěděl, co vím dnes: že se to stalo tu poslední noc, kterou strávila v Amsterodamu.
Uprostřed noci mě probudil zvuk přicházející od okna. Uvědomil jsem si, že je to vytrvalé ťukání, jež nemohl způsobit vítr, a proto jsem se šel přesvědčit, zda se nějaký darebák nepřehoupl přes střechu. Jako mladý člen řádu jsem tehdy bydlel ve čtvrtém patře, kde jsem měl skromný, ale pohodlný pokoj ík.
Okno jsem našel zavřené a nepoškozené. Dole na nábřeží stála osamělá žena v černých šatech a upírala pohled k mému oknu. Když jsem ho otevřel, udělala pohyb rukou, kterým naznačovala, že mám sejít k ní dolů.
Věděl jsem, že je to Debora. To pomyšlení mě zcela pobláznilo, jako kdyby sukubus vstoupil do mého pokoje, strhl ze mě přikrývky a začal mě líbat po celém těle.
Vykradl jsem se z domu, abych předešel jakýmkoliv otázkám. Čekala na mne, Ve tmě zelený smaragd na jejím hrdle zářil jako velké oko. Provedla mě postranními ulicemi ke svému domu.
V té chvíli jsem se, Stefane, domníval, že sním, a toužil jsem, aby ten sen nikdy neskončil. Paní mého srdce neměla s sebou služebnou ani komorníka, vůbec nikoho. Přišla ke mně úplně sama, Samozřejmě jsem věděl, že v Amsterodamu to není tak nebezpečné jako někde jinde, přesto mě rozrušilo, že ji vidím bez ochrany, tak klidnou a záhadnou. Tiskla se ke mně a nabádala mé ke spěchu,
Její dům byl zařízen honosným nábytkem, na krásných parketách leželo mnoho vysokých koberců. Vedla mé kolem skleněných vitrín plných stříbra a jemného porcelánu nahoru po schodech do svého pokoje k posteli zahalené zeleným sametem.

39

"Zítra se vdávám, Peryre," oznámila mi,
"Tak proč jsi mne sem přivedla, Deboro?" zeptal jsem se a chvěl jsem se touhou. Když si uvolnila svrchní šaty a nechala je sklouznout k zemi a já uviděl její prsa, tak plná a oblá v krajkové šněrovačce, bláznivě jsem si přál se jich dotknout, nicméně jsem se ani nepohnul. I její útlý pas mě vzrušoval, jakož i pohled na štíhlý krk a křivku ramen. Na celém její těle se nenašlo místečko, které by ve mně nevyvolávalo žádost. PřipomínaL jsem divoké zví-

ře v kleci.
"Petyre," oslovila mě a pohlédla mi do očí, "vím, že jsi věnoval ty drahokamy svému řádu, že sis z projevu mé vděčnosti nic neponechal. Proto ti ted' chci dát to, po čem jsi při naší dlouhé společné cestě tolik toužil, a co sis ne·
vzal, protože jsi příliš ohleduplný."
"Deboro, proč to děláš?" opakoval jsem otázku, rozhodnut ani v nejmenším nezneužít situace. Viděl jsem jí totiž na očích, že je ve stavu hluboké úzkosti.
"Protože to chci," řekla neočekávaně, objala mě a začala zasypávat polibky. "Odejdi z Talamasky, Petyre, a pojd'se mnou. Staň se mým mužem a já se za toho druhého neprovdám."
"Deboro, proč to ode mne chceš?" zeptal jsem se.
Hořce a smutně se zasmála. "Stýská se mi po tvém porozumění, Petyre. Stýská se mi po člověku, před nímž nemusím nic skrývat. Oba máme nadpřirozené schopnosti a ať už patříme Bohu nebo ďáblu, toto máme společné."
Jak jí při těch slovech zářily oči! Pak ke mně vztáhla ruce, začala mě hladit po obličeji a ve vlasech, čímž mě ještě víc pobláznila.
"Vždycky jsi po mně toužil, Petyre, a toužíš i ted'. Proč se tomu nepoddáš? Pojd' se mnou; jestliže ti Talamasca nedá svobodu, odjedeme z Amsterodamu, uprchneme spolu, a není nic, co bych ti odepřela, nic, co bych ti nedala, jenom bud'se mnou. Dovol mi být v tvé blízkosti a zbavit se strachu. S tebou mohu mluvit o tom, kdo jsem, a co se přihodilo mé matce. Mohu s tebou mluvit o všem, co mě trápí. Z tebe, Petyre, nemám nikdy strach."
Při těch slovech její obličej zesmutněl a do očí jí vstoupily slzy.
"Můj nastávající manžel je mladý a krásný a má všechno, o čem jsem snila, když jsem seděla špinavá a bosá před naší chatrčí.
Je to ten rytíř, který jede na svůj hrad, potká cestou dívku a vezme ji s sebou, To se ted' stalo mně. Jako bych vkročila do pohádek, které mi vyprávěla matka. Bude ze mne komtesa v cizí zemi a pohádka se stane skutečností.
Ale Petyre, já ho miluji i nemiluji. Ty jsi první muž, kterého jsem milovala. Přivedl jsi mě sem, viděl jsi hranici, na níž zemřela moje matka, koupal jsi mě, krmil a oblékal, když jsem se o sebe nedokázala postarat sama."

Ztratil jsem všechnu naději, že odejdu z této místnosti, aniž se ú zmoc-
111n1. Věděl jsem to. Byl jsem tak okouzlen i tím neijemnějším záchvěvem jejích řas, nejmenším dolíčkem na jeú tváři, až jsem vedle ní klesl na koberec před malým ohněm v krbu, kde mi v mihotavém světle plamenů začala vyprávět o svém trápení.
"Můj dřívější život mi připadá jako zlý sen," tiše plakala a oči se jí údivem rozšířily. "Opravdu jsem, Petyre, někdy bydlela v takové chatrči? Přihlížela tomu, jak moje matka umírá?"
"Nevynášej ty staré vzpomínky na světlo, Deboro," uklidňoval jsem ji. "Nechej je vyblednout."
"Petyre, vzpomínáš si, když jsi se mnou poprvé mluvil? Řekl jsi, že v mé matce zlo není, že zla se na ní dopustili lidé. Jak jsi něčemu takovému mohl věřit?"
"Ty musíš vědět, Deboro, jestli byla čarodějnice. A co to, pro pána boha, vůbec je!"
"Petyre, ale já si pamatuju, jak jsem s ní jednou šla v bezměsíčné noci do polí až tam, kde jsou ty kameny."
"A co se přihodilo, miláčku?" dožadoval jsem se odpovědi. "Zjevil se ti d'ábel s kopytem místo nohy?"
Potřásla hlavou a rukou mi naznačila, abych mlčel, tiše seděl a poslouchal. "Petyre," začala vyprávět, "byl to soudce, který soudil čarodějnice, ten ji seznámil s černou magú! Ukázala mi tu knihu. Přišel do vesnice, když jsem byla malinká, ještě jsem neuměla chodit. Objevil se v naší chatrči, aby mu mat·
ka vyhojila rozříznutou ruku. Seděl s ní u ohně a vyprávěl jí o všech místech
,,
kam ho přivedlo jeho poslání, a o čarodějnicích, které nechal upálit. ,Bud opatrná, děvečko', říkal jí, aspoň tak mi to později vyprávěla, a pak vyndal z koženého vaku knihu. Jmenovala se Démonologie a on z ní matce předčí-
tal, protože neuměla číst latinsky, vlastně ani v jiném jazyce, a obrázky držel
blízko ohně, aby je lépe viděla.
Hodiny a hodiny jí vysvětloval, co čarodéjnice umějí a co se mohou naučit.
,Bud' opatrná,` varoval ji, ,aby tě d'ábel nesvedl, protože d'ábel miluje porodní

báby a kořenářky`. A pak obrátil další stránku.

Tu noc, kdy u nás přespal, mluvil o mučírnách, o upalování a výkřicích odsouzených. ‚Bud' opatrná, děvečko,` opakoval ještě jednou, než odešel.
To všechno mi později vypravovala. Bylo mi tak šest sedm let. Seděly jsme spolu v kuchyni u ohně. ‚Ted' pojd' a uvidíš, ` řekla nakonec. Vyšly jsme do polí, nahmataly kameny před sebou, našly střed kruhu. Zůstaly jsme v něm bez pohnutí stát avystavily obličej větru.
Nikde ani hlásku. Ani světý,lko. Ani hvězdy, v jejichž světle by se daly rozeznat věže hradu nebo v dálce zahlédnout kousek vodní hladiny jezera Donnelaith, které byLo z tohoto místa ve dne vidět.
Držela mě za ruku a něco si pobrukovala. Pak jsme spolu v tom kruhu tančily, kroužily jsme pořád dokola. Broukala si čím dál hlasitěji a pak pronesla latinská slova, jimiž se přivolává démon. Nakonec rozpřáhla ruce a volala ho, aby přišel.
Noc byla prázdná. Nic se neozvalo, Přitiskla jsem se k jejím sukním a chytila se jí za ruku. Byla studená. Pak jsem ucítila, jak se to od pastvin blíží: nejprve jako vánek, pak jako vítr, který se zhmotnil kolem nás, Cítila jsem, jak se dotýká mých vlasů, mého krku, jak nás obaluje. Slyšela jsem, jak promluvil, Nebyla to slova, přesto jsem sfyšela, že řekl: ‚Jsem tady, Suzanne!`
Tak radostně se rozesmála! Potěšením se znovu roztancovala. Jako dítě zamnula rukama, opět se zasmála a pohodila hlavou, až jí zavlály vlasy. ‚Vidíš ho, moje holčičko?` zeptala se mě. Odpověděla jsem, že ho cítím a slyším blízko sebe.
Opět promluvil: ‚Zavolej mě jménem, Suzanne.`
‚Lashere,` řekla, ‚vítr, který jsi poslal, bičuje trávu a rve listy ze stromů. Pojd', můj Lashere, a rozpoutej bouři nad Donnelaithem! Ajá budu vědět, že jsem mocná čarodějnice a že mě posloucháš, abys získal moji lásku!`
Než jsme došly do naší chatrče, vítr už skučel nad poli, a jakmile jsme zavřely dveře, slyšely jsme ho i v komíně. Seděly jsme u ohně a smály se jako malé děti. ‚Vidíš, dokázala jsem to,` šeptala mi. Podívala jsem se jí do očí a viděla jsem prosťáčka, dívku mdlého rozumu, která se potutelně usmívá v domnění, že všechny napálila. Zůstala taková až do posledních okamžiků svého života, plných agonie a bolesti. Pro ni to byla hra, Petyre. Jenom hra!"
"Rozumím ti, moje milá," ujistil jsem ji.
"leště i ted' chceš tvrdit, že Satan neexistuje? Že to nebyl on, kdo přišel ze tmy a přivlastnil si čarodějnici z Donnelaithu a dovedl ji až na hranici? Byl to Lasher, kdo pro ni nacházel předměty, které jiní ztratili, Lasher jí přinášel zlato. To jí pak sebrali. Lasher jí prozrazoval lidská tajemství a ona je předáva(a dychtivým uším. A byl to Lasher, kdo zasypal krupobitím děvečku, s níž se matka pohádala. Lasher místo ní trestal její nepřátele, a tak dával najevo její moc. Neuměla ho ovládat, Petyre. Nevěděla, jak s ním zacházet. A jako dítě hrající si s ohněm roznítila požár, který ji nakonec pohltil."
"Neudělej stejnou chybu, Deboro!" zašeptal jsem, když jsem líbal její obličej. "Nikdo nemůže ovládat démona, a Lasher je démon."
"Ne, ne, on je mnohem víc," odpověděla také šeptem. "Ty se velice mýlíš. Ale neměj o mě obavu, Petyre. Nejsem jako moje matka. Nemáš důvod k znepokojení."

42

Seděli jsme pak tiše u ohně, i když mé překvapilo, že jí jeho blízkost nevadí. Opřela si čelo o kamennou římsu nad krbem a já jsem ji znovu políbil na hebké tváře a odhrnul jí dlouhé prameny bujných černých vlasů.
"Petyre," řekla, "nikdy nebudu žít ve špíně a nedostatkujako ona. Nikdy se nevydám na milost a nemilost hlupákům."
"Nevdávej se, Deboro. Neodcházej! Pojd' se mnou a v Talamasce spolu odhalíme podstatu té bytosti..."
"Ne, Petyre, ty víš, že to neudělám: ` A smutně se usmála. "Ty musíš jít se mnou. Odjedeme spolu. Promluv na mne svým vnitřním hlasem, tím, kterým přikazuješ hodinám, aby se zastavily, a duchům, aby se zjevili. Bud' se mnou, ožeň se se mnou, pak nastane ta pravá čarodějná svatební noc: `

Chtěl jsem jí odpovědět tisícem protestů, ale zakryla mi ústa rukou, pak svými ústy a líbala mě tak vášnivě a toužebně, že jsem nedokázal myslet na nic jiného, než že z ní musím strhat šaty, které ji spoutávaly, a vzít si ji, tady v té posteli se zataženými zelenými závěsy, zmocnit se toho něžného dětského těla s prsy a tajemstvím ženy, těla, které jsem kdysi koupal a oblékal.

Proč sám sebe tak trápím, že ti o tom píšu? Zpovídám se ti, Stefane, ze starých hříchů. Vyprávím ti o všem, co se stalo, protože nemohu psát o této ženě a nepřiznat se k tomu. Proto pokračuji.

Nikdy jsem neprožil akt lásky s takovou nevázaností, Nikdy jsem nepoznal takovou smyslnost a líbeznost, jakou jsem zažil s ní.
Věřila, že je čarodějnice, pokládala se za špatnou a milostný rituál považovala za d'ábelský obřad, proto ho prožívala celou svou bytostí. Přesto bylo její srdce něžné a plné citu, to ti, Stefane, přísahám. To vytvářelo vzácnou a silnou směs, skutečný elixír lásky.
Neopustil jsem její postel až do rána, Spal jsem na jejích voňavých ňadrech. Chvilkami jsem plakal jako chlapec. S uměním svůdnice vzbudila v celém mém těle neuhasitelnou touhu. Objevila moje nejskrytější žádosti, pohrála si s nimi a ukojila je. Byl jsem její otrok, Ale věděla, že u ní nezůstanu, že musím zpět do Talamasky, takže nakonec dlouho ležela zcela klidná a smutná. Dívala se na dřevěná nebesa postele, až škvírou mezi záclonami začaly pronikat paprsky světla a postel zahřívalo sluneční teplo.

Malátně jsem se oblékl, i když jsem na celém širém světě po ničem jiném kromě jejího téla a její duše netoužil. Přesto jsem ji opouštěl. Šel jsem domů, abych Roemerovi sdělil, co jsem udělal. Vracel jsem se do Domova, který mi nahrazoval matku i otce, Věděl jsem, že nemám jinou možnost.
Domníval jsem se, že mě Debora s nadávkami pošle pryč. Jenže to se nestalo. Naposledy jsem ji prosil, aby zůstala v Amsterodamu, aby šla se mnou.
"Sbohem, ty můj milý kazateli," odpověděla mi. "Bud' sbohem, a ať tě

Talamasca odmění za to, čeho ses ve mné vzdal." Z očí se jí vyřinulv slzy a jí jsem naposledy hladově políbil její dlané. Ještě jednou jsern zabo'ril obliřej do jejích vlasů. "ldi už, Petyre," vyzvala mě nakonec. "A vzpomínej na mě."
Den nebo dva uplynuly, než mi řekli, že odjela. Nebyl jsem k utišení, ležel jsem v pláči a snažil se naslouchat Roemerovi a Geertruid. lejich slova jsem však nevnímal. Nezlobili se na mě, jak jsem předpokládal, to jediné jsem pochopil.
Nakonec Roemer zašel za ludith de W,ilde a koupil od ní Rembrandtův portrét Debory, který v Domově visí dodnes.
Trvalo možná celý rok, než isem se uzdravil na duchu i na těle. Úž nikdy jsem neporušil pravidla Talamasky, jak jsem učinil v oněch dnech. Procestoval jsem znovu německé země a Francú, dojel jsem dokonce do Skotska, abych konal svou práci a zachraňoval čarodějnice, psal o nich a o jejich trýznění tak, jak jsme to ostatně dělali vždycky.
Ted' znáš, Stefane, celý Debořin příběh. Jistě si tedy umíš představit můj úlek, když jsem se o tolik let později seznámil v tomto opevněném městě s tragédú komtesy de Montcleve a zjistil, že je to Debora Mayfairová, dcera skotské čarodějnice.
Kdyby jen skuteěnost, že její matka byla upálena, zůstala obyvatelům města utajená! Proč musela mladá nevěsta prozradit toto tajemství svému ženichovi, když mu plakala na prsou? I po tolika letech mám vtisknut do paměti obraz její tváře, když mi říkala: "Petyre, s tebou mohu mluvit o všem, a nemám nikdy strach."
listě chápeš, s jakou obavou a zoufalstvím jsem vcházel do cely jejího žaláře. Teprve až v posledním okamžiku jsem pomyslel na to, že žena v hadrech na loži ze slámy ke mně vzhlédne a pozná mě a že omámena utrpením zavolá moje jméno, a tak prozradí mé přestrojení.

Ovšem to se nestalo.
Vstoupil jsem do cely, zvedl jsem přitom cíp své černé sutany, abych působil dojmem duchovního, který se nechce pošpinit a pohlédl na ni. Ani náznakem nedala najevo, že mě poznává.
Ovšem její upřený pohled mě zneklidnil. Okamžitě jsem řekl místnímu knězi, tomu starému hlupákovi, že ji musím vyslechnout o samotě. Zdráhal se mě s ní ponechat samotného, ale vysvětlil jsem mu, že už jsem viděl hodně čarodějnic, a proto se jí ani v nejmenším nebojím a že jí musím položit spoustu otázek. Požádal jsem ho, aby na mne počkal na faře, že za ním brzy přijdu. Pak jsem vzal z kapsy několik zlatých mincí a dal mu je se slovy: "Musíte si je vzít pro svůj kostel, protože jsem vám způsobil jisté nepříjemnosti." Tím jsem dodal váhy svým sloviim a ten hlupák odešel.

44

Nemusím ti zdůrazňovat, za jak politováníhodné považuji, že se nerozpakoval tu ženu vydat bez ochrany do mých rukou. Mohl jsem si s ní dělat, cokoliv by se mi zlíbilo. Udělal to snad už někdo přede mnou?
Dveře se okamžitě zavřely, a přestože jsem za nimi slyšel šepot, byli jsme

sami. Položil jsem svíčku na jediný kus nábytku v místnosti, dřevěnou lavici, a jak jsem se snažil potlačit slzy, které se mi při pohledu na ni draly do očí, zaslechl jsemjejí tichý hlas, jen o něco hlasitější než šepot:
"Petyre, je to možné? lsi to ty?"
"Ano, Deboro," řekl jsem.
,Ale nepřišel jsi mě zachránit, vid'?" zeptala se vyčerpaně.
Samotný zvuk jejího hlasu mě zasáhl přímo do srdce. Stejným hlasem ke mně promlouvala ve své ložnici v Amsterodamu tu poslední noc. Ted' se v něm ozýval nepatrně hlubší podtón a možná v něm zněla i temná struna, již mu propůjčilo utrpení.
"To nemohu, Deboro. I kdybych se o to pokusil, vím, že se mi to nepodaří."
Nepřekvapilo ji to. Přesto se na mě usmála.
Zvedl jsem svíčku, přistoupil jsem k ní a klekl si vedl ní do slámy, abych se jí mohl podívat do očí. Viděl jsem ty oči, na něž jsem nikdy nezapomněl, tytéž rty i úsměv. Zdálo se mi, že tato vyhublá jakoby vosková postava je sice moje Debora, ovšem už přeměněná do duchovní podoby, přestože si zachovala všechnu svou krásu nedotčenou.
Nepohnula se, zato zkoumala můj obličej, jako by to byl obraz. Zahrnul jsem ji slovy, jimiž jsem jí uspěchaně a s lítostí vysvětloval, že jsem nevěděl o jejím neštěstí, že jsem zde ocitl náhodou při své práci pro Talamasku a zjistil jsem, že ta, o níž se tolik mluví, je ona. Snažil jsem se dozvědět, zda se odvolala k biskupovi a k pařížskému parlamentu. Umlčela mě prostým gestem a řekla:

"
Zítra ráno zemřu a neexistuje nic, co bys pro mě mohl udělat."
"Mohu ti prokázat jednu laskavost;' přerušil jsem ji. "Mám totiž u sebe prášek, který tě - když ho vypiješ smíchaný s vodou - otupí a zmírní tvoje utrpení. Pokud si to budeš přát, mohu ti dát i takovou dávku, že po ní zemřeš, a tak vyzraješ nad plameny. Vím, že ti to mohu dát, Starý kněz je hlupák:
Byla mou nabídkou zřejmě hluboce pohnutá, i když nedávala najevo přání ji přijmout. "Petyre, až mě budou vyvádět na náměstí, musím být plné při
smyslech. Varuji tě, nezdržuj se ve městě, až k tomu dojde. Nebo se schovej za pevně zavřenou okenici, pokud zde zůstaneš, aby ses o všem přesvědčil na vlastní oči."
"Mluvíš snad o útěku, Deboro?" zeptal jsem se, protože musím přiznat, že

45

moje představivost okamžitě začala pracovat. Jen kdybych ji mohl zachránit, vyvolat velký zmatek a pak ji nějakým způsobem odvést. Ale jak bych to měl provést?
"Ne, Petyre, to přesahuje mé schopnosti i schopnosti toho, jemuž poroučím. Pro Lashera je jednoduché přinést malý drahokam nebo zlatou minci,

avšak otevřít dveře žaláře, přemoci ozbrojené stráže? To nedokáže." Pak, jako by ve stavu nejvyšší úzkosti, se divoce rozhlédla kolem sebe a zeptala se: "Víš, že moji synové svědčili proti mně? Že můj milovaný Chrétien označil svou matku za čarodějnici?"

"Mysfím, Deboro, že ho k tomu donutili. Mám ho jít navštívit? Co pro tebe mohu udělat?"

"Můj milý, dobrý Petyre," řekla. "Proč jsi mě neposlechl, když jsem tě prosila, abys šel se mnou? Tohle ovšem není tvoje vina, jenom moje."

"1ak to, Deboro? Nikdy jsem nepochyboval o tvé nevině. Kdybys dokázala vyléčit svého manžefa, nikdo by nezačal křičet, že jsi čarodějnice."

Pouze zavrtěla hlavou. "V tom příběhu se skrývá daleko víc. Když můj muž zemřel, věřilajsem, že na tom nenesu vinu. Strávilajsem v této cele mnoho měsíců přemýšlením. Hlad a bolest ostří mysl."

"Deboro, nevěř tomu, co říkají tví nepřátelé, bez ohledu na to, jak často a přesvědčivě to říkají!"

Neodpověděla. Zdálo se, že ji to ani nezajímá. Po chvíli se ke mně obrátila. "Petyre, přece jen pro mě můžeš něco udělat. Vyvedou-li mě zítra ráno na náměstí spoutanou, a toho se nejvíc obávám, požádej, aby mi uvolnili ruce i nohy, abych mohla na znamení pokání nést těžkou svíci, jak je v tomto kraji zvykem. Bojím se pout víc než plamenů!"

"Udělám to," slíbil jsem jí, "ale nemusíš mít obavy. Oni tě přimějí nést svíci kolem celého města. Budeš ji muset přinést až ke schodům chrámu. Teprve pak tě sváží a odvedou na hranici."

"Poslouchej mě, chci té požádat ještě o něco," řekla.

"Prosím tě, mluv.
"

"Až bude po všem a ty opustíš toto město, pak napiš to, co ti ted' svěřím, mé dceři Charlotte Fontenayové, manželce Antoina Fontenaye, do Saint--Domingue, což je na Hispaniole, na adresu obchodníka Jean-Jacquese Toussainta v Port-au-Prince."

Zopakoval jsem tnto jméno a plnou adresu.

"Ujisti Charlotte, že jsem v plamenech netrpěla, i když to nebude pravda."

"Přesvědčím ji, aby tomu věřila."

Na to se trpce usmála. "Možná se ti to nepovede. Ale kvůli mně se o to pokus."

46

"A co ještě?"

.,Vyřid' jí tento vzkaz, který si musíš zapamatovat slovo od slova. Požádej ji,
af si počíná velmi opatrně, protože ten, jehož jsem jí čas od času poslala aby ji poslouchal, dělá pro nás i takové věci, o nichž věři, že je od něj požadujeme. Vyvozuje své přesvědčení o záměrech, které máme, právě tak z našich nahodilých myšlenek jako z pečlivě volených slov. To jí zdůrazni."

"Proboha, Deboro!"

"Chápeš, co ti říkám a proč to musíš mé dceři vyřídit?"

"Chápu. Rozumím všemu. Přála sis manželovu smrt, protože tě zradil. A ten démon to vykonal."

"Je to mnohem složitější. Nesnaž se do toho proniknout. Nikdy jsem nebažila po manželově smrti. Milovala jsem ho. Nevěděla jsem o jeho zradě! Ale musíš dát Charlotte vědět, co jsem ti sdělila, kvůli jejímu bezpečí, protože můj neviditelný služebník jí sám nedokáže povědět o proměnlivosti své povahy. Nemůže s ní mluvit o něčem, čemu sám nerozumí:

"Vždyf..."

"Nezkoumej ted' moje svědomí, Petyre. Budeš-li v tom pokračovat, pak by snad bylo lepší, kdybys za mnou vůbec nepřišel. Smaragd je v držení mé dcery. A on půjde za ní, až zemřu.

"Deboro, neposílej ho za ní!"

Zklamaně a zoufale vzdychla.

"Úpěnlivě tě prosím, udělej, oč tě žádám:'

Co se přihodilo tvému muži, Deboro?"

Domníval jsem se, že neodpoví, přesto začala vyprávět: "Můj muž ležel na smrtelné posteli, když za mnou přišel Lasher a prozradil mi, že ho v lese svedl z cesty a způsobil jeho pád. ,lak jsi mohl něco takového udělat, když jsem to od tebe nic takového nechtěla?' naléhala jsem. A on mi odpověděl: ,Deboro, kdybys mohla nahlédnout do jeho srdce jako já, óyla brxs chtěla, abych to udělal."'

Zamrazilo mě až do morku kostí. Stefane, prosím tě, až necháš můj dopis opsat pro naše záznamy, ať jsou výše uvedená slova podtržená. Cožpak jsme někdy slyšeli, že by se nějaký přízrak projevoval s takovou zavilostí a Istivos-
tí, s takovým důvtipem, a zároveň hloupostí?
Viděl jsem toho ducha, který jako džin vypuštěný z láhve prováděl skopičiny a vyvolával pohromy podle své libosti. Vzpomněl jsem si na Roemerova varování. Uzpomněl jsem si na Geertruid a všechno, co mi řekla. Jenže tohle bylo ještě horší, než si představovali.
"Jistě, máš pravdu," souhlasila smutně, protože četla mé myšlenky. "Musíš to napsat Charlotte," naléhala na mě. "Vol opatrně slova, pro případ, že by se

dopis náhodou dostal do nepovolaných rukou. Uxčitě to napiš, napiš to tak, aby Charlotte pochopila všechno, co jí chceš sdělit."
"Deboro, zbav se ho. Dovol mi, abych Charlotte vyřídíl od její matky, že má smaragd hodit do moře."
"Na to už je pozdě, Petyre. A protože svět je, jaký je, byla bych tak jako tak poslala Lashera Charlotte, i kdybys sem dnes večer nepřišel a nevyslechl moji poslední prosbu. Lasher je mocnější, než si dokážeš představit, a hodně se toho naučil."
"Naučil?" opakoval jsem s úžasem. "7ak naučil, Deboro? Vždyť je to jen duch a ti jsou jednou provždy pošetilí. V tom spočívá to nebezpečí, protože vyplňují naše přání, aniž chápou jejich složitost, a tak nás přivádějí ke zkáze. Znám stovky příběhů, které to dokazují. Cožpak se to už nestalo? A ty říkáš, že se něco naučil?"
"Přemýšlej o tom, Petyre, co jsem ti odhalila. Říkám ti znova, že Lasher se toho hodně naučil a jeho omyly nepocházejí z jeho prostoduchosti, spíše z bystřícího se úsudku. Slib mi, pro všechno, co kdysi bylo mezi námi, že napíšeš mojí milované dceři! To pro mě musíš udělat!"
"Dobře!" prohlásil jsem a sevřel ruce v pěst. "Udělám to, ale zároveň jí řeknu to, co jsem právě řekl tobě."
"To je moudrá řeč, můj milý kazateli, můj milý badateli, " pousmála se trpce. "Ted' už jdi, Petyre. Neunesu déle tvoj i přítomnost. Můj Lasher je tu blízko mne a budeme si spolu povídat. 7en tě prosím, aby ses ráno, jakmile uvidíš, že moje ruce a nohy jsou bez pout a že jsem došla k chrámovým dveřím, ukryl v nějakém domě:
"Bůh ti pomáhej, Deboro. 7en kdybych tě mohl odsud dostat. Kdyby to bylo nějak možné..." A Stefane, já jsem se zhroutil. Ztratil jsem soudnost. "Deboro, jestli tvůj služebník Lasher dokáže připravit s mou pomocí tvůj útěk, stačí, když mi řekneš, jak to lze provést."
Viděl jsem se, jak zápasím se zuřivým davem, který nás obklopuje, a jak ji dostávám přes hradby města a ven do lesů.
Jak krásně se na mne v tu chvíli usmála! Tak něžně a smutně jako před mnoha lety, když jsme se loučili.
"laké to máš představy, Petyre," řekla. Pak se její úsměv ještě rozšířil a ve světle svíčky vypadla napůl pomatená, nebo spíš jako anděl nebo šílená svatá. lejí obličej byl tak krásný jako samotný plamen svíčky.
"Můj život skončil," vydechla, "jenže moje duše pronikla daleko za zdi této cely, Ted' odejdi. Jdi a pnšli múj vzkaz Charlotte, ale teprve až budeš bezpečně venku z tohoto města."

Políbil jsem jí ruce. Když ji mučúi, pálili jí dlaně. Ty byly pokryté strupy, které jsem také políbil. Proč by mi to mělo vadit?
"Vždycky jsem tě miloval," vyznal jsem se jí. A ještě jsem říkal jiné věci, mnoho dalších věcí, pošetilých a něžných, které tu nebudu opakovat. Snášela to s naprostým klidem, věděla, co já jsem objevil až nyní: litooal jsem, že jsem s ní tehdy neodešel, pohrdal sebou i svou prací a celým svým životem.
To všechno pomine, Stefane. Vím to. Věděl jsem to i v tom okamžiku před několika hodinami, když jsem opouštěl její celu, Ted' to, bohužel, tak je a já si připadám jako sv. Jan z Kříže. Musím se ti při2nat, že mě opustila všechna útěcha. A z jakého důvodu?
Protože jsem ji miloval, jenom proto. Protože vím, že ji její démon zničil,

jako předtím zničil její matku. A že všechna varování Roemera a Geertruid a zkušenosti ostatních mágů posbírané v průběhu několika století se prokázaly jako oprávněné.

Nedokázal jsem od ní odejít bez objetí a polibku. V okamžiku, kdy jsem ji svíral v náručí, jsem cítil její muka, muka způsobená popáleninami na těle a bolestí svalů natahovaných na skřipec. Tohle byla moje krásná Debora, moje láska, která se ke mně tiskla, a náhle se rozplakala, jako kdybych spustil nějaký skrytý mechanismus.

"Promiň mi, moje milovaná," řekl jsem, protože jsem sobě dával vinu za její slzy.

7e tak sladké tě objímat," zašeptala. A pak mne od sebe odstrčila. "Ted' jdi

"

a nezapomeň nic z toho, co jsem ti svěřila.

Vyšel jsem odtamtud téměř šílený. Náměstí se stále plnilo lidmi, kteří se přijeli podívat na popravu. Ve světle pochodní si někteří stavěli přístřešky, jiní spali pod přikrývkami podél zdí.

Opakoval jsem starému knězi své přesvědčení, že ta žena není čarodějnice, a vyjádřil jsem naléhavé přání jít ihned navštívit inkvizitora. Věř mi, Stefane,

byl jsem pro Deboru rozhodnut pohnout nebem a zemí.

Neumíš si ani představit, co bylo dál,

Přišli jsme k zámku, ihned jsme byli vpuštěni a ten hlupák starý kněz, pyšný, že je s někým významným, se bez okolků připojil k hostině, na niž nebyl pozván. Já jsem se mezitím vzpamatoval a uplatnil jsem své nejpůsobivější argumenty, kladl jsem otázky v latině, a to nejen inkvizitorovi, ale i staré hxaběnce, španělsky vyhlížející ženě s tmavou pletí, která mne přijala s mimořádnou trpělivostí.

lnkvizitor, otec Louvier, hezký a dobře živený člověk s pěstěnými vlasy

i vousy a s jiskrnýma černýma očima nevycítil z mého chování nic podezřelého a byl ke mně velmi úslužný, jako kdybych byl posel z Vatikánu, protože nemohl vědět, zda odtud skutečně nepřicházím. Snažil se mě uklidnit, když jsem naznačil, že se možná chystají upálit nevinnou osobu.

"Takovou čarodějnici jste ještě neviděl," řekla hraběnka, zasmála se ošklivým hlubokým smíchem a nabídla mi trochu vína. Pak mě představila hra běnce de Chamillart sedící vedle ní i všem ostatním šlechticům z okolí, kteří se sjeli na zámek, aby byli přítomni upálení čaroděinice.

Každá otázka, kterou jsem položil, každá námitka, kterou jsem vznesl, a každý návrh, který jsem předložil, se setkal se stejnou odezvou. Pro ně byla bitva dobojovaná a vyhraná. Zbývá už jen oslava vítězství, jež se má konat nazítří ráno.

Je pravda, že chlapci plakali ve svých pokojích, ale jistě se brzy zotaví. A od
Debory se už není čeho obávat, protože kdyby její démon měl tolik síly,, aby ji osvobodil, už by to dávno udělal. Ostatně, neplatilo to o všech čarodějnicích? Jakmile je poutaly řetězy, d'ábel je ponechal jejich osudu.

"Ale tato žena se nepřiznala," prohlásiL jsem, "a její manžel spadl v lese z koně, nepopíral to. Jistě nemůžete někoho odsoudit na základě svědectví člověka umírajícího v horečkách!"

Moje slova měla na ně asi takový účinek, jako bych jim do obličeje házel suché listí.

"Milovala jsem svého syna víc než cokoli na světě, " prohlásila stará hraběnka, jejíž malé černé oči byly tvrdé a ústa ošklivá. Pak si zřejmě uvědomi-1a svůj tón a pokračovala s dokonalým pokrytectvím: "Chuxlinka Debora! Řekla jsem snad někdy, že Deboru nemiluji, že jsem jí už tisíckrát neodpustila?"

"Příliš mluvíte!" prohlásil ten zloduch Louvier se svatouškovským výrazem a s přehnaným gestem, protože byl opilý.

"Nemluvím o čarodějnictví," ohradila se stará hraběnka, kterou jeho chování nevyvedlo z míry. "Mluvím o své snaše a jejích slabostech a tajemstvích, protože komu v tomto městě není známo, že Charlotte se narodila příliš brzy po svatbě? Přesto byl můj syn kouzlem své ženy zaslepený, byl jí vděčný za věno, které přinesla, a Charlotte zbožňoval. Zachoval se v mnoha ohledech

jako hlupák..."
"Musíme o tom mluvit?" zašeptala hraběnka de Chamillart, která se viditelně třásla. "Charlotte už tady mezi námi není."
"Najdou ji a upálí jako její matku," prohlásil Louvier a všichni kolem souhlasně přikyvovali.
Pak se zabrali do rozhovoru o tom, jak se jim uleví, až bude po popravě.

50

Když jsem se jim sntižil klást otázky, pouhým gestem mi naznačili, abych mlčel, hleděl si pití a nestaral se.
Způsob, jakým mé ignorovali, byl nanejvýš urážlivý. Chovali se jako bytosti ve snu, které neslyší naše výkřiky. Přesto jsem trval na tom, že nemají žádné xlúkazy pro létání na koštěti, sabaty, obcování s d'áblem, ani pro ostatní pošetilosti, jež přivádějí nebohá svoření na hranici. Pokud jde o léčitelské schopnosti, nejde přece o nic jiného než o umění šikovných vesnických žen; proč je tedy za ně odsuzovat? Panenka nemusela být nic víc než nástroj k léčení.
Všechno marné!
Jak družně a klidně seděli za Debořiným stolem, jedli na jejím stříbře, a ona zatím strádá v té bídné cele!
Nakonec jsem požádal, aby ú bylo dovoleno zemřít zardoušením, než zapálí hranici. "Kdo z vás viděl na vlastní oči někoho umírat v plamenech?" Ale jenom nad tím neurčitě mávli rukou.

"Ta čarodějnice je zatvrzelá," řekla hraběnka de Chamillart, jediná, která se zdála střízlivá a u níž se dokonce projevoval mírný strach.
"Jak dlouho bude trpět? Nanejvýš čtvrt hodiny?" zeptal se inkvizitor a utřel 5i iísta do špinavého ubrousku. "Co je to proti věčným plamenům pekelným?"
Nakonec jsem odešel. Znovu jsem přecházel náměstí. Připadalo mi, že se tu kolem malých ohňú odehrávají malé bakchanálie. Zadíval jsem se na pochmurnou hranici a kůl s železnými pouty, jež se tyčil vysoko nad ní, a pak můj pohled sklouzl vlevo k trojitému oblouku nad vchodem do chrámu. Tam jsem spatřil před staletími hrubě vytesané čerty, které archanděl Michael zahání do pekelných plamenů a trojzubcem propichuje břicho jednoho z nich.

Prohlížel jsem si ten ošklivý výjev ve světle ohňů a v uších mi zněla inkvizitorova slova: "Jak dlouho bude trpět? Nanejvýš čtvrt hodiny? Co je to proti věčným plameniim pekelným?"
Jenže Debora nikdy nikomu úmyslně neublížila, rozdávala své léčitelské umění stejně chudým jako bohatým a byla tak nerozumná!

Kde je její pomstychtivý pomocník, její Lasher, který se rozhodl ušetřit ji žalu a zbavil života jejího manžela? Jeho vinou se ocitla v té ubohé cele. Je tam skutečně s ní, jak mi řekla? Vždyť když ji mučili, nekřičela jeho jméno, volala mě a svého starého laskavého manžela Roelanta.

Stefane, zapsal jsem to vše dnes v noci jednak proto, abych se uchránil šílenství, jednak proto, abych vypracoval záznam pro Talamasku, Jsem velmi vyčerpaný. Zabalil jsem si tlumok a jsem připraven opustit město, jakmile shlédnu konec tohoto krutého příběhu. Zapečetím tento dopis, dám ho do

51

tlumoku a připojím obvyklou cedulku, áe v případě mé smrti čeká na doručitele tohoto listu v Amsterodamu odměna a tak dále.
Netuším totiž, co přinese jitro. Dopíši tuto tragédú, jakmile se zítra večer usadím v jiném městě.
První paprsky slunce se prodírají oknerri. Modlím se, aby se Dehora zachránila, i když vím, že to není možné. A Stefane, přivolal bych si třeba jejího dábfa, jen kdybych věděl, že mě poslechne. Nařídil bych mu, aby se pokusil o nějaký zoufalý čin, Ovšem vím, že nemám takovou moc, a proto budu pouze čekat.
Tvůj v 7'alamasce oddaný
Petyr van Abel
Montcleve

Na svátek sv. Michala L. P,1689

52

Michael dočetl první na stroji psanou složku. Vyndal z obálky druhou, položil na ni sevřené ruce, chvíli tak seděl a úplně hloupě se modlil, aby Deboru neupálili.
Najednou už to nemohl vydržet. Zvedl telefon a službu v centrále požádal, aby ho spojila s Aaronem.
"Ten obraz, co je v Amsterodamu, Aarone, ten olej od Rembrandta," řekl, "stále ho ještě máte?"
"Ano, ještě ho máme e v amsterodamském Domové. Už sem ožádal náš archiv o zaslání jeho fotografie. Bude to nějaký čas trvat.
"Aarone, to je přece ta černovlasá žena! Vím to. A smaragd, to musí být ten šperk, který jsem viděl. Aarone, mohl bych přísahat, že Deboru znám, Ta žena, která za mnou přišla se smaragdem na krku, to je určitě ona. A Lasher... vždyť to je to slovo, které jsem vyslovil na palubě jachty, jak jsem otevřel oči:'
"Ty si to skutečně pamatuješ?"
"Ne, víš.., Aarone..."

,Michaeli, nesnaž se véci interpretovat nebo analyzovat. Pokračuj ve čtení. Nemáš mnoho času."
"Potřebuju pero a papír, abych si mohl dělat poznámky."

"Ty potřebuješ zápisník, aby sis mohl zaznamenávat všechno, co tě napadne a co se ti vybaví v souvislosti s tvým viděním:'
, Přesně tak. Škoda že jsem si to nezapisoval od začátku."

, Nechám ti to poslat nahoru. Chtěl bych ti doporučit, abys každý zápis označil jenom datem jako v deníku. Prosím tě, pokračuj ve čten`í. Za chvíli ti řinesou čerstvou kávu. Kdybys cokoliv potřeboval, zavolej mi.
"Ano, zavolám. Aarone, je toho tolik..:
"Já vím, Michaeli. Snaž se zůstat klidn. Čti dál.

Michael zavěsil, zapálil si cigaretu, napil se trochu studené kávy a zahleděl se na desky před sebou.
Na první zaklepání vstal a otevřel dveře.

Příjemně vypadající žena, které si už dříve všiml v hale, mu přinesla čerstvou kávu, několik per a zápisník vázaný v kůži s bílými linkovanými stránkami. Postavila podnos na stolek, odklidila špinavé nádobí a tiše odešla.

Znovu se posadil, nalil si čerstvou černou kávu a okamžitě otevřel zápisník, poznamenal datum a udělal svůj první zápis:

53

f o přečteni prvrtř složkg Zcizna>nú vim, že Deborci,je žena ? méhn viclExnr: Znám ji. Znám jeji podobu i povahu. ft'dcxž se snažiin, vcxbcrvún si i jeji hlcrs.
A je to vic než pouhr,x' dohad, že to slovo, které zaslechla Raivan, kdcxž

jsem
se probral, bylo Lasher. Ovšem Aaron má pravcfu. Nepamatuji si to. Prostě a jednoduše to vim.

Samozřejmě že schopnost mr,ř'ch rukou s tim souvisi. Jenže jak ji mám použřt? Jistě ne tak, že se budu nahodřle dot,ýkat věci tak jako dosud, nýbrž že se dotknu něčeho určitého...

Je ještě přřliš brzy na jakékohú závěry...

Kdyby se tak mohl dotknout něčeho, co patřilo Deboře, uvažoval. Záhy však pochopil, že nic takového neexistuje, jinak by pro to Aaron už určitě poslal. Pečlivě si prohlédl fotokopie dopisů Petyra van Abela. Ale byly to pouhé fotokopie, nic pro jeho dychtivé ruce.

Na chvilku se zadumal, jestli se takový zmatek v hlavě dá označit za myšlenku, a pak do zápisníku načrtl obrázek náhrdelníku, na němž byl drahokam ve tuaru obdélníku zasazený do zlata a na zlatém řetízku. Náčrt provedl způsobem, jakým by udělal architektonický návrh - ve velmi čistých, přímých linúch se slabě stínovanými detaily.

Pozorně si ho prohlédl, prsty levé ruky v rukavici si nervózně pohrával s vlasy, pak ruku položil na stůl a sevřel ji v pěst. Chystal se nákres vytrhnout
ze zápisníku, ale rozmyslel si to. Pak otevřel druhou složku a začal číst.

V
DyE

ZÁZNAMY O ČARODĚJNICÍCH Z MAYFAIRU
Část II

Marseille, Francie, 4. října 1689

Milý Stefane,

po několikadenní cestě jsem dorazil z Montcleve do Marseille; dopřál jsem si krátkého odpočinku v Saint-Rémy a pomalu jsem dojel až sem. Moje poraněné rameno i zraněná duše mi nedovolily jet rychleji.

Peníze od našeho zdejšího člověka jsem si už vyzvedl a tento dopis pošlu hned, jakmile ho dokončím. Dostaneš ho tedy vzápětí po mém posledním psaní, jež jsem odeslal včera v noci po příjezdu sem.

Je mi úzko, Stefane, i když pohodlný hostinec, kde jsem se ubytoval, jakož i vědomí, že jsem ve velkém městě, mi poskytuje pocit bezpečí. Nedovedeš si představit, jaká to je úleva v porovnání s malými vesnicemi, jimiž jsem projížděl.

Jestliže se do Marseille donesla zpráva o událostech v Montcleve, já jsem se o tom ještě nedozvěděl. Jelikož jsem odložil kleriku na předměstí Saint--Rémy a stal se bohatým obchodníkem z Holandska, pochybuji, že by mě tím, co se oxlehrálo v horách, někdo obtěžoval. Co by s tím člověk jako já mohl mít společného?

Píši ti, abych ti věrně přetlumočil, co se stalo-toje moje povinnost-a zároveň abych se zbavil tíhy šílenství vyvolaného tím, co jsem zažil.

Poprava Debory začala porlobně jako mnoho jiných, Za rozbřesku, kdy před vchod do katedrály sv, Michaela dopadly, první paprx;ky slunce, se celé město shromáždilo na náměstí. Byli tam i obchodníci, kteří čile prodávali ví-

no a koláčky. Dostavila se stará hraběnka, neokázale oděná, a s ní dva malí třesoucí se chlapci. Jejich černé vlasy a olivová plef prozrazovaly španělskou krev, nicméně vysoké lícní kosti ukazovaly na jejich matku. Když je uváděli na nejvyšší místo galerie před vězením, ze které bylo vidět přímo na hranici, vypadali vystrašeně.

Chrétien, menší z nich, začal plakat a přitiskl se k babičce, zatímco davem proběhl vzrušený šepot: "Podívejte se na Chrétiena, jen se na něj podívejte!" Jeho starší bratr Philippe dal na sobě znát kromě strachu snad ještě i odpor. Hraběnka je oba objala a uklidňovala, zároveň se přivítala s hraběnkou de Chamillart i s otcem Louvierem, který s sebou přivedl dva mladé kleriky.

Pak se ještě objevili další čtyři kněží, o kterých jsem nevěděl, kde se tu vza-
li, a také zasedli na nejvyšších místech galerie. Pod ni se postavil hlouček ozbrojených mužů, kteří zřejmě zastupovali zákon.

Ostatní významní občané - určitě se za takové považovali - rychle zabrali zbytek míst na galerú a pokud na náměstí do této chvíle nebyla otevřena všechna okna, tak v tomto okamžiku již zela dokořán a byla naplněna dychtivými obličeji. U paty hranice se tísnil tak velký dav, že jsem se nemohl ubránit překvapení. Jak se tito zvědavci chtějí uchránit před žárem ohně?

Z davu vystoupila malá skupina mužů nesoucích žebřík; ten opřeli o hranici. Když to uviděl malý Chrétien, přitiskl se znovu k babičce a ramínka se mu třásla pláčem, ale Philippe se ani nepohnul.

Konečné se otevřely dveře chrámu sv. Michala a na prahu se pod kulatým obloukem objevil místní farář a nějaký opovrženíhodný městský potentát, nejspíš starosta, který v ruce třímal srolovaný pergamen. Za nimi pochodovali dva ozbrojenci.

Mezi nimi vzpřímeně a s hlavou vztyčenou kráčela moje Debora. Vyhublé tělo měla zahalené do bílé tenké látky, která jí sahala až k patám. V natažených rukou nesla obrovskou svíci. Očima přelétla shromážděný dav. Lidé ztichli úžasem.

Nikdy v životé jsem, Stefane, neviděl takovorz neohroženost. Sledoval jsem ji z horního okna hostince a mé oči se setkaly s jejími. Já je měl plné slz.

Už si přesně nepamatuji, co následovalo potom. Vím jen, že když se všechny hlavy shromážděného davu už už začaly otáčet směrem, kam se ta, kterou nazývali čarodějnicí, tak upřeně dívala, Debořin pohled sklouzl jinam. Klidně si prohlížela stánky s vínem i obchodníky, a když její oči náhodně zavadily o nějakou skupinkri lidí, její pohled je vždy vylekal. Nakonec vzhlédla

nahoru na galerú, na starou hraběnku, jež se proti tomutn tichémrz obvinění obrnila naprostou nelzybností, potom na hraběnkrz de Chamillart, která se pod Debořiným pohledem začala třást, rozpalcy zrudla a obrátila se ve svém zmatku ke staré šlechtičně. Ovšem ta seděla stejně nepohnutě iako předtím.

Mezitím věhlasný a vítězoslavný inkvizitor otec Lorzvier ochraptělým hlasem pnroučel starostovi, aby přečetl prohlášení, jež třímal v rukou, a naléhal: "S popravou se musí ihned započít."

Ze shromážděného davu stoupala změť hlasů. Starosta si odkašlal, aby se

mu lépe četlo, a já si s uspokojením všiml něčeho, co mi předtím ušlo: na Debořinvch rukou a nohou nebyla pouta.

Měl jsem v úmyslu opustit své místo u okna a prorazit si cestu tím nejhrubějším způsobem, bude-li to zapotřebí, až do čela davu, abych mohl stát vedle ní, bez ohledu na nebezpečí, které by mi mohlo hrozit.

Právě jsem se otáčel od okna a starosta začal mučivě pon>alu předčítat latinský text, když se ozval Debořin hlas, který starostu přerušil a dav donutil ztichnout.

"Nikdy jsem nikomu neriblížila, ani tomu nejubožejšímu z vás! " pronesla Debora zřetelně a hlasitě a její hlas se odrážel od kamenných zdí. Když otec houvier vstal a snažil se ji okřiknout, ještě silnějším hlasem prohlásila, že bude mluvit dál.

"Umlčte ji!" žádala stará hraběnka zuřivě a Louvier zařval na starostu, aby

přečetl prohlášení. Vylekáný farář se ohlížel po svých ozbrojených ochrán-

cích, ale ti se na obou stranách stáhli a se zřejmými obavami pohlíželi na Deboru a na ustrašený dav.

"Musíte mě vyslechnout!" zvolala Debora stejně hlasitě jako předtím. Ajak udělala krok kupředu, aby stála v plném slunci, dav jako jeden muž ustoupil zpátky.

,Odsoudili ste mě nespravedlivě," volala Debora, .,nejsem ani čarodějnice, ani kacířka a neuctívám Satana. Nechovám zášť vůči nikomu z přítomných!"

A než mohla stará hraběnka znovu zasáhnout, Debora pokračovala:

"Vy, moji syrzové, jste svědčili proti mně, ajá se vás zříkám! Avy, moje milovaná tchyně, jste se svým Ihaním odsoudila do pekla!"
"Čarodějnice!" ječela hraběnka de Chamillart v rozčilení. "Upalte ji! Na hranici s ní!"
Na ta slova se několik lidí pokusilo protlačit dopředu, možná právě tak ze strachu jako z touhy vyniknout, nebo jenom nastal zmatek. A1e ozbrojené stráže se ani nepohnuly.
"Tak vy o mně říkáte, že jsem čarodějnice!" okamžitě odpověděla Debora. Širokým gestem hodila svíčku na kamenné rllážděnía vztaženými pažemi

zastavila muže, kteří se jí chtěli chopit. "Dobře mě poslouchejte!" zvolala. .,Předvedu vám čáry, jaké jste ještě nikdy neviděli!"
Dav byl ted' úplně vyděšený. Někteří lidé opouštěli svá místa, jiní se tlačili k úzkým uličkám vedoucím z náměstí, dokonce ti na galerú vstali a malý Chrétien zabořil hlavu do sukní staré hraběnky a otřásal se pláčem.
Přesto stovky párů očí zůstaly upřeny na Deboru, která zvedla své hubené, poraněné ruce. Její rty se pohybovaly, avšak neslyšel jsem, co říká. Pod nknem se ozval něčí výkřik. A další. Zdálky jsem zaslechl nad střechami domů dunění, mnohem slabší než hrom, ale o to děsivější. Najednou se zdvihl vichr doprovázený hlomozem, připomínajícím praskání a lámání, který jsem ze začátku nedokázal určit, jenže pak jsem si uvědomil, že jsem ho slyšel už při mnoha bouřích: ze starých střech se pod nápory větru uvolňovaly tašky.
V tom okamžiku tašky podlehly náporům větru a pršely dolů jednotlivě i po celých tuctech, vichr skučel a kroužil nad náměstím. Dřevěné okenice hospody začaly bouchat, jak se uvolnily z pantů, a moje Debora křičela, přehlušujíc všechen ten hluk i zoufalé výkřiky davu.
"Pojd', Lashere, pojd' a bud' můj mstitel! Smeť všechny mé nepřátele!" Předklonila se a vztáhla ruce před sebe, obličej rudý a poznamenaný zuřivostí. "Vidím tě, Lashere, poznávám tě! Volám tě!" Pak se narovnala a zvedla ruce. "Znič mé syny! Znič mé žalobce! Znič všechny, kdo se přišli podívat, jak ximírám!"
Tašky se sypaly ze střech domů, kostela, sakristie a vězení a také ze střech hostinců a padaly na hlavy křičících lidí. Ve větru se začala kývat galerie vybudovaná ze slabých trámků, prken a provazů spojených řídkou maltou a lidé hledající pod ní záchranu volali o pomoc.
Jenom otec Louvier stál pevně na nohou. "Upalte čarodějnici!" křičel a snažil se prodrat lidmi, kteří padali jeden přes druhého ve snaze uniknout. "Upalte čarodějnici a bouře přestane."
Nikdo se ani nehnul, aby ho poslechl, a přestože jenom kostel mohl poskytnout přístřeší před bouří, nikdo se neodvážil k němu přiblížit, protože Debora stála ve chrámových dveřích s rozpřaženými pažemi. Ozbrojenci od ní ve strachu utekli. Místní farář se stáhl stranou. Starostu nebylo nikde vidět.
Nebe nad našimi hlavami ztmavlo, lidé zápasili a kleli a klopýtali v tlačenici. Déšť tašek zasáhl starou hrabénku a ona klesla, ztratila rovnováhu a překotila se přes těla zmítající se před ní, až nakonec dopadla na dlažbu. Oba chlapci se přitiskli k sobě, když vtom se na ně snesla sprška kamenů. Chrétien se pod jejich náporem sklonil jako stromek pod krupobitím, ztratil vědomí a svezl se na kolena. Konstrukce galerie se ted' zřítila a vzala s sebou oba chlapce a ještě asi dvacet dalších lidí, kteří sc marně snažili vyprostit.

58

Zpozoroval jsem, že všechny stráže opustily náměstí a kněz utekl. Debora

ustupovala do stínu chrámu, i když její oči byly stále upřeny k nebi:

"Vidím tě, Lashere!" zvolala. "Můj silný a krásný I,ashere!" Pak zmizela

v hloubi chrámové lodi.
V tom okamžiku jsem odskočil od okna, seběhl po schodech a vrhl se do

toho šílenství na náměstí. Nedokážu ti vypovědět, co se mi honilo hlavou, kromě toho, že ji musím dostihnout a pod rouškou strašné paniky panující všude kolem ji odvést z tohoto místa.

Běžel jsem přes otevřené prostranství a tašky poletovaly všude kolem. Jedna mě zasáhla do ramene a druhá do levé ruky. Deboru jsem nezahlédl. Viděl jsem jen obrovské, těžké dveře, které se ve větru otvíraly a zavíraly.

Ulámané okenice dopadaly na pološílený dav, jemuž se nepodařilo protlačit úzkými uličkami. Těla se kupila na hromadách v každém výklenku, u každých dveří. Stará hraběnka ležela s obličejem obráceným vzhůru a lidé zakopávali o její mrtvolu. A mezi troskami galerie jsem viděl tělo malého Chrétiena, tak zkroucené, že v něm nemohla být ani jiskra života.

Philippe, ten starší, lezl po kolenou a hledal úkryt. Zdálo se, že má zlomenou nohu. Vtom mu jedna uvolněná okenice dopadla na krk a zlomila mu vaz, takže padl mrtev.

Náhle někdo vedle mě vykřikl:, Komtesa!" a ukazoval nahoru.

Vysoko na ochozu kostela stála Debora a vratce se kymácela na úzké zídce.

leště jednou zvedla ruce k nebi a volala Lashera. Ale v burácení vichřice, kři-

ku zraněných, praskotu tříštících se tašek, padajících kamenů a bortícího se dřeva jsem neměl naději, že bych zachytil jediné slovo.

Rozběhl jsem se ke kostelu a jakmile jsem byl vevnitř, horečně jsem hledal schody. Tam jsem uviděl inkvizitora Louviera pobíhajícího sem a tam. Našel schody dřív než já a rychle po nich vystupoval nahoru.

Utíkal jsem za ním. Jeho černá sutana se míhala nade mnou. Slyšel jsem jeho podpatky fukat o kamenné schody. Stefane, kdybych měl u sebe aspoň dýku! Nic takového jsem ovšem neměl.

Když jsme vyběhli na ochoz, on stále přede mnou, viděl jsem, jak Debořino vyhublé tělo letí vzduchem. Dostal jsem se na okraj zídky a podíval se dolů.

Ležela jako polámaná loutka na kamenné dlažbě obličejem vzhůru. Jednu ruku měla pod hlavou, druhá jí bezvládně spočívala na prsou a oči měla zavřené, jako by spala.

Když ji Louvier uviděl, zaklel a zařval: "Upalte ji, hod'te její tělo na hranici!" Nemělo to smysl. Nikdo ho nemohl slyšet. Zuřivě se otočil, snad aby sešel dolů a dohlédl na splnění svého příkazu, a vtom mě spatřil.

ł

x Ix'h0 OCICh Se fIbIeVll UIl1\, a'l,fll;ltĺlí, lillxx'l, I51I11 h0 b(Z ĺaVilhillll Stl'C11 V51
silou přínlo do prsou, takže uilxlal Icrol; dozildu il v toln okanlžiku přepadl přes okraj ochozu.

Nikdo to, Stefane, nevúlél. Stáli isnle na nejvyšším bodé Montcleve. Žáxná střecha nepřevyšuje katedrálu. Dokonce ani ze vzdáleného zámku tam nebvlo vidět a ti dole mne nemohli zahlédnout. protože mě v okamřiku, kdy jsem mu zasadil ránu, před jejich zraky chránil sám Louvier. I kdybych se ve svých odhadech mýlil, skutečností zilstává, že mě nikdo nespatřil.

Okamžitě jsem odstoilpil od okraie ochozu, uústil jsem se, že mě nikdo nesledoval, a sešel jsem dolú k cllránlovýxnl dveřím. Před nimi Ixžel Louvier, právě tak mrtvý jako moje Debora. Ležel velmi blízko ní, s rozbitou lebkou, z níž prýštila krev, a s otevřenýma očima, v nichž byl onen tupý výraz, který mívají mrtví a který se v očích živé lidské bytosti nikdy neobjeví.

Neumím odhadnout, jak dlouho ještě trvala vichřice, vím jen, že už slábla, když jsem stál v chrámových dveřích. Možná uplynulo pouze čtvrt hodiny, tedy přesně ta doba, kterou Louvier určil Deboře k umírání na hranici.

Z přítmí chrámu jsem pozoroval, jak se náměstí konečně vyprazdňuje, jak opozdilci přelézají těla, která zatarasila vchody do bočních uliček. Viděl isem, jak se nebe rozjasňuje. Slyšel jsem, jak bouřka slábne. Nepohnutě jsem stál a díval se na Debořino tělo. Všiml jsem si, že jí z úst vytéká pramínek krve a že jsou krví potřísněny také její bílé šaty.

Po delší dobé několik lidí vešlo na otevřenou plochu nánlěstí; prohlíželi si mrtvoly i těla těch, kdož ještě žili a naříkali a prosili o pomoc. Tu a tam někdo zvedl některého raněného a odnesl ho. Hostinský se synem vyběhli ven a sklonili se k Lnuvierovu tělu.

Syn hostinského mě spatřil, přišel ke mně a rozčileně mi vykládal, že místní farář zmizel a právě tak i starosta. Hoch měl nepříčetný výraz, jako kdyby nemohl uvěřit, že ještě žije a že byl svědkem něčeho takového.

"Říkal jsem vám, že je to velká čaroděiníce," zašeptal. A jak jsme tam spolu stáli, uviděli jsme příslušníky ozbrojené stráže, ještě celé otřesené a poraněné, kteří se shromáždili a podle povelů mladého duchovního s krvácejícím čelem zvedli Debořino tělo a odnesli ho k hranici, neustále se ohlížejíce, zda se nevrátí bouře. Když vystupovali po žebříku opřeném o hranici, dřevo i dřevěné uhlí se začalo sypat dolů. Opatrně tělo položili a pospíchali pryč.

Několik lidí spolu s mladým duchovním v roztrhané klerice a stále krvácejícím čelem zapálilo pochodně a za chvíli stála hranice v plamenech. Mladý kněz se k ní přiblížil a pozoroval hořící di'evo, pak záčal couvat, zakymácel se a upadl, možná v mdlobách, možná mrtvý.

Doufal isem, že mrtvý.

60

xeště jednou jsenl vystoupil po kamenných schodech a vešel na ochoz chrámu. Podíval jsem se dolů na tělo mé Deborv, mrtvé a klidné, zbavené vší bolesti, jakje pomalu stravují plameny. Rozhlédl jsem se po střechách, na nichž zůstaly tmavé skvrny po vyrvaných taškách, a přemýšlel jsem o Debořině duši. Ptal jsem se sám sebe, zda se vznesla nad oblaky.

Teprve když vzhůru stoupající kouř plný pachu uhlí a dřeva a smůly zhoustl tak, že jsem nemohl dýchat, vrátil jsem se dolů. Zašel jsem do hostince, kde muži popíjeli a zmateně blábolili, ode dveří pokukovali po hořící hranici a pak se bojácně stahovali. Sebral jsem tlumok a vydal se hledat svého koné. V tom zmatku zmizel.

Uviděl jsem ale jiného koně, zcela připraveného na cestu, jehož hlídal ustrašený chlapec. Podařilo se mi ho koupit za dvojnásobek skutečné cen
y,
i když ho ten chlapec s největší pravděpodobností ani nebyl oprávněn prodat, a vyjel jsem z města.

Po mnoha hodinách velice pomalé jízdy lesem, kdy mě nesnesitelně bolelo rameno a ještě více duše, jsem dojel do Saint-Rémy, kde jsem upadl do hlubokéhospánku.

O událostech v Montcleve tam ještě nikdo neslyšel a já jsem se vydal velmi brzy ráno na jih do Marseille.

Poslední dvě noci jsem napůl spal a napůl snil. Přemýšlel jsem také o všem, co jsem zažil. Plakal jsem pro Deboru, až už mi žádné slzy nezbyly. Uvažoval jsem o svém zločinu a bylo mi jasné, že se necítím provinile, naopak, věděl jsem, že bych to udělal znovu.

Celý život v Talamasce jsem nevztáhl ruku na jiného člověka. Argumentoval jsem, přesvědčoval, intrikoval a Ihal, snažil se sloužit dobru. Bojoval jsem proti silám zla, s nimiž jsem se setkal. Ale v Montcleve můj hněv vzkypěl a s ním i smysl pro spravedlnost a pomstychtivost. Měl jsem radost, že jsem toho darebáka shodil ze střechy, pokud lze tiché uspokojení nazvat radostí.

Nicméně, Stefane, zabil jsem.

Máš ve svých rukou moje přiznání, Očeká-vám tvoje přísné pokárání i pokárání řádu. Kdy se stalo, že člen řádu zašel tak daleko, aby vraždil, shodil soudce ze střechy kostela, jako jsem to udělal já?

Mohu se hájit jedině tím, že jsem v tom okamžiku podlehl vášni a přestal rozumně uvažovat. Ale nelituji toho. Poznáš to v okamžiku, kdy na mně spočine tvůj pohled. Nebudu ti předkládat žádné lži, abych si zjednodušil situaci.

Když ti ted' píši, nemyslím už na vraždu. Myslím na Deboru a na Lashera a na to, co jsem v Montcleve viděl na vlastní oči. Myslím na Charlotte Fontenayovou, Debořinu dceru, která odjela nikoliv na Martinique, jak věří

61

.
-;,

I..

její nepřátelé, ale do Port-au-Prince na Saint-Domingue, což zřejmě vírn pouze já.

Stefane, nemohu jinak než pokračovat v prošetřování této záležitosti, Nemohu jen tak odložit pero, padnout na kolena a oznámit, že jsem zabil, a proto se vzdávám světa a své práce. Takže já, vrah, pokračuji, jako kdybych nikdy neposkvrnil svou práci zločinem nebo svou zpovědí.

Ted' musím udělat jedno: bez ohledu na to, jak dlouhá bude cesta, musím navštívit nešťastnou Charlotte a od srdce si s ní promluvit. Chci jí vypovědět všechno, co jsem viděl a co vím.

V žádném případě to nebude jednoduché, Žádné odvolávání k zdravému rozumu, žádné sentimentální prosby, s nimiž jsem se kdysi obracel na Deboru. Moje argumenty musí být podložené, musí mezi námi dojít k rozhovoru. Chci, aby mi dovolila spolu s ní prozkoumat tu bytost, která vystoupila z neviditelnosti a chaosu. Může napáchat víc zla než jakýkoliv démon nebo přízrak, o němž jsem kdy slyšel vyprávět.

Protože v tom spočívá podstata celé věci, Stefane, Ta bytost je strašlivá a každá čarodějnice, která se pokusí ji ovládnout, nad ní nakonec ztratí vládu, o tom nepochybuji. Ale jaké je vlastně poslání té bytosti?

Ten duch totiž srazil k zemi Debořina manžela na základě toho, co o něm věděl. Proč to své čarodějnici neřekl? A co znamená Debořin výrok, že se Lasher učí? Tento výrok jsem od ní slyšel dvakrát: poprvé před lety v Amsterodamu, podruhé krátce před oněmi tragickými událostmi.

Mám v úmyslu dopátrat se podstaty tohoto přízraku. Zdá se, že zabil Debořina muže, aby ji ušetřil trápení. O svém činu jí nejdřív neřekl, i když se k němu nakonec musel přiznat. Nebo se snažil předejít událostem a udělat za ni to, o čem si myslel, že bude chtít udělat, a tak se předvedl jako její chytrý a dobrý sluha.

Ať je odpověd' jakákoliv, tento duch je skutečně velmi zvláštní. Jen si představ, Stefane, jeho sílu. Ve svém líčení toho, co potkalo obyvatele Montcleve, jsem vůbec nepřeháněl. Jistě o tom záhy uslyšíš, protože tato strašlivá a pozoruhodná událost brzy vejde v obecnou známost.

Když tu ted' Ležím, prožívaje hodiny nevolnosti a utrpení, pečlivě v duchu probírám všechno, co jsem kdy četl ve starých učených knihách o přízracích, démonech a podobných kreaturách.

Vzpomínal jsem na spisy různých kouzelníků, na jejich varování a příběhy ze života, na učení církevních otců, protože ať byli církevní otcové jakkoliv pošetilí, přece jen něco věděli o nadpřirozených bytostech, a shodovali se se starými Řeky a Římany; tato shoda je velmi významná.

Pokud Římané, Řekové, židovští učenci a křesfané popisují tytéž entity,

shodně před nimi varují a nacházejí formule sloužící k jejich kontrole, rozhodně to není něco, nad čím Ize mávnout rukou.

A pokud vím, žádný národ nebo kmen nepopírá, že existuje množství neviditelných bytostí, které se rozdělují na zlé a dobré podle toho, zda člověku přinášejí nějaký prospěch.

V samých počátcích křesfanství církevní otcové věřili, že démoni jsou vlastně staří pohanští bohové. To znamená, že věřili v existenci těchto bohů, ovšem považovali je za bytosti menšího významu. Tuto víru si dnešní církev neuchovala.

Ovšem soudci čarodějnic v tom v jakési primitivní a nepoučené formě pokračují, protože obviňují-li čarodějnice, že v noci létají vzduchem, obviňují je pošetilými slovy z víry v bohyni Dianu, která ovlivňovala pohanskou Evropu před příchodem křesťanství. Ďábel v podobě kozla, jehož čarodějnice líbají, není nikdo jiný než pohanský bůh Pan.

Ale soudce čarodějnic si nic z toho všeho neuvědomuje. Věří dogmaticky pouze v Satana, v d'ábla a jeho démony. A teprve historik mu musí dokázat (třeba to bude k něčemu dobré), že výmysly jeho démonologú pocházejí z pohanských pověstí vesničanů.

Vrafme se k naší základní úvaze. Všechny národy věřily na duchy. A všechny národy nám o nich něco řekly. A to bych zde chtěl prozkoumat. Pokud mi bude sloužit paměť, musím prokázat, že to, co poznáváme pomocí legend, knih o magú a démonologú, je zástup bytostí, které Ize zavolat jménem a jež jsou ovládány čarodějnicemi nebo kouzelníky. V Knize Šalamounově je do-

konce jejich seznam, který obsahuje nejen jména a vlastnosti těchto bytostí, ale i způsob, jakým se zjevují.

Přestože my v Talamasce se už dlouho domníváme, že to jsou všechno výmysly, víme, že takové entity existují a že staré knihy obsahují některá důležitá varování, pokud jde o nebezpečí související s vyvoláváním těchto bytostí. Ty totiž mohou splnit naše přání způsobem, který nás donutí v zoufalství spínat ruce k nebesům, jak nám výmluvně předvádí starý příběh o králi Midasovi a lidová pověst o třech přáních.

Moudrost kouzelníků vyjádřenou v jakémkoliv jazyce lze ve skutečnosti definovat jako znalost jak držet tato neviditelná stvoření na uzdě a jak je rozumně využívat, aby se nějakým nepředvídatelným způsobem neobrátila proti těm, kdo je uvedli do tohoto světa.

Bez ohledu na to, kolik knih o těchto bytostech člověk přečte, v žádné se nedozví, že jsnu schopny se něčemu naučit, natož že by mohly projít určitým vývojem. Ano, čím častěji jsou vyvolávány, tím větší sílu získávají. Ale kdo kdy slyšel o nějakém vývoji?

63

,

,

Debora se mnou mluvila dokonce dvakrát o Lasherově schopnosti učit se, což mu evidentně poskytuje možnost vývoje.

Stefane, cítím, že tato bytost, vyvolaná z chaosu a neviditelnosti prostoduchou Suzanne, je mi v tomto okamžiku své existence úplnou záhadou. lako služebník svých čarodějnic se změnil z nižšího ducha vzduchu - to jest z vyvolavatele bouřek - na nebezpečného démona schopného na povel zabíjet nepřátele své čarodějnice. Předpokládám, že za tím vězí ještě něco, co mi Debora neměla čas nebo sílu vyjevit, ale co musím odhalit Charlotte. Ovšem ne proto, abych ji usměrňoval v její oddanosti tomuto přízraku, avšak v naději, že mezi ně vstoupím a ovlivním nějakým způsobem jeho přechod do neexistence.

Stefane, když uvažuji o slovech toho stvoření, jež mi citovala Debora, věřím, že má nejen schopnosti, aby se učil, nýbrž i ulastnosti, které mu to umožňují. Tedy je třeba rozumět nejenom jeho povaze, ale podle mého názoru i jeho duši, jejímž prostřednictvím chápe.

Téměř bych se vsadil, že Charlotte Fontenayová neví o svém démonovi téměř nic a že Debora ji nikdy neučila umění černé magie. Teprve až v hodině dvanácté Debora dceři odhalila svoje tajemství, zavázala ji slibem mlčení a s požehnáním ji poslala pryč, aby ji Charlotte přežila a aby ji neviděla umírat v plamenech. Milovala ji nejvíc ze všech svých dětí, řekla mi to, dobře si to pamatuji.

Stefane, musřm získat svolení, abych jel za Charlotte. Ted' už nesmím ustoupit, jako jsem před mnoha lety na příkaz Roemera Franze upustil od Debory. Protože kdybych se tenkrát s Deborou přel a studoval s ní, byl bych ji možná přesvědčil, aby Lashera od sebe zapudila.

A konečně, Stefane, uvažuj o mé žádosti na základě dalších dvou bodů, Za prvé, miloval jsem Deboru a setkal jsem se u ní s nezdarem, a proto musím za její dcerou. Zavazuje mě k tomu to, co se událo mezi mnou a Deborou.

Za druhé, mám u sebe dostatek peněz, abych se dostal na Saint-Domingue. Další peníze získám od našeho člověka přímo na místě, takže tam mohu jet i bez tvého souhlasu.

Ale prosím tě, nenuť mě porušit pravidla řádu. Dej mi své svolení. Pošli mě na Saint-Domingue. Protože skutečnost je taková, že tam odjíždím,

Tvůj v Talamasce oddaný
Petyr van Abel
Marseille

64

Talamasca
Amsterodam
Petyrovi van Abelovi
Marseille

Milý Petyre,
tvoje dopisy jsou vždy plné překvapení, ale ty poslední dva z Marseille překonaly všechny předcházející.
Četli jsme je zde všichni slovo od slova, sešla se rada starších, a toto je naše doporučení:
Ihned se vrať domů do Amsterodamu!
Plně chápeme tvé důvody k cestě na Saint-Domingue, ale nemůžeme to připustit. Prosíme tě, aby sis uvědomil, že ses stal součástí zla, které šíří xlémon Debory Mayfairové, což jsi ostatně sám připustil.

Tím, že jsi shodil ze střechy chrámu pátera Louviera, jsi vyplnil přání té ženy a jejího služebného ducha.
Tímto nerozvážným činem jsi porušil pravidla Talamasky, což nás velmi znepokojuje.

Máme o tebe velké obavy. Všichni jsme se shodli, že by ses měl vrátit domů a vyslechnout si naše rady, očistit své svědomí a opravit si úsudek.
Petyre, přikazujeme ti pod trestem exkomunikace: okamžitě se k nám vrať!
Příběhem Debory Mayfairové jsme se hodně zabývali jak na základě tvých dopisů, tak kusých poznámek, které se Roemer Franz rozhodl svěřit papíru (Poznámka A. L.: do dnešního dne nebyly nalezeny.); souhlasíme s tebou, že jak Debora, tak to, co udělala se svým démonem, je pro Talamasku nesmírně zajímavé. Chceme, abys věděl, že se hodláme o Charlotte Fontenayové a jejím životě na Saint-Domingue dozvědět co možná nejvíc.
Není nepravděpodobné, že v budoucnosti pošleme na Haiti vyslance, aby si
s Charlotte promluvil a zjistil všechno, co se zjistit dá. Ale v současnosti to
nepřichází v úvahu.
Bylo by moudré, abys po návratu sem napsal Charlotte dopis a objasnil jí
okolnosti smrti její matky, ovšem bez podrobností o smrti pátera Louviera,
protože není třeba uvádět tvou vinu ve známost. Sdělíš jí také poslední slova
její matky. Doporučujeme, abys ji vyzval k dopisování, jelikož není vyloučeno, že na ni budeš moci vykonávat blahodárný vliv, aniž se sám vystavíš nebezpečí.

65

.

. .

5

To je vše, co můžeš učinit, pokud ixle o Charlotte Fontenayovou. Ještě jednou ti přikazujeme, aby ses ihnexl vrátil; prosím tě, vraf se po rnoři nebo po souši, vrať se co nejrycbleji.
Petyre, ty víš, že naší láskou a úctou si můžeš být jist. Děláme si o tebe starosti a domníváme se, že pokud nás neposlechneš, čekají tě na Haiti samá trápení, ne-li něco horšího. Usuzujeme tak z tvých vlastních slov i z našich předtuch tvkajících se celé záležitosti. Položili jsme ruce na tvé dopisy. Vidíme před sebou jen temnotu a pohromu.

Alexander, který, jak víš, má z nás největší schopnost vnímat pomocí hmatu, vyjádřil přesvědčení, že budeš-li pokračovat ve své cestě do Port-au-Prince, už tě nikdy neuvidíme. Pak ulehl do postele, odmítá potravu a pokuxl se vůbec rozhodne promluvit, pronáší podivné věty.

Měl bych tě ještě seznámit s tím, že Alexander odešel do haly k patě schodiště a položil ruce na Rembrandtův portrét Debory, pak téměř v mdlobách se od něj odtáhl a odmítl cokoliv říci. Sloužící ho museli do jeho pokoje odvést.

"Jaký máš důvod k tomuto mlčení?" naléhal jsem na něj. Odpověděl, že to, co viděl, mu jasně ukázalo marnost jakýchkoliv slov. Nato jsem se rozzlobil a žádal jsem ho, aby mi to vysvětlil. "Viděl jsem jen smrt a zmar," prozradil mi. "Nerozeznal jsem žádné postavy, čísla nebo slova. Co ještě chceš, abych ti řekl?" Pak pokračoval, že chci-li vědět víc, ať se ještě jednou podívám na ten portrét, na temnotu, z níž Rembrandtovy postavy vystupují, ať si všimnu, jak se světlo jen částečně dotýká Debořiny tváře. Bylo to jediné světlo, které mohl u těchto žen vytušit, chvilkové a křehké, navždy pohlcované tmou. Rembrandt van Rijn zachytil jen okamžik, nic víc.

"To lze říci o jakémkoliv životě, o jakémkoliv příběhu, " oponoval jsem,

"Ne, je v tom proroctví," prohlásil. "A když Petyr pojede na Haiti, zmizí v temnotě, z níž Debora Mayfairová jen na okamžik vystoupila."

Vyber si z tohoto rozhovoru, co chceš! Nechci před tebou tajit, co Alexander ještě dodal: našich příkazů ani hrozby exkomunikace nebudeš dbát a na Haiti pojedeš. Tam tě nakonec temnota pohltí.

Možná že toto proroctví naplníš, v tom případě zachráníš Alexandrovi zdraví, protože od té doby neustále chřadne. Vraf se domů, Petyre!II

Jako rozumný člověk jistě víš, že na Haiti nemusíš potkat jenom démony nebo čarodějnice, abys byl v nebezpečí života. Po všech útrapách plavby tě tam očekává zimnice, mor, vzbouření otroci a šelmy v džungli.

Ale přestaňme se zabývat obecnými námitkami proti tvé cestě i našimi skrytými schopnostmi a vraťme se k dokumentům, které jsi nám předložil.

Je to vskutku neobyčejně zajímavý příběh. Už delší dobu víme, že "čaro-

dějnictví" ie velký výmysl soudců, kněží, filozofů a tak zvaných učených mužů. A že prostřednictvím tiskařských strojů rozšířili své fantazie po celé Evropě až na Skotskou vysočinu a možná i do Nového světa.

Víme také, že venkovské obyvatelstvo se dnes dívá na své kořenářky a porodní báby jako na čarodějnice. Úlomky zvykix a pověr, kdysi chované v úctě, jsou dnes spřádány do fantastických příběhů o dáblovi s koňským kopytem, o rouhání a absurdních sabatech.

Ovšem zatím jsme nikdy plně nepoznali nic tak výjimečného, jako je případ prostoduché Suzanne Mayfairové, z níž udělala čarodějnici lidská fantazie. Suzanne si vzala poučení přímo z knihy o démonologú a udělala to, co by dokázala jen jedna žena z milionu: přivolala si skutečného ducha, navíc s hrozivou mocí, kterého předala své chytré a zatrpklé dceři Deboře. Ta zašla dále na cestě černé magie, zdokonalila svou moc nad tímto stvořením, a ted' ho odkázala (bezpochyby se všemi svými dohady a nejasnostmi) své dceři v Novém světě.

Kdo z nás by si nepřál stát po tvém boku v Montcleve, aby se na vlastní oči přesvědčil o neobyčejné síle tohoto přízraku a o zkáze Debořiných nepřátel? Kdyby tam v té chvíli někdo z nás vedle tebe stál, zadržel by tvou ruku a toho podařeného otce Louviera by byl potkal jeho osud bez tvého přičinění.

Chtěl bych podotknout, že mezi námi není nikdo, kdo by nechápal tvoji touhu sledovat Lashera a jeho čarodějnici na Saint-Domingue. Co bych za to dal, kdybych si mohl promluvit, s takovou osobou, jako je Charlotte, a zeptat se jí, co se naučila od své matky a co zamýšlí udělat.

Ovšem ty sám, Petyre, jsi popsal sílu toho démona. Pravdivě jsi zaznamenal podivné výroky, které na jeho adresu učinila nebohá komtesa Debora Mayfairová de Montcleve. Musíš přece vědět, že ten přízrak se ti pokusí zabránit, abys vstoupil mezi něj a Charlotte, a že ti může přivodit špatný konec, jak vidíme na příkladu hraběte de Montcleve.

Zřejmě se nemýlíš ve svém závěru, že tento duch je nadaný větší inteligencí než ostatní démoni. Vyplývá to nejen z toho, co řekl své čarodějnici, ale i z toho, co dělá.

Tento tragický příběh je pro Talamasku zajisté velmi přitažlivý. Nicméně se musíš vrátit domů, abys z bezpečí Amsterodamu psal dopisy Debořiné dceři a nechal na holandských lodích, aby je dopravovaly přes moře.

Při tvých přlpravách na návrat tě bude možná zajímat, co jsme se teprve nedávno dozvěděli: zpráva o smrti otce Louviera se už donesla k francouzskému dvoru.
Jistě tě nepřekvapí sdělení, že městečko Montcleve stihla v den popravy Debory de Montcleve silná bouře. Ale určitě tě bude zajímat, že bouři seslal

6?

r

'x 1

Bůh, aby vyjádřil svou nevoli nad rozšířením čarodějnictví ve Francú a především své zavržení této ženy, která neučinila pokání a nepřiznala se ani na mučidlech.
Bezpochyby tě naplní dojetím i zpráva, že dobrý otec Louvier zahxxnul, když se snažil ochránit ostatní před padajícím kamením. Slyšeli jsme, že počet mrtvých dosáhl patnácti a že stateční občané Montcleve čarodějnici upálili, čímž s pomocí boží ukončili bouři. Vyplývá z toho poučení, že ve jménu našeho Pána Ježíše Krista se budou usvědčovat a upalovat další a další čarodějnice. Amen.
Zajímalo by mě, kdy uvidíme tento příběh jako spisek doprovázený obvyklými kresbami a litaniemi Iží. Nepochybuji o tom, že tiskařské stroje, které rozdmýchávají plameny, na nichž hoří čarodějnice, se již daly do práce.
Také bych rád věděl, kde se ted' nachází ten soudce čarodějnic, který strávil teplou letní noc u ohně kořenářky z Donnelaithu a ukázal jí hrubé kresby ve své démonologú. Zemřel a smaží se v pekle? To se nikdy nedovíme.
Petyre, nezdržuj se psaním dopisu. Jenom se už vraf. Věz, že jsi nám drahý a že tě neodsuzujeme za nic, co jsi udělal, ani co bys mohl udělat. Říkáme pouze to, o čemjsme přesvědčeni, že to musíme říci!

Tvůj v Talamasce oddaný
Stefan Franck
Amsterodam

Milý Stefane,
"
píši ve spěchu, protože jsem již na palubě francouzské lodi Saint-Hel ne směřující do Nového světa, a čeká zde chlapec, aby dopis převzal a zařídil jeho okamžité odeslání.
Než jsem dostal tvůj dopis, obstaral jsem si od našich agentii všechno, co jsem potřeboval, a koupil oblečení a léky, které, jak se obávám, budou na cestu nezbytné,
Od'íždím za Charlotte rotože 'inak nemohu c x
J , p) , oz tě asi nepřekvapí.
Prosím, vyřid' ode mne Alexandrovi, že kdyby byl na mém místě, jistě by učinil totéž.
Ovšem posuzuješ mě špatně, Stefane, když se domníváš, že jsem se zapletl do zla, které kolem sebe šíří ten démon. Je pravda, že jsem porušil pravidla řádu, ale to bylo pouze kvůli Deboře Mayfairové, a to jak v minulosti, tak ted'; ten démon nikdy nebyl součástí mé lásky k Deboře, a když jsem zabil otce Louviera, udělal jsem pouze to, co jsem uděfat chtél.

68

Můj čin byl odplata za Deboru a za všechny ty ubohé a nevzdělané ženy, které jsem slyšel křičet v plamenech, za ženy, které vypustily duši na skřipci nebo v studené vězeňské cele, za zničené rodiny a za vesnice zpustlé vinou
Í
lidské zloby a omezenosti.
Avšak touto svou obhajobou jen ztrácím čas. Jste laskavi, že mě neodsuzujete, neboť i tak byla vražda.

Chtěl bych ti ještě ve spěchu sdělit, že zpráva o bouři v Montcleve došla před nějakým časem až sem a je značně překroucená. Bouře se nepřipisuje pouze čarodějnici, ale i působení přírodních sil. Louvierova smrt je považovaná za nehodu přihodivší se v nastalém zmatku. Všichni 5e dlouze a únavně dohadují, co se vlastně stalo.

Ted' bych chtěl psát o tom, co mě zajímá nejvíc, totiž o tom, co jsem se nedávno dozvěděl o Charlotte Fontenayové. Dobře si tu na ni pamatují, protože v Marseille nějakou dobu pobyla a odtud pak pokračovala v cestě přes moře. Různé osoby mi vyprávěly, že je velmi bohatá a velmi krásná. Má světlé vlasy barvy Inu, husté a vlnité, a okouzlující modré oči. Její manžel je téměř nepohyblivý v důsledku choroby z mládí, která způsobila ochabování jeho údů. Je z něj už jen stín.

Proto ho Charlotte dovezla do Montcleve s celou družinou černochů, kteří se o něj starají: chtěla požádat matku, zda by se ho nepokusila vyléčit a aby zjistila, zda se jakékoliv stopy této choroby neprojevují také u jejího malého synka. Debora ji uklidnila, že dítě je zdravé. Matka s dcerou připravily manželovi hojivou mast na jeho údy, která mu přinesla úlevu, ale nemohla mu do nich vrátit cit. Před okládá se, že Charlottein manžel na tom brz bude jako jeho otec, který trpí stejným onemocněním. Přestože starý pán má bystrou mysl a dokáže řídit svou plantáž, proslýchá se, že bezmocně leží na nádherné posteli a černoši ho krmí a umývají jako malé děcko, Všichni doufají, že u mladého Antoina bude nemoc postupovat pomaleji. V té době, kdy se s ním Charlotte setkala a přijala jeho nabídku k sňatku, přestože tehdy byla ještě velmi mladá, byl známou osobností u dvora.

Také se tady všeobecně ví, že Charlotte a mladému Antoinovi se na návštěvě u Debory velmi líbilo. Byli u ní již několik týdnů, když došlo k té rodinné tragédú spojené se smrtí hraběte, a to ostatní už znáš. Možná že Marseillané nevěří tolik na čarodějnictví a připisují perzekuční šílenství pověrčivosti horalů.Ovšem co by pověrčivost byla bez inkvizitorů, kteří ji podněcují?

Není pro mne nesnadné se zde na ty dva vyptávat, protože nikdo netuší, že jsem v horách byl. Zdá se mi, že každý, koho pozvu na skleničku vína, rád O Charlotte a Antoinovi mluví, asi jako lidé v Montcleve rádi hovořili o celé jejich rodině.

69

Charlotte a mladý Fontenay tady vyvolali velký rozruch, protože zřejmě žili v přepychu a chovali se velkoryse: rozdávali zlaté mince, jako by jim na nich nezáleželo. Stejně jako v Montcleve zde v kostele navštívili mši se suitou černochů, což vzbudilo mimořádnou pozornost. Proslýchá se, že dobře zaplatili každému lékaři, s nímž se radili o Antoinově nemoci. Hodně se povídá o příčině jeho nemoci: zda povstala z přílišného horka na Haiti nebo zda je to stará nemoc, která už v minulosti sužovala mnoho Evropanů.

Nikdo tu nepochybuje o bohatství Fontenayů. Měli zde až donedávna své obchodní agenty, ale protože odjeli ve velkém spěchu, aby předešli zprávu o Debořině zatčení, přerušili s nimi spojení, a nikdo neví, kam odjeli.

Musím ti sdělit ještě něco. Zařídil jsem se tu s velkými náklady jako bohatý holandský obchodník a podařilo se mi zjistit jméno velmi vznešené a krásné mladé ženy z dobré rodiny, která byla přítelkyní Charlotte Fontenayové. Jméno té šlechtičny padne téměř pokaždé, když se hovor nějakou dobu točí kolem Charlotte. Vyjádřil jsem se v tom smyslu, že jsem znal Deboru de Montcleve za jejího mládí v Amsterodamu, a tím jsem získal důvěru té mladé dámy a dozvěděl se další podrobnosti z jejích úst.

Jmenuje se Jeanne Angélique de Roulet a byla u dvora v téže době jako Charlotte; společně byly představeny Jeho Veličenstvu.

leanne de Roulet, která se neobává pověrčivosti horalů, tvrdí, že Charlotte má okouzlující a milou povahu a nikdy by nemohla být čarodějnicí. Skutečnost, že tomu horalé uvěřili, připisuje jejich nevzdělanosti. Dala sloužit mši za pokoj duše nešťastné komtesy.

Pokud jde o Antoina, ta dáma se domnívá, že snáší svou chorobu statečně a že velmi miluje suou ženu. Vezmou-li se v úvahu všechny okolnosti, není nemocný své žené tak špatným společníkem. Ovšem pravý důvod jejich dlouhé cesty za Deborou tkvěl v tom, že se mladý muž už možná nestane ot-

cem žádného dalšího dítěte: natolik pokročila jeho celková slabost. Proto je nasnadě obava, že by jediný syn, i když silný a zdravý, mohl zdědit jeho chorobu. To nikdo neví.
Dále mi sdělila, že Antoinův otec, majitel plantáže, souhlasil s jejich cestou, protože od Antoina očekává mužské potomky. Odsuzuje své další dva syny, kteří zpustli a žijí se svými černošskými milenkami. Zřídkakdy se obtěžují vstoupit do domu svého otce.
Mimochodem, tato komtesa de Roulet chová k Charlotte velkou náklonnost a stěžuje si, že se s ní Charlotte před odjezdem nerozloučila. Ovšem vzhledem k hrůzám, jež se odehrály v Montcleve, bylo Charlotte všechno odpuštěno.
Zeptal jsem se jí, proč nikdo při nedávných událostech nevystoupil na

Debořinu obranu. Svěřila mi, že hrabě de Montcleve ani jeho matka nikdy nesloužili u dvora, zřejmě proto, že kdysi vyznávali hugenotskou víru, a proto komtesu v Paříži nikdo neznal. Samotná Charlotte tam pobyla jen krátce. Nakonec se u dvora rozšířila zvěst, že Debora de Montcleve je ve skutečnosti dcera skotské čarodějnice, která nemá ani otce a je podle všeho nízkého původu. Ovšem pobouření nad touto situací se později změnilo v soucit a pak v lhostejnost,
"Však víte," prohlásila ta mladá dáma, "znáte přece hory a tamní malá městal"
Ona sama se touží vrátit do Paříže, protože co jiného kromě Paříže vlastně existuje? A kdo. může doufat v postavení nebo společenský postup, jestliže nevykonává službu u krále?
Napsal jsem vše, co mi dovolil čas. Během hodiny odplouváme.
Stefane, cožpak ti to musím ještě dále vysvětlovat? Musím vidět tu dívku, musím ji varovat před tím přízrakem. Pro lásku boží, po kom si myslíš, že tohle dítě, narozené osm měsíců po tom, co se Debora se mnou v Amsterodamu rozloučila, má svou světlou plef a vlasy jako len?
Určitě se spolu setkáme. Vřelé pozdravy všem bratřím a sestrám v Talamasce. Odjíždím do Nového světa s velkým očekáváním. Uvidím Charlotte i ten přízrak, který má sílu a moc komunikovat. Zvítězím nad Lasherem a možná se mi s ním podaří dorozumět. Zjistím, jaký má důvod učit se od lidí.

Tvůj jako vždy v Talamasce oddaný
Petyr van Abel
Marseille

xx .:.: x
C
F

, y·,. .: x. . t, ·. .

v
TRI

ZÁZNAMY O ČARODĚJNICÍCH Z MAYFAlRU
Část III

Port-au-Prince
Saint-Domingue

Stefane,
poslal jsem ti dva krátké úřední dopisy z přístavů, v nichž jsme se cestou zastavili. Začínám si psát deník a všechny záznamy budou adresovány tobě.
Pokud mi dovolí čas, přepíšu své záznamy do dopisů a odešlu ti je. Když to nestačím, dostaneš ode mne celý deník.
Pronajal jsem si zde v Port-au-Prince velmi pohodlné, ne-li přepychové pokoje, odkud ti ted' píšu. Dvě hodiny jsem se procházel po tomto koloniálním městě, omámen jeho krásnými domy, výstavnými veřejnými budovami včetně divadla pro italskou operu, okouzlen nákladně oblečenými plantážníky ajejich ženami, doprovázenými množstvím otroků.
Během svého putování po Evropě jsem neviděl město, které by svým bohatstvím předčilo Port-au-Prince, a nemyslím, že by nějaké město v Africe mohlo nabídnout oku takovou podívanou.
Nejenže jsou zde všude černoši, kteří vykonávají veškeré práce, ale žije tady i množství cizinců zabývajících se všemi druhy obchodu. Objevil jsem i početnou a prosperující vrstvu "barevných", kterou tvoří potomci bílých plantážníků a jejich černých konkubín. Většině z nich dali jejich bílí otcové

svobodu a oni si úspěšně vydělávají na živobvtí jako hudebníci, řemeslníci, majitelé obchiidků a nepochybně i jako ženy nekalé pověsti. I'otkal jsem mnoho mulatek -jsou překvapivě krásné. Nemohu vytýkat mužům, že si je vybírají za milenky nebo za společnice na jeden večer. b9nohé mají zlatavou plef a obrovské černé oči a zřejmě si uvědomují svůj půvab. Oblékají se s velkou okázalostí a vlastní mnoho černých otroků.
Jak mi bylo řečeno, tato vrstva se rychle rozrůstá. A člověk se neubrání otázce, jaký osud tyto lidi v budoucnu čeká.
Otroky sem dovážejí po tisících. Pozoroval jsem, jak ze dvou lodí vykládají tento bědný náklad. Zápach nelze ani popsat. Nepřál bych ti vidét strašné podmínky, v nichž tyto ubohé lidské bytosti drží. Slyšel jsem, že na plantážích otroci umírají z přemíry těžké práce, protože je levnější dovážet je než udržovat při životě.
Za nejm2nší přestupky jsou neúměrně trestáni. Celý ostrov žije v hrúze před povstáním a pánové i paní velkých domů se obávají smrti z otrávení, protože j2d je zbraň otroků, aspoň se to tady říká.
Pokud jde o Charlotte ajejího manžela, všichni je zde znají, ale nevědí nic o Charlotteině rodině v Evropě. Fontenayovi vlastní blízko Port-au-Prince jednu z největších a nejlépe prosperujících plantáží, která se táhne až k moři. Z města je to asi hodinu cesty kočárem. Plantáž ohraničují velké útesy tyčící se nad plážemi. Výstavný dům a další pěkné budovy jsou proslulé po celém ostrově. Střed plantáže tvoří vlastně malé městečko, kde žijí kováři, koželuhové, švadleny, tkalci a truhláři. Leží uprostřed mnoha akrů půdy, na níž se pěstuje kávovník a indigo a která vynáší při každé sklizni celé jmění.
Za tu krátkou dobu, co se tady usadili Francouzi, neustále vedoucí nekonečné šarvátky se Španěly, kteří obývají jihovýchodní část ostrova, na této plantáži již zbohatli tři různí vlastníci. Dva majitelé s nabytým bohatstvím plantáž opustili a odjeli do Paříže, třetí zemřel na zimnici. Ted' je plantáž ve vlastnictví Fontenayů, Antoina otce a Antoina syna, ale všichni vědí, že ji řídí Charlotte, známá široko daleko jako madam Charlotte. Všichni obchodníci ve městě se jí dvoří a místní úředníci škemrají o její přízeň a peníze, jichž má zřejmě nevyčerpatelné zásoby.
Uzala prý vedení plantáže pevně do svých rukou. Projíždí všechna pole se svým šafářem - Stefane, nikdo zde není v takovém opovržení jako tito šafáři - a zná všechny své otroky jménem. Nešetří pro ně jídlem ani pitím, a tak si je zavazuje k neobvyklé věrnosti. Navštěvuje jejich domy, pečuje o jejich děti a nahlíží do duše odsouzených, než pro ně stanoví trest. Ale když se nakonec rozhodne potrestat ty, kdo ji zradili, jsou její rozsudky pověstné. Moc

T.:...,

plantážníkîx zxle nemá totiž žádná omeztní. Zachce-li se jim, mohou své otroky dát třeba umrskat k smrti.

Pokud jde o domácí služebníky, jsou úslužní, okázale oblečení, mají privilegované postavení a dělá jim dobře, když o tom místní obchodníci mluví. Jenom samotné Charlotte je k ruce pět služebných, asi šestnáct otrokú se stará o kuchyň a nikdo ani neví, kolik jich udržuje salony, hudební pokoj a plesové sály, Proslulý sluha Reginald doprovází svého pána na každém kroku, pokud Antoine vůbec vychází. Tito otroci mají dostatek volného času, takže se často objevují v Port-au-Prince se zlatem v kapsách; tehdy je všude vítají s otev.řenou náručí.

Ovšem Cbarlotte sama se téměř nikdy neobjevuje mimo tuto velkou "rezervaci", která se mimochodem jmenuje Maye Faire a vždycky se píše anglickým pravopisem, ne francouzsky.

Charlotte od svého příjezdu pořádala xIva skvělé bály, při nichž její manžel přihlížel tanci ze své židle, a jichž se nehledě na svoji nemoc účastnil dokonce starý pán. Místní honorace, která nemyslí na nicjiného než na radovánky (ostatně zde se nedá ani nic jiného dělat) ji díky těm dvěma plesům zbožňuje a touží po dalších. Všichni si jsou jisti, že je Charlotte nezklame.

Hudbu obstarávali její černošští hudebníci, víno teklo proudem, servírovala se místní exotická jídla jakož i vařená drůbež a hovězí maso. Charlotte tančila se všemi přítomnými pány, samozřejmě s výjimkou svého manžela, který s pochopením přihlížel. Ona sama mu přikládala sklenici s vínem ke rtům.

Pokud se mi podařilo zjistit, tuto dámu nazývají čarodějnicí jenom její otroci, a to z bázně a úcty a s ohledem na její léčitelské schopnosti, jimiž si již
získala věhlas. Ale znovu opakuji, o událostech ve Francú zde nikdo nic neui. Jméno Montcleve tu nikdo ani nevysloví. Má se za to, že tato rodina pochází z Martinique.

Říká se, že Charlotte velmi usiluie o to, aby se všichni plantáánici spojili a vybudovali cukrova;, aby mohli dosahovat ještě vyšších výdělků. Také se mluví o tom, že se holandským lodím zakáže přístup do karibské oblasti, protože se zdá, že stále ještě nejvíce prosperujeme a Francouzi a Španělé nám to závidí. Ale ty, Stefane, o tom víš ústě mnohem víc než já. Vidél jsem v přístavu mnoho holandských lodí: nepochybuji tedy o tom, že až zde dokončím svou práci, můj návrat do Amsterodamu bude jednoduchou záležitostí. Jako s "holandským obchodníkem" se zde se mnou zachází velmi zdvořile.

Dnes odpoledne, když Ísem byl uá unaven bezcílnými procházkami, jsem se vrátil do svých pokoiů, kde mám k dispozici dva otroky, kteří by mě svlékli

a vykoupali, kdybych jim to dovolil. Napsal jsem Charlotte list, v němž jsem jí oznámil, že bych ji rád navštívil, že mám pro ni nesmírně důležitý vzkaz od někoho jí velmi milého, možná nejmilejšího, kdo mne pověřil tímto posláním noc před svou smrtí. Přijel jsem osobně, psal jsem, protože vzkaz byl příliš důležitý na to, aby ho bylo možno svěřit dopisu. Podepsal jsem se pl-

ným jménem.
Krátce předtím, než jsem pro tebe začal psát záznam, přišla odpověď. Mám se dostavit na Maye Faire ještě dnes večer. Před setměním na mne bude u vchodu do hostince čekat kočár. Mám si s sebou vzít vše, co potřebuji, abych tam mohl strávit noc, případně i delší dobu, jak se mi hodit. Přesně to hodlám učinit.
Stefane, jsem velmi rozrušen, ale nepociťuji sebemenší obavy. Vím už (a velmi jsem o tom přemýšlel), že jedu navštívit vlastní dceru. Avšak hluboce mě znepokojuje, jak jí to sdělit, a mám-li to vůbec udělat.
Jsem přesvědčen, že tragédie žen z rodu Mayfairů skončí v této podivné zemi, úrodné, bohaté a exotické. Skončí u této chytré a schopné ženy, která drží všechno pevně v rukou a jistě toho viděla dost, aby chápala, jakým utrpením prošly její matka a babička během svých krátkých a strastiplných životů.
Jdu teď do koupele a pak se pro tuto příležitost řádně obléknu. Vůbec se mi nepříčí, že uvidím velkou koloniální plantáž. Stefane, jak jen vyslovím to, co mám na srdci? Jako kdyby můj dosavadní život byl vymalován nevýraznými barvami a teprve teď přijal živost barev Rembrandta van Rijn.
Cítím blízko sebe temnotu, cítím zářit světlo; především však cítím kontrast mezi nimi.
Až do okamžiku, kdy se znovu chopím pera
jsem tvůj služebník
Petyr

Post scriptum: opsáno a odesláno Stefanu Franckovi ještě téhož večera. P. V A.

Port-au-Prince
Saint-Domingue
Milý Stefane,
uplynulo již čtrnáct dní od mého posledního dopisu. Jak ti mám popsat všechno, co se mezitím událo? Obávám se, že není dost času, můj milovaný příteli - můj čas je vymezen. Přesto ti musím vše vypsat, musím ti vypovědět, co jsem viděl, co jsem protrpěl a čeho jsem se dopustil.

xV

. `Ç4.'xo

Teď, když ti píši, je už skoro poledne. Po návratu do hostince jsem spal dvě hodiny. Také jsem něco snědl, ale jen proto, abych se trochu posilnil. Doufám a modlím se, aby se ten přízrak, co mě pronásledoval až sem a sužoval mě celou dlouhou cestu z Maye Faire, konečně vrátil ke své čarodějnici, která ho za mnou poslala, aby mě připravil o rozum a zničil, což se mu nepodařilo.
Stefane, jestliže jsem to ztělesněné zlo nezastavil, jestliže na mne znovu zaútočí svou ničivou silou, přeruším své podrobné vyprávění a sdělím ti jen základní údaje, zavřu a zapečetím dopis a uložím do kovové schránky. Dnes ráno jsem se už domluvil s majitelem hostince, aby v případě mého náhlého úmrtí dohlédl na to, aby tato schránka došla v pořádku do Amsterodamu. Instruoval jsem i našeho zdejšího člověka, bratrance a přítele našeho dobrého známého z Marseille, aby si mou schránku vyžádal.
Dovol, abych ti sdělil, že vypadám tak, že mě tito dva muži pokládají za šílance. Pouze moje zlato upoutalo jejich pozornost, navíc jsem jim slíbil tučnou odměnu, doručí-li schránku a tento dopis do tvých rukou.
Stefane, ve svých varováních a předtuchách ses nemýlil. Propadám se hlouběji á hlouběji, jsem odsouzen k záhubě. Měl jsem se vrátit k tobě. Podruhé v životě poznávám, jak trpké je něčeho litovat.
Jsem víc mrtvý než živý. Z mých šatů zbyly jen cáry, boty mám rozbité a k nepotřebě, ruce rozedrané trním. Hlava mě bolí po celonočním běhu tmou, ale nemám čas déle odpočívat, i když se ještě neodvažuji vstoupit na lod'. Obávám se, že pokud na mne ten přízrak hodlá zaútočit, zaútočí i na moři. Bude lepší, napadne-li mě na zemi, protože se aspoň neztratí moje kovová schránka.

Musím využít času, který mi zbývá, abych všechno podrobně vylíčil.

Odjel jsem odsud časně zvečera toho dne, kdy jsem ti naposledy psal. Oblékl jsem si své nejlepší šaty a sešel dolů ke kočáru, který na mne čekal ve stanovenou hodinu. Po tom, co jsem viděl v ulicích Port-au-Prince, jsem byl připraven na skvělou ekvipáž, ale skutečnost předčila mé očekávání: přede mnou stál nádherný prosklený kočár se dvěma lokaji, kočím a dvěma ozbrojenými strážci. Byli to černí Afričané v livreji, s napudrovanými parukami a saténovými kalhotami.

Cesta do kopců byla velmi příjemná: nebe nad hlavou plné bílých obláčků a svahy pokryté krásnými lesy. Mezi kvetoucími keři a banánovníky, které zde hojně rostou, tu a tam vykukovaly koloniální usedlosti.

Nemyslím, že si umíš představit bujnost zdejší přírody, protože nejkřehčí skleníkové květiny zde kvetou volně po celý rok. Všude se zvedají shluky obrovských banánovníků a právě tak i štíhlé ohromné červené květy, které dorůstají výšky stromů.

Stejně okouzlujícím dojmem působily i neočekávané výhledy na modré moře. Nikdy jsem neviděl moře tak modré jako tady. Je zcela mimořádné, díváš-li se na ně za soumraku, ale o tom ještě uslyšíš, nebof jsem měl dostatek času, abych uvažoval o tomto moři a jeho barvách.

Po cestě jsem minul dva menší plantážnické domy, hezké stavby posazené kousek od silnice, obklopené velkými zahradami. Vedle malé říčky jsem si povšiml hřbitova s krásnými mramorovými náhrobky, na nichž byla vyrytá francouzská jména. Jak jsme pomalu přejížděli můstek, přemýšlel jsem o těch, kdo přišli žít a zemřít do této divoké země.

Mluvím o těchto věcech zejména z toho důvodu, abych na tomto místě objasnil, že moje smysly byly ukolébány krásami, které jsem cestou míjel, a těžkým vlhkým soumrakem, lány obdělávaných polí i prvním pohledem na Charlottein dům, který se přede mnou neočekávaně objevil na konci vydlážděné cesty: byl nádhernější než cokoliv, co jsem dosud spatřil.

le to velký panský dům v koloniálním stylu, což znamená, že má vysokou střechu s mnoha okénky, pod níž se po celé délce domu táhnnu kryté balkony podpírané sloupy z cihel z nepálené hlíny, omítnuté tak, že nejsou nepodobné mramoru.

Všechna okna domu, a je jich mnoho, sahají až k zemi a jsou ozdobena jasně zelenými okenicemi, které se dají zajistit, takže poskytují ochranu jak proti útoku nepřítele, tak proti bouřím.

Když jsme se blížili k domu, uvítala nás záplava světla. Nikde, ani na francouzském dvoře, neměli tolik svíček. Na větvích stromů byly zavěšeny lucerny. Jakmile jsme se přiblížili ještě víc, všiml jsem si, že všechna okna nad balkony i pod nimi jsou otevřená. Rozeznal jsem křišťálový lustr i jednotlivé kusy nábytku.

Byl jsem tím vším tak uchvácen, že jsem se téměř lekl, když jsem před sebou uviděl paní domu, která mě přišla přivítat k bráně. Stála tam mezi spoustou květin a její saténové šaty citronové barvy připomínaly květy, jež ji obklopovaly. Oči v mladém a jemném obličeji si mě měřily možná trochu chladně, takže působila - umíš-li si to představit -jako urostlé a rozhněvané dítě.

Když jsem za pomoci lokaje vystoupil z kočáru na rudé dlaždice, udělala ke mně několik kroků. Teprve ted' jsem mohl posoudit, že na ženu je neobvykle vysoká, i když byla mnohem menší než já. Každý, kdo se na ni podíval, musel uznat, že je krásná. Ani to všechno, co jsem o ní dosud slyšel, mě nepřipravilo na pohled, který poskytla mým očím. Rembrandt by ji jistě chtěl malovat. Tak mladá, a přitom jako z ocele! Byla nákladně oblečená, šaty měla zdobené krajkami a perlami a vystavovala na odiv vysoké plné poprsí; ně-

'

ilr 1,
- '

,.

, x .. .

kdo by mohl říci, že příliš obnažené. V přiléhavých rukávech lemovaných krajkou vynikly krásně tvarované paže.
Prodlévám na každé podrobnosti, abych pochopil svou slabost a abyste ji pochopili i vy a mohli mi odpustit. Jsem šílený, Stefane, šílený z toho, k čemu jsem se nechal strhnout. Nicméně snažně vás prosím, až mě ty i ostatní budete soudit, vezměte v úvahu všechno, co jsem tu zaznamenal.
Jak jsme tam stáli tváří v tvář, měl jsem pocit, že se mezi nás vkrádá cosi tichého a děsivého. Tato žena s mladým a něžným obličejem, s hebkými tvářemi a plnými rty mě zkoumala nevinnýma modrýma očima, za nimiž se skrývala jakási jiná duše, stará a vědoucí. Její krása na mne působila jako kouzlo. Očarovaně jsem se díval najejí dlouhou šíji, křehká ramena a opět na krásně tvarované paže.
Napadla mne hloupá myšlenka, že by bylo příjemné zabořit prsty do těch paží. Připadalo mi, že mě upřeně pozoruje týmž pohledem jako před mnoha lety ve skotském hostinci její matka, když jsem omámenýjejí krásou přemáhal pokušení se jí na místě zmocnit.
"Tak vy jste Petyr van Abel," řekla mi anglicky se slabým skotským přízvukem, "přece jste přišel." Přísahám ti, Stefane, že to byl Debořin mladistvý hlas. Musely spolu hodně mluvit anglicky, možná že to byla jejich tajná řeč.
"Madam," odpověděl jsem jí stejnou řečí, "děkuji vám, že jste mě přijala. Urazil jsem dlouhou cestu, abych vás viděl, ale nic mě nemohlo zadržet."
Ona si mě celou dobu chladně měřila jako otroka vystaveného na trhu a ani se (na rozdíl ode mne) nesnažila skrýt svůj zájem. Zarazily mě některé rysy její tváře: úzký nos a hluboko posazené oči, které i přes svou velikost by-1y podobné mým stejně tak jako lícní kosti i barva a kvalita jejích vlasů. Měla je sčesané hladce z čela a stažené dozadu velkým hřebenem posázeným drahokamy, takže jí spadaly v zlatavé kaskádě na záda.

-- ..
A znovu se mne zmocnila strašlivá lítost, již jsem poznal už v Montcleve. Viděl jsem před sebou svou Deboru, rozbitou voskovou panenku na schodech před chrámem sv. Michala.
Možná že Charlotte můj smutek vycítila, protože přes její obličej přeletěl stín. Když promluvila, zřejmě se snažila tento pocit potlačit.
"Jste opravdu tak hezký, jak mi matka vyprávěla," řekla napůl pobaveně, jakoby pro sebe, a přitom zvedla jedno obočí. "Vysoký, urostlý a silný, těšící se plnému zdraví, nemýlím se, že?"
"Mon Dieu, madam. Jaká to podivná slova!" Zasmál jsem se nejisté. "Nevím, zda to mohu pokládat za lichotku."
"Líbíte se mi," odpověděla. A nepochopitelný úsměv jí zahrál na rtech:

78

chytrý a pohrdlivý, zároveň nevinně sladký. Náhle téměř našpulila ústa. Tak nějak by to udělalo dítě. Připadalo mi to mimořádně přitažlivé. Chvíli se zdálo, že je zcela ponořena do svých úvah, nakonec mě vyzvala: "Pojd'te se mnou, Petyre van Abele. Povězte mi, co víte o mé matce. Co víte o její smrti. Af jsou vaše úmysly jakékoliv, nesmíte mi lhát."
Cítil jsem v tom okamžiku její nesmírnou zranitelnost, jako bych jí mohl nechtěně ublížit, a ona o tom véděla a obávala se toho.
Neočekávaně se mě zmocnila něha. "Ne, nepřišel jsem vám lhát," ujistil jsem ji. "Vy jste o tom vůbec nic neslyšela?"
Mlčela, pak chladně odpověděla: "Nic." Podle všeho neříkala pravdu. Pozorovala mě stejným způsobem, jakým jsem já pozoroval ty, jejichž skryté

myšlenky jsem se snažil přečíst.
Vzala mě za paži, lehounce sklonila hlavu. Ladnost jejích pohybů mě roz-
ptylovala stejně jako její sukně otírající se o mou nohu. Nevěnovala jediný pohled otrokům, kteří stáli podél cesty vedoucí k domu a drželi lucerny, aby-
chom dobře viděli. Za nimi ze tmy probleskovaly květy a rýsovaly se silné kmeny stromů rostoucích před domem.
Došli jsme skoro až k domu, kde jsme zahnuli na pěšinku vedoucí k blízké skupině stromů. Tam jsme usedli na dřevěnou lavičku.
Na její příkaz jsem se posadil vedle ní. Kolem nás se rychle snášela tma a tu a tam rozvěšené lucerny vydávaly jasně žluté světlo. Dům zářil ještě osl-
nivěji.
"Porad'te mi, madam, jak mám začít," požádal jsem ji. "lsem plně k vašim službám. Jak vám to mám říct?"
"Přímo," odpověděla a znovu na mne upřela pohled. Seděla klidně, lehce pootočená ke mně, ruce v klíně.
"Nezahynula v pLamenech, Vrhla se dolů z kostelní věže a zemřela, když
."
"Díky Bohu," zašeptala, "že to slyším z lidských úst."
Na chvilkujsem se nad těmi slovy zahloubal. Mínila tím, že Lasherjí to už sdělil a že ona mu nevěřila? Byla velmi sklíčená a já nevěděl, zda mám ještě něco dodat.
Přesto jsem pokračoval: "Prudká bouře vyvolaná vaší matkou zachvátila Montcleve. Vaši bratři zemřeli, právě tak i stará hraběnka."
Mlčela a jen zírala přímo před sebe, naplněná smutkem a možná i zoufal-
stvím. Vypadala jako holčička, vůbec ne jako dospělá žena.
Mluvil jsem dál, i když jsem se ted' ve svém vyprávění vrátil o něco zpět, a vylíčil jí svůj příjezd do města, setkání s Deborou a všechno, co jsem se od ní dozvěděl o Lasherovi: že právě on způsobil bez Debořina vědomí smrt

e
a xx
xk

,e
;

hraběte a jak ho ona za co pokárala a co duch uvedl na svou obhajobu. Dodal jsem, jak nesmírně si Debora přála dceru o všem uvědomit a varovat ji.
Naslouchala a obličej jí potemněl, ani se na mne nepodívala. Vysvětlil jsem jí, která fakta z matčina varování považuji za nejdůležitější. Přidal jsem své úvahy o jejich přízraku i o tom, že žádný člověk ovládající nadpřirozené síly ještě nepopsal přízrak, který by byl schopen se učit.
Ani se nepohnula, nepromluvila. V obličeji zrudla tak, že jsem se obával záchvatu zuřivosti. Když jsem se nakonec pokusil shrnout své poznatky, a dodal jsem, že o přízracích něco vím, přerušila mě: "Už o tom nemluvte!" přikázala mi. "A nikdy o tom nemluvte s nikým tady."
"Nebojte se, nebudu," spěchal jsem ji ujistit. Pak jsem jí vysvětlil, co násle-
dovafo po mém setkání s Deborou a popsal jí dopodrobna den Debořiny smr-
ti. Vynechal jsem jen to, že jsem shodil Louviera ze střechy. Pouze jsem se zmínil, že zemřel.
Ale vtom se ke mně obrátila a s výsměšným úsměvem se mě zeptaLa:
"Jak zemřel, Petyre van Abele? Neshodil jste ho snad ze střechy?"
Její úsměv byl chladný a plný hněvu. Nevěděl jsem, zda se vztahuje na mne nebo na všechno, co se tehdy událo. Zdálo se mi, že brání svého démona, pro-
tože má pocit, že jsem ho urazil. Takto mu zřejmě dávala najevo svou loajál-
nost, protože jistě právě on jí prozradil, co jsem udělal. Nejsem si j ist, je-li ta-
to moje domněnka správná. Pomyšlení, že Charlotte ví o mém zločinu, mne trochu zneklidnilo, možná víc, než bych chtěl přiznat.
Neodpověděl jsem. Ona se na dlouhou chvíli zahalila do mlčení, až jsem se

obával, že se rozpláče, ale nestalo se tak. Nakonec zašeptala:
"Oni si mysleli, že jsem svou matku opustila. Vy víte, že to to není pravda!"
"Já to vím, madam," uj istil jsem ji. "Vaše matka vás sem poslala."
"Poručila mi, abych odešla!" řekla, jako by mě zapřísahala. "Poručila mi

iu. xucma, xen aoy naxraia uecn. " ,ixiusis ouexii, xnanouo, vyuizeia nuie,
,protože kdybys zemřela před mýma očima nebo společně se mnou, můj ži-
vot byl marný. Nechci, abys tu zůstala. Jestliže mě upálí, nechci, aby ses na to musela dívat nebo aby tě stihl stejný osud.' A tak jsem udělala, co mi přikázala." lejí ústa se znovu lehce zkřivila, malounko naš pulila a vypadalo to, že se rozpláče. Nakonec stiskla rty, oči se jí rozšířily a nade vším převládl vztek.
"Miloval jsem vaši matku," řekl jsem jí.
"Vím o tom," odsekla. "Její manžel a moji bratři se obrátili proti ní."
Všiml jsem si, že o hraběti nemluví jako o svém otci, neřekl jsem však nic. Váhal jsem, zda mám o této záležitosti vůbec hovořit.
"Jak mohu ulevit vašemu srdci?" naléhal jsem. "Všem se dostalo trestu. Deboru donutili zemřít, ale ani oni se už netěší ze života."

"Ano, říkáte to dobře." A hořce se na mne usmála. Kousla se do rtu a její drobný obličej mi připadal tak něžný a jemný, tak zranitelný, že jsem se k ní sklonil a políbil ji, což mi se sklopenýma očima dovolila.
Překvapilo ji to. Ostatně mě také. Uvědomil jsem si totiž, jak nepopsatelně krásné je líbat ji, cítit vůni její kůže a mít ruku tak blízko jejích ňader. Ve skutečnosti jsem se ocitl ve stavu naprostého ochromení. Ihned jsem své rozpaky přerušil poznámkou, že bych s ní rád ještě mluvil o tom přízraku, protože jsem považoval návrat k důvodu své návštěvy za jedinou záchranu. "Musím vás seznámit se svými úvahami o něm, o jeho nebezpečnosti. Jistě víte, jak jsem se poprvé setkal s vaší matkou. Nevyprávěla vám ten příběh?"
"Pokoušíte moji trpělivost," ozvala náhle.
Podíval jsem se na ni a viděl jsem, že se zase rozzlobila.

"
Jak to?"
"Víte o věcech, o nichž bych si přála, abyste je neznal."
"Co vám vyprávěla vaše matka?" zeptal jsem se. "Byl jsem to já, kdo ji odvedl z Donnelaithu."
Uvažovala o mých slovech, ale její hněv se nezmenšil. "Odpovězte mi na tuto otázku," vybídla mne. "Tušíte, jak se mé babičce podařilo přivolat toho, jehož označujete za přízrak?"
"Pomocí jedné knihy, kterou jí ukázal soudce čarodějnic, z níž získala základní představu. To všechno ji naučil ten soudce; předtím to byla jenom obyčejná kořenářka a porodní bába, jakých je mnoho."
"Mohla být víc, mnohem víc. Všechny můžeme dokázat víc, než se zdá, jenže se učíme pouze to, co musíme. Pomyslím-li na to, čím jsem se stala od té doby, kdy jsem opustila matčin dům! A dobře mě poslouchejte, ten dům jí patřil! Za její zlato se zaplatil nábytek, holé podlahy se pokryly koberci, v kr-
bech bylo čím topit."
".-.~-.. .x x.x.x..,.x..x , ,..x.x-..,x-.., " .. , x, x ,
prý neměl nic kromě svého titulu."
"Jistě, a ještě dluhy. Ale to už je minulost. Je mrtev. A já vím, že jste mi věrně tlumočil vzkaz mé matky. Cítím, že jste mluvil pravdu. Jenom uvažuji o tom, zda vám mám prozradit něco, co nevíte a co nemůžete ani uhádnout. A ještě přemýšlím o výroku své matky; řekla mi totiž, že z vás nikdy neměla strach a mohla se vám se vším svěřit."
"Jsem šfastný, že o tom s vámi hovořila. Nikdy jsem ji nezradil. Nikomu:
"Nikomu. Kromě vašeho řádu. Vaší Talamasky."
"To přece nebyla žádná zrada."
Odvrátila se ode mne.
"Milá Charlotte," přerušil jsem mlčení. "Miloval jsem vaši matku. O tom

f
.
r 7
,

jsem se už zmínil. Prosil jsem ji, aby se před tím přízrakem a jeho silou chrá-
nila. Nemohu tvrdit, že jsem předvíxlal, co se jí stane. Nepředvídal. Jenom
jsem měl o ni strach. Ohával jsem se její touhy využívat ten přízrak ke svým
cílům..."
"Už nechci nic slyšet." Znovu ten vztek.
"Co byste chtěla, abych udělal?" aeptal jsem se opatrně.
Přemýšlela, i když zjevně ne nad mou otázkou. Po chvíli prohlásila:
"Nikdy neprojdu takovým utrpením, jakým prošla moje matka a před ní její
matka."
"Doufám, že ne. Cestoval jsem za vámi přes moře, abych..."
"Jistě, ovšem vaše varování a vaše přítomnost s tím nemá co dělat. lá trpět
nebudu. V mé matce bylo od dětství něco smutného, smutného a vnitřně na-
rušeného, co se nikdy nezhojilo."
"lá vím."
"Nemám žádnou takovou ránu. Bylajsem už dospělá, když moji matku ob-
vinili. Zažila jsem jiné hrůzy, a vy je ůnes večer uvidíte, až se podíváte na
mé-
ho manžela. Na světě není lékař, který by ho dokázal vyléčit. Ani žádná koře-
nářka. Mám s ním jen jednoho zdravého syna, a to nestačí."
Povzdechl jsem si.
"Ted' pojd'te, pak si ještě promluvíme," vyzvala mne.
"Ano, to musíme."
"Už na nás čekají." Vstala a já s ní. "O mé matce ostatním nic neříkejte.
Vůbec nic, Přijel jste za mnou..."
"Protože jsem obchodník a hodlám se usadit v Port-au-Prince a chtěl jsem
se o tom s vámi poradit."
Unaveně přikývla. "Čím méně budete mluvit," poznamenala, "tím lépe."
Otočila se a vykročila směrem ke schodům.
"Charlotte, prosím vás, neuzavírejte přede mnou své srdce, " prosil jsem ji
a snažil se ji vzít za ruku.
Úplně ztuhla, pak vykouzlila na rtech falešný úsměv, velmi sladký a velmi
chladný, a vedla mě po několika schodech do domu.
Cítil jsem se strašně, což si jistě umíš přexlstavit. lak jsem si měl
vysvětlit
její podivná slova? A ona sama mne mátla: jednu chvíli se chovala jako dítě
a vzápětí jako zralá žena. Neměl jsem jistotu, že vzala vážně mé varování, ne-
bo spíš Debořino varování, které jsem jí přijel předat. Nevložil jsem do něj
příliš mnoho svých úvah?
,Madam Fontenayová," řekl jsem, když jsme vystoupili po schodech a stá-
,.
li před vstupními dveřmi, "musíme spolu ještě mluvit. Dáváte mi svůj slib?"
"Až uloží manžela do postele," odvětila, "pak budeme sami." Když proná-

šela poslední slova, spočinula na mně zvláštním pohledem a já se obávám, že
jsem se při tom pohledu začervenal. Všiml jsem si červeně i na její tváři a ješ-
tě malého našpulení spodního rtu a hravého úsměvu.
Vkročili jsme do velmi prostorné vstupní haly. Nemysli si však, že uspořá-
dáním připomínala francouzské zámky. Bylo zde plno ozdobného štukování
a krásný lustr plný hořících svíček z pravého vosku. Před námi na protější
straně místnosti byly otevřené dveře na zadní verandu, za níž jsem stěží ro-
zeznával okraj útesu. Venku také visely lucerny na větvích stromů jako
v přední zahradě. Pomalu jsem si uvědomoval, že hučení, které jsem slyšel,
nezpůsobuje vítr, ale moře.
Vešel jsem za Charlotte dveřmi vpravo do velké jídelny, odkud byl ještě
lepší výhled na útesy a na černé moře. Tato místnost zabírala celou šířku do-
mu, Poslední zbytky světla se odrážely na vodě, a jen proto jsem ji rozezná-
val. Hučení moře příjemně naplňovalo místnost a vánek přinášel vlahé teplo.
lídelna sama byla nádherná. Věci přivezené z Evropy zdůrazňovaly její ko-
loniální prostotu. Stůl pokrýval nejjemnější ubrus, na němž ležely ty nejtěž-
ší a velmi elegantně gravírované stříbrné příbory a talíře.
Ani leckde v Evropě jsem neviděl stříbro takové jakosti. Těžké svícny zdo-
bily jemné reliéfy, Pro každého hosta byl připraven krajkou zdobený ubrou-
sek, židle byly potaženy nejjemnějším sametem a ozdobeny třásněmi. Nad

stolem visel na závěsu velký čtverhranný dřevěný vějíř, který se pohyboval sem a tam pomocí šňůry protažené háky upevněnými na stropě, která vedla dolů po zdi. Její konec drželo ve vzdáleném rohu malé africké děcko.

Díky vějíři a mnoha dveřím otevřeným na verandu se zdál vzduch v místnosti chladný a velmi příjemně voněl. Jakmile jsem se usadil na židli vlevo od čela stolu, vstoupili sloužící, všichni pěkně oblečení do evropského hedvábí a krajek, a kladli na stůl mísy. Ve stejný okamžik se objevil mladý manžel, o němž jsem tolik slyšel.

Držel se vzpříma a jeho nohy klouzaly po podlaze, ovšem celá váha jeho těla spočívala na svalnatém černochovi, který mladého muže držel jednou rukou kolem pasu. Antoinovy ruce působily stejně bezmocně jako nohy, neboť měl bezvládné zápěstí s bezvládně visícími prsty. Přesto to byl hezký mladý muž.

Než se jeho nemoc zhoršila, musel vynikat u dvora ve Versailles, kde získal svou nevěstu. V dobře padnoucích šatech, s prsty ozdobenými prsteny s drahokamy, s hlavou pokrytou velkou impozantní pařížskou parukou vypadal skutečně velmi dobře. Měl pronikavé šedé oči, nápadná ústa s úzkými rty a výraznou bradu.

Posadil se na židli a snažil se ji odsunout trochu dozadu, aby se mu pohodlněji sedělo. Když se mu nepodařilo dosáhnout svého cíle, jeho silný otrok to udělal za něj. Přistrčil židli tam, kam si jeho pán přál, a pak zaujal své místo za jeho zády.

,

,

,
.

h x t 1

Charlotte se neposadila do čela stolu, ale přímo proti mně po pravici svého manžela, aby ho mohla krmit a pomáhat mu. Vstoupili další dva muži. Brzy jsem zjistil, že jsou to Antoinovi bratři Pierre a André. Oba byli silně podroušeni a hýřili těžkopádným opileckým humorem. S nimi přišly čtyři krásně oblečené dámy, dvě mladé a dvě staré, zřejmě sestřenice, které trvale pobývaly v domě. Dvě starší mlčely až na příležitostné zmatené otázky, protože obě nedoslýchaly a i jinak se na nich projevoval jejich věk. Mladší ženy měly sice svá nejlepší léta za sebou, ale uchovaly si živou mysl a dobré vychování.

Těsně předtím, než jsme začali jíst, vstoupil lékař, který právě dorazil ze sousední plantáže, starší a lehce podnapilý pán oblečený jako já do střízlivé černě. Okamžitě ho pozvali ke stolu, on se posadil a začal Lokat víno velkými doušky.

Tak vypadala naše společnost. Každému z nás stál za židlí otrok, aby nám podával z mis jídlo na talíře a doléval víno do sklenic, jakmile jsme z nich jen trochu upili.

Mladý manžel se mnou příjemně rozmlouval a mně bylo okamžitě jasné, že jeho mysl je zcela nedotčená nemocí a že má stále chuť na dobré jídlo, jímž ho krmili Charlotte a Reginald. Charlotte mu podávala jídlo Ižicí, Reginald lámal chleba. Ten člověk vskutku toužil po životě, to bylo nabíledni. Pochválil podávané víno a poznamenal, že je výborné. Zatímco zdvořile konverzoval s celou společností, snědl dvě misky polévky.

Jídlo bylo silně kořeněné a velmi chutné: hustá rybí polévka s pepřem,

různé druhy masa obložené smaženými sladkými brambory a banány s množstvím rýže a fazolí.
Celou dobu spolu všichni živě hovořili, s výjimkou starých dam, které se nicméně dobře bavily a zdály se spokojené.
Charlotte mluvila o počasí a záležitostech plantáže, o tom, že její manžel s ní musí zítra jet obhlédnout úrodu, a jak si mladá otrokyně, kterou koupili minulý rok, dobře vede v šití a tak dál a tak podobně. Tento hovor se většinou odehrával ve francouzštině a mladý manžel duchaplně odpovídal. Někdy se obrátil na mé a zdvořile se mě vyptával na mnoho věcí: jakou jsem měl cestu, jak se mi líbí Port-au-Prince, jak dlouho u nich zůstanu. Učinil i několik poznámek o tom, jak je tato země přátelská, jak se jim na Maye Faire dobře daří, a že mají v úmyslu koupit sousední plantáž, jakmile přesvědčí jejího vlastníka, opilce a hráče, aby ji prodal.
Opilí bratři byli jediní, kdo měli sklon k hádkám, a několikrát pronesli šti-

plavou poznámku. Zdálo se, že Pierre, který neměl nic z pěkného zevnějšku svého chorého bratra, nabyl dojmu, že už mají dost půdy, sousední plantáž nepotřebují a že Charlotte ví o vedení plantáže víc, než jí jako ženě přísluší.
To se setkalo se souhlasem hlučného a nepříjemného Andrého, který měl krajkovou náprsenku celou pokecanou, jídlo si chvatně cpal do pusy a pokaždé, když se napil, zanechal na sklenici mastný otisk svých rtů. Chtěl po otcově smrti všechno prodat a vrátit se do Francie.
"Nemluv o jeho smrti," prohlásil nejstarší bratr, nemohoucí Antoine. Na to se oba bratři ušklíbli.
"A jak je mu dnes?" zeptal se doktor a přitom si říhl. "Bojím se na to vůbec zeptat."
"Co můžeme očekávat?" opáčila jedna sestřenice, na níž ještě dnes byly patrny stopy bývalé krásy. "Jestliže promluví jediné slovo, překvapí mě to."
"Proč by neměl promluvit?" zeptal se Antoine. "Jeho mysl je stejná jako vždycky."
"Jistě," poznamenala Charlotte, "a vládne pevnou rukou."
Potom následovala slovní potyčka. Všichni mluvili najednou a jedna z křehkých starých dam se dožadovala vysvětlení, co se to, proboha, děje.
Nakonec druhá stará dáma (jestli jsem kdy poznal typickou babiznu, tak to byla ona), která celou dobu uždibovala ze svého talíře s upřenou pozorností pilného hmyzu, neočekávaně zvedla hlavu a zakřičela na oba opilé bratry; "Vždyť ani jeden z vás tuto plantáž řídit nedokáže!", na což oba bratři odpo-, věděli hurónským smíchem. Ovšem dvě mladší ženy to vzaly velmi vážně, jejich oči s obavami zaletěly k Charlotte, a pak se něžně svezly na jejího téměř paralyzovaného manžela, jehož ruce spočívaly vedle talíře jako mrtví ptáci.
Pak tato dáma, zřejmě potešená odezvou, které se dostalo jejím slovům, vyjádřila svůj další názor: "A kdo tady vládne? Charlotte!", což vyvolalo ještě ustrašenější pohledy ostatních žen a další smích a pošklebky opilých bratrů a chabý úsměv nemocného Antoina.
Ten se chudák nakonec tak rozrušil, že se téměř začal třást, ale Charlotte začala rychle mluvit o příjemných věcech. Znovu jsem byl dotázán na svou cestu, na život v Amsterodamu, na současný stav evropských záležitostí, čímž mínili dovoz kávy a indiga. Na oplátku mi sdělili, že mne bude život na plantáži brzy nudit, protože nikdo nedělá nic jiného, než jí a pije a vyhledává radovánky, a tak podobně, až náhle Charlotte jemně přerušila hovor a přikázala černému otrokovi Reginaldovi, aby zašel za starým pánem a přivedl ho dolů.

"
"Povídal si se mnou celý den, řekla tiše ostatním s náznakem vítězoslávy v očích.

"Vskutku, zázrak!" pronesl opilý André, který ted' jedl nepředstavitelným způsobem - už ani nepoužíval vidličku a nůž.
Starý doktor, zcela netečný k zbytkům jídla, jimiž si potřísnil manžety, se přimhouřenýma očima podíval na Charlottu. Vůbec si nevšiml, že přitom rozlévá víno ze sklenice, kterou držel nejistou rukou. Bylo nanejvýš pravděpodobné, že mu sklenice vypadne. Mladý otrok stojící za ním napjatě přihlí-

žel.
"Co tím myslíte, celý den?" zeptal se doktor. "Když jsem ho viděl naposledy, byl úplně strnulý."
, Jeho stav se mění z hodiny na hodinu," poznamenala jedna ze sestřenic.
"Nikdy nezemře!" zahlaholila stará žena, která už zase uždibovala jídlo.
Vtom do místnosti vstoupil Reginald a spíše držel, než podpíral vysokého, šedovlasého, velmi vyhublého muže, který měl jednu tenkou paži položenou kolem otrokových ramen. Hlava mu volně visela, přesto nás jeho jasné oči jednoho po druhém přikovaly na místo.
Reginald ho posadil do křesla na druhém konci stolu. Starý pán vypadal jako kostlivec, neudržel se už ani zpříma na židli, proto ho k ní Reginald přivázal pruhy hedvábné látky, Pak Reginald, který byl zřejmě se vším dobře obeznámen, zvedl starci bradu, protože by to bez jeho pomoci sám nedokázal.
Ženské příbuzenstvo začalo okamžitě štěbetat, jak je báječné vidět ho v tak dobré formě. Ale přesto byly dámy naprosto ohromeny právě tak jako starý doktor. Když pak starý pán začal mluvit, byl jsem ohromen i já.
Jedna ruka se zvedla trhavým, nejistým pohybem a pak dopadla na stůl. Ve stejné chvíli otevřel stařec ústa, i když jeho tvář zůstala úplně nepohnutá a jen spodní čelist ponékud klesla. Vyšla z něj dutá a nezvučná slova.
,Ještě neumírám a nechci o tom nic slyšet!" A znovu se jeho ruka křečovitě zvedla a s plesknutím spadla dolů.
Charlotte to vše pozorovala přivřenýma, lesknoucíma se očima. Poprvé jsem ji viděl tak soustředěnou. Každou částečkou své bytosti se zaměřila na starcův obličej a jeho nejistou ruku.
"Mon Dieu, Antoine, nemůžeš nám zazlívat naši starost, " vykřikl doktor.
"Myslí mi to jako dřív!" prohlásil stařec stejně nezvučným hlasem. Pak velice pomalu otočil hlavu, jako by byla ze dřeva a zadrhávala se v kloubu, podíval se zprava doleva, pak na Charlotte a vyloudil na rtech pokřivený úsměv.
Naklonil jsem se kupředu, takže jsem už nebyl oslněn září svíček, jenom jsem žasl nad neobvyklým představením, a teprve ted' jsem si povšiml, že jeho oči jsou podlité krví a obličej vypadá, jako by ztuhl mrazem. Výraz, který se na něm tu a tam objevil, působil jako puklina v ledu.

,.A tobě, moje milá snacho, tobě dúvěřuji," pravíl Charlotte a tentokrát jeho neschopnost modulovat způsobila, že zakončil svoji promluvu podivnými zvuky.
"Ano, tatínku," usmála se na něj Charlotte sladce, "
a ujišfuji vás, že se o vás vždycky dobře postarám."
A přisunula se blíž k manželovi a stiskla mu bezvládnou ruku. ')'en však zíral na svého otce s podezřením a strachem.
"Otče, máš bolesti?" zeptal se ted' tiše.
"Ne, synu, odpověděl otec, "žádné bolesti, nikdy žádné bolesti." Mohlo to být právě tak ujištění jako odpověd', protože to, co syn před sebou viděl, považoval jistě za předzvěst své budoucnosti. Nebo ne?
Když jsem se zadíval na tu lidskou trosku a viděl jsem, jak znovu pohnula hlavou jako dřevěná loutka, pochopil jsem, že k nám vůbec nepromlouvá ten stařec, nýbrž něco uvnitř něj, něco, co se ho zmocnilo, av tom okamžiku poznání jsem spatřil skutečného Antoina Fontenaye, uvězněného ve vlastním těle, neschopného ovládat své hlasivky, jak na mne vyděšeně zírá.
Byl to jen záblesk, nicméně jsem ho zachytil. V tom okamžiku jsem se otočil k Charlotte, která si mne chfadně a vyzývavě změřila, jako kdyby mě vybízela, abych ocenil, co jsem právě zjistil. A najednou, naprosto neočekávaně, až to všechny polekalo, starý muž ze sebe vydal hlasité křaplavé zasmání.
"Ach, pro lásku boží, Antoine!" vykřikla hezká sestřenice.
"Otče, vezmi si trochu vína," vybídl ho nejstarší syn.
Černý Reginald se natáhl po sklenici, ale stařec najednou zvedl obě ruce, nechal je s bouchnutím dopadnout na stůl, pak je znovu zvedl a s blýskajícíma očima uchopil sklenici, jako by měl místo rukou tlapky. Donesl ji k ústům a rozlil si její obsah po obfičeji, takže mu víno stékalo do úst a na bradu.
Celé společnosti se zmocnilo zděšení. I Reginald byl zděšen, Jenom Charlotte se ledově usmála, když pozorovala tento trik, a pak shovívavě pronesla: "Dobře, otče. Jděte do postele, " a vstala od stolu.
Reginald se snažil zachytit sklenici, protože najednou starci vypadla z opět bezvládné ruky. Ale sklenice se překotila a víno se rozlilo na ubrus.

Ještě jednou se mezi zamrzlými rty objevila prasklina a nezvučný hlas pronesl: "Unavuje mě mluvit. Už půjdu."
"Ano, do postele," řekla Charlotte a přistoupila k jeho židli, "a my se na vás co nevidět přijdeme podívat."
Cožpak si nikdo jiný neuvědomoval celou tu hrůzu? Že bezmocné údy starého muže ovládají démonické síly? Všechny sestřenice tiše a s odporem přihlížely, jak starce zvedají ze židle a odnášejí, přičemž mu brada spadla na prsa. Ted' byl za starcovy pohyby plně zodpovědný Reginald, který ho nesl ke

,

.

.

C. ..

dveřím. Opilí bratři vypadali rozčileně a uraženě, starý doktor do sebe hodil plnou sklenici červeného vína a pouze zavrtěl hlavou. Charlotte tiše přehlédla tuto scénku a vrátila se na své místo u stoLu.
Naše oči se setkaly. Mohl bych přísahat, že z jejích na mne šlehala nenávist. Nenávist za to, co vím. V rozpacích jsem sáhl po další sklenici vína-mimochodem, bylo výborné, přestože jsem už zjistil, že je neobyčejně silné, nebo já neobyčejně slabý.
Hluchá stařena, ta, která připomínala hmyz, řekla opět velmi nahlas, nikomu a všem: "Už leta jsem ho neviděla takhle pohybovat rukama,"
"Připadalo mi, že mluví jako sám dábel," jaksi nejistě podotkla hezká sestřenice.
"Sakra, on nikdy neumře," zašeptal André, usnul a upadl hlavou do talíře. Jeho převržená sklenice se kutálela po stole.
Charlotte to všechno klidně pozorovala, tiše se zasmála a všechny ujistila: "Jistě, on má k smrti ještě daleko.
Vtom celou společnost vylekal ošklivý zvuk, protože nahoře na schodech vydal starý pán další hlasité a hrozivé zasmání.
Charlotte ztuhl obličej. Něžně pohladila manžela po ruce a rychle se vzdálila, avšak ne dost rychle, aby mi před odchodem nestačila věnovat pohled.
Po chvíli starý doktor, který zkonzumoval přífiš mnoho vína na to, aby dokázal vstát od stolu, o což se jednou pokusil a ihned si to rozmyslel, prohlásil s povzdechem, že musí jít domů, V tom okamžiku vstoupili další dva hosté, dobře oblečení Francouzi. Hezká sestřenice jim ihned vyšla vstříc, zatímco tři ostatní ženy se zvedly a odcházely. Ta nejstarší se s odsuzujícím pohledem obrátila k opilému bratrovi, který padl hlavou do talíře, a něco zamumlala. Druhý syn vstával, aby pomohl doktorovi, a spolu se pak vypotáceli z místnosti.
Zůstal jsem sám s Antoinem a spoustou otroků sklízejících ze stolu. Zeptal jsem se ho, nechce-li si se mnou dát doutník, přivezl jsem dva velmi dobré z Port-au-Prince.
"Ale to spíš ochutnejte vy můj doutník, je vyroben z tabáku, který tady pěstuji," prohlásil. Mladý otrok přinesl doutníky, zapálil nám je a pak stál u svého pána, aby mu doutník vyndaval z úst a zase mu jej podával, jak to jeho pán potřeboval.
"Musíte omluvit mého otce," řekl Antoine tiše, jako kdyby nechtěl, aby to

otrok slyšel. "Má velmi bystrou mysl. Ta nemoc je něco strašného,"
"To si umím představit," odvětil jsem. Ze salonu naproti přes chodbu jsem slyšel živý hovor a smích. Zřejmě se tam usadily dámy s návštěvníky, možná s nimi byl i jeden z bratří a doktor.

88

Mezitím se dva černí chlapci snažili zvednout druhého bratra, který najednou vyskočil, rozhořčený a agresivní, a uhodil jednoho z otroků tak, až se chlapec rozplakal.
"Neblázni, André," napomenul ho unaveně Antoine. "Pojd' sem, ty chudinko."
Otrok poslechl, zatímco se André vypotácel z místnosti.
"Vezmi si minci z mé kapsy," pokračoval pán. Otrok, znalý tohoto rituálu, to udělal. Když držel v ruce odměnu, zářily mu oči.
Konečně se objevili Reginald a paní domu, ale tentokrát s růžolícím chlapečkem, který vypadal jako malý andílek. Kolem nich poskakovaly dvě mulatky a tvářily se, že dítě je snad z porcelánu a každou chvíli může upadnout na zem.
Dětátko se smálo a rozhazovalo ručičkama a nožičkama z radosti, že vidí svého tatínka. Jak smutný byl pohled na otce, který nemohl k dítěti ani natáhnout ruce!
Nicméně se usmál na synka, kterého mu na chvíli posadili na klín, sklonil hlavu a políbil ho na světlé vlásky.
Na dítěti se zatím neprojevovala žádná neduživost, ovšem u Antoina to v jeho věku bylo asi stejné, uvažoval jsem. Chlapeček zdědil krásu po matce i po otci. Dosud jsem neviděl tak krásné dítě.
Pak se mulatky, obě velmi hezké, směly chlapce znovu ujmout, aby ho ochránily před celým světem, a odnesly ho.
Při rozloučení mě Charlottein manžel pozval, abych zůstal na Maye Faire, jak dlouho budu chtít. Dal jsem si ještě jednu sklenici vína, pevně rozhodnut, že bude poslední, protože se mi už trochu točila hlava.
V té chvíli jsem ucítil, že mne plavovlasá Charlotte vede na tmavý balkon, snad aby mi umožnila pohled na přední zahradu osvětlenou melancholickými lucernami, Usadili jsme se na dřevěné lavičce. Byli jsme úplně sami.
Hlava se mi točila, nejspíš následkem vína, i když jsem nechápal, jak je možné, že jsem dokázal vypít takové množství. Řekl jsem Charlotte, že už nebudu pít, ale nechtěla ani slyšet a trvala na tom, abych si dal ještě jednu skle-
ničku. "Je to moje nejlepší víno, přivezené z Francie."
Ze zdvořilosti jsem se napil a ihned jsem pocítil, jak mi nápoj stoupá do hlavy; jako v mlze se mi vybavili opilí bratři. Protože jsem si přál mít jasnou hlavu, vstal jsem, chytil se dřevěného zábradlí a podíval se dolů do dvora. Noc byla plná tmavých postav, možná otroků, které se pohybovaly bujnou zelení. Jasně jsem rozeznal jednu dívku pěkné postavy a světlé pleti, která ke mně vzhlédla a usmála se. Jako ve snu jsem zaslechl Charlotte:
"Tak dobře, krásný Petyre, co mi ještě chcete povědět?"

89

x:
1

,.,..
1
h

x..
,

Zvláštní slova, pomyslel jsem si, jež pronáší dcera k otci, protože ona to jistě ví, nemůže to nevědět. Ovšem možná neví nic. Otočil jsem se k ní a začal se svým kázáním. Cožpalc nechápe, že Lasher není jen tak obyčejný přízrak? Že když se umí zmocnit těla starého pána a donutit ho dělat, co přikáže, mohl by se obrátit i proti ní? Ve skutečnosti získává svou sílu z ní a ona by se měla snažit pochopit základní vlastnosti přízraků. Požádala mě však, abych mlčel.

Najednou jsem měl pocit, že osvětleným oknem jídelny vidím ty nejpodivnější věci, protože když mladí otroci v modrém saténu zametali a uklízeli jídelnu, tancovali. Tancovali jako skřítci.

"To je nějaké vidění," řekl jsem si. Vtom jsem si uvědomil, že ti chlapci při otírání židlí a sbírání ubrousků ze země jenom skotačí. Hrají si a nemají ani zdání o tom, že je vidím.

Pohlédl jsem znovu na Charlotte a zjistil, že si rozpustila vlasy, jež jí spadaly na ramena, a že mě pozoruje chladnýma, krásnýma očima. Zřejmě si navíc stáhla rukávy z ramen jako nějaká holka z hospody. Tím víc vynikla její krásná bílá ramena a plná ňadra. Připadalo mi hříšné, že se dcera takto předvádí před otcem.

"Vy si myslíte, kdovíjak nejste chytrý," promluvila, narážejíc na náš rozhovor, na který jsem ve svém vnitřním zmatku téměř zapomněl. "Ale vy jste vlastně spíš kazatel. To věděla už moje matka. Znáte jenom pravidla a poučky. ha.. vám namluvil, že existují jenom zlí duchové?"

"Šuatně jste mi rozuměla. Neřekl jsem zlí, ale nebezpeční. Navíc možná čxc,věku nepřátelští a zcela určitě nekontrolovatelní. Nevím, odkud přicházejí, nedomnívám se však, že jsou z pekla."

Jazyk se mi špatně ohýbal, přesto jsem pokračoval. Vysvětloval jsem jí, že právě katolická církev a její učení přikládá všemu "neznámému" pekelný původ, což je největší rozdíl mezi církví a Talamaskou. Náš řád byl před mnoha lety založen právě na základě tohoto rozdílu.

Znovu jsem oknem zahlédl, jak chlapci tancují. Točili se po místnosti, skákali, otáčeli, mizeli mi z očí a zase se objevovali. Zamrkal jsem, abych si pročistil hlavu.

"A co vás vede k domněnce, že ten přízrak neznám?" pokračovala, "že ho nedokážu kontrolovat? Skutečně si myslíte. že ho moje matka neovládala? Vždyť ten vývoj od Suzanne přes Deboru až ke mně je přece jasný!"

"To samozřejmě vím. Přece jsem viděl toho starého pána," řekl jsem. Myšlenky se mi jaksi rozbíhaly, nemohl jsem řádně forznulovat slova. Vzpomínka na starce narušila moji logiku. Chtél jsem se napít vína, ale zároveň nechtěl, a také jsem se nenapil.

"Ano," poznamenala jaksi oživeně a naštěstí ode mne vzala skleničku. "Moje matka nevěděla, že může poslat Lashera, aby vnikl do jiné osoby, přestože by jí byl každý kněz mohl vysvětlit, že démoni se stále zmocňují lidských bytostí, i když jim to samozřejmě nepřináší žádný užitek,"

"Žádný užitek?"

"Nakonec tu osobu musejí opustit bez ohledu na to, jak moc si přejí se tou osobou stát. Proto se Lasher tím starým pánem nikdy nestane. A to bych si zase přálajá."

Zhrozil jsem se. Ona se mému ohromení usmála a požádala mě, abych se posadil vedle ní. "A ted' chci vědět, proč jste doopravdy přijel," naléhala.

"Abych vás varoval. Vzdejte se Lashera, zapud'te ho ze své blízkosti, nazakládejte svůj život na jeho moci, protože je to nepoznatelná bytost. A už ho nic neučte! Lasher určitě nevěděl, že se může vtělit do člověka, dokud jste ho to nenaučila, nemám pravdu?"

Zarazila se. Odmítla mi odpovědět.

"Takže mám pravdu! Vy ho učíte, aby ještě lépe sloužil vašim cílům!" rozhořčil jsem se. "Jistě, kdyby si Suzanne uměla přečíst tu soudcovu démonologú, věděla by, že Lasher může na její příkaz vstupovat do lidí. A kdyby toho Debora přečetla víc, věděla by to také. Afe to ne, to musíte být vy, kdo to Lashera naučí! Takže soudce našel přičinlivého učně až ve třetí generaci. Kolik toho ještě hodláte naučit toho svého, přítele', který se už umí vtělovat do lidí, vyvolávat bouře a zjevovat se jako přelud?"

"Cože? laký přelud?" zeptala se.

Vyprávěl jsem jí, co jsem viděl v Uonnelaithu: mlhavou postavu této bytosti mezi starobylými kameny, i to, že jsem věděf, že není skutečná. Okamžitě

jsem si uvědomil, že nic z toho, co jsem jí dosud řekl, u ní nevyvolalo tak velký zájem.
"Vy jste ho viděl?" zeptala se nevěřícně.
"Ano, věřte mi, a také jsem si všiml, že ho vidí vaše matka."
Zašeptala: "Mně se nikdy takhle neukáže." Pak pokračovala: "Ale vy se mýlíte, protože prosťáček Suzanne si myslela, že je to pekelný mládenec, jak mu říkali, d'ábel, a tím pro ni zůstal,"
"Jenže v jeho zjevu nebylo nic strašného ani odpudivého. Vzal na sebe podobu hezkého mladého muže."
Na to se uličnicky zasmála a oči jí neočekávaně živě zazářily. "Takže ona si představovala dábla jako hezkého muie a Lasher jen splnil její představu. Přece víte, že všechno, čím se stává, má od nás.
"Možná to tak je, moje paní." Podíval jsem se na prázdnou sklenici. Měl jsem žízeň, nechtěl jsem se však opít. "A možná také ne."

91

"Souhlasím. Proto je to pro mne tak zajímavé,' pravila téměř naléhavé. "Sám o sobě myslet neumí, to je vám snad jasné. Neumí si uspořádat myšlenky. Teprve výzva Suzanne ho přivedla na zem, výzva Debory ho ještě víc posílila a dala mu důvod vyvolat bouři. Já jsem ho povolala, aby vstoupil do toho starce, a on si v tom mimořádně libuje. Pokukuje po nás starcovýma očima, hraje si na člověka a dobře se baví. Cožpak nechápete, že jsem si u něj oblíbila právě jeho proměnlivost a schopnost vývoje?"
"To je nebezpečné!" zašeptal jsem. "Vždyť je to Ihář!"
"Ne, není! Děkuji vám za vaše varování, ovšem nemá pro mě žádnou cenu, musím se tomu jenom smát." Natáhla se pro láhev s vínem a dolila mi sklenici.
Ale já jsem si ji nevzal.
"Charlotte, zapřísahám vás..."
"Petyre, dovolte, abych k vám byla upřímná, protože si to zasloužíte. Toužíme v životě po mnoha věcech. Bojujeme proti mnoha překážkám. Suzanne stála v cestě její prostota a nevzdělanost, Deboře zase to, že vyrostla jako otrhaná selská holka, Dokonce i na svém zámku se chovala s vystrašeností venkovské dívky a považovala Lashera za jedinou příčinu svého bohatství.
lá nejsem bába kořenářka ani ustrašené dítě Štěstěny, ale žena narozená do bohatství. Vzdělání se mi dostávalo téměř od kolébky a vždycky jsem měla všechno, po čem jsem zatoužila. Ted' je mi dvaadvacet let, jsem matka a možná budu brzy i vdova, a jsem to já, kdo tady vládne. Vládla jsem tu i před tím, než mi matka předala všechna svoje tajemství a svého pomocníka Lashera. Mám ho v úmyslu zkoumat, využít a dovolit mu, aby ještě umocnil moji velkou sílu.
listě mi rozumíte, Petyre van Abele, protože jsme si podobní, vy a já, a máme k tomu důvod. A jste právě tak silný jako já. Pochopte, Lashera jsem si zamilovala, slyšíte, zamilovala! Protože se stal mou vůlí:'
"Zabil tvoji matku, moje krásná dcero," poznamenal jsem. Načež jsem jí připomněl všechno, co je o Istivosti nadpřirozených sil známo z pohádek a bájí a jaké z toho plyne naučení: tyto síly nelze plně rozumem pochopit a ani je nelze rozumem ovládat.
"Moje matka dobře věděla, co v tobě vězí," smutně si povzdechla a potřásla hlavou. Nabídla mi sklenici vína. Znovu jsem odmítl. "Vy z Talamasky jste stejní jako katolíci nebo kalvinisté, když na to přijde."
"Ne," hájil jsem se. "Jsme úplně jiného ražení. Své vědění jsme založili na pozorování a zkušenosti! Patříme do této doby, jako do ní patří lékaři a filozofové, nejsme jako muži v sutanách!"

92

"A to znamená co?" ušklíbla se.
"Muži v sutanách se obracejí k Písmu svatému. Já obracím tvoji pozornost ke starým pověstem o démonech, abych ti ukázal cestu k jádru vědění! Netvrdím, že musíš přijmout Démonologú tak, jak je, protože to je pro člověka jed. Říkám, čti to, co za to stojí, ostatní odhod'."
Neodpověděla.
"My,slíš si, že jsi vzdělaná. Ale podívej se na mého ntce, lékaře na univerzitě v Leidenu, člověka, který vystudoval v Padově a pak jel do Anglie poslou-

chat přednášky Williama Harveye. Naučil se francouzsky, aby mohl číst spisy Parého. Velcí lékaři odkládají ‚posvátné' spisy Aristotela a Galéna. Učí se z pi-
tev mrtvých těl a živých zvířat! Učí se z toho, co pozorují! To je naše metoda, moje dcero. Chci tím říct jedno: uvědom si, kdo Lasher je a co udělal! Zničil Deboru svými triky. Zničil i Suzanne."
Ticho.
"Ale vždyť mě vlastně vybízíš, abych ho studovala! lenom jinak, než to dělám! Chceš, abych k němu přistupovala jako lékař a nechala zaříkávání a podobných věcí."
"A právě kvůli tomu jsem přijel," povzdechl jsem si,
"Přijel jsi sem kvůli něčemu lepšímu," řekla a věnovala mi ten nejdábelštější a nejrozkošnější úsměv. "Pojd', budeme přátelé. Napij se se mnou."
"Chtěl bych už jít do postele."
Svůdně se zasmála. "Já také," ujistila mě, "co nejdřív."
Znovu mi přistrčila víno a já ho ze zdvořilosti vypil. Okamžité se dostavila opilost, jako kdyby na mne číhala na dně sklenice. "Už nebudu pít; ` řekl jsem.
"Ale ano, je to můj nejlepší claret, musíš se napít." A ještě jednou přede mne posunula sklenici.
"Tak dobře, dobře,` vzdal jsem se.
Věděl jsem, Stefane, už tehdy, co se stane? Pokukoval jsem už tehdy přes okraj sklenice na její plná ústa a pevné paže?
"Ty moje krásná Charlotte," naklonil jsem se k ní. "Víš, jak moc tě mám rád? M(uvili jsme o lásce, ale neřekl jsem ti..."
"Vím to," pošeptala mi láskyplně. "Nic mi neříkej, Petyre. Já to vím." Vstala a vzala mě za ruku.
"Podívej," upozornil jsem ji, protože se mi zdálo, že světýlka pod námi tancují ve větvích jako světlušky a že samotné stromy ožívají a pozorují nás a noční obloha se zvedá výš a výš a měsícem ozářené mraky dosahují až nad hvězdy.
"Pojd', můj drahý," naléhala a táhla mě za sebou po schodech. Ujišťuji tě, Stefane, že celé moje tělo i mysl byly omámeny vínem. Klopýtal jsem za ní.

93

f

Najednou se ozvala tlumená hudba, lze-li to, co jsem slyšel, za hudbu označit, protože ji vyluzovaly jenom africké bubny a jakási tajemná a smutná trubka zpívala něco, co se mi zpočátku líbilo a pak už vůbec ne.
"Pusť mě, Charlotte," požádal jsem ji, protože mě vedla k útesům. "Půjdu raději do postele."
"Ano, to půjdeš."
"Tak proč jdeme k útesům? Chceš mě snad shodit dolů?"
Zasmála se. "Víš, přes všechnu tu svoji spořádanost a dobré holandské způsoby se mi moc líbíš!" Tančila na cestě přede mnou, vlasy jí poletovaly v lehkém vánku - pružná postava na pozadí temného světélkujícího moře.
Byla tak krásná! Krásnější než moje Debora. Podíval jsem se na své ruce a zjistil jsem, že v levé stále ještě držím sklenici a ona mi ji dolévá. Měl jsem
takovou žízeň, že jsem víno vypil naráz, jako kdyby to bylo pivo.
Znovu mě vzala za ruku a ukázala na cestičku, vedoucí nebezpečně blízko okraje útesu, nicméně dole jsem zahlédl střechu a světlo a ještě cosi, co vypadalo jako nabílená stěna.
"Myslíš si, že ti nejsem vděčná za všechno, co jsi mi řekl? " šeptala mi do ucha. "lsem. Musíme si ještě promluvit o tvém otci lékaři a o metodách učenců."
"Mohu tě naučit spoustu jiných věcí, jen nechci, abys je používala k podpoře zla." Rozhlédl jsem se, zakopl a snažil se zahlédnout hudebníky hrající na bubny a trubku. Museli být někde blízko, protože hudba se odrážela od skal a kmenů stromů.
"Tak ty přece jen věříš ve zlo!" Rozesmála se. "V tobě bojuje anděl s ďáblem. A přitom jsi jako archanděl Michael, který zahnal ďábly do pekla." lednou rukou mě objala, abych neupadl, prsy se pevně přitiskla k mé paži a její hebká tvář se dotýkala mého ramene.
"Ta hudba se mi nelíbí," ozval jsem se. "Proč musí hrát
"To jsou otroci. Dává jim to pocit štěstí. Zdejší plantážníci si s něčím tako-

vým nelámou hlavu. Kdyby se o to zajímali, dostali by z otroků víc, jenže to jsme zpátky u pozorování, vid'? Tak už pojd', očekávají tě radovánky," ujišťovala mě.
"Radovánky? Ale já nestojím o radovánky," opáčil jsem. Jazyk jsem měl už zase těžký, hlava se mi točila a vadila mi ta hudba.
"Co to, prosím tě, povídáš? Že nestojíš o radovánky!" posmívala se mi.
,
,Tomu nemohu věřit!"
Došli jsme k malému stavení a v jasném měsíčním světle jsem uviděl, že je to jakýsi domek s vysokou střechou vestavěný do dtesu. Světlo, kterého jsem si všiml, skutečně vycházelo z domku, protože jeho přední stěnu tvořilo ně-

kolik dřevěných okenic, které byly dokořán otevřené. Vstoupit dovnitř jsme mohli jenom těžkými dveřmi, jejichž závoru Charlotte odsunula.
Stále ještě se smála tomu, co jsem řekl, když jsem ji zarazil.
"Co to je? Vězení?"
"Ty nepotřebuješ vězení. Ty v něm už jsi. Jsi vězněm svého téla," odpověděla a postrčila mě xo dveří.
Napřímil jsem se, rozhodnut odtud odejít, ale dveře někdo zvenku zavřel a zastrčil závoru. Slyšel jsem, jak zaklapla. Pln hněvu a zmatku jsem se rozhlédl kolem sebe.
Před sebou jsem měl prostornou místnost s velkou postelí s nebesy, vhodnou pro anglického krále, i když byla potažená mušelínem a ne sametem a zakrytá sítí, která zde slouží jako ochrana před moskyty. Po obou stranách postele hořely svíčky. Vydlážděnou podlahu pokrývaly koberce. Zadní stranu domku tvořily jen okenice, ted' otevřené, ale brzy jsem zjistil, že žádná sténa není zapotřebí. Jen nějakých deset kroků od domu bylo zábradlí. Po několika nešikovných pokusech pohlédnout dolů - držela mě přitom za paži, abych nepřepadl -jsem za zábradlím rozeznal jen prázdnotu končící hluboko dole pláží a vlnícím se mořem.
"Nehodlám tady strávit noc," prohlásil jsem, "a jestli mi neposkytneš kočár, půjdu do Port-au-Prince pěšky."
"Vysvětli mi, proč nestojíš o radovánky;' zeptala se mě něžně a zatahala mě za kabát. "Iistě je ti v těch ohavných šatech horko. To všichni Holandáné nosí takové šaty?"
"Prosím tě, ať ty bubny ztichnou!" odsekl jsem vztekle. "Nesnáším ten zvuk." Zdálo se mi totiž, že hudba proniká zdí. Ted' už mělajakousi melodú, a to mě trochu uklidňovalo, i když se do mě ta melodie zabodávala a v duchu mě strhávala s sebou, takže v představách jsem podle ní proti své vůli tančil.
Ani nevím, jak jsem se ocitl na kraji postele. Charlotte mi sundávala košili. Jen pár kroků opodál ležel na stolku stříbrný tác, na němž stály láhve s ví-
nem a broušené skleničky. Charlotte došla ke stolku, nalila skleničku claretu, přinesla mi ji a vložila do ruky. Chtěl jsem jí mrštit o podlahu, ale ona ji zachytila. Podívala se mi do očí a řekla přesvědčivě:
"Petyre, napij se trochu, abys mohl spát. Až si budeš přát odejít, můžeš odejít."
"Ty mi Ižeš," zamumlal jsem. Vtom jsem na sobě ucítil další pár rukou a ještě nějaká sukně se mi otřela o nohy. Dvě urostlé mulatky, které v nažehlených sukních a nabíraných blůzách vypadaly mimořádně hezky, se nějak dostaly dovnitř. Lehce se pohybovaly v mlze, která zahalovala všechno moje

vnímání, natřásly polštáře, upevnúy moskytiéru a sundaly mi boty a kalhoty.
Se svýma tmavýma očima a tmavými řasami, nahnědlý,mi pažemí a nevinnými úsměvy to mohly docela dobře být indické princezny.
"Charlotte, tohle nechci," prohlásil jsem, ale přesto jsem vypil víno, které mi přidržovala u úst, a zase se mě zmocnila malátnost. "Charlotte, proč? Co to je?"
"Ty nechceš poznat rozkoš? Prozkoumat ji?" šeptala mi a hladila mě po hlavě takovým způsobem, že mě to zneklidnilo. "Myslím to vážně. Poslouchej mě. Musíš si to vyzkoušet, abys měl jistotu, že o to nestojíš, jestli mi rozumíš."

"Ne, nerozumím ti. Chci jít pryč."
"Ne, Petyre. Ted' ne," přemlouvala mě jako malé dítě.
Klekla si přede mnou a vzhlédla ke mně. Její poloobnažená prsa byla šaty tak obepnuta, že jsem měl chuť je vysvobodit. "Ještě se trochu napij, Petyre," dodala.
Zavřel jsem oči a okamžitě ztratil rovnováhu. Bubny a trubky hrály ted' pomaleji - dokonce jsem rozeznával nějakou melodú - a připomínaly mi madrigaly, i když v mnohem primitivnějším provedení. Čísi rty se dotkly mých tváří a úst, a když jsem poplašeně otevřel oči, viděl jsem, že obě mulatky jsou nahé a nabízejí se mi -jinak totiž neumím jejich gesta popsat.
Charlotte stála opodál, ruku opřenou o stolek, ani se nepohnula. Připadala mi na pozadí tmavomodré oblohy jako socha, ale všechno ted už šlo mimo mé chápání. Svíčky v slabém vánku prskaly; hudba hrála stejně hlasitě jako předtím ajájsem byl ponořen do pozorování těch dvou nahých ženských těl, jejich ohromných prsou a tmavého klína.
Najednou jsem si uvědomil, že mi v teplé místnosti moje nahota nevadí, což se mi v životě stalo málokdy. Líbilo se mi, že jsme nazí, já i ty dvě mulatky, a znovu jsem upadl do pozorování různých tajů jejich těl, toho, čím se liší od jiných žen a v čem jsou si všechny ženy podobné.
Jedna z nich mne znovu políbila. Její pleť a vlasy mi při dotyku připadaly hedvábné. Tentokrát jsem pootevřel rty.
To už jsem byl, jakjistě, Stefane, pochopíš, naprosto ztracen.
Obě mě začaly pokrývat polibky, položily mne na polštáře a nezůstaLa jediná částečka mého těla, která by ušla jejich zkušené pozornosti. Moje opilost každé jejich gesto nádherně prodlužovala a násobila. Obě se zdály tak plné lásky, tak štastné a zároveň nevinné! Hedvábnost jejich kůže mě dohánělа k šílenství.
Véděl jsem, že nás Charlotte pozoruje, ale nepovažoval jsem to za důležité, protože ted' jsem chtěl líbat ty dvě ženy a dotýkat se jejich těl, stejně jako se

ony dotýkaly mého. Deborou připravený nápoj bezpochyby působil tak, že mě zbavil zábran, a zároveň zpomalil přirozený rytmus, který se u muže za takovýchto okolností projeví. Připadalo mi, že mám k dispozici všechen čas, co ho na světě je.
Místnost potemněla. Hudba mě konejšila. Stále více jsem propadal vášni, pomalu, nádherně, úplně ponořený do zcela mimořádných prožitků. Jedna z žen, ta zralá a poddajná, mi ukázala pruh černého hedvábí, a když jsem se začal podivovat, co by ta široká černá stuha mohla znamenat, zakryla mi jí oči a ta druhá mi ji vzadu na hlavě zavázala.
Cožpak vůbec dokážu vysvětlit, jaký plamen ve mně ta stuha roznítila v okamžiku, kdy jsme se převalili na postel? Jako Amor se zavázanýma očima jsem ztratil poslední zbytky cudnosti.
V této opojné tmě jsem nakonec nalehl na svou kořist, moje ruce se přitom něžně zabořily do hřívy hustých vlasů,
Její ústa se ke mně přisála a silné paže si mě přitáhly na poddajná ňadra, pevné břicho a sladce vonící ženské tělo, a když jsem ve své vášni vykřikl, osamělá, ztracená duše, někdo mi strhl pásku z očí a já v nejasném světle prohlédl. Spatřil jsem pod sebou Charlottein obličej s ostýchavě zavřenýma očima a pootevřenými rty, prozářený extází.
V posteli kromě nás nikdo nebyl! Uvědomil jsem si, že jsme v celém domku sami.
lako šílenec jsem se od ní odtrhl a vyskočil z postele. Ale už se stalo. Byl jsem téměř u okraje útesu, když mě dohonila.
, Co chceš udělat?" vykřikla zoufale. "Skočit do moře?"
Neuměl jsem jí odpovědět, jen jsem se k ní tiskl, abych nepřepadl. Kdyby mě nestrhla zpátky, byl bych se zřítil dolů. Hlavou se mi honila jediná myšlenka: to je přece moje dcera, moje dcera! Co jsem to provedl?
Přestože jsem byl při plném vědomí a opakoval si, že je to moje dcera, obrátil jsem se k ní, objal ji a přitiskl k sobě. Chci ji snad potrestat polibky? Jak
se může vztek a vášeň tak promíchat? Nikdy jsem nebyl vojákem, proto nevím, zda se u vojáků po vítězné bitvě dostavuje také takové vzrušeni, když strhávají šaty ze vzpouzejících se žen v dobytém městě.

Věděl jsem jen, že ji touhou rozdrtím. A když si odhrnula vlasy z čela

a vzdychla, zašeptal jsem: "Dceruško." Schoval jsem obličej mezi její ňadra. Bylo mi, jako kdybych vůbec nedošel naplnění své vášně. Naopak! Vtáhla mě do pokoje, jinak bych si ji vzal tam na pískn, Moje divokost ji nijak nedě-sila. Stáhla mě na postel, Od oné noci v Amsterodamu s Deborou jsem nepo-znal takové vyvrcholení rozkoše. Nebrzdila mě ani něha, kterou jsem tehdy cítil.

97

"Ty jedna čarodějko proradná," křičel jsem na ni a ona to brala jako pohla-zení. Zmítala se na posteli pode mnou, zvedla se mi vstříc, když jsem do ní vnikl.

Konečně jsem se zvrátil do polštáře. Přál jsem si umřít a zároveň ji ještě jednou mít.

Do rozbřesku jsem se jí zmocnil ještě dvakrát, to vím jistě, pokud jsem se úplně nezbláznil. Jenže jsem byl tak opilý, že jsem téměř nevěděl, co dělám. Měl jsem jedinou jistotu: všechno, po čem jsem kdy u ženy toužil, mám ted' na dosah ruky.

Vzpomínám si, že nad ránem jsem vedle ní ležel a pozoroval j i. Připadá mi, že jsem chtěl poznat, jaká je a v čem spočívá její krása. Spala, takže nic ne-stálo mezi mnou a mým pozorováním. S hořkostí se mi vybavil její výsměch, přesto jsem ji, Stefane, soustředěně pozoroval. Myslím, že jsem se toho o že-nách za tu hodinu naučil víc než předtím za celý život.

lejí mladé tělo bylo tak krásné, její paže a nohy tak pevné a sladké na do-tek, její pleť tak svěží! Nechtěl jsem, aby se probudila a podívala se na mne svýma moudrýma a mazanýma očima. Chtělo se mi plakat nad vším, co se tu noc událo.

Pak se přece jen probudila a chvilku jsme si povídali, ale lépe si pamatuji věci, které jsem viděl, než slova, kterájsme pronesli.

Ještě jednou mne nutila pít ten její nápoj a tentokrát do něj přidala ještě silnější přísady. Vypadala posmutněle aještě dychtivěji se snažila proniknout do mé mysli. Jak tam seděla zahalená jenom vodopádem zlatých vlasů jako lady Godiva, znovu se podivovala tomu, že jsem v kamenném kruhu u Don-nzlaithu viděl Lashera.

Zřejmě to byl, Stefane, účinek jejího lektvaru, že jsem se tam znovu ocitl! Slyšel jsem skřípání káry a viděl jsem svou drahou Deboru a v dálce nejasnou podobu toho muže.

"Víš, on se chtěl ukázat Deboře," slyšel jsem se, jak jí vysvětluji, "a to, že jsem ho viděl i já, jenom dokazuje, že ho může vidět kdokoliv, protože něja-kým záhadným způsobem získal fyzický tvar."

"Ale jak to udělal?"

Znovu jsem vytáhl z archivu ve své hlavě moudrost předků. "lestliže pro tebe může sbírat drahokamy..."

"

...což dělá."

"...pak může také sbírat malinké částečky hmoty, které skládá a z nichž nakonec vytvoří lidskou podobu."

A pak jsem se jako mávnutím kouzelného proutku ocitl v Amsterodamu v posteli se svou Deborou a znovu jsem slyšel všechna slova, která mi tehdy

98

řekla, jako kdybych s ní byl v témže pokoji. A všechno jsem to pověděl své dceři, té čarodějnici ve svém náručí, která mi neustále dolévala víno a již jsem chtěl mítještě aspoň tisíckrát, než mě propustí.

"Ty jsi přece věděla, že jsem tvůj otec, tak proč jsi to udělala?" zeptal jsem se a současně jsem se ji snažil políbit.

Lehce mě odstrčila - tak nějak by odstrčila své dítě. "Potřebuji tvé tělo a tvou sílu, otče. Potřebuji od tebe dítě: syna, který nezdědí Antoinovu cho-robu, nebo dceru, která uvidí Lashera, protože Lasher se mužům neukazu-je." Chvilku přemýšlela a pak dodala: "A víš, nejsi pro mne jenom muž, jsi navíc někdo spojený se mnou pokrevním poutem."

Takže to všechno naplánovala.

"Je tu ještě něco," řekla. "Umíš si představit, co to pro mne znamená, když mě objímá skutečný muž?" zeptala se. "A když ho na sobě cítím? A proč by to

nemohl být můj otec? Nikdy jsem nepotkala nikoho tak přitažlivého, jako jsi

`

Pomyslel jsem na tebe, Stefane. Pomyslel jsem na tvoje varování. Vzpomněl jsem si na Alexandra -ještě pro mne v Domově v tuto chvíli truchlí?
Určitě jsem proléval slzy, protože si vzpomínám, že mě utěšovala, a jak dojemné bylo její rozrušení. Pak se ke mně přitiskla stočená do klubíčka jako dítě a říkala mi, že my dva víme věci, které kromě Debory nikdo jiný neví a že Debora je mrtvá. Pak plakala. Plakala pro Deboru.
"Když ke mně přišel a řekl mi, že je mrtvá, plakala jsem a plakala. Nemohla jsem přestat. A oni tloukli na dveře a volali ,Charlotte, pojd'ven!' Předtím jsem ho ani neznala. Matka mi poradila: ,Dej si smaragdový náhrdelník na krk a podle jeho světla tě najde.` Ale on to nepotřeboval. Ted' to vím. Ležela jsem sama v úplné tmě, když za mnou přišel. Něco ti prozradím. Až do toho okamžiku jsem v něj nevěřila! Skutečně ne. Měla jsem panenku, kterou mi dala, panenku představující její matku..."
"Popisovali mi ji v Montcleve."
"Je udělaná ze Suzanneiných vlasů a kosti, aspoň matka to tvrdila. Řekla mi, že Lasher přinesl její vlasy, které jí ostříhali ve vězení, a když ji pak upálili, přinesl její kost. A z toho vyrobila panenku, jak ji o to Suzanne požádala,
tu si schovala a pak s její pomocí Suzanne vyvolávala.
Ted' jsem měla panenku já a zachovala jsem se přesně tak, jak mi to matka vysvětlila. Jenže Suzanne ke mně nepřišla! Neslyšela jsem nic a necítila jsem nic a začala jsem pochybovat o všem, čemu matka věřila.
Pak přišel on, jak už jsem se ti zmínila. Cítila jsem ho přicházet, cítila jsem
jeho laskání."

,
,Jaké laskání?"

99

c.

"Dotýkal se mě stejně jako ty. Ležeia jsem ve tmě a najexlnou jsem cítila rty na svých prsou. Rty na rtech. Hladil mé mezi nohama. Vstalajsem a pomyslela jsem si: ,Tohle je sen, sen o Antoinovi, když byl ještě mužem.' lenomže to přišel on! ,Nepotřebuješ Antoina,' šeptal mi, ,moje krásná Charlotte!`
A pak jsem si navlékla smaragd. Protože mi to matka nařídila."
"Řekl ti, že je mrtvá?"
"Ano, že spadla z ochozu katedrály a že tys přivodil smrt tomu strašnému knězi. Ale on mluví tak podivně. Neumíš si představit, jak zvláštně znějí jeho slova. Jako kdyby je posbíral po celém světě, stejně jako sbírá kousky drahokamů a zlata."
"Vyprávěj mi o tom," vybídl jsem ji.
Zamyslela se. "Nemohu," povzdechla si. Pak to přece zkusila a já se budu snažit to přesné zapsat. " ,Jsem tady, Charlotte, jsem Lasher a jsem tady. Duch Debory stoupal vzhůru z jejího těla; neviděl mě; opustil zemi. Její nepřátelé utíkali nalevo a napravo a nalevo ve strachu. Dívej se na mě, Charlotto, a slyš mě, protože existuji, abych ti sloužil a jenom službou tobě existuji."` Znovu vzdychla. "Ale když mi vypráví nějaký příběh, je to ještě podivnější. Protože jsem se ho ptala, co se stalo mé matce a on řekL: ,Zavofala mě, a to mi dafo velkou sílu. Zvedal jsem tašky ze střech a přinutil je létat vzduchem. A zvedal jsem prach ze země a přinutil ho létat vzduchem."'
"A co říká Lasher o své podstatě?"
"Jenom to, že vždycky existoval. Dokonce i předtím, než se na zemi objevili lidé."
"Aha, a ty tomu věříš?"
"Proč bych tomu neměla věřit?"
Neodpovědél jsem, afe nedokázal jsem tomu véřit, i když jsem nevědél proč.

"

Jak se dostal do blízkosti kamenů v Uonnelaithu?" zeptal jsem se. "Tam ho přece Suzanne poprvé vyvolala?"

"Nebyl nikde. Když ho zavolala, její volání ho přivedlo k bytí. Tedy, neví nic, co bylo předtím. Uvědomuje si svou existenci až od okamžiku, kdy ho vyvolala. A sílí mým prostřednicvím."

"Třeba ti jenom lichotí," namítl jsem.

"Mluvíš o něm, jako kdyby neměl žádný cit. Vždyť jsem ho slyšela plakat."

"Prosím tě, nad čím

"Nad smrtí mé matky. Kdyby to dovolila, mohl zničit všechny obyvatele Montcleve. Viníci i nevinní by byli potrestáni. Ale matka si něco takového nedovedla představit. Moje matka, když se vrhla z věže, hledala jenom úlevu. Kdyby byla silnější..."

,;x ty Jsi silnější."

"Využívat ho k ničení nemá smysl."

"Jistě, v tomto ohledu jsi podle mého soudu moudrá. To musím přiznat."

Zamyslel jsem se nad tím a snažil jsem si zapamatovat všechno, co řekla. Domnívám se, že se mi to podařilo. Možná že to pochopila, protože mi smutně řekla:

"Jak jen ti mohu dovolit odsud odejít, když o mně a o něm všechno víš?"

"Takže mě zabiješ?" zeptal jsem se jí.

j p "

Roz lakala se. Schovala obliče do olštáře. "Zůstaň se mnou, žádala. "Už matka tě o to prosila, a ty jsi odmítl. Zůstaň se mnou. Od tebe mohu mít silné děti."

"lsem tvůj otec. Jsi šílená, když ode mě něco takového chceš!"

"Co na tom záleží!" prohlásila. "Všude kolem nás je temnota a tajemství. Co na tom záleží?" Její hlas mě naplnil smutkem.

Zřejmě jsem i já slzel, ale potichu. Líbal jsem její tváře a uklidňoval ji. Vyprávěl jsem jí, k jakému přesvědčení jsme v Talamasce došli: ať s bohem nebo bez něj, musíme být čestnými lidmi, musíme žít jako světci, protože je· nom tak může náš řád přetrVxat. Ona však plakala o to bezútěšněji.

"Prožil jsi celý život zbytečně," řekla. "Žil jsi nadarmo. Pro nic za nic ses zřekl potěšení a příjemností života."

"Ty jsi mě nepoznala do hloubky," hájil jsem se, "protože pro mne byla potěšením četba a studium, tak jako pro mého otce bylo potěšením léčení a studium, a to je potěšení, které nepomíjí. Nepotřebuji rozkoše těla. Nikdy jsem je nepotřeboval. Nepotřebuji bohatství, a proto jsem volný: ` "Nalháváš to mně nebo sám sobě? Bojíš se svého těla. Talamasca ti nabídla bezpečí, jako je nabízejí kláštery jeptiškám. Vždycky jsi dělal jen to, v čem nebylo nebezpečí..."

"A jaké bezpečí mě čekalo v Donnelaithu nebo v Montcleve?"

"Máš pravdu, to bylo statečné. I tvůj příchod sem. Já však nemluvím o této stránce tvé osobnosti. Mám na mysli to, co skrýváš uvnitř. Mohl jsi poznat lásku a vášeň, jenomže jsi před nimi ucouvl, protože ses bál žáru, který mohou vznítit. Musíš si uvědomit, že hřích, jejž jsme spolu spáchali, nás může jenom posílit, způsobit, že se staneme osamělejšími, vzdorovitějšími a chladnějšími vůči ostatním, jako kdyby naše tajemství bylo náš štít."

"Moje drahá," přerušil jsem ji, "já nechci být osamělý, vzdorovitý a chladný vůči ostatním. Stejně si tak připadám, když vjíždím do města, kde se chystají upálit čarodějnici. Chci, aby moje duše byla v souladu s ostatními dušemi. A tento hřích ze mě udělal zrůdu v mých vlastních očích."

"Co s námi bude, Petyre?"

"Já nevím," přiznal jsem. "Nevím. Ty jsi moje dcera. Důvěřuji ti, že budeš o sobě přemýšlet. Uvažuj a zvažuj. Ale ještě jsi dost netrpěla!"

"A proč bych měla?" Úplné nevinně se zasmála. "Proč? Já nechci!" vykřikla a upřeně se mi podívala do očí.

Neschopen odpovědět na její otázku, k smrti otupělý pocitem viny i opilostí, jsem upadl do hlubokého spánku.

Probudil jsem se před rozedněním.

Po ranní obloze pluly velké mraky s růžovými okraji a hučení moře mi připadalo nádherné. Charlotte zmizela. Viděl jsem, že dveře vedoucí ven do světa jsou zavřené, a pochopil jsem, aniž jsem to musel zkoušet, že závora je zastrčená zvenčí. Okénka v obou bočních stěnách byla tak malá, že by se jimi neprotáhlo ani děcko. Navíc je zakrývaly okenice, jejichž mezerami pronika) dovnitř ranní vánek; místnost naplňoval svěží mořský vzduch.

Oslněný jsem pozoroval, jak přichází den. Toužil jsem po Amsterodamu, i když jsem si připadal poskvrněný a bez možnosti se očistit. A jak js2m se snažil zvednout na posteli, nedbaje bolesti hlavy a žaludeční nevolnosti, uviděl jsem stín stojící nalevo od dveří, v tmavém rohu místnosti.

Dlouho jsem uvažoval, zda to není důsledek drogy, kterou jsem spolykal, anebo dokonce jenom hra světla a stínu, ale nebylo tomu tak. Zdálo se, že je to vysoký muž s tmavými vlasy. Stál a díval se na mne a zřejmě chtél promluvit.

"Lashere," zašeptal jsem s údivem.

"Co je to za blázna, který sem přišel?" řekla ta bytost, Ale její rty se ani nepohnuly a její hlas jsem nevnímal ušima. "Blázne, ty ses znovu pokusil postavit mezi mne a čarodějnici, kterou miluji."

"A co jsi udélal pro moji drahou Deboru?"

"Vždyť víš, a přece nevíš."

Zasmál jsem se. "Mám snad být poctěn tím, jak ses o mné vyjádřil?" Posadil jsem se na posteli. "Lépe se mi ukaž, " požádal jsem ho.

A před mýma očima jeho tvar podivně zhoustl. Najednou v něm bylo víc života a já rozeznal rysy konkrétního muže. Tenký nos, tmavé oči, oblečen byl do stejných šatů, jež jsem zahlédl před mnoha lety ve Skotsku - kožený kabátec, kalhoty jednoduchého střihu a košile se širokými rukávy z podomácku tkané látky.

Jak jsem ho pozoroval, zdálo se mi, že nos je zřetelnější, tmavé oči živější a kůže kabátce vypadá téměř jako skutečná.

"Kdo jsi, duchu?" zeptal jsem se. "Řekni mi své skutečné jméno, ne to, které ti dala Suzanne."

Přes tvář mu přelétl strašlivý, hořký výraz; ne, bylo to jen tím, že se obraz

začal krabatit a vzduch byl plný nářku beze slov. A vtom se to zievení ztratilo.

"Vrať se, duchu!" poručil jsem. "Nebo spíš, jestli miluješ Charlotte, odejxli! Vraf se do chaosu, z něhož jsi vyšel, a nech moji Charlotte na pokoji!"

Mohl bych přísahat, že ta bytost znovu promluvila, šeptem pronesla tato slova: "Jsem trpělivý, Petyre van Abele. Vidím velmi daleko. Až z tebe nezůstanou ani kosti, já budu pít víno, jíst maso a radovat se z tepla ženského těla."

"Vrať se!" vykřikl jsem. "Vysvětli mi smysl svých slov! Viděl jsem tě, Lashere, tak jasně, jako tě vidí tvoje čarodějnice, a mohu ti dát sílu."

Ale odpovědí mi bylo jenom ticho. Zvrátil jsem se do polštářů a uvědomil jsem si, že tohle je nejsilnější duch, jakého jsem kdy spatřil. Žádné zjevení nebylo silnější, viditelnější. A slova, která vyřkl, neměla nic společného s vůlí jeho čarodějnice.

Jen kdybych měl u sebe své knihy! Kdybych je tehdy měl...

Ještě jednou jsem se ve vzpomínkách vrátil ke kruhu z kamenů u Donnelaithu. Říkám ti, že musí být nějaký důvod, proč se ten duch objevil právě tam! Není to žádný bezvýznamný démonek, žádný Ariel připravený tančit podle mávnutí Prosperovy kouzelné hůlky, Dostal jsem se do ta.k horečnatého stavu, že jsem se znovu napil vína, abych otupil svou bolest.

Zatím znáš, Stefane, první den mého zajetí a mého zoufalství.

Jak důvěrně jsem se seznámil s tím malým domkem! Jak dobře jsem měl poznat útes za ním, odkud nevedla žádná pěšina k pláži. I kdybych rybářskou šňůru přivázal k zábradlí, nedokázal bych po ní sešplhat dolů.

Ale budu pokračovat ve svém vyprávění.

Bylo k polednímu, když za mnou Charlotte přišla. Jakmile jsem s ní uviděl dvě mulatky, pochopil jsem, že nebyly výplodem mé fantazie, a jen jsem za mrazivého ticha pozoroval, jak v místnosti upravují čerstvé květiny. Přinesly mi moji vypranou a vyžehlenou košili a k tomu oblek z lehké látky, jež se tu

obvykle nosí. Přinesly i velkou vanu, strkaly ji po písečné půdě jako lod'ku. S nimi šli dva svalnatí otroci, abych náhodou nevyrazil z otevřených dveří.
Mulatky naplnily vanu horkou vodou a řekly mi, že se mohu vykoupat, kdykoliv budu chtít.
Vykoupal jsem se, snad v touze smýt ze sebe své hříchy. Když jsem byl čistý, oblečený a měl jsem čerstvě zastřiženou bradku a knír, usedl jsem ke stolu a snědl předložené jídlo, aniž jsem jedinkrát pohlédl na Charlotte, která ted' zůstala v místnosti se mnou sama.

103

x..~.

Když jsem odstrkoval prázdný talíř, konečně isem se jí zeptal: "Jak dlouho mne tady míníš držet?"
"Dokud s tebou nepočnu dítě," odpověděla. "A měla bych to už brzv vědět."
"No, příležitost jsi dostala," podotkl jsem, ale ještě než jsem jsem to dořekl, pocítil jsem stejný chtíč jako včera v noci. Viděl jsem sám sebe, jak z ní trhám krásné hedvábné šaty a osvobozuji její prsa, abych se k nim mohl přisátjako malé dítě. Znovu mě napadlo, že Charlotte je zkažená, a proto si s ní mohu dělat, co chci, a že bych se do toho měl dát co nejdřív.
Věděla to. Bezpochyby to věděla. Přišla ke mně, posadila se mi na klín a podívala se mi do očí. Něžné a lehounké břemeno. "Klidně si na mně trhej hedvábí, když chceš," poznamenala. "Odsud'se stejné nedostaneš. Takže si ve svém vězení dělej, co umíš."
Chytil jsem ji rukama za krk. Rázem jsem se ocitl na podlaze, vedle mě převržená židle. Jenomže to nezpůsobila ona, ona se pouze uhnula stranou, aby se neporanila.
"Ach tak, on je tu také," vzdychl jsem. Neviděl jsem ho, pak jsem rozeznal jakési uskupení hmoty právě nad svou hlavou, které se začalo rozplývat, až nakonec zmizelo. "Vezmi na sebe podobu muže jako dnes ráno," oslovil jsem ho. "Promluv na mě!"
Všechny stříbrné předměty v místnosti začaly drnčet. Moskytiéra se zavlnila. Zasmál jsem se. "Ty hloupý čerte!" Vstal jsem a oprášil si šaty. Znovu na mne zaútočil, tentokrát jsem však zachytil opěradlo židle. "Ty ničemo," vykřikl jsem. "Zbabělče!"
Pozorovala nás s naprostým údivem. Podle výrazu její tváře jsem nerozeznal, zda v něm bylo podezření nebo strach. Pak něco velmi tiše řekla a já jsem viděl, jak se síť zakrývající okno pohnula, jako by jí něco proletělo ven. Zůstali jsme sami.
Odvrátila hlavu, nicméně jsem zahlédl, jak jí hoří tváře, dokonce i slzy v jejích očích. Jak v tu chvíli vypadala křehce! Nenáviděl jsem se za to, že po ní tak toužím.
"Jistě mi nedáváš za vinu, co se stalo, ujistil jsem se zdvořile. "Držíš mě tu proti mé vůli."
"Už ho neprovokuj," upozornila mě vystrašeně a iísta se jí chvěla. "Nechci, aby ti ublížil."
"Cožpak mu v tom mocná čarodéjnice nemůže zabránit?"
Vypadala jako ztracené dítě, když sklonila hlavu a křečovitě se přidržela sloupku postele. Jak byla půvabná! Nepotřebovala znát kouzla, aby mě očarovala.

"Chceš mě," řekla něžně. "Tak si mě vezmi. A já ti povím něco, co tě rozehřeje víc než nejúčinnější elixír, který bych ti mohla namíchat." Vzhlédlla a rty se jí ještě chvěly, jako kdyby chtéla plakat.
"A co?" zeptal jsem se.
"Že tě chci. Líbíš se mi. Toužím po tobě, když ležím vedle Antoina."
"To máš smůlu, dcero moje," podotkl jsem s předstíraným chladem.
"Opravdu?"
"Měla by ses zatvrdit. Uvědom si, že žena se nemusí muži vždy líbit, aby ji chtěl. Bud' chladná jako muž. Mnohem víc ti to sluší."
Chvilku mlčela, pak popošla ke mně a začala mě svádět; nejdřív mě častovala něžnými polibky dítěte, pak se její ruka svezla po mém těle a její polibky nabyly na vášnivosti. A já se znovu pomalu propadal do šílenství.
Jenomže můj hněv mi to nedovolil, takže jsem jí nechtěl podlehnout. "Co tomu říká tvůj Lasher?" zeptal jsem se a rozhlédl se kolem dokola. "Že mi do-

volíš dotýkat se tě, když by se tě chtěl dotýkat on?"
"Nezahrávej si s ním!" varovala mě.
"Aha, takže on ti se vším dotýkáním, mazlením a líbáním nedokáže udělat dítě? Není to tedy žádný inkubus z démonologie, který krade semeno spícím mužům. Tak proto mě musí snášet! Dokud nepočneš!"
"On ti neublíží, Petyre," ujistila mě, "protože mu to nedovolím. Zakázala jsem mu to!"
Tváře jí znovu zčervenaly a ted' i ona zkoumala prázdnotu kolem nás.
"Tu myšlenku si, dcero, uchovej v paměti, protože by sis měla uvědomit, že dokáže číst tvé myšlenky. A třeba ti namluví, že dělá to, co si přeješ, ale přitom dělá to, co si přeje on. Přišel ke mně dnes ráno a posmíval se mi."
"Nelži, Petyre."
"Nikdy nelžu, Charlotte. Přišel za mnou." Popsal jsem jí, jak Lasher vypadá a citoval jsem i jeho podivná slova. "Co to může znamenat, moje znejmilejší? Stále si myslíš, že nemá vlastní vůli? Jsi blázen, Charlotte. Spi s ním, a ne se mnou." Smál jsem se jí, a když jsem viděl bolest v jejích očích, smál jsem se ještě víc. "Chtěl bych to vidět, ty a tvůj Lasher. Lehni si a zavolej ho."
Uhodila mě. Jenom jsem se smál. Palčivá bolest mi najednou připadala příjemná. Uhodila mě znova a pak zase a já jsem měl, co jsem chtěl -vztek, který mě vedl k tomu, abych ji chytil za zápěstí a povalil na postel. A tam jsem z ní strhl šaty a uvolnil i stužku, která jí poutala vlasy. Ona zacházela stejně s oblekem, který mi navlékly její služky, a už jsme oba znovu hořeli stejným plamenem.
Když třikrát došlo k nejlepšímu a já už téměř usínal, Charlotte mě tiše opustila; mým jediným společníkem zůstalo hučení moře.

105

Později odpoledne mi už bylo jasné, že se z domku nedostanu. Několikrát jsem se o to pokusil. Snažil jsem se pomocí jediné židle v místnosti rozmlátit dveře. Snažil jsem se přelézt zdi. Také jsem se snažil protáhnout malým okénkem. Marně. Toto místo bylo pečlivě vybudováno jako vězení. Pokusil jsem se dokonce vyšplhat na střechu, ale i s tím se počítalo. Střecha byl velmi příkrá a tašky kluzké. Tak vysoko bych stejně nevyšplhal. Když se setmělo, přinesli mi večeři, kterou mi talíř po talíři podávali jedním z okének. Po delším váhání jsem vše snědl, spíš z nudy a obavy před hrozícím šílenstvím než z hladu.
A když slunce zapadalo do moře, scděl jsem na terásce u zábradlí, pil jsem víno a díval se na tmavě modré zpěněné vlny, jak se lámaly na čisté pláži hluboko pode mnou.
Za celou dobu mého věznění na pláž nikdo nepřišel. Mám podezření, že se tam dá dostat jenom z moře. A každý, kdo by na to místo připlaval, by tam i zemřel, protože, jak jsem už řekl, po útesu nahoru nevede žádná cesta.
Nicméně pláž vypadala krásné. A jakjsem byl čím dál opilejší, ponořil jsem se jako očarovaný do pozorování barev moře a měnícího se světla.
Nakonec slunce zmizelo a podél celého obzoru, z jednoho konce na druhý, se táhl rudý pruh. To trvalo asi hodinu, pak nebe zrůžovělo a nakonec zmodraLo, až mělo stejnou barvu jako moře.
Bylo zcela pochopitelné, že jsem se rozhodl Charlotte se už ani nedotknout, i kdyby mě provokovala sebevíc. Jakmile zjistí, že jí k ničemu nejsem, dovolí mi odejít. I tak ve mně klíčilo podezření, že mě spíš zabije, nebo že to za ni udělá Lasher. Nepochyboval jsem o tom, že ho nedokáže zastavit.
Nevím, kdy jsem usnul, ani kolik bylo hodin, když jsem se probudil a zjistil, že Charlotte už přišla a tiše sedí při svíčce. Zved1 jsem se, abych si nalil
další sklenici vína, protože jsem úplně propadl pití a zmocňovala se mě nepřekonatelná žízeň hned několik minut poté, co jsem odložil prázdnou sklenici.
Neřekl jsem nic, ale wstrašilo mě, jak krásná mi připadala. Jakmile jsem na ni pohlédl, moje tělo ožilo a chtělo ji. Očekávalo, že nastanou obvyklé radovánky. Velmi přísně jsem sám sebe poučoval, jenže moje tělo není malý žáček.
Tak říkajíc se mi smálo do očí. A nikdy nezapomenu výraz Charlotteiny tváře v okamžiku, kdy se na mě podívala a přitom nahlédla do mého srdce.
Vrhli jsme se k sobě. A tato vášeň nás oba zahanbovala.
Potom, co jsme konečně duspěli k vyvrcholení a tiše jsem spolu seděli,

začala Charlotte mluvit.
"Na mne se zákony nevztahují," řekla. "Lidé nemívají jenom nedostatky.

106

Někteří z nás mají i přednosti. Mojí předností je síla, Mohu vládnout lidem, kteří mě obklopují. Věděla jsem to už jako dítě. Ovládala jsem své bratry. Když bylo vzneseno obvinění proti matce, prosila jsem, abych mohla zůstat v Montcleve, protože jsem si byla jista, že dokážu obrátit jejich svědectví v matčin prospěch.
Ale ona mi to nedovolila - ovšem ona nikdy neuměla vládnout. Já ovládám svého manžela od našeho prvního setkání. Vládnu celému domu tak úspěšně, že si toho ostatní plantážníci všimli a chodí se ke mně radit. Dalo by se říct, že vládnu celou farností, protože jsem nejbohatší majitelka plantáží, a možná bych mohla vládnout i celé kolonú, kdybych o to stála.
Vždycky ve mně byla tato síla a vidím, že ji máš i ty. Je to síla, která ti umožňuje vzdorovat světské i církevní autoritě, vstupovat do měst a vesnic vyzbrojen snůškou lží a věřit v to, co děláš. Podřídil jsi se jediné autoritě na světě, a to je Talamasca, a ani té ne zcela bez výhrad."
Nikdy jsem o tom takto nepřemýšlel, ale byla to pravda. Ty přece víš, Stefane, že někteří naši členové nedokáží pracovat v terénu, protože jim chybí skepticismus ve vztahu k pompě a ceremonúm. Takže měla pravdu.
Ovšem to jsem jí neřekl. Pil jsem víno a díval se na moře. Vyšel měsíc a jeho světlo vytvořilo na hladině pěšinku, Podivoval jsem se, že jsem tak málo času v životě věnoval pozorování moře.
Zdálo se mi, že jsem ve svém malém vězení na útesu strávil už hodně času a že v něm není nic pozoruhodného.
Pokračovala: "Usadilajsem se v zemi, kde mohu nejlépe svou sílu uplatnit. A než Antoine zemře, chci mít ještě hodně dětí. Hodně dětí! Když tu se mnou
zůstaneš jako můj milenec, není na světě to, co bys nemohl mít."
"Prosím tě, mlč. Vždyf víš, že to není možné.
"Uvažuj o tom. Představ si to. Učíš se tím, že pozoruješ. Co ses tedy naučil,
když se tu rozhlížíš kolem sebe? Mohu ti na svých pozemcích postavit dům,
vybudovat knihovnu tak velkou, jak jen budeš chtít. Mohl bys přijímat své
přátele z Evropy. Mohl bys mít všechno, co by sis přál."
Protože mě o to požádala, dlouho jsem přemýšlel. Pak jsem jí odpověděl,
"Potřebuji víc, než mi nabízíš," začal jsem. "Dokonce i kdyby se mi podařilo zapomenout na to, že jsi moje dcera a že vlastně porušujeme zákony přírody."
"Jaké zákony?" ušklíbla se.
"Nech mě domluvit a já ti to řeknu," požádal jsem ji. , Potřebuji víc než rozkoše těla, chci víc než krásu moře a splnění všech svých přání. Potřebuji víc než jenom peníze."
, Proč?"
,

107

"Protože se bojím smrti," přiznal jsem. "V nic nevěřím. Proto jako mnozí mně podobní musím něco vytvořit, a to něco je smysl, který dávám svému životu. Záchrana čarodějnic, studium nadpřirozených úkazů, to jsou moje trvalé rozkoše. Dávají mi zapomenout, že nevím, proč jsme se narodili, proč umíráme nebo proč existuje celý náš svět.
Kdyby můj otec nezemřel, stal by se ze mě lékař, studoval bych funkce těla a kreslil bych podle svých pozorování nákresy jako on. Kdyby mě po otcově smrti nenašla Talamasca, byl bych malířem, protože malíři vytvářejí smysluplný svět na plátně. Jenže dnes už se nemohu stát ani jedním, ani druhým, protože mi chybí patřičné vzdělání a je pozdě začít něco nového. A tak se musím vrátit do Evropy a pokračovat v tom, co jsem dělal až dosud. Musím. Nemám možnost volby. V tomhle divošském místě bych se zbláznil. Začal bych tě skutečně nenávidět."
Moje řeč ji velmi zaujala, zároveň ji i zranila a zklamala. Na jejím obličeji se objevil tragický výraz. Moje srdce jí nikdy nevyšlo tak daleko v ústrety jako v tom okamžiku, kdy vyslechla moji odpověd'. Seděla tam přede mnou a beze slova o ní uvažovala.
"Vyprávěj mi o svém životě," vyzvala mě.
"Nebudu!"

"Proč?"
"Protože to chceš a protože mě tu držíš proti mé vůli."
Opět chvilku mlčky přemýšlela, a i když její oči byly smutné, zůstávaly velmi krásné.
"Přece jsi mě přijel poučit a usměrnit, není to tak?"
Usmál jsem se, protože měla pravdu. "Tak dobře, dcero, svěřím ti všechno, na co si vzpomenu. Isi spokojená?"
A tehdy, druhý den mého věznění, se všechno změnilo, a to trvalo až do chvíle, která nastala o mnoho dní později, když jsem se osvobodil. Ovšem ted' jsem si ještě tu změnu neuvědomoval.
Protože od tohoto okamžiku jsem s ní přestal bojovat. Nebojoval jsem ani proti své lásce a touze, které nebyly vždy jedno a totéž, i když jsem si je stále
uvědomoval.
Ať už se v následujících dnech dělo cokoliv, hovořili jsme spolu hodiny a hodiny, já zcela opilý a ona naprosto střízlivá. Vyvstaf před ní celý příběh mého života i velká část toho, co jsem věděl o světě. To všechno mohla se mnou prozkoumat a prohovořit.
V těch dnech nebyl můj život nic jiného než opilost, milování s Charlotte a naše rozhovory; pak ještě chvíle snění, během nichž jsem pokračoval ve svém pozorování moře a jeho proměnlivosti.

Jednou, nevím, kdy to byio, možná po pěti nebo i více dnech, mi Carlotte přinesla pero a papír a požádala mě, abych pro ni zaznamenal všechno, co vím o svém rodě: o předcích svého otce, jak se stal lékařem jako předtím jeho otec, o tom, jak oba studovali v Padově, co se naučili a co psali. A názvy knih, které můj otec napsal.
Udělal jsem to s potěšením, přestože jsem byl tak opilý, že mi to trvalo několik hodin. Když mé zápisky odnesla, ležel jsem a uvažoval, jaký jsem byl předtím člověk.
Nechala mi ušít elegantní oblečení a ona a její služebné mě každý den oblékaly, přestože jsem jen netečně ležel, a s obdobnou netečností jsem jim dovolil, aby mi stříhaly nehty a vlasy.
Neviděl jsem v tom nic podezřelého. Považoval jsem to za projev jejich pravidelné péče, na niž jsem si zvykl, ale Charlotte mi ukázala hadrovou panenku, udělanou z košile, kterou jsem měl na sobě ten den, kdy jsem za ní přišel, a vysvětlila mi, že v jejích různých záhybech jsou ukryty moje nehty a že i vlasy připevněné k hlavě patřily mně.
lak zřejmě předpokládala, strnul jsem. Němě jsem pozoroval, jak vzala nůž, rozřízla mi prst a nechala krev skapávat na panenku. Potřísnila ji mou krví, až byla celá červená, jen vlasy zůstaly světlé.
"Co máš v úmyslu udělat s tou odpornou věcí?" zeptal jsem se jí.
"Ty to přece víš," odpověděla.
"Tedy můj život je zpečetěn:
"Petyre," úpěnlivě mě prosila se slzami v očích, "uplyne třeba ještě mnoho let, než zemřeš, ale ta panenka mi dává moc."
Nic jsem na to neřekl. Když odešla, nalil jsem si rum a propil se do strašlivých snů.
Nicméně později v noci ve mně příhoda s panenkou vyvolala nepředstavitelný strach. Vstal jsem, šel ke stolu, vzal do ruky pero do ruky a napsal Charlotte všechno, co jsem věděl o přízracích, tentokrát nikoliv v naději, že se mi podaří ji varovat, spíš proto, abych ji poučil.
Domníval jsem se, že musí vědět následující:
- staří Řekové a Římané věřili v duchy stejně jako my, na rozdíl od nás však věřili, že duchové mohou stárnout a umírat; v Plutarchovi je příběh Pana, který nakonec zemře a všichni démoni světa pláčí, protoie si uvědomují, že i je jednoho dne potká stejný osud.
- ve starých dobách se věřilo, že z bohů poraženého národa se stávají démoni a zdržují se ve zříceninách svých měst a chrámů. Carlotte si musí uvědomit, že Suzanne přivolala démona Lashera v kruhu starobylých kamenů
ve Skotsku, a nikdo neví, jaký národ ty kameny postavil,

x/

3/

rní křesťané věřili že pohanské bohy lze vyvolat a jejich prostřednic-

-p ,
tvím provozovat kouzla a čá .

Shrneme-li všechny tyto představy, zjistíme, že mají něco společného.

Vždyť víme, že démony posiluje, když v ně věříme. Představují bůžky pro ty,

kdo je vzývají, a když jsou jejich vyznavači poraženi a rozprášeni, démoni se

x Dále jsem psal o moci démonů. Mohou pro nas uwaxxx l,uxx, .·.x....x

povat do těl a přivlastňovat si je, mohou pohybovat předměty, mohou se nám

zjevit, ovšem nemáme potuchy, jak se zhmotňují.-

Pokud jde o Lashera, domnívám se, že jeho tělo je z hmoty, jíž dává tvar e

ho vůle, i když jen na velmi krátkou dobu.

Ještě jsem popsal, jak se tento démon zjevil mně i jeho záhadná slova, i to,

jak jsem se jim podivil. Charlotte by si měla uvědomit, že Lasher může být

duch nějakého dávno mrtvého člověka, a takový duch bývá připoután k zemi.

Ve sta ch dobách se věřilo, že duše těch lidí, kteří zemřeli mladí nebo násil-

nou smrtí, se mohou stát zlými démony, zatímco dobří duchové opouštějí

tento svět.

Všechno ostatní, co jsem ještě napsal - a bylo toho hodně -, jsem už zapo-

mněl, protože jsem zcela podlehl opilosti. Proto možná to, co jsem druhého

dne vložil do Charlotteiných rukou, byl jen nesmyslný blábol. Ale pokusil

jsem se jí vysvětlit řadu věcí, přestože se tomu bránila a prohlašovala, že jen

opakuji, co jsem říkal už předtím.

Kdykoliv jsem se zmínil o Lasherových slovech a jeho podivném proroctví,

jenom se tomu usmívala a opakovala, že Lasher si vybírá útržky z našich roz-

hovorů, takže mnoho z toho, co říká, nedává smysl.

"To je jen částečně pravda " varoval jsem ji. "Lasher totiž zřejmě není zvy-

kl v adřovat se slovy, ale myšlení mu cizí není. V tom se mýlíš."

Jakldny míjely, oddával jsem se čím dál víc pití a spánku. Otvíral jsem oči,

jen abych zjistil, jestli přišla Charlotte.

Objevila se vždy v okamžiku, kdy jsem byl z její nepřítomnosti tak šílen,

že bych ji ze vzteku i uhodil. Krásná, poddajná, hebká v mém náručí, ztěles-

nění vší oezie. Kdybych byl Rembrandtem

:,

donekonečna bych maloval její

p ,
m, že by s
P
obličej. A její tělo? Ví tačilo, aby jeho podobu na sebe vzal sukubus,
a má duše by jistě navždycky propadla peklu.

Přestože se mi dostávalo všeho, co jsem potřeboval, chtěl jsem víc. Tu
a tam jsem se odpotácel z postele, abych pozoroval moře. A často jsem se pro-
budil za deště a díval se, jak prší.
Déšť v této oblasti byl totiž teplý a mírný a já jsem miloval jeho něžné bub-

nování na střechu, i to, jak mírný větřík hnal kolem mých dveří pruhy deště, které pod určitým úhlem zachytávaly a proměňovaly světlo.
Hlavou se mi honilo mnoho myšlenek, Stefane, myšlenek živených osamělostí a teplem, písněmi ptáků v dáli a sladkým čerstvým vzduchem, přinášeným mořskými vlnami, které se s tlumeným hukotem tříštily o pláž dole pode mnou.
V tomto malém vězení jsem pochopil, jaké možnosti jsem v životě prnmarnil. Je to tak prosté a smutné, vyjádřím-1i to slovy. Někdy jsem si sám sebe představoval jako šíleného Leara v bažinách, zdobícího si vlasy květinami, jehož královstvím nebylo nic než pustina.
Získal jsem na tomto divokém místě neuvěřitelnou prostotu; stal jsem se vděčným studentem deště a moře.
Jednou pozdě odpoledne, kdy se právě začalo světlo vytrácet, mne probudila výrazná vůně teplé večeře a já věděl, že jsem byl opilý čtyřiadvacet hodin a že Charlotte za mnou nepřišla.
Hladově jsem se vrhl na večeři - alkohol totiž nikdy nepotlačí moji chuť k jídlu - a pak jsem se oblékl do čistých šatů a začal uvažovat, co se to se mnou stalo a jak dlouho už tady jsem.
Domníval jsem se, že uplynulo dvanáct dní.
Rozhodl jsem se, že bez ohledu na svou závislost přestanu pít. Že se odsud musím dostat, nebo se zblázním.
S pocitem odporu nad svou slabostí jsem si obul boty, které jsem neměl na nohou po celou dobu svého zdejšího pobytu, oblékl si kabát, který mi před časem přinesla Charlotte, a šel jsem k zábradlí, abych se podíval na moře. Pomyslel jsem si, že mě spíš zabije, než aby mě nechala odejít, ale tak nebo onak se to konečně musí rozhodnout. Tento stav jsem už nemohl dál snášet.
Uplynulo mnoho hodin a pití jsem se ani nedotkl. Pak přišla Charlotte. Byla unavená celodenním ježděním po plantáži, a když uviděla, že jsem si oblékl boty a kabát, sklesla na židli a rozplakala se.
Mlčel jsem, protože rozhodnutí, zda opustím nebo neopustím toto místo, jsem nemohl udělat já.
Po chvíli řekla: "Jsem těhotná. Budu mít dítě."
Mlčel jsem. Vlastně jsem to věděl. Věděl jsem, že právě proto tak dlouho nepřišla.
Seděla tam sklíčená a smutná, s hlavou skloněnou, a plakala. Požádal jsem ji:

"
"Charlotte, dovol mi odejít.
Nakonec mě zapřísahala, ať ihned opustím ostrov. A že nesmím nikomu prozradit, co vím o její matce ani o tom, co se mezi námi odehrálo.

"Charlotte, pojedu domů do Amsterodamu první holandskou lodí, kterou najdu v přístavu, a už mě nikdy neuvidíš," ujistil jsemji
"Musíš mi přísahat, že to nikomu neřekneš, ani svým bratřím v Talamsce."
"Oni to vědí," přiznal jsem. "A řeknu jim vše, co se odehrálo. lsou pro mě matka i otec."
"Petyre, copak nemáš tolik rozumu, abys mi alespoň zalhal?"
"Charlotte," pokračoval jsem, "bud' mě nech odejít, nebo mě tady na mís-

tě zabij."
Znovu se rozplakala, avšak tentokrát jsem nepodlehl - ani jí, ani sobě. Nepodíval jsem se na ni, aby ve mně zase nevzkypěla vášeň.
Nakonec si otřela oči. "Donutila jsem ho, aby se zavázal, že ti nikdy neublíží. Ví, že ztratí všechnu mou lásku a důvěru, jestliže neuposlechne mého příkazu."
"Hodila jsi svá slova do větru," poznamenal jsem.
"Ovšem nesouhlasí s tím, abys někomu prozradil naše tajemství."
"Charlotte, nezlob se, to udělat musím."
"Petyre, slib mi to! Slib mi to tady, aby to mohl slyšet."
Uvažoval jsem o tom, protože jsem se chtěl osvobodit z tohoto vězení a chtěl jsem žít. leště jsem věřil, že obojí je možné, a proto jsem řekl:
"Charlotte, nikdy ti neublížím. Moji bratři a sestry v Talamasce nejsou ani kněží, ani soudci. Co o tobě vědí, je tajemstvím v pravém slova smyslu."
Podívala se na mne smutnýma uslzenýma očima, pak ke mně přistoupila a políbila mě. Přestože jsem se snažil tvářit jako kus kamene, nepodařilo se mi to.
"leště jednou, Petyre, ještě jednou od srdce," prosila hlasem plným smutku a touhy. "A pak můžeš navždy odejít a já se nepodívám do tvých očí, dokud se jednoho dne nepodívám do očí tvého dítěte."
Začal jsem ji dychtivě líbat, protože jsem uvěřil, že mě nechá odejít. Věřil jsem, že mě miluje, a poslední hodinu, kdy jsme se milovali, jsem věřil i tomu, že se na nás možná nevztahují žádné zákony a že mezi námi existuje takoková láska, že ji asi nikdo jiný nepochopí.
"Miluji tě, Charlotte,
"
šeptal jsem jí, když ležela vedle mě, a políbil jsem ji na čelo. Ale neodpověděla. Nepodívala se na mne.
Jakmile jsem se začal znovu oblékat, schovala hlavu do polštáře a zase se rozplakala.
Došel jsem ke dveřím a zjistil, že za Charlotte nikdo nezasunul závoru. Přemýšlel jsem, kolikrát předtím se to stalo.
Ale na tom už nezáleželo. Záleželo jedině na tom, abych odešel, pokud

mne ten zatracený přízrak nezastaví. Neohlédl jsem se, ani nepromluvil, nezachytil jsem její sladkou vůni, nepomyslel na něžný dotek jejích rtů a rukou.
Protože jsem se rozhodl, že odejdu bez jediného slova, nepožádal jsem ji o koně ani o kočár. Do Port-au-Prince dojdu pěšky.
Cesta sem mi trvala hodinu, usoudil jsem tedy, že vzhledem k tomu, že ještě nebyla půlnoc, budu ve městě před rozedněním. Díky bohu, Stefane, že jsem neměl tušení, jaká to bude cesta! Byl bych vůbec měl odvahu se na ni vydat?
Dovol mi, abych na tomto místě přerušil své vyprávění. Píšu už dvanáct hodin bez přestávky. le opět k půlnoci a ten přízrak je nablízku.
Z toho důvodu uzamknu toto psaní i všechny ostatní písemnosti do kovové schránky, aby se aspoň tato část mého vyprávění dostala do tvých rukou, i kdyby se to, co chci ještě napsat, ztratilo.
Drahý příteli, ty víš, jak tě mám rád, i když neočekávám, že mi odpustíš. Prosím tě, pečuj o mé záznamy. Pečuj o ně, protože tento příběh ještě nekončí a možná neskončí ještě několik generací. Slyšel jsem to z úst toho přízraku.

Tvůj v Talamasce
Petyr van Abel
Port-au-Prince

V V
CTYRI

ZÁZNAMY O ČARODĚJNICÍCH Z MAYFAIRLl
Část IV

Stefane,
po malém občerstvení opět usedám k psaní. Ten přízrak je tady. Před malou chvilkou se zjevil jen pár centimetrů ode mne ve své mužské podobě, jak je jeho zvykem. Pak mi zhasl svíčku, i když vím, že ji nemohl sfouknout, ani se jí dotknout.
Musel jsem sejít dolů, abych si opatřil nové světlo. Vraceje se do pokoje našel jsem okna dokořán. Dalo mi dost práce je znovu zavřít. Inkoust byl rozlitý, ještě nějaký mám. Z postele byly strženy pokrývky a moje knihy se válely po celé m:stnosti.
Díky bohu, že kovová schránka je na cestě k tobě. Řekl jsem již dost - ten přízrak možná dokáže i číst.
Ted' právě napodoboval zvuk mávajících křídel, pak následoval smích.
Zajímalo by mě, zda jsem se stal obětí jeho kousků proto, že Charlotte klidně spí daleko odsud na Maye Faire.
Jenom krčmy a vykřičené domy jsou otevřené; jinak je v tomto malém koloniálním městě ticho.
Dovol mi, abych ti vyprávěl události minulé noci, pokud toho budu schopen.
Když jsem vyšel, měsíc stál vysoko a jasně osvětloval cestu přede mnou. Kroutila se a klikatila, mírně se zvedala a klesala lehce zvlněnou krajinou.

Šel jsem rychle d rázně, úplně zmámený svou svoborlou, svěžím vzduchem kolem sebe a vědomím, že mě ten přízrak nezastavil. ßyl jsem přesvědčen, že dojdu do Port-au-I'rince ještě před rozedněním.
Jsem naživu, pomyslel jsem si. Vyšel jsem ze svého vězení a moáná se dožiju návratu do Domova!
S každým krokem ve mně tato naděje vzrůstala. Udivilo mě to, protože během věznění jsem se jakékoli naděje už vzdal.
Moje mysl se znovu a znovu zabývala Charlotte, jako bych jí byl očarován. Představil jsem si ji v posteli tak, jak jsem ji zanechal, a moje odhodlání odejít sláblo, dokonce jsem si připadal jako blázen, že opouštím takovou krásu a takovou lásku. Skutečně jsem ji miloval; miloval jsem ji k zbláznění! Co by se vlastně stalo, uvažoval jsem, kdybych zůstal, stal se jejím milencem, sledoval narození jednoho svého dítěte za druhým a žil v přepychu, jak mi to navrhovala? Představu, že během několika hodin budu od ní odloučen navždy, jsem téměř nedokázal unést.
Nesmím na to myslet. Zapudil jsem tyto myšlenky z hlavy, kdykoliv jsem si uvědomil, že se tam znovu vkradly.
Šel jsem dál a dál. Chvílemi jsem rozeznal světlo blikající daleko v polích tu vpravo, tu vlevo od cesty. Jednou mě minul jezdec; kopyta jeho koně dunělа na cestě tak hlasitě, jako by jel s důležitým posláním. Ani mě nezahlédl, Sám a sám jsem pokračoval dál a jedinými svědky mi byl měsíc s hvězdami. Sestavoval jsem v duchu pro tebe dopis, v němž ti vylíčím, co všechno se událo.
Byl jsem na cestě asi třičtvrtě hodiny, když jsem v dálce před sebou uviděl muže. Zdálo se, že tam jenom stojí a pozoruje, jak se k němu blížím. Zvláštní bylo to, že vypadal jako Holand'an, což jsem poznal podle jeho velkého černého klobouku.
Já jsem svůj klobouk ztratil. Měl jsem ho jako vždy na hlavě, když jsem přijel na Maye Faire, ale od okamžiku, kdy mi ho onoho prvního večera před ve· čeří odebrali otroci, jsem ho neviděl.
Když jsem ted' uviděl toho vysokého muže, vzpomněl jsem si na klobouk
,
litoval, že ho nemám, a uvažoval, kdo může být ten Holand'an, který stál u cesty čelem ke mně a zřejmě na mě čekal. Zatím to byla jen neurčitá postava se světlými vlasy a světlými vousy.
Zpomalil jsem-postava se ani nepohnula, Čím víc jsem se přibližoval, tím

se mi zdála podivnější. Jak to, napadlo mě, že v takové tmě stojí osamělý muž? Vzápětí jsem si uvědomil, že jsou to pošetilé myšlenky. Proč bych se měl kvůli tomu cítit v noční tmě ještě zranitelnější? Vždyť je to jenom člověk.

115

Sotva mě ta myšlenka napadla, přiblížil jsem se natolik blízko, že jsem rozeznal jeho obličej. V okamžiku, kdyjsem pochopil, že tam stojí můj dvojník, ten zloduch vyskočil a zastavil se těsně přede mnou. Přitom z jeho rtů vyšel můj hlas:

"No tak, Petyre, zapomněl sis klobouk!" vykřikl a škaredě se zasmál.

Upadl jsem na záda a srdce mi divoce bušilo.

Skfonil se nade mnou jako sup. "No tak, Petyre, zvedni ten klobouk, nechal jsi ho spadnout do prachu!"

"Odstup ode mne!" vykřikl jsem v hrůze, otočil se a zakryl si hlavu. Jako zbabělý krab jsem se mu pozpátku snažil uniknout. Pak jsem se zvedl a vyrazil proti němu jako rozzuřený býk, jenže jsem se rozmáchl do prázdna.

Na cesté nebylo nic kromě mě a mého pomačkaného černého klobouku, který se válef v prachu.

Chvěje se jako ustrašené děcko jsem klobouk zvedl a oprášil ho.

"Zatracený duchu!" křičel jsem. "Já znám ty tvoje kousky."

"Opravdu?" promluvil na mě hlas, tentokrát ženský. Prudce jsem se otočil, abych to stvoření viděl. A v té chvíli jsem stál tváří v tvář své mladičké Deboře!

"To není Debora," prohlásil jsem nahlas. "Ty d'ábelský lháři!"

Ach Stefane, ten jediný pohled mnou projel jako meč. Zachytil jsem v tom zlomku vteřiny její dívčí úsměv a zář očí, Z hrdla se mi vydral vzlyk. "K čertu s tebou, přízraku," zašeptal jsem. Očima jsem ji hledal ve tmě. Toužil jsem ji vidět, třeba i jako pouhé šálení smyslů, A připadalo mi, že blázním.

Noc byla tichá. Já už jsem jí však nedůvěřoval. Až po chvíli jsem se přestal třást a nasadil si klobouk.

Pokračoval jsem v chůzi, i když zdaleka ne tak rychle jako předtím. Měl jsem dojem, že kamkoliv se podívám, všude vidím obličeje a postavy, afe vzápětí jsem zjistil, že mě oklamala tma - ve skutečnosti to byly banánovníky kývající se v mírném vánku nebo velké červené květy na vysokých tenkých stoncích, visící přes ploty kolem cesty.

Rozhodl jsem se dívat jenom před sebe. Vtom jsem za sebou zaslechl kroky a něčí dech. Kroky se ozývaly pravidelně, měly jiný rytmus než moje; v okamžiku, kdy jsem se rozhodl je ignorovat, ucítil jsem horký dech toho stvoření na zátylku.

"Zatraceně!" zaklel jsem, prudce se otočil a uviděl nad sebou néco strašného: příšernou podnbu sebe sama, tentokrát s obličejem kostlivce.

Z prázdných očních důlků pod velkým holandským kloboukem a plavými vlasy šlehaly plameny.

"Táhni do pekla!" vykřikl jsem a vší silou jsem se po něm ohnal. Padal na

116

mě a plameny mě ožehly. V místě, kde jsem očekával prázdnotu, narazila moje ruka na pevnou hrud'.

Skučel jsem, jako kdybych i já byl nějaká příšera. Zápasil jsem s ním a donutil ho ustoupit. Teprve pak zmizel a zanechal za sebou horký závan vzduchu.

Vůbec jsem si neuvědomil, že jsem upadl. Najednou jsem klečel na kolenou, kalhoty roztržené. Nedokázal jsem myslet na nic jiného než na žhnoucí lebku, kterou jsem právě viděl, Moje tělo se znovu hloupě a neovladatelně roztřáslo. Noc potemněla, protože měsíc už nestál tak vysoko, Jen Bůh ví, jak dlouho ještě budu muset jít, než dojdu do Port-au-Prince,

"Tak dobře, ty zplozenče zla," pronesl jsem nahlas, "nebudu věřit vlastním očím, ať mi ukazují cokoliv."

A bez váhání jsem se otočil správným směrem a začal jsem utíkat. Utíkal jsem s očima upřenýma na zem tak dlouho, dokud jsem mohl popadnout dech. Nakonec jsem zpomalil a pokračoval stejným způsobem, dívaje se pouze na prach u svých nohou.

Netrvalo dlouho a uviděl jsem vedle svých nohou ještě jedny, bosé, krvácející. Ucítil jsem puch spáleného masa, ale nevěnoval jsem tomu pozornost,

protože jsem věděl, že nic z toho není skutečné.
"Prohlédl jsem tvou hru," řekl jsem. "Slíbil jsi, že se mě nedotkneš, a plníš svůj slib. Takže mě chceš dohnat k šílenství." Vtom jsem si uvědomil moudrost předků, která říká, že přízraky posilujeme, když na ně mluvíme. Přestal jsem tedy mluvit a začal si opakovat staré modlitby.
"Ať mě síly dobra ochraňují, ať mě vyšší duchové ochraňují, ať se mi nestane nic zlého, ať mě ozáří bílé světlo a zažene ode mne tento přízrak."
Nohy, které kráčely vedle mých, zmizely, a s nimi i pach spáleného masa. V dálce před sebou jsem zaslechl záhadný zvuk. Byl to zvuk lámajícího se dřeva, ano, mnoha kusů dřeva, a možná i kmenů vytrhávaných ze země.
To není žádný klam, pomyslel jsem si. To stvoření rve stromy z kořenů a bude mi je házet do cesty.
Šel jsem dál v přesvědčení, že se tomuto nebezpečí vyhnu. Uvědomil jsem si, že si duch se mnou zahrává a že se nesmím nechat chytit do jeho pasti. Jenže pak jsem zahlédl most a zjistil jsem, že jsem došel k říčce a že ty zvuky vycházejí ze hřbitova! Ten přízrak otevíral hroby!
Zmocnila se mě větší hrůza, než jakou jsem kdy předtím poznal. Všichni máme své tajné strachy, Stefane. Člověk se může rvát se Ivy a třást se před malým broučkem, jiný si může prosekat cestu regimentem nepřátel, ale nezůstane sám v místnosti s mrtvolou.
Mne naplňuje hrůzou místo posledního odpočinku. Věděl jsem, co ten

duch má za lubem. Musel jsem přejít most a projít hřbitovem. Strnul jsem a zalil mě studený pot. Navíc jsem ještě zřetelněji slyšel praskání a lámání a viděl jsem, jak se stromy kolem hrobů ohýbají. Netušil jsem, zda se vůbec dokážu pohnout.
Nicméně zůstat tady byl čirý nerozum. Donutil jsem se vykročit a krok za krokem jsem se přibližoval k mostu. Pak jsem spatřil zpustošený hřbitov a rakve vyrvané z měkké mokré hlíny. Zahlédl jsem, jak z nich cosi vylézá, nebo spíš že to někdo vytahuje, protože to bylo bez života. Muselo to být bez života, a on tím pohyboval jako loutkou!
"Petyre, utíkej!" vykřikl jsem a snažil se uposlechnout svého vlastního rozkazu.
Vmžiku jsem byl na druhé straně mostu, ale já viděl, jak umrlci přicházejí po obou březích. Slyšel jsem je. Slyšel jsem zpuchřelé rakve praskat pod jejich kroky. Klam, podvod, pomyslel jsem si, jenže když mi první mrtvola vstoupila do cesty, ječel jsem jako vystrašená ženská: "Pryč ode mne! "Nebyl jsem schopen dotknout se hnijících paží, které se po mně sápaly. Uhýbal jsem před tím útokem, avšak narazil jsem na další tlející tělo. Nakonec jsem upadl na kolena.
Modlil jsem se, Stefane. Hlasitě jsem volal duše svého otce a Roemera Franze, aby mi pomohly! Vtom mě ty mrtvoly obklopily a tlačily se na mě. Puch jejich rozkládajících se těl byl naprosto nesnesitelný, protože některá pohřbili teprve nedávno, jiná byla napůl zetlelá, další čpěla už jenom hlínou.
Moje ruce a vlasy nasáklyjejich odpornou vlhkostí, ajá, chvěje se po celém těle, jsem si zakryl hlavu.
Pak jsem zřetelně uslyšel hlas, který ke mně promlouval. Věděl jsem, že je ta hlas Roemera Franze: "Petyre, jsou to jenom bezduchá těla! lsou jako ovoce spadané v sadu na zem. Vstaň a odstrč je stranou, nemůže je to znesvětit."
Vzmužil jsem se a poslechl ho.
Znovu jsem se rozběhl. Narážel jsem do nich, klopýtal jsem přes ně a potácel se sem a tam, abych si udržel rovnováhu a mohl pokračovat v cestě. Nakonec jsem ze sebe strhl kabát a použil jsem ho proti nim jako štít. Zjistil jsem, že mi nemohou ublížit, takže jsem je zaháněl kabátem, dokud jsem se nedostal ze hřbitova. Pak jsem znovu klesl na kolena, abych si odpočinul.
Stále jsem je slyšel kdesi za sebou; představoval jsem si, jak se za mnou plahočí jejich mrtvé nohy,
Ohlédl jsem se přes rameno a viděl jsem, že se mě snaží následovat - zástup hrůzných těl pohybujících se jako na provázku.
Zvedl jsem se a pokračoval v cestě. Kabát jsem si nesl přes ruku, protože nesl stopy té nechutné bitvy, klobouk, svůj drahocenný klobouk, jsem někde

ztratil. V několika minutách jsem nechal mrtvé daieko za sebou. Snad jim

xluch konečně dovolil spočinout.
lak jsem šel, nohy mě bolely, na prsou mě od vyčerpání pálilo, všiml jsem si skvrn na svých rukávech. Na vlasy se mi nalepily kusy masa z mrtvol. I boty jsem tím měl potřísněné. A ten puch se za mnou nejspíš potáhne celou cestu až do Port-au-Prince. Kolem mě se rozhostilo ticho a klid. Ten přízrak odpočíval! Zřejmě se vyčerpal. Proto ted' nemám čas starat se o zápach a skvrny. Musím pospíchat.
p J ?
Ve své omatenosti sem oslovil Roemera: "Co mám dělat, Roemere Přece víš, že mě ten přízrak bude pronásledovat až na konec světa."
Avšak nedočkal jsem se odpovědi. Napadlo mé, že jsem si předtím jeho hlas jenom představoval. Přitom jsem celou dobu věděl, že pokud budu na Roemera usilovně myslet, ten duch si může přisvojit jeho hlas, a to by mě uvrhlo do ještě většího šílenství, než jaké jsem prožíval.
Stále panoval všude kolem klid. Nebe začínalo blednout. Za sebou na silnici jsem slyšel povozy a viděl, jak plantáže po mé pravici i levici ožívají. A když
jsem vyšel nahoru na kopec, spatřil jsem pod sebou město a úlevou jsem vydechl.
Dojela mě dřevěná a rozhrkaná kárka, naložená ovocem a zeleninou. Řídili ji dva mulati se světlou pletí. Zastavili a zírali na mne, takže jsem jim svou
nejlepší francouzštinou řekl, že potřebuji pomoc a Bůh že jim požehná, poskytnou-li mi ji. Pak jsem si vzpomněl, že mám (nebo alespoň jsem měl) nějaké peníze, prohledal jsem si kapsy a dal jim pár mincí, které s vděčností přijali. Já si zezadu vylezl na káru.
Opřel jsem se o hromadu ovoce a zeleniny a okamžitě jsem usnul. Kára sice poskakovala a kolébala se, přesto jsem si připadal jako v nejpřepychovějším kočáře.
Zdálo se mi, že jsem zpátky v Amsterodamu. Ucítil jsem, jak se mě dotýká něčí ruka. Něžná ruka. Pohladila mé a já jsem se jí chtěl dotknout stejně něžně. Otevřel jsem oči, otočil hlavu vlevo a můj pohled padl na spálené a zčernalé, svraštělé Debořino tělo, na holou lebku. 7en její modré oči byly živé a dívaly se na mě. Zpoza spálených rtů se šklebily bílé zuby.
Vykřikl jsem tak nahlas, až jsem vystrašil oba vozky a poplašil koně. Ale už se stalo. Vypadl jsem z vozu na cestu a kůň pelášil dál. Nemohli ho zastavit. Brzy byli daleko přede mnou, nakonec mi zmizeli z očí.
Seděl jsem tam se zkříženýma nohama a volal: "Ty prokletý přízraku! Co ode mne vlastně chceš? Řekni! Proč mě nezabiješ? Určitě je to v tvé moci, když dovedeš takovéhle věci!"
Žádný hlas mi neodpověděl. Přesto jsem věděl, že tam duch je. Vzhlédl

jsem a uviděl ho. Tentokrát mi pro změnu nepředváděl žádnou ze svých příšerných podob. Znovu to byl ten tmavovlasý muž v koženém kabátci, ten hezký člověk, jehož jsem už viděl dvakrát předtím.
Jakoby bez zájmu seděl na plotu u silnice. Zhmotnil se tak dokonale, že jím neprocházelo sluneční světlo. Shlížel na mě zamyšleně, aspoň se mi to zdálo, protože jeho obličej neměl žádný výraz.
Uvědomil jsem si, že i já se na něj dívám: pozoruji ho jako něco, čeho se nemusím obávat. Náhle mi blesklo cosi hlavou. Měl jsem pocit, že je velmi důležité, abych to pochopil.
Spálené Debořino tělo, to byl přelud! Duch ukradl tu představu z mé mysli a nechal ji rozvinout před mýma očima. Můj dvojník, to byl také přelud! Vykouzlil ho dokonale jako můj obraz v zrcadle. A stejně tak i démon, který mě pronásledoval a se kterým jsem se potýkal, dokonce i jeho pevný hrudník byl jenom přelud.
Ovšem mrtvá těla byla skutečná, byla to těla a nic víc.
Muž sedící na plotu však nebyl přelud. Měl jsem před sebou tělo, jež si ten přízrak vytvořil.
"Nuže," oslovil mě. Jeho rty se opět nepohnuly. Pochopil jsem proč. Ještě jimi nedokázal pohybovat. "Neboj se. Budu to umět," řekl. "Budu."
Stále jsem se na něj díval. Možná že mě v důsledku vyčerpání opustil zdravý rozum: necítil jsem strach. A jak ranní slunce svítilo čím dál silněji, všiml jsem si, že prostupuje jeho postavou! Viděl jsem částečky, z nichž sestávalo jeho "tělo", vířitjako hustý prach.

"Prach jsi," šeptal jsem si a myslel na slova bible. Ale v tom okamžiku se začal rozplývat. Nejdřív zprůsvitněl a pak zmizel. Nad pole vystoupilo slunce, krásnější, než jsem kdy v životě viděl.
Probudila se snad Charlotte? Zadrželajeho ruku?
Nedokážu si odpovědět. Asi se to nikdy nedozvím. Dostal jsem se do svého pokoje o necelou hodinou později. Předtím jsem se ještě setkal s naším člověkem a promluvil si s majitelem hostince, jak už jsem ti popsal.
Ted' mi moje spolehlivé hodinky, které jsem nařídil v poledne podle hodin v hostinci, ukazují, že je už dávno po půlnoci. A ten d'ábel už nějakou dobu neopustil můj pokoj.
Víc než hodinu přichází a odchází ve své mužské podobě a pozoruje mě. Sedí v jednom rohu místnosti a pak v druhém; jednou jsem zahlédl, jak po mně pokukuje v zrcadle. Stefane, jak dokáže duch něco takového? Šálí mě snad zrak? Vždyť se přece nemůže odrážet v zrcadle! Odmítl jsem k němu zvednout oči a on se nakonec ztratil.
Právě začal pohybovat nábytkem a znovu vydávat zvuk mávajících křídel.

Musím odsud odejít. Půjdu ihned odeslat tento dopis s ostatními.

Tvůj v Talamasce
Petyr

Stefane,
svítá a všechny moje dopisy jsou na cestě k tobě, lod' s nimi vyplula před hodinou. Toužil jsem odjet také, avšak věděl jsem, že nesmím. Jestliže se to stvoření rozhodlo se mnou skoncovat, bude lepší, když se to stane zde, zatímco moje dopisy budou v bezpečí.
Navíc se obávám, že je v jeho silách potopit lod', protože jakmile jsem vstoupil na palubu, abych si promluvil s kapitánem a ujistil se, že moje dopisy budou spolehlivě doručeny, zdvihl se vítr a déšť začal bubnovat do oken, takže se lod' začala kymácet.
Rozum mi říkal, že Lasher nemá sílu, jíž je zapotřebí k potopení lodi; ale jaká by to byla hrůza, kdybych se mýlil! Nemohu se stát příčinou takového neštěstí pro ostatní cestující.
Takže zůstávám zde, v přeplněné hospodě v Port-au-Prince, už druhé, do níž jsem dnes vešel, protože se bojím samoty.
Před chvílí, když jsem se vracel z přístavu, mě ten přízrak vyděsil přeludem ženy, která upadla před kočárem. Vběhl jsem koním do cesty a zjistil jsem, že tam žádná žena není a že já sám budu nejspíš rozdupán. A jak mi kočí vynadal! Označil mě za pomateného blázna.
Asi tak všem připadám. V první hospodě jsem možná na čtvrt hodiny usnul. Probudily mne plameny všude kolem. Zjistil jsem, že se převrhla svíčka a od ní se vzňalo na stole rozlité brandy. Vina padla na mne. Řekli mi, abych šel své peníze utrácet jinam. A ve stínu za komínem stál zase on. Určitě by se usmál, jen kdyby dokázal přimět svůj voskový obličej, aby se pohnul.
Zapamatuj si, co ti ted' řeknu: ponechán sám sobě je Lasherjen tělo složené z částeček hmoty, nad níž nemá dostatečnou kontrolu.
Stále však nedokážu plně pochopit, na základě jakých mechanismů funguje. A jsem tak unavený, Stefane... Zašel jsem si do svého pokoje a pokusil se usnout, ale on mě stáhl z postele.
Dokonce si se mnou pohrává i zde, ve veřejné místnosti plné pijáků, co to táhnou až do rána, a cestovatelů, kteří si naopak přivstali. A nikdo nic netuší, protože nikdo neví, že postava Roemera sedícího u ohně tu ve skutečnosti není. Nebo že žena, která se na chviličku objevila na schodech, aniž si jí

někdo povšiml, byla Ceertruid - už dvacet let mrtvá. Ten přízrak zcela iistě krade ty představy z mé my,sli a pak je dále rozvádí, i když si neumím představit, jak to dělá.
Snažil jsem se s ním promluvit. Na ulici jsem ho prosil, aby mi odhalil svůj záměr. Mám nějakou naději, že budu žít? Co mám udělat, aby zanechal svých d'ábelských kousků? Co mu vlastně Charlotte přikázala?

Až když jsem se usadil v této hospodě a objednal si víno, protože jsem na něj už zase dostal chuť - a piju ho, Stefane, příliš mnoho -, všiml jsem si, že pohybuje mým perem po papíře. Naškrábal písmena, která vytvořila větu: Petyr zemře.

Přikládám tento papír k dopisu, protože je to rukopis ducha. Alexander by na něj měl položit ruce a pokusit se něco dozvědět. Protože já od tohoto posedlého přízraku nezjistil nic kromě toho, že spolu dokážeme vytvářet představy, které by i světce dohnaly k šílenství.

Dospěl jsem k přesvědčení, že pro mne existuje jen jeden způsob záchrany. Jakmile dopíšu tento list pro tebe a předám ho našemu člověku, odjedu za Charlotte a poprosím ji, aby ten zuřící element zarazila. Nic jiného se, Stefane, nedá dělat. Jedině Charlotte mě může zachránit. Modlím se, abych se dostal na Maye Faire bez úhony.

Najmu si na tu cestu koně a vyjedu ráno. Počítám s tím, že na cestě bude plno povozů a lidí. Charlotte by v té době měla být už vzhůru a mít Lashera u sebe.

Avšak jedné věci se, milý příteli, velmi obávám, totiž toho, že Charlotte ví, co mi ten přízrak provádí a že mu k tomu dala příkaz. Celý ten dábelský plán se možná zrodil v její hlavě.

lestli už ode mne nedostaneš žádnou zprávu - a dovol, abych ti připomněl, že holandské lodi odtud odplouvají do našeho krásného města každý den-, vyplň mé následující pokyny:

Napiš Charlotte a uvědom ji o mém zmizení, ale dohlédni na to, aby dopis nebyl odeslán z Domova a aby na něm nebyla žádná zpáteční adresa, která by tomu přízraku umožnila proniknout za naše zdi.

Nikoho sem už neposílej, velmi tě o to prosím! Potkal by ho ještě horší osud, než je ten můj.

Zjisti z dostupných zdrojů co možná nejvíce o dalším Charlotteině životě, a nezapomínej, že dítě, které za devět měsíců porodí, je moje.

Co ještě dodat?

Až zemřu, pokusím se s tebou nebo s Alexandrem spojit, bude-li taková možnost. Ale obávám se, múj milovaný příteli, že žádné "potom" neexistuje. Čeká mě už jenom temnota, můj čas ve světle vypršel.

122

V těchto posledních hodinách nepocifuji lítost. Talamasca vyplnila celý můj život, strávil jsem mnoho let obranou nevinných a hledáním čistého poznání. Miluji vás, moji bratři a sestry. Nevzpomínejte na mne pro mé slabosti, omyly nebo hříchy. Vzpomínejte na mne proto, že jsem vás miloval.

Chtěl bych ještě zaznamenat, co se právě přihodilo, protože to je mimořádně zajímavé.

Znovu jsem uviděl Roemera, obdivovaného Roemera, prvního ředitele našeho řádu, jehož jsem znal a ctil. Roemer mi připadal tak mladý, a já měl takovou radost, že ho vidím, že jsem se rozplakal a nechtěl jsem, aby ta představa zmizela. Toužil jsem, aby se mnou zůstala co nejdéle.

Mohu se o to pokusit, pomyslel jsem si. Vždyf přece pochází z mé mysli a ten d'ábel neví, co dělá. Proto jsem Roemera oslovil: "Můj drahý Roemere, jistě nevíš, jak jsi mi chyběl. Kde jsi byl a co nového jsi poznal?"

Roemerova postava přichází ke mně! Ted'vím, že ji nikdo jiný nevidí, protože se všichni dívají na mě, na blázna, který si sám pro sebe cosi mumlá, ale mně je to jedno. Znovu ho oslovuji: "Posad' se, Roemere, napij se se mnou." A on, můj milovaný učitel, si sedá a opírá se o stůl a říká mi ty nejodpornější oplzlosti. Stefane, nikdy jsi taková slova neslyšel. Vypráví mi, že by přímo v téhle hospodě ze mě strhal šaty a jaká potěšení by mi poskytl a jak to toužil udělat, když jsem byl ještě chlapec. Dokonce to prý udělal, v noci vešel do mého pokoje, ostatním dovolil, aby se dívali, a pak se tomu smál.

Strnul jsem. Úplně jsem zkameněl, když jsem zíral do tváře té příšery, která s Roemerovým úsměvem na rtech šeptala jako stará kuplířka ty nejhnusnější věci. Nakonec se ústa té zrůdy přestala pohybovat, jenom se zvětšovala a zvětšovala, jazyk v ústech zčernal, až byl velký a Iesklý a připomínal hřbet velryby.

Jako loutka jsem sáhl po peru, namočil do inkoustu a začal psát výše uvedený popis. Ted' už tu ten zloduch není.

Víš, Stefane, co mi udělal? Obrátil mou mysl naruby! Chtěl bych ti svěřit své jinošské tajemství. Jistěže si můj obdivovaný Roemer žádnou nepřístojnost ke mně nedovolil! Nicméně já jsem si přál, aby to udělal! A ten zloduch ze mě vytáhl, že jsem jako chlapec ležel ve své posteli v Domově a přál si, aby

ke mně Roemer vešel do pokoje, odhrnul pokrývky a položil se ke mně. O takových věcech jsem snil.
Kdyby ses mě před rokem zeptal, měl-li jsem kdy takové sny, řekl bych, že nikdy, ale měl jsem je, a ten zloduch mi to připomenul. Měl bych mu poděkovat?
Možná že dokáže přivést zpět moji matku a ještě jednou spolu budeme sedět u krbu v kuchyni a zpívat.

123

Půjdu. Slunce už vyšlo. To stvoření není nablízku. Svěřím tento list našemu člověku, než se vydám na cestu na Maye Faire, ovšem nezastaví-li mě místní strážník a neuvrhne-li mě do vězení. Vypadám jako tulák a šílenec. Charlotte mi pomůže. Charlotte zkrotí toho zloducha.
Co zbývá ještě dodat?

Petyr

POZNÁMKA V ARCHIVU:
Toto byI posledni dopis, který kdy od Petyra van Abela došel.

O SMRTI PETYRA VAN'ABELA
Shrnutí pořizené z dvaceti tři dopisů a četn,ých hlášeni a zpráv
(viž soupisJ

Dva týdny poté, co do Domova došel poslední dopis Petyra van Abela, dorazila zpráva od jakéhosi Jana van Clausena, holandského obchodníka z Port-au-Prince, že Petyr je mrtev. Jeho dopis byl datován jenom o dvacet čtyři hodin později než Petyrův poslední list. Petyrovo tělo bylo objeveno asi dvanáct hodin poté, co si v Port-au-Prince pronajal koně a vydal se za Charlotte.
Místní úřady vyjádřily domněnku, že se Petyr stal obětí nekalých živlů, možná se cestou setkal s tlupou uprchlých otroků, kteří se právě pokoušeli znovu znesvětit hřbitov, který někdo zpustošil jen den dva předtím. Znesvěcení hřbitova vyvolalo pozdvižení mezi tamními otroky, kteří se k úžasu svých pánů odmítli zúčastnit obnovy svatého pole. Když došlo k útoku na Petyra, hřbitov ještě nikdo neupravil.
Petyr byl zřejmě zbit a odvlečen do velké cihlové hrobky, kde byl uvězněn padlým stromem a zavalen hromadou sutin. Když ho našli, svíral v prstech pravé ruky cihlu. Vypadalo to, že se ji snažil uvolnit, aby se vysvobodil. Na levé ruce mu chyběly dva prsty, které se nenašly.
Původci znesvěcení hřbitova a vraždy nebyli nikdy dopadeni. To, že mu neukradli peníze, zlaté hodinky ani listiny, jen přispívalo k záhadnosti jeho smrti,
Opravy hřbitova vedly k tomu, že Petyrovo tělo bylo nalezeno velmi brzy. Petyra přes velká poranění hlavy snadno poznal van Clausen i Charlotte Fontenayová. Ta přijela do Port-au-Prince, jakmile se dozvěděla o Petyrově smrti, která jí velmi otřásla. Se svým zármutkem se uchýlila na lože.

124

Van Clausen odeslal Petyrovu pozůstalost do Domova a na žádost řádu podnikl další vyšetřování Petyrovy smrti.
Záznamy o čarodějnicích z Mayfairu obsahují nejen dopisy od van Clausena a van Clausenovi, ale i listy od několika duchovních v kolonú jakož i dalších osob.
Stručně řečeno, nic podstatného se nezjistilo, kromě toho, že Petyra jeho noslední den a noc v Port-au-Prince považovali za šíleného, protože neustále prosil různé lidi, aby jeho dopisy odeslali do Amsterodamu a aby vyrozuměli Domov v případě jeho smrti.
V Záznamech je i několik zminek, že byl viděn ve společnosti tmavovlasého muže, s nimž dlouze rozmlouval.
Je těžké rozhodnout, jak tato tvrzení interpretovat. Ale podrobnější rozbor Lasherovy osobnosti a jeho schopností je v následujících kapitolách těchto

Záznamů. Stačí konstatovat, že někteří lidé Lashera s Petyrem viděli a považovali Lashera za lidskou bytost.
Prostřednictvím Jana van Clausena odeslal Stefan Franck Charlotte Fontenayové dopis, jemuž nemohl rozumět nikdo jiný než ona. Vysvětlil jí, co Petyr napsal několik hodin před smrtí, a nabádal ji, aby věnovala pozornost všemu, co jí Petyr řekl.
Nikdy nedošla žádná odpověď'.
Znesvěcení hřbitova spolu s Petyrovou vraždou způsobilo, že hřbitov přestali používat. Už se tam nekonaly žádné další pohřby, dokonce některá těla byla přenesena jinam. Po staletí se tradovalo, že tam straší.

Než došel Petyrův poslední dopis do Amsterodamu, oznámil Alexander členům řádu v Domově, že Petyr zemřel. Požádal, aby sundali Rembrandtův portrét Debory Mayfairové ze stěny.
Stefan Franck souhlasil a obraz uložili do sklepa.

Alexander položil ruce na papír, na který Lasher napsal slova Petyr zemře, a řekl jen, že ta slova jsou pravdivá, ale ten duch je "lhář".
Nedokázal zjistit nic víc. Naléhal na Stefana Francka, aby uposlechl Petyrova přání a nikoho za Charlottou do Port-au-Prince neposílal, protože ta osoba by téměř jistě šla na smrt.
Stefan Franck se často pokoušel spojit s duchem Petyra van Abela. V poznámkách k Záznamům opakovaně a s úlevou uváděl, že se jeho pokusy nesetkaly s úspěchem. Věřil, že Petyrův duch "přešel do vyššího plánu".
Strašidelné příběhy vížící se k místu Petyrovy smrti se objevily v Záznamech ještě v roce 1956, Ovšem žádný z nich se nevztahuje k některé z postav tohoto příběhu.

Zíle končí vyprávění o Petyrově vyšetřování čarodějnic z Mayfairu. Na základě jeho zprávy Ize čarodějnice z Mayfairu, Charlotte počínaje, s jistotou považovat za jeho potomky.
Vyprávění pokračuje... Přejděte, prosím, k části V

ZÁZNAMY O ČARODĚlNICÍCH Z MAYFAIRU
ČÁST V

Rodina Mayfairů v leiech 1869 až 1900
Souhrnnx přehled pořizený Aaronem Lightnerem

Po Petyrově smrti se Stefan Franck rozhodl, že za jeho života se Talamasca o kontakt s mayfairskými čarodějnicemi už nepokusí. Toto rozhodnutí převzali i jeho nástupci Martin Geller a po něm Richard Kramer,
I přes početné žádosti členů řádu o znovunavázání kontaktu se rada starších vždy jednohlasně postavila za rozhodnutí Stefana Francka a tato situace trvala až do dvacátého století.
Nicméně Talamasca pokračovala ve svém pozorování mayfairských čarodějnic zpovzdálí. Shromažd'ovala informace od místních lidí, kteří si nebyli vědomi důvodu "vyšetřování" nebo významu informací, jež poskytli.

METODY VYŠETŘOVÁNÍ

Během staletí 1`alamasca vytvořila po celém světě síť "pozorovatelů", kteří vyhledávali články v novinách, sbírali nejrůznější historky a klepy a posílali své poznatky do Domova v Amsterodamu. Také v Saint-Domingue žilo několik

spolehlivých lidí, od nichž Talamasxa dostávala zprávy o rodině Mayfairů. By-

li to například holandští obchodníci, kteří se domnívali, že se jedná pouze o informace finančního rázu, nebo osoby, jimž bylo řečeno, že kdesi v Evropě existují lidé, kteří jsou ochotní za informace týkající se rodiny Mayfairů dobře zaplatit.

Přestože v té době neexistovali soukromí detektivové jako ve dvacátém století, nashromáždilo se tímto způsobem překvapivé množství informací.

Poznámky k archiválům jsou často krátké a uspěchané, někdy se nejedná o víc než pár slov.

Informace o majetku rodiny Mayfairú byly s největší pravděpodobností získány protizákonně od lidí pracujících v bankách, kteří je za úplatu prozradili. Talamasca se nikdy v minulosti neštítila používat takové metody a v tomto ohledu jedná i dnes bez bez jakýchkoliv skrupulí. Standardní omluvou bylo a dodnes zůstalo, že takto získané informace se dostanou do rukou jen několika lidem, navíc ne v plném rozsahu. Nicméné Talamasca nikdy nedala popud ke zcizení soukromých dopisů nebo k násilnému vniknutí do soukromých domů a kanceláří.

Obrazy domu na plantáži a portréty členů rodiny se do vlastnictví Talamasky dostaly nejrůznějšími cestami. Tak například portrét Jeanne Louise Mayfairové jsme získali od rozzlobeného malíře, od kterého Jeanne Louise obraz nakonec nekoupila, protože se jí nelíbil. Podobně tomu bylo i s daguerrotypiemi Katherine a jejího manžela Darcy Monahana, jelikož rodina si z deseti obrázků koupila jen pět.

Čas od času bylo zřejmé, že rodina Mayfairů si je naší existence a pozorování vědoma. Alespoň jeden z pozorovatelů, Francouz, který nějakou dobu pracoval na plantáži na Saint-Domingue jako šafář, zemřel podezřelou a násilnou smrtí. Tato skutečnost vedla na naší straně ke zvýšené opatrnosti a k utajování našich akcí, ale také k omezenějšímu přísunu informací.

Na převážné většině původních materiálů zanechal čas své stopy. Avšak dokumenty jsme ofotografovali nebo jsme z nich pořídili xeroxové kopie. Naše práce přes všechny překážky pokračuje s puntičkářskou přesností dál.

VYSVĚTLENÍ K SOUHRNNÉMU PŘEHLEDU

Následující historie rodu je vlastně souhrnný přehled pořízený na základě všech materiálů, záznamů a poznámek. Obsahuje i několik starších vyprávění napsaných ve francouzštině, běžné latině a v latině, jež byla používaná

Talamaskou. Archiv se nachází v Londýně a celkový soupis všech písemností je přiložen ke krabicím, v nichž jsou dokumenty uloženy.

S historú rodu Mayfairů jsem se začal seznamovat v roce 1945, kdy jsem se stal členem Talamasky, ještě předtím, než jsem se vůbec setkal s mayfairskými čarodějnicemi. První "úplnou verzi" historie rodu jsem dokončil v roce 1956. Od té doby ji doplňuji a reviduji. V roce 1979 jsem nově zrevidovanou verzi včetně zpráv Petyra van Abela převedl do počítačového systému Talamasky, čímž se doplňování dalších informací nesmírně zjednodušilo.

Před rokem 1958 jsem se s žádným členem rodiny Mayfairů nesetkal, a proto moje vlastní vyprávění začíná až v té době.

Aaron Lightner, leden 1989

POKRAČOVÁNÍ HISTORIE RODU

Charlotte Mayfairová Fontenayová se dožila téměř sedmdesáti šesti let a zemřela v roce 1743. Měla pět dětí a sedmnáct vnoučat. Maye Faire byla za jejího života nejvýnosnější plantáž na celém Saint-Domingue. Několik Charlotteiných vnoučat se vrátilo do Francie a jejich potomci zmizeli na konci osmnáctého století za Francouzské revoluce.

Charlottein novorozený syn, kterého počala se svým manželem Antoinem, naštěstí nezdědil po svém otci jeho chorobu; oženil se a měl sedm dětí. Avšak plantáž Maye Faire mu patřila jen nominálně. Ve skutečnosti ji zdědila Jeanne Louise, která se narodila devět měsíců po Petyrově smrti,

Celý svůj život se Antoine Fontenay III. podřizoval Jeanne Louise a jejímu dvojčeti Pierrovi, kterému však nikdy nikdo neřekl jinak než Peter. Nebylo pochyb, že tato dvojčata jsou děti Petyra van Abela. Oba dva se vyznačovali bledou pletí, světlými vlasy a modrýma očima.

Před smrtí svého bezvládného manžela porodila Charlotte ještě dva syny. Za jejich otce byli označováni dva různí muži. Když oba chlapci vyrostli, odjeli do Francie. Používali příjmení Fontenay.

Na všech oficiálních dokumentech uváděla Jeanne Louise, a to i po svém sňatku, příjmení Mayfairová. Její manžel byl opilec a celoživotním druhem se jí stal bratr Peter, který se nikdy neoženil. Zemřel v roce 1771, jen pár hodin před Jeanne Louise. Nikdo nepátral, zda je v souladu se zákonem, že leanne Louise užívá své dívčí příjmení, a všichni přijali vysvětlení, že se jedná o rodinnou tradici. Stejně tak se zachovala i její jediná dcera Angélique.

129

Charlotte nosila smaragdový náhrdelník, který jí darovala její matka, až do své smrti. Potom ho zdědila leanne Louise a předala ho svému pátému dítěti Angélique, narozené v roce 1725. V době, kdy se Angelique narodila, manžel Jeanne Louise zešílel a žil zavřený v malém domku na pozemku Mayfairů. Podle popisu se jedná o stejný domek, kde Charlotte věznila Petyra.

Není jisté, kdo byl otcem Angélique. S největší pravděpodobností to nebyl manžel Jeanne Louise, ale její bratr Peter.

Angélique oslovovala Petera tatínku a mezi služebnictvem se povídalo, že ho opravdu považuje za svého otce a nemá ponětí o šílenci, kterého zbytek jeho života drželi na řetězu jako divoké zvíře. le dlužno poznamenat, že ti, kdn znali rodinu blíže, nepovažovali toto zacházení za zvláštní nebo dokonce kruté.

Také se šeptalo, že leanne Louise a její bratr Peter mají spojené ložnice a společně obývají prostorné salony, které byly krátce po svatbě leanne Louise přistavěny k domu.

Ať už se o rodině a jejích tajemstvích vyprávělo cokoliv, faktem zůstává, že Jeanne Louise vládla svému okolí stejně pevnou rukou jako její matka Charlotte, Kázeň u svých otroků udržovala velkorysostí a štědrostí, i když éra, v níž žila, se vyznačovala pravým opakem.

Všichni, kdo Jeanne Louise znali, ji popisují jako naprosto výjimečnou krasavici, všemi obdivovanou a obletovanou. V žádné zprávě se nevyskytuje zmínka o tom, že by byla zlá, záludná nebo že by ji někdo považovaf za čarodějnici, Lidé, s nimiž se Talamasca během života Jeanne Louise spojila, netušili zhola nic o evropském původu rodiny.

K leanne Louise se uchylovali uprchlí otroci a zapřísahali ji, aby se za ně přimluvila u jejich krutého pána či paní. Často takové nešfastníky koupila, čímž si je nadosmrti zavázala. Zákon na Maye Faire představovala Jeanne Louise; nejednoho otroka, který ji zradil, nechala popravit. Avšak byla spravedlivá a otroci ji zbožňovali. To každý věděl.

Jeanne Louise měla ze svých dětí nejraději Angélique. Angélique milovala svou babičku Charlotte, a dokonce s ní byla i v okamžiku její smrti.

V noci, kdy Charlotte zemřela, se strhla na Maye Faire zuřivá bouře, která v neztenčené míře trvala až do příštího rána. V tu dobu našli jednoho z bratrů Angélique mrtvého.

Angélique se v roce 1755 provdala za pohledného a bohatého plantážníka Vincenta St, Christopha a za pět let po svatbě porodila Marú Claudette Mayfairovou. Ta se provdala za Henriho Maria Landryho a jako první z mayfairských čarodějnic odešla do Louisiany. Angélique měla mimo dcery ještě dva syny. Jeden z nich zemřel jako dítě a druhý, Lestan, se dožil vysokého věku.

130

Všechno nasvědčuje tomu, že Angélique svého muže milovala a byla mu věrná po celý život. Marie Claudette měla Vincenta moc ráda. O otcovství jejich dětí nemůže být pochyb.

Na obrazech, které vlastní Talamasca, Angélique rozhodně není tak krásná jako její matka nebo dcera. Na to měla příliš malé oči a nevýrazný obličej. Nicméně se svými nádhernými, kudrnatými tmavě hnědými vlasy byla nesmírně přitažlivá a jako zralou ženu ji považovali za krasavici.

Marie Claudette vyrostla v neobyčejně půvabnou ženu. Připomínala jak svého hezkého otce Vincenta St. Christopha, tak svoji matku. Byla drobné

postavy, jemná a křehká, měla tmavé vlasy a modré oči. Její pozdější manžel Henri Maria Landry byl také velice pohledný. Vlastně se tenkrát o rodině říkalo, že se ženy vdávají pro krásu, a ne z lásky nebo pro peníze.

Vincent St. Christophe měl něžnou duši, rád maloval a hrál na kytaru, Strávil hoxlně času u jezera, které pro něj na plantáži vybudovali. Skládal tam písně a pak je zpíval Angélique. Po jeho smrti si Angélique pořídila několik milenců, ale odmítala se znovu vdá=. Stalo se jakousi tradicí, že se ženy z rodiny Mayfairů provdaly obyčejně pouze jednou.

Charakteristické pro Ix'layfairovy za života Charlotte, Jeanne Louise, Angélique a Marie Claudette bylo jejich bohatství, moc a úcta, kterým se rodina těšila. Toto bohatství se stalo v celé karibské oblasti legendou. Mnohé z těch, kdo se s rodinou dostal do sváru, často postihlo neštěstí. Docházelo k tomu tak často, že to vyvolávalo pozornost. Říkalo se, že znepřátelit si Mayfairovy "přináší smůlu".

Otroci vzhlíželi k Charlotte, Jeanne Louise, Angélique a Marú Claudette a považovali je za všemocné léčitelky. Přicházeli za nimi, aby je uzdravily. Věřili, že jejich paní jsou "vševědoucí" a ovládají kouzla.

Avšak neexistují téměř žádné doklady o tom, že by někdo bral vážně to, co si otroci mezi sebou povídali, nebo že by mayfairské čarodějnice vzbudily mezi lidmi, s nimiž se stýkaly, nějaký "iracionální" strach. Rodina si s naprostou samozřejmostí udržovala své výlučné postavení ve společnosti. Na Maye Faire se pořádaly bohaté hostiny a lidé se drali o pozvání, protože účast na těchto hostinách se považovala za prestižní záležitost. Na mladé svobodné Mayfairy obojího pohlaví se hledělo jako na výhodné partie.

Není nám známo, kolik toho příslušníci rodiny věděli o moci svých čarodějnic. Dva sourozenci Angélique se vystěhovali do Francie. Další její bratr Maurice, který zůstal doma, se oženil a měl dva syny, Louis-Pierra a Martina. Ti se také oženili a stali se součástí rodiny na Saint-Domingue. Pozdéji odešli s Marú Claudette do Louisiany. Maurice a jeho synové používali příjmení Mayfair. lejich potomci v Louisianě ho používají dodnes.

131

Angélique porodila šest dětí. Dvě holčičky zemřeiy a dva chlapci emigrovaLi do Francie. Syn Lestan se přestěhoval se svou sestrou Marú Claudette do Louisiany.

Mužští členové rodiny se nikdy nepokusili uplatnit své právo na plantáž nebo na rodinné jmění, i když podle francouzských zákonů měli na obojí nárok. Celkem samozřejmě přijímali nadvládu vyvolených žen a ze zpráv o stavu jejich financí i z místních klepů vyplývá, že byli neobyčejně zámožní. Možná že dostávali peníze jako kompenzaci za svou poddajnost, nebo byli od přírody tolerantní. Není znám ani jediný případ vzpoury či hádek. Bratr Angélique, který našel smrt za bouře oné noci, kdy zemřela Charlotte, byl pověstný svou laskavostí a smířlivostí. Dalšího bratra Maurice měli všichni rádi a považovali ho za sympatického člověka. Maurice se podílel na řízení plantáže.

Několik potomků těch členů rodiny, kteří emigrovali před rokem 1770 do i Francie, bylo za Francouzské revoluce popraveno. Nikdo z nich neužíval příjmení Mayfair a Talamasca je ztratila z očí.

Během celého tohoto období vyznávala rodina katolickou víru. Podpo- ; rovala katolický kostel na Saint-Domingue a jeden ze synů Pierra Fontenaye, Charlotteina švagra, byl vysvěcen na kněze. Dvě dívky z rodiny Mayfairů se staly členkami karmelitského řádu. Jednu z nich popravili spolu s ostatními řeholnicemi za Francouzské revoluce.

Většinu peněz získaných během těchto let exportem kávy, cukru a tabáku do Evropy a Severní Ameriky ukládali Mayfairovi do zahraničních bank. Míra jejich bohatství byla i podle měřítek hispaniolských multimilionářů nepředstavitelná. Navíc vlastnili fantastické množství šperků a zlata. Tato skutečnost byla velmi netypická pro plantážnickou rodinu, jejíž jmění bývalo svázáno s půdou, o niž se ovšem dalo snadno přijít.

Díky dobře uloženým penězům přežila rodina Mayfairů haitskou revoluci bez finančních ztrát, i když během ní ztratila všechnu půdu bez naděje, že by ji kdy mohla dostat zpátky.

Marie Claudette vytvořila 1789 instituci Mayfairského dědictví. Bylo to těsně před haitskou revolucí, která celou rodinu přiměla opustit Saint-Domingue. Rodiče Marie Claudette už v té době nežili. Když se mladá žena usadila v Louisianě, svými spekulacemi Mayfairské dědictví rozmnožila.

Přesunula velké částky peněz z Říma a z holandských bank do Londýna a do
' New Yorku.

132

NIAYFAIRSKÉ DĚDICTVÍ

lexlná se o nesmírně komplikovaný a právně téměř nenapadnutelný systém vybudovaný především prostřednictvím bank, v nichž jsou uloženy peníze zakládající podstatu dědictví. Výsledek je ten, že dědictví nepodléhá dědickým zákonům té které země. Celé obrovské jmění rodiny Mayfairů sestávající z peněz, nemovitostí a podobně je soustředěnn v každé generaci do rukou jediné osoby. Tato osoba je vždy předem určena žijícím uživatelem a správcem dědictví. Pokud tento uživatel zemře bez poslední vůle a bez určení dědice, celé dědictví přechází automaticky na nejstarší dceru. Pouze v případě, že neexistuje ženský potomek, dédictví přechází na mužského potomka. Avšak uživatel dědictví má právo - jestliže se tak rozhodne - určit i mužského dědice.

Pokud je Talamasce známo, uživatel Mayfairského dědictví nikdy nezemřel bez určení dědice, a dědictví nikdy nepřipadlo osobě mužského pohlaví. Rowan Mayfairovou, nejmladší žijící mayfairskou čarodějnici, určila za dědičku Mayfairského dědictví její matka Deirdre ihned po dceřině narození. Deirdre ustanovila za dědičku její matka Antha, Antha byla určena za dědičku svou matkou Stellou a tak dál.

Avšak v historú rodu se vyskytly případy, kdy došlo ke změně týkající se osoby dědice. Například Marie Claudette určila za dědičku svou prvorozenou dceru Claire Marú, avšak později svoji vůli změnila ve prospěch Marguerite, svého třetího dítěte. Claire Marie se nikdy nedozvěděla, že byla jako dědička původně určena ona, i když Marguerite o svém "nástupnictví" věděla dlouho před smrtí Marie Claudette.

V každé generaci se na další děti uživatelky Mayfairského dědictví (tedy sourozence určené dědičky) pamatuje s mimořádnou štědrostí, a to tak, že potomci ženského pohlaví obvykle dostávají dvakrát více než potomci mužského pohlaví. Avšak žádný člen rodiny nemůže dědit, pokud veřejně i v soukromí nepoužívá příjmení Mayfair. lestliže zákon dědici neumožnil používat tnto příjmení, a on ho přesto podle rodinného zvyku používal, nikdy mu z toho nevyplynul právní postih.

Zásada používat příjmení Mayfair přispéla k zachování tohoto rodového jména až do dvacátého století. Různí členové rodiny několikrát tuto zásadu odkázali svým potomkům spolu s majetkem, přestože se ocitli mimo hlavní linú rodu a právně je k tomu nic nezavazovalo.

V rámci Mayfairského dědictví také existují složitá ustanovení, podle nichž je možno poskytnout pomoc členu rodiny v nouzi, ovšem pouze tehdy, pokud vždycky užíval příjmení Mayfair a narodil se z rodičů téhož příjmení.

133

Uživatel dědictví smí odkázat až deset procent z celkového dědictví jinému členovi rodiny než svým dětem, ale opět pod podmínkou, že tato osoba aktivně užívá příjmení Mayfair, jinak bude ustanovení poslední vúle anulováno a pozbude platnosti.

Ve 20. století dostali peníze z dědictví četní "bratranci a sestřenice", jmenovitě od Mary Beth Mayfairové a její dcery Stelly. Za Deirdre spravoval dědictví Cortland Mayfair, jehož prostřednictvím od ní také několik lidí získalo peníze. Jelikož se nejednalo jen o hotovost, ale i o vázané investice, z mnohých se stali boháči.

V současné době Talamasca ví asi o pěti stech padesáti potomcích rodu Mayfairů, kteří užívají toto příjmení. Z tohoto počtu téměř polovina zná jádro rodiny žijící v domě na First Street v New Orleansu a má povědomí o Mayfairském dědictví, i když jsou to dnes už jen velmi vzdálení příbuzní.

V roce 1929 shromáždila Stella v domě na First Street na čtyři sta příbuzných a existují svědectví, že se zajímaLa o ty, kteří měli nadpřirozené schopnosti. Avšak Stellinu příběhu se budeme věnovat ve zvláštní kapitole.

POTOMCI RODU

Talamasca se zabývala a zabývá mnohými potomky rodu Mayfairů. Zjistila, že jisté nadpřirozené schopnosti jsou u nich běžné. U některých z nich jsou však tyto schopnosti výrazné. O zakladatelkách rodu ze Saint-Domingue se běžně mluví jako o "čarodějnicích" nebo "dáblových milenkách" a říká se, že prodaly své duše ďáblovi, který pak způsobil, že rodina zbohatla.

Většina potomků, s nimiž se Talamasce podařilo navázat kontakt (i když často velmi omezený), neví o historú rodu téměř nic konkrétního. Neznají ani jména čarodějnic. O existenci Suzanne a Debory nemají tušení, i když pronášejí výroky typu: "Naše prababičky v Evropě upálili" nebo: "V naší rodině se vždycky vyskytovaly čarodějnice". Často o tom mluví s humorem a zvědavým zájmem. O Mayfairském dědictví toho také příliš nevědí. Je jim známo, že existuje jen jeden uživatel dědictví, znají jméno této osoby, ale to je tak všechno.

Výjimkou jsou potomci rodu žijící v New Orleansu. Ti o původu a jádru rodiny mají značné vědomosti. Účastní se pohřbů a tryzen za mrtvé a nesčetněkrát se sešli na rodinných setkáních pořádaných Mary Beth a Stellou, jak se později dočtete. Ve vlastnictví Talamasky se nachází mnoho rodinných fotografú: skupinových i portrétů jednotlivců.

Mezi potomky rodu není neobvyklým jevem schopnost vidět duchy a mlu-

vit se zemřelými, předtucha či mírná telekineze. Nejméně deset příběhů, jež zažili různí Mayfairové, kteří o jádru rodiny v New Orleansu nevědí zhola nic, bylo publikováno v několika knihách o nadpřirozených jevech. U tří vzdálených příbuzných se projevily neobyčejně silné schopnosti, ale zřejmě žádný z nich nechápe, jak a k čemu tyto schopnosti použít. Je nám známo, že tyto osoby nemají žádné spojení s dědičkami, nevědí nic o Mayfairském dědictví a o smaragdu, o Lasherovi ani nemluvě.

, y
Říká se že všichni Ma fairové "cítí, když dědička zemře.

Ti potomci rodu, kteří znají Carlottu Mayfairovou, poručnici současné dědičky Deirdre, z ní mají hrůzu a nazývají ji "čarodějnicí", i když v tomto kontextu toto slovo neznamená nic jiného než starou, nepříjemnou ženskou.

KRÁTKÝ PŘEHLED MATERIÁLÚ VZTAHUJÍCÍCH SE K OBDOBÍ NA SAINT-DOMINGUE

Rodina Mayfairů v 18. století by se dala v krátkosti charakterizovat těmito slovy: moc, úspěch, bohatství, dlouhověkost a dobré příbuzenské vztahy. Čarodějnice z tohoto období považujeme za výjimečně silné. Téměř s jistotou předpokládáme, že Lashera měly naprosto pod kontrolou. Avšak nemůžeme tvrdit, že tomu tak opravdu bylo, jenom nemáme důkazy o opaku. O nějakých Lasherových mimořádných aktivitách neexistují zprávy. V rodině se neodehrály žádné tragédie.

O Mayfairových se v té době proslýchalo, že shromažd'ují spoustu zlata a šperků a jejich nepřátelům se nedaří a postihují je různá neštěstí. Otroci vyprávěli nesčetné historky o svých paních a jejich všemocnosti a neomylnosti. To jsou jediné důkazy o zásahu nějakých nadpřirozených sil a žádný z nich není spolehlivý.

Bohužel se nedá vyloučit, že kdyby tehdy existovali školení detektivové, mohli objevit zcela jiné skutečnosti,

RODINA MAYFAIROVÝCH V 19. STOLETÍ V LOUISIANĚ

Několik dní před vypuknutím haitské revoluce (jediným úspěšným povstáním otroků v historú) otroci varovali Marú Claudette před možným masakremjejí rodiny. Všichni členové rodiny-Marie Claudette s dětmi, její bratr Lestan s manželkou a dětmi, strýc Maurice a jeho dva synové s manželkami a dětmi - uprchli bez jakýchkoliv překážek do nejbližšího přístavu.

Vzali si s sebou neuvěřitelné množství věcí. Z Maye Faire se do přístavu vypravila hotová karavana. Spolu s rodinou odplulo do Louisiany na padesát osobních otroků Marie Claudette, z nichž polovina byli míšenci (někteří z nich v sobě nepochybně měli mayfairskou krev). Rodina do Louisiany odvezla bezpočet knih a zápisů. Talamasca měla příležitost do nich nahlédnout a použila některé údaje v těchto Záznamech,

Téměř od chvíle, kdy rodina přijela do Louisiany, začala o mayfairských čarodějnicích Talamasca sbírat informace. Na základě dvou dramatických událostí souvisejících s nadpřirozenými úkazy jsme v Louisianě navázali několik spolehlivých kontaktů. Místo také navštívili nejméně dva členové řádu. leden přijel prošetřit předchozí události, druhý jenom projížděl.

Dostávali jsme o této rodině větší přísun informací i z jiného důvodu, Rodina se "zviditelnila". Jejich pozice feudálních pánů se změnila. Museli se vzdát izolace, jíž se těšili na Saint-Domingue, a navázat styky s velkým počtem nových lidí: s obchodníky, kněžími a otrokáři jakož i s makléři, bankéři, koloniálními úředníky a tak podobně. Náhlý příjezd rodiny ajejí ohromné bohatství vzbudily u místních obyvatel nesmírnou zvědavost. Historky o Mayfairových začaly kolovat hned, jakmile se tito objevili na scéně. Během času tok informací ještě zesílil,

Také změny, které s sebou přineslo 19. století, přispěly k tomu, že poznatky o rodině se staly snáze dostupné. Noviny, časopisy, vynález fotografie: to všechno ulehčilo shromažd'ování historek o Mayfairových.

Z New Orleansu se časem stalo velké prosperující přístavní město, což umožnilo Talamasce nenápadnost. Vyptávali jsme se na Mayfairovy desítek lidí, aniž jsme vzbudili něčí pozornost.

Když studujeme historú rodu Mayfairů v 19. století, musíme mít na paměti jednu věc: u rodině x tomto obdobi nastaly dramatické změny. Alespoň tak se to na proni pohled zdá. Ale je možné, že k žádným změnám uůbec nedošlo! Dejme tomu, že jediná změna, o které se dá uvažovat, jsou naše nové metody vyšetřování. Získali jsme přístup i k informacím, co se v rodině děje za zavřenými dveřmi.

linak řečeno: kdybychom podrobněji znali život na Saint-Domingue, možná by se dala v životě v Louisianě vysledovat návaznost. Bez důkazů však nelze o této návaznosti hovořit.

Ať už to bylo jakkoli, jisté je, že mayfairské čarodějnice 19. století s výjimkou Mary Beth, narozené v roce 1872, byly neskonale slabší než jejich předchůdkyně v 18. století. Úpadek moci čarodějnic začal před občanskou válkou - to Ize vypozorovat na základě důkazů a informací - a vyvrcholil ve 20. století. Avšak jak uvidíme, situace je daleko komplikovanější.

Změny, k nimž došlo na celém světě, zřejmě velkou měrou přispěly k úpadku mayfairských čarodějnic. Rodina ztratila svůj aristokratický a feudální charakter. 7ejí členové se zařadili do střední měšťanské vrstvy a získali společenské zábrany. Jejich nadpřirozené schopnosti je jen mátly a neuměli je ovládat. I když se plantážníci v Louisianě počítali k "aristokracú", tento pojem se neslučoval s tím, co znamenal v evropském slova smyslu. Louisianská "aristokracie" beze zbytku vyznávala buržoazní hodnoty.

Nelze pominout ani vliv moderní psychiatrie na mayfairské čarodějnice. Tím se budeme podrobněji zabývat v souvislosti s rodinou ve 20. století.

Přes všechny dostupné informace se stále pohybujeme na poli spekulací. Přestože mezi naším řádem a mayfairskými čarodějnicemi nastal ve 20. století přímý kontakt, nezjistili jsme toho tolik, kolik jsme chtěli.

To je třeba při čtení Záznamů mít na paměti.

POKRAČOVÁNÍ HISTORIE RODU

Po příjezdu do New Orleansu nastěhovala Marie Claudette svou rodinu do velkého domu na Rue Dumaine a ihned zakoupila obrovskou plantáž na Riverbendu jižně od města. Nechala tam postavit větší a luxusnější dům, než byl jeho protějšek na Saint-Domingue. Plantáž se nazývala La Victoire, ale později se jí říkalo jen Riverbend. Dům sice odnesla v roce 1896 voda, nicméně většina půdy zůstala ve vlastnictví Mayfairových. Dnes tam je rafinerie

nafty.
Maurice Mayfair, strýc Marie Claudette, žil na této plantáži. Jeho synoxré si zakoupili vlastní plantáže, kam se také odstěhovali, avšak udržovali s Marú Claudette a její rodinou úzký kontakt. Několik potomků těchto synů zůstalo na plantážích do roku 1890, mnoho dalších přesídlilo do New Orleansu. Z nich sestává ona nekonečná řada "bratranců a sestřenic". Ti vlastně na dalších sto let představují v životě rodiny Mayfairů hybný faktor.
Existuje nespočet publikovaných kreseb domu Marie Claudette a také fotografie, které vyšly v té době knižně. Dům byl obrovský, větší, než se tehdy běžně stavěly, a předjímal oživení pompézního řeckého stylu: jednoduchá struktura v koloniálním stylu s hladkými kulatými sloupy, šikmou střechou a krytými balkony kolem celé stavby podobně jako u domu na Saint--Domingue. Chodby členily dům od severu k jihu a od východu na západ. Přízemí bylo prostorné a patro pod půdou také.
Na plantáži byly postaveny také velké hospodářské budovy, jejichž součást tvořily pokoje, kde žili svobodní obyvatelé plantáže mužského pohlaví,

dokonce i Lestan po smrti své ženy a jeho čtyři synové. Ušichni užívali příjmení Mayfair. (Maurice vždycky bydlel v hlavním domě.)
Marie Claudette si v Louisianě vedla stejně úspěšně jako před tím na Saint-Domingue. Nepěstovala však tabák a kávovník, věnovala se cukrové třtině. Každému z Lestanových synů koupila menší plantáž a dávala jim a jejich dětem drahé dárky.
Starousedlíci na Mayfairovy během jejich prvních týdnů pobytu v Louisianě zahlíželi s nedůvěrou a podezřením. Marie Claudette naháněla lidem strach a při zakládání své plantááe a obchodu se nevyhýbala ani hádkám. Smetla každého, kdo se jí postavil do cesty. Pro práci na svých polích koupila nevídané množství otroků a zacházela s nimi v tradicích svých předků, tedy slušně. To se nedá říct o jejím chování vůči obchodníkům. Více než jednoho nechala vyhnat ze svého pozemku bičem s odůvodněním, že se ji snažil podvést.
Lidé, kteří ji znali, používali k jejímu popisu přívlastky jako "nepřekonatelná", "úžasná", ale i "nepříjemná". Otroci zakoupení v Louisianě se báli jejích osobních otroků a na svobodu propuštěných míšenců ze Saint-Domingue.
Zakrátko se mezi otroky začalo proslýchat, že Marie Claudette ovládá kouzla a také že jí slouží osobní duch, kterého může poslat za těmi, kdo se protiví její vůli. lejí bratr Lestan se těšil všeobecné oblibě a zjevně okamžitě zapadl do plantážnické společnosti, kde se hodně pilo a hrály hazardní hry.
Manžel Marie Claudette, Henri Maria Landry, je popisován jako příjemný, nicméně pasivní člověk, který se raději věnoval botanice a obchod plně přenechal své ženě. Četl botanické časopisy (nechával si je posílat z Evropy) a sbíral vzácné květiny z celého 7ihu. Na Riverbendu navrhl a založil nádhernou zahradu.
Zemřel pokojně ve vlastní posteli v roce 1824 po přijetí posledního pomazání.
V roce 1799 se narodilo Marú Claudette poslední dítě, Marguerite. Ta se později stala dědičkou Mayfairského dědictví. Do smrti své matky v roce 1831 žila v jejím stínu.
O rodině kolovala spousta klepů. Říkalo se, že nejstarší dcera Claire Marie to nemá v hlavě v pořádku. Toulala se prý v noční košili po plantáži a vyprávěla podivné věci. Viděla duchy a bez přestání s nimi mluvila, někdy i uprostřed večeře, čímž často uváděla hosty do rozpaků.
Znala tajemství mnoha lidí a někdy je říkala nahlas v těch nejnevhodnějších chvílích. Snažili se ji držet doma, a přestože se do ní zamiloval nejeden muž, Marie Claudette nedovolila, aby se dcera vdala. Po smrti svého manže-

la Marie Claudette spala s Claire Marú v posteli, aby jí zabránila v toulání. I přes toto opatření dívku často viděli v noční košili bloumat po balkonech.

Ani jediný syn Marie Claudette, Pierre, se nesměl oženit. Dvakrát se zamiloval, ale vždycky nakonec podlehl své matce, když mu odmítla dát požehnání. Jeho druhá "tajná snoubenka" se po rozchodu s Pierrem pokusila o sebe-

vraždu. Pak už Pierre vycházei ven jen zřídka, a to pouze ve společnosti své matky.
Pierre se staral o otroky. Léčil je různými nápoji a mastičkami. Dokonce

nějakou dobu studoval u starého doktora v New Orleansu medicínu, ale nic z toho nebylo. Bavila ho botanika a strávil hodně času v zahradě. Rád kreslil, a několik obrázků květin visí dnes v domě na First Street.
Nebylo iádným tajemstvím, že si v roce 1820 pořídil v New Orleansu mulatskou milenku, krásnou mladou dívku, která vypadala jako běloška. S ní měl Pierre dvě děti, dceru a syna. Dcera odešla na Sever, kde ji považovali za bělošku. Syn Francccois, narozený v roce 1825, zůstal v Louisianě a později pracoval pro rodinu Mayfairů jako účetní. Mayfairové ho měli rádi, obzvláště mužská část rodiny. Vyhledávali ho, když zavítali do New Orleansu za obchodními záležitostmi.
Zjevně všichni v rodině zbožňovali Marguerite. Když holčičce bylo deset, Marie Claudette ji nechala namalovat se smaragdem na krku. Je to zvláštní portrét, protože kámen je příliš velký a k dítěti se nehodí. Obraz visí od roku 1927 v domě na First Street.
Marguerite byla drobné postavy, měla černé vlasy a šikmé tmavé oči. Považovali ji za krásku a její chůvy, které jí s Iáskou kartáčovaly vlasy, jí říka-
ly "malá cikánka". Na rozdíl od své pomatené sestry a poddajného bratra byla Marguerite temperamentní a měla osobitý smysl pro humor.
Proti vůli Marie Claudette se ve dvaceti letech vdala za operního pěvce Tyrona Clifforda McNamaru, tedy za jednoho z těch nepraktických krasavců. Vystupoval po celých Spojených státech. Jednou, když zase někde hostoval,
se vydala Marguerite z New Orleansu na Riverbend, kde ji matka konečně vzala na milost. V roce 1827 a 1828 se jí narodili dva chlapečci: Rémy
a Julien. McNamara v té době jezdíval domů, ale vždycky jen na krátké návštěvy. Měl pověst věhlasného pijáka a sukničkáře a častn se dostával do malérů. Kamkoli přijel, představení byla vyprodána. Ve své době patřil k velmi populárním "irským tenorům".
V roce 1829 vyhořel ve Francouzské čtvrti domek, který Tyron Clifford McNamara koupil pro svou irskou milenku. Našli je tam oba mrtvé. Policejní zpráva a články v novinách naznačovaly, že se zadusili, když se snažili uniknout plamenům. Zámek u hlavních dveří byl poškozený. Z tohoto svazku se

narodil c1>lapec, který se v xlobě požáru nenacházel v domě. Když dospěl, odstěhoval se na Sever.
Požár zvedl v New Orleansu vlnu klepů. V tétu době získala Talamasca o rodině víc informací než předtím za celé roky.
Nějaký obchodník z Francouzské čtvrti vyzradil jednomu z našich lidí, že Marguerite poslala za manželem a jeho milenkou svého dábla, aby se za ni pomstil, a že ta ženská ví o voodoo a magú víc než všichni černoši v Louisianě. Vyprávěl o jejím oltáři sloužícím k obřadům černé magie i o jejích nápojích a elixírech lásky. Marguerite se prý všude pohybuje se svými dvěma krásnými mulatkami, služkami Marú a Virginú, a mulatským kočím Octaviem, levobočkem jednoho ze synů Maurice Mayfaira. O těchto věcech se v New Orleansu mnoho nevědělo.
Marie Claudette tehdy ještě žila, ale už nevycházela mezi lidi. Říkalo se, že předala své znalosti černé magie, které si přivezla z Haiti, své dceři. Kamkoliv Marguerite přišla, budila pozornost a vyvolávala skandály. Zvláště to vynikalo v kontrastu s jejím nenápadným bratrem Pierrem, jenž vedl diskrétní život - svou mulatskou milenku nikdy nevystavoval na odiv - a s dětmi jejího stryce Lestana, žijícími pokojně a bez zjevných vášní.
Kolem třicítky se z Marguerite stala podivínka a lidé se jí začali bát. Oči jí jiskřily, nečesané vlasy vlály kolem hlavy a její smích naháněl hrůzu. Pořád nosila na krku smaragd.
Na Riverbendu přijímala obchodníky a makléře v obrovské knihovně, kde police s knihami sahaly až do stropu. Místnost byla přeplněná "odpornými a nechutnými" věcmi: lidskými lebkami, vycpanými zvířaty z močálů, trofejemi hlav zvířat z afrického safari, kožešinami. Všude stály sklenice se záhadným obsahem. Někteří lidé tvrdili, že ve sklenicích plavou části lidského těla. Marguerite měla reputaci vášnivé sběratelky amuletů vyrobených otroky. Nejvíc si cenila těch, které udělali otroci nedávno přivezení

z Afriky.
Tehdy se na plantáži neočekávaně vyskytlo několik případů posedlosti. Otroci v hrůze prchali, nakonec musel zasáhnout kněz. Oběti posedlosti spoutali řetězem a kněz se z nich snažil vypudit zlého ducha. Beziíspěšné. Ve všech případech oběti posedlosti zemřely, ať už hlady, protože odmítali jídlo, nebo na následky zranění při záchvatech.
Proslýchalo se, že posedlí byli přikováni řetězy na půdě panského domu. Místní úřady však nikdy nezavedly žádné vyšetřování.
Nejméně čtyři z našich lidí se dozvěděli, že D9arguerite má záhadného tmavovlasého milence, jehož vídali v jejích soukromých pokojích otroci, a který byl také spatřen v její lóži v opeře a v pokojích hotelu St. Louis, kde

Marguerite bydlela, když přijela do New Orleansu. Hodně se o tomto rnilenci diskutovalo. Jeho podivné příchody a odchody každého mátly.
"Jednou ho vidíte, a hned tam zas není," povídalo se.
Tyto zminky poprué po sto letech poturdily Lasherovu existenci.
Po smrti Tyrona Clifforda McNamary se Marguerite velmi brzy znovu provdala. Vzala si opilce a hazardního hráče bez haléře, Arlingtona Kerra. Ten asi půl roku po svatbě zmizel. Nic se o něm neví, až na to, že byl až zženštile krásný, pil a hrál celé noci karty s mulaty a hosty v čeledníku. Zajímavé je, že ho lixlé znali spíš z doslechu než od vidění. Naše zprávy pocházejí ze třetí až čtvrté ruky. Možná že nikdy neexistoval.
Nicrnéně je zákonně uznaným otcem Katherine Mayfairové, narozené v roce 1830. Marguerite ji určila jako dědičku. Holčička byla první z čarodějnic, která nepoznala svou babičku, jelikož Marie Claudette zemřela, když Katherine nebyl ještě rok.
Otroci v širokém okolí rozšiřovali pověst, že Marguerite Arlingtona Kerra zavraždila a části jeho těla naložila do svých sklenic. Nikdo tento případ nevyšetřoval. Rodina rozhlásila, že si Arlington Kerr nedokázal zvyknout na život na plantáži a odešel z Louisiany. Marguerite údajně prohlásila; "Šikovně jsme se ho zbavili."
Když bylo Marguerite kolem dvaceti, ráda se chodila dívat, jak otroci tančí, a dokonce tančila s nimi. Byla tím vyhlášená. Zdědila mayfairskou schopnost léčit a pravidelně pomáhala u porodů. Za nějakou dobu se proslechlo, že novorozeňata krade, a stala se tak první čarodějnicí, které se otroci nejen báli, ale měli z ní přímo hrůzu.
Po pětatřicítce se Marguerite vzdala aktivního vedení plantáže a předala veškeré řízení svému bratranci Augustinovi, synovi svého stryce Lestana.
Stal se z něj více než schopný správce. Pierre, Margueritein bratr, někdy asistoval při různých rozhodováních, nicméně Augustin se zodpovídal jen Marguerite.
Otroci měli před Augustinem respekt, ale nebáli se ho jako Marguerite, protože dokázali odhadnout, co udělá.
Plantáž vzkvétala a přinášela obrovské zisky. Mayfairovi pokračovali ve své tradici a ukládali peníze do bank v zahraničí a v Severní Americe. Kdekoliv se objevili, rozhazovali peníze.
Ve čtyřiceti se z Marguerite pndle zpráv našich pozorovatelů stala neupravená "ježibabá `. Mohla vypadat dobře, byla to stále "pěkná ženská", a1e zřejmě ji nic nenutilo, aby se učesala a dbala na své oblečení.

Když její syn Julien dosáhl patnácti let, začal spolu s Augustinem spravovat plantáž a postupně převzal vedení do svých rukou. Při oslavě Julienových

osmnáctých narozenin se při večeři stala "nehoda". Julien dostal novou pistoli a "nešfastnou náhodou" Augustina usmrtil střelou do hlavy.
Možná že se opravdu jednalo o nehodu, protože ve zprávách nacházíme zmínky, že Julien byl z toho, co se stalo, zoufalý. Ale několik zpráv uvádí, že předtím, než pistole spustila, se Augustin a Julien prali. Podle jedné varianty Julien veřejně zapochyboval o Augustinově počestnosti a Augustin mu začal vyhrožovat, že mu vymlátí mozek z hlavy, a Julien se ho snažil zastavit. Z druhé zprávy se dovídáme, že Augustin obvinil Juliena ze "zločinu proti přírodě", protože ho údajně přistihl s chlapcem, a z toho vznikla hádka. Augustin vytáhl zbraň a Julien se pokoušel mu ji vzít.

Fakt je ten, že ať už byl důvod hádky jakýkoli, nikdo nebyl obviněn, žádné vyšetřování neproběhlo a Julien se stal na plantáži neomezeným vládcem. Svou způsobilost k takové práci dokázal Julien už v patnácti. V dalším desetiletí nastolil pevný pořádek mezi otroky a zdvojnásobil zisk plantáže, Zůstal správcem a vládcem plantáže po celý svůj život, i když dědičkou se stala jeho sestra Katherine.

Marguerite strávila poslední desítky svého velmi dlouhého života v knihovně, plné "odporných a nechutných" věcí. Téměř pořád četla nebo mluvila sama se sebou. Stála před zrcadlem a hovořila hodiny a hodiny se svým obrazem. Také promlouvala ke květinám. Mnohé z nich pocházely z púvodní zahrady založené jejím otcem Henrim Mariou Landrym.

Měla v oblibě své početné bratrance a sestřenice, i děti a vnoučata Maurice Mayfaira a Lestana Mayfaira. Oni jí opláceli stejně a zastávali se jí, když vzbudila někde nepatřičnou pozornost.

Otroci Marguerite nakonec nenáviděli a vyhýbali se jí jako čert kříži, až na její dvě mulatky Virginú a Marú. O Virginú se proslýchalo, že k stáru Marguerite komandovala.

V roce 1859 se jedna uprchlá otrokyně svěřila místnímu faráři, že jí Marguerite ukradla novorozeně, rozkrájela ho a obětovala dáblovi. Kněz to ohlásil představitelům zákona a nastalo vyšetřování. Ovšem Julien a Katherine, kterých si každý vážil a kteří úspěšně řídili plantáž, prohlásili, že otrokyně dítě porodila, ale téměř vzápětí zemřelo. Řádně ho pokřtili a nechali pochovat.

Rémy, Julien a Katherine vyrostli jako šfastné děti, zaplavené nádherou a přepychem. Užívali si všechno, co New Orleans před občanskou válkou nabízel: operu, divadlo i nekonečné hostiny a radovánky.

Často jezdili do města ve třech. Brali s sebou jen mulatskou guvernantku, která na ně měla dohlížet. Vždycky se ubytovali v luxusním hotelu St. Louis a před návratem na plantáž vykoupili všechny módní obchody. Známe jeden

na tu dobu šokující příběh o Katherine. Katherine toužila vidět proslavené mulatské bály, kde mladé mulatky tančily se svými bílými nápadníky. Na jeden se skutečně vypravila. Se svými černými vlasy a tmavýma očima a velmi bledou pletí rozhodně ani v nejmenším nevypadala jako mulatka, ale nevadilo to, protože na mnoha míšenkách nebyl jejich africký původ patrný. Na bále nikoho nenapadlo, že by se běloška odvážila chovat jako míšenka, a muži, kteří Katherine nikdy předtím nepotkali ajimž ji Julien představil, se k ní jako k míšence chovali. Ostatně Julien měl určitě prsty v tom, že Katherine na bál vůbec šla,

Když se městská smetánka dozvédéla, že se Katherine na bále vydávala za mulatku, nastalo velké pobouření. Mladí běloši, kteří s Katherine tančili a domnívali se, že je "barevná", to pokládali za urážku, a Julien byl jedním z nich dokonce vyzván na souboj, v němž svého soka vážně poranil. Sourozenci historku považovali za zábavnou.

V roce 1857, kdy Katherine dovršila sedmnáctý rok, koupili s Julienem pozemek na First Street v Zahradní čtvrti v New Orleansu. Najali irského architekta Darcyho Monahana, aby jim tam postavil dům. Ten je dnes, jak víme, sídlem jádra rodiny Mayfairix. Byl to pravděpodobné Julienův nápad, jelikož on už nějakou dobu chtěl mít v New Orleansu vlastní rezidenci.

Co se ale nestalo. Katherine a Darcy Monahan se do sebe zamilovali a Julien začal na svou sestru nepříčetně žárlit. Samozřejmě jí nechtěl dovolit, aby se provdala. Argumentoval sestřiným mládím. Propukla obrovská rodinná hádka. Julien se odstěhoval z rodinného sídla v Riverbendu do Francouzské čtvrti, kde nějakou dobu žil s mužským společníkem, o němž se říkalo, že je moc hezký a navíc lulienovi velice oddaný, Šeptalo se, že jsou milenci. Katherine se také stala terčem klepů. Potajmu odjela do New Orleansu, aby mohla být s Darcym o samotě v nedokončeném domě na First Street. V pokojích bez střechy a v neupravené zahradě si slibovali věrnost. Julienův vztek a nesouhlas přecházel do smutku a beznaděje. Zapřísahal Marguerite, aby zakročila. Té to však bylo úplně jedno,

Nakonec Katherine začala vyhrožovat útěkem, pokud nebude vyhověno jejímu přání. Marguerite souhlasila s malou svatbou v kostele. Na daguerrotypú pořízené při obřadu má Katherine na krku mayfairský smaragd.

V roce 1858 se Katherine a Darcy nastěhovali do domu na First Street a Monahan se stal nejmódnějším architektem v lepších čtvrtích New Orlean-

su. Máme mnoho svědectví o Katherineině neobyčejné kráse a Darcyho šarmu. Plesy, které pořádali ve svém novém domově, se staly velmi populární. Další svědectví potvrzují, že si Katherine rodinný smaragd oblíbila. Julien se neuměl vyrovnat se svatbou své sestry; ani ji nikdy nenavštívil.

143

Přestěhoval se zpátky na Riverbend, i když často pobýval ve svém byté ve Francouzské čtvrti. V roce 1863 se Katherine, Julien a Darcv v domě na Riverbendu do krve pohádali. Před služebnictvem a hosty Darcy Juliena prosil, aby ho už konečně přijal do rodiny, usmířil se s Katherine a začal se chovat rozumně.
Julien Darcymu vyhrožoval, že ho zabije. Katherine a Darcy odjeli z Riverbendu a nikdy se tam už společně nevrátili.
Katherine se v roce 1859 narodil chlapeček Clay a pozdéji ještě tři děti, které záhy zemřely. V roce 1865 se jí narodil Vincent a po něm další dvě děti, které zemřely brzy po narození.
Říkalo se, že smrt dětí jí zlomila srdce. Považovala ji za trest boží a z vesélé, bezstarostné díuky se stala plachá a zmatená žena. Nicméně její život s Darcym byl bohatý a naplněný láskou. Katherine manžela opravdu milovala a podporovala ho ve všech jeho ambicích a podnikání.
Měli bychom uvést, že občanská válka bohatství rodiny Mayfairů nezmenšila. Vojska ze Severu dobyla a okupovala New Orleans hned na začátku války, takže se tam nestřílelo a ve městě neřádily požáry jako jinde v Louisianě. Mayfairovi měli své peníze uložené v evropských bankách, a proto válka a její důsledky jejich jmění neohrozily.
Yankeeové se nikdy neubytovali na jejich pozemcích ani v jejich domech I a Mayfairovi s nimi začali obchodovat hned na začátku okupace. K Julienovu a Rémymu rozhořčení Katherine a Darcy Monahan pořádali v domě na First Street pro Yankee velké hostiny.
Katherinein šťastný život skončif Darcyho smrtí v roce 1871. Darcy zemřel na zimnici. Zlomená a šílená Katherine zoufale sháněla Juliena. Juliena dostihfi v jeho bytě ve Francouzské čtvrti. Přijel za ní okamžitě. Bylo to poprvé, co jeho noha překročila práh domu na First Street od té doby, co dům dostavěli.
Julien zůstaL s Katherine noc a den. Služebnictvo se staralo o děti. Spal s ní v hlavní ložnici nad knihovnou a lidé míjející dům slyšeli, jak Katherine naříká naxl svými mrtvými dětmi a manželem.
Dvakrát se Katherine pokusila otrávit. Služky vyprávěly, jak lékaři běhali sem a tam a pak s Katherine téměř v bezvědomí chodili, aby se nepropadla do smrtelného spánku. Julienovi stékaly po tváři slzy bezmoci.
Nakonec vzal Julien Katherine s jejími dvěma chlapci na Riverbend, kde se pak v roce 1872 Katherine narodila dcera Mary Beth. Pokřtili ji a zapsali jako dítě Darcyho Monahana, i když to bylo krajně nepravděpodobné, protože Mary Beth se narodila deset měsíců po Darcyho smrti a jejím otcem nemohl být nikdo jiný než Julien.

144

To tvrdili sluhové a služky i různé chůvy pečující o děti. Ušichni věděli, že Julien sdílí s Katherine ložnici a spí s ní ve stejné posteli. O Katherine se vědělo, že po Darcyho smrti neměla milence, jelikož vůbec nevycházela z domu.
Názor služebnictva na otce Mary Beth nesdíleli majitelé plantáží. Katherine respektoval každý ve všech ohledech, byla bohatá a velkorysá a rozdávala peníze příbuzným i přátelům, které postihla válka. Její pokusy o sebevraždu vzbudily ve společnosti lítost a soucit a na skandály z mládí se zapomnělo. Rodina měla obrovský finanční vliv. Julien se stal v neworleanské společnosti velmi vyhledávanou osobou. Klepy o otcovství rychle utichly a nepochybně nikdy neovlivnily postavení rodiny,
Katherine považovali i v roce 1872 za krásku, ačkoliv jí předčasně zešedivěly vlasy. Její způsoby dokázaly každého okouzlit. Na obrázku z té doby vidíme Katherine sedět v křesle s dítětem, které jí spí na klíně, dva chlapci stojí vedle ní. Ztepilá, přitažlivá žena se smutnýma očima. Na krku nemá mayfairský smaragd.

Zatímco Mary Beth a její bratři Clay a Vincent vyrůstali na venkově, Julienův bratr Rémy a jeho žena -jedna z mayfairských sestřenic a vnučka Lestana Mayfaira - se usadili v domě na First Street. V domě žili mnoho let. Narodili se jim tři děti; všichni užívali příjmení Mayfair. Potomci dvou Rémyho dětí žijí v Louisianě dodnes.

V této době začal Julien docházet do domu na First Street a postupně si tam v knihovně zařídil kancelář. (Knihovna a hlavní ložnice, která je umístěna nad ní, jsou součástí křídla přistaveného k původnímu domu ještě Darcym v roce 1867.) Julien nechal na dvou stěnách vybudovat police až do stropu a uložil do nich mnoho knih se záznamy o plantážích Mayfairových. Víme, že některé z těchto knih jsou velmi staré a několik jich je psáno latinsky. Julien také do domu přestěhoval stará rodinná plátna včetně několika portrétů ze 17. století.

Julien miloval knihy a naplnil knihovnu klasiky a populárními romány. Zbožňoval Nathaniela Hawthorna, Edgara Allana Poea i Charlese Dickense.

Existují důkazy, že hádky s Katherine přiváděly Juliena víc a víc do města, pryč z Riverbendu, i když svoje povinnosti k plantáži nikdy nezanedbával.

Pravda také je, že pokud kvůli Katherine z Riverbendu odjížděl, rád se vracel kvůli své neteři (nebo spíše dceři) Mary Beth, kterou zahrnoval náručemi dárků a bral ji s sebou někdy i na delší dobu do New Orleansu. Tato oddanost mu nezabránila v tom, aby se v roce 1875 oženil. Vzal si jednu z mayfairských sestřenic, vzdálenou příbuznou Maurice a obletovanou krásku. lmenovala se Suzette Mayfairová a Julien ji tak miloval, že během prvních

let manželství ji nechai asi desetkrát portrétovat. Žili v domě na First Street spolu s Rémym a jeho rodinou v naprosté shodě, i když to možná bylo díky tomu, že Rémy se Julienovi ve všem podvolil.

Suzette malou Mary Beth měla moc ráda, přestože sama během pěti let porodila čtyři vlastní děti - tři chlapce a jednu holčičku.

Katherine se do First Street nikdy dobrovolně nevrátila. Všechno jí tam připomínalo Darcyho. Když ve stáří byla donucena na First Street žít, zakalilo jí to mysl, Na přelomu století se z ní stala tragická postava. Věčně oděná v černém, naříkajíc hledala po zahradě Darcyho.

Talamasca považuje Katherine za "nejslabší" a nejméně významnou ze ušech mayfairských čarodějnic. Z jejích synů Claye a Vincenta se stali vážení občané a nevyznačovali se žádnými pozoruhodnými schopnostmi. Brzy se oženili, založili velké rodiny a jejich potomci žijí v New Orleansu dodnes.

Z toho, co o Katherine víme, vyplývá, že smrt Darcyho ji úplně zlomila. Nikdy se o ní nemluvilo jako o "záhadné" nebo dokonce o "mocné" nebo "silné", ale všichni se shodovali, že je "roztomilá" či "jemná". Na vedení Riverbendu se vůbec nepodílela. Nechala všechno na Julienovi, který později i řízení plantáže předal Clayovi a Vincentovi Mayfairovým a placeným správcům.

Katherine trávila stále víc času se svou matkou Marguerite, která se s přibývajícími lety chovala ještě podivínštěji než zamlada, V osmdesátých letech popsal jeden návštěvník Marguerite jako starou babiznu, oblečenou ve dne v noci do bílých špinavých krajek, co tráví hodiny v knihovně, kde si nahlas protivným skřehotavým hlasem předčítá z knih. Urážela prý lidi na potkání a snášela jen svoji neteř Angelinu (Rémyho dceru) a Katherine, Své vnuky Claye a Vincenta si neustále pletla s jejich strýci Julienem a Rémym. O Katherine se návštěvník zmiňuje jako o šedivé a sešlé paní, věčně skloněné nad vyšíváním.

Katherine se v stáří stala bigotní katolíčkou. Chodila denně na mši a pro každé z Clayových a Vincentových dětí uspořádala obrovské oslavy křtin.

Marguerite zemřela v devadesátém druhém roce svého života, Katherine bylo tehdy jedenašedesát let.

Kromě incestu, jenž se ostatně v rodině Mayfairů traduje od dob Jeanne Louise a Pierra, se ke Katherine neváže nic tajuplného nebo temného.

Barevní sloužící (a to nejen propuštěných z otroctví) nikdy neměli z Katherine strach. V souvislosti s ní také nepadla zmínka o záhadném tmavovlasém milenci. Neexistují žádné důkazy, které by napovídaly o nepřirozené smrti Darcyho Mohanana. Bez jakýchkoli pochybností zemřel na zimnici,

Někteří členové Talamasky se domnívají, že skutečnou "čarodějnicí" rodu byl v té době Julien. Mimo něj se v jeho generaci žádné jiné médium nevy-

skytovalo a po smrti Marguerite začal plně používat svoji moc. Jiní členové zastávají názor, že Katherine sice měla čarodějnickou moc, ale když se zamilovala do Darcyho, vzdala se jí. Julien znal rodinná tajemství, a proto se tak vehementně stavěl proti její svatbě.

Musím dodat, že Talamasca má spoustu informací, které indikují tuto skutečnost: Julien měl výjimečné nadpřirozené schopnosti. Zdá se velmi pravděpodobné, že "čarodějnicí" rodu ve své generaci byl právě on.

Proto považujeme za nanejvýš podstatné, abychom se Julienem a jeho činy zabývali detajlněji. Některé závažné informace nám byly předány dokonce až v padesátých letech dvacátého století. Vlastníme obsáhlé dokumenty, jež je nutno studovat a znovu zkoumat. Dále vlastníme podrobné zprávy zahrnující desítky let jeho života i života celé rodiny, O Julienovi také existují zmínky v novinách a v nékolika amerických muzejích visí jeho tři portréty, jeden je i v Londýně.

Julienovi černé vlasy zešedivěly ještě v poměrně mladém věku. Na celé řadě fotografú i na výše zmíněných portrétech vidíme šarmantního muže s krásným obličejem. Podle některých lidí se podobal svému otci, Tyronu Cliffordu McNamarovi,

Talamasca s překvapením konstatuje, že Julien také připomínal své předky, Deboru Mayfairovou a Petyra van Abela, kteří si samozřejmě vůbec nebyli podobní. V Julienovi se rysy těchto dvou lidí spojily: měl Petyrův profil a modré oči i jeho výšku a po Debořе zdědil delikátní lícní kosti a ústa. Jeho výraz je na několika portrétech výrazem Debořiným.

Portrétisté z devatenáctého století nemohli vidět Rembrandtův obraz Debory - žádný člověk mimo členů našeho řádu ho nikdy nespatřil -, avšak na Julienových portrétech se zdá, že malíři napodobovali způsob, jakým Rembrandt zachytil Debořinu osobnost. Nezbývá než věřit, že Julien takovou osobnost měl. Stojí za zmínku, že na všech fotografiích i přes vážnost pózy a formální uspořádání se Julien vždycky usmívá.

Julienův úsměv je úsměv Mony Lisy, nepatrný a záhadný, nicméně je to úsměv, což neodpovídá konvencím pojetí fotografie v devatenáctém století. Máme také pět ferotypú Juliena, na nichž se objevuje stejný úsměv, a to je u ferotypú něco neslýchaného. Zřejmě se lulien, když ho fotografovali, dobře bavil, Na fotografúch ke konci Julienova života, tedy již ve 20. století, se Julienixv úsměv rozšiřuje, je ještě zřetelnější. Na těchto obrázcích lulien vypadá dobrosrdečně a šťastně.

Julien byl hlavou rodiny, o tom nemůžeme pochybovat, a vládl jak svým synovcům a neteřím, tak sestře Katherine a bratrovi Rémymu.

Svým nepřátelům lulien naháněl strach, to se všeobecně vědělo. Existuje

svědectví jednoho rozzuřeného obchodníka s bavlnou: lulien v hádce způsobil, že se na někom vznítily šaty. Oheň spěšně uhasili a postižený člověk se nakonec z těžkých popálenin zotavil. Proti 7ulienovi nebylo vzneseno žádné obvinění. Když někdo (včetně policie) slyšel tuto historku, tak jí nevěřil, a Julien, kdykoliv byl na tuto historku dotázán, se jenom smál. Avšak jeden svědek vypověděl, že Julien opravdu uměl silou vůle zapalovat předměty ajeho matka mu tuto schopnost škádlivě předhazovala.

Z další historky, která dlouho kolovala, se dozvídáme, že Julien se jednou rozvzteklil a přinutil všechny předměty v místnosti poletovat a pak nastalý Zmatek neuměl zastavit. Vyšel z pokoje, zavřel dveře a zhroutil se v záchvatu smíchu.

Jinou historku nám vyprávěl pouze jediný svědek. Tvrdil, že Julien jako chlapec zabil jednoho ze svých soukromých učitelů.

Nikdo z rodiny Mayfairů v té době nechodiL do školy, děti měly soukromé učitele. Julien nebyl výjimkou. Jednoho z lulienových učitelů, mladíka z Bostonu, našli utopeného v řece blízko Riverbendu. Říkalo se, že ho Julien nejdřív uškrtil a pak hodil do vody. Případ opět nikdo nevyšetřoval. Rodina se nad těmito pomluvami velice rozhořčovala. Sloužící, od nichž historka pocházela, ji velmi brzy přestali vykládat.

Tento bostonský učitel vynesl z rodiny mnoho informací. Zmiňoval se o Margueriteiných podivínských zvycích a o tom, jak se jí otroci bojí. Od něho jsme získali popis Margueriteiných sklenic a láhví, plných zvláštních předmětů a částí lidského těla. Vychloubal se, že si získal její náklonnost,

a jeho silácké řeči zašly tak daleko, až před ním rodinu někdo varoval.
Dnes už se nedá dokázat, zda ho Julien zabil. Pokud to udělal, měl pro to alespoň podle tehdejších měřítek-nějaký důvod.
O lulienovi se vyprávělo, že rozdával zlaté mince, jako by to byly měd'áky. Číšníci v restauracích se mezi sebou předháněli, kdo bude obsluhovat u jeho stolu.
Proslul jako vynikající jezdec na koni a ve stájích blízko First Street si držel několik koní a kočárů.1 v pokročilém věku se každé ráno projel na své hnědce po Charles Avenue až ke Carroltonu a zpět. Černošským dětem, které potkával, házel zlaté mince.
Po jeho smrti čtyři různí svědci prohlásili, že v mlze na Charles Avenue viděli jeho ducha na koni. Vyšly o tom i články v novinách.
Julien miloval karneval Mardi Gras hned od jeho vzniku kolem roku 1872 a významně ho podporoval. Během karnevalových radovánek pořádal ve svém domě velkolepé hostiny.
Zejména mezi služebnictvem se vyprávělo o lulienově schopnosti být na

dvou rúzných místech najednou. Viděli ho v knihovně, a téměř vzápětí se objevil v zadní zahradě. Kolikrát jen služka zahlédla, jak Julien vychází z domu xpředními dveřmi, a když se otočila, scházel po schodišti dolů xlo haly!
Často se stávalo, že sluhové a služky raději dali výpověd', než aby museli snášet rozmary, "podivného monsieura Juliena".
V Talamasce se vyskytly spekulace, ada se při těchto příležitostech nejednalo o Lashera. Af už tomu bylo jakkoli, jedno je jisté: pozdější popis Lasherova oblečení odpovídá téměř do detailů šatům, které měl Julien na sobě, když byl portrétován. Ve dvacátém století se Lasher zjevuje výhradně v oblečení, které Julien mohl nosit v sedmdesátých a osmdesátých letech minulého století.
lulien cpal bankovky po hrstech do kapes farářů i lidí, kteří přišli prosit o peníze na chudé. Štědře obdarovával farnosti i každou dobročinnou organizaci, jejíž představitelé za ním přišli. Často se nechal slyšet, že mu na penězích nezáleží, nicméně je vždycky neúnavně shromaždóval.
Víme, že Julien měl rád svoji matku Marguerite, i když v její společnosti netrávil mnoho času. V New Orleansu pro ni neustále sháněl knihy, ale také je objednával v New Yorku a v Evropě. Jenom jednou mezi nimi vypukla hádka. Bylo to kvůli svatbě Katherine s Darcym Mohananem. Tehdy Marguerite luliena před služebnictvem několikrát uhodila. Podle všeho se to Juliena hluboce dotklo a v slzách odešel.
Po smrti své ženy Suzette Julien na Riverbend téměř nikdy nezavítal. Jeho děti vyrůstaly v domě na First Street. Julien se rád dobře bavil, vždycky měl v oblibě společnost a začal se v ní mnohem častěji objevovat. Avšak ještě předtím chodil se svou neteří (nebo dcerou) Mary Beth pravidelně do opery a do divadla. Pořádal nespočet dobročinnvch plesů a aktivně podporoval mladé amatérské hudebníky, jejichž koncerty uváděl ve velkém salonu na First Street.
Julienovi nestačilo, že vydělával velké peníze na plantáži, a proto se pustil ve spolupráci se dvěma pobočkami v New Yorku i do obchodování. Toto podnikání mu vyneslo značný zisk. Skupoval pozemky po celém New Orleansu; nakonec je odkázal své neteři Ixlary Beth, přestože byla hlavní dédičkou rodu a její jmění Julienův majetek převyšovalo.
Můžeme téměř s jistotou tvrdit, že Julienova manželka Suzette mu přinesla jen zklamání. Služebnictvo i přátelé hovořili o nesčetných hádkách. Suzette byla velmi zbožná a Julienovo vnlnomyšlenkářství ji znepokojovalo. I přes svou krásu odmítala nosit šperky a drahé šaty, jimiž ji Julien zahrnoval, nerada chodila do společnosti a nesnášela hlasitou hudbu. Méla bledou plef a zářivé oči - opravdu nádherné stvoření -, a1e často postonávala.

Zemřela mladá, stačila však rychle brzy po sobě přivést na svět čtyři děti. Není pochyb o tom, že její dcera Jeannette byla obdařena schopností vidět zjevení.
Více než jednou slyšelo služebnictvo Jeannette křičet hrůzou a všem bylo jasné, že zase potkala nějakého ducha nebo zjevení. O jejích náhlých záchvatech strachu i tom, jak občas vybéhla z domu, se v Zahradní čtvrti dobře vě-

dělo. O leannette se dokonce psalo v novinách a vlastné způsobila, že se o First Street začaly vyprávět strašidelné historky.

Existují svědectví o tom, jak se Julien na Jeannette několikrát rozzlobil a zamkl ji v domě, i když své děti miloval. Všechny tři syny poslal na Harvard studovat práva. Po návratu do New Orleansu založili právnickou kancelář, která dodnes spravuje Mayfairské dědictví, a nesmírně zbohatli. Jejich potomci používají příjmení Mayfair bez ohledu na pohlaví.

Talamasca vlastní aspoň sedm fotografú Juliena s dětmi včetně leannette (ta zemřela mladá). Na každé z nich vypadá rodina neuvěřitelně spokojeně a vesele. Barclay a Cortland jsou hodně podobni svému otci. Barclay a Garland zemřeli, když jim bylo k sedmdesátce, ale Cortland se dožil osmdesáti let. Zemřel v říjnu v roce 1959 a já jsem s ním přišel do osobního styku rok před jeho smrtí. O tom však až na patřičném místě těchto Záznamů.

(Ellie Mayfairová, adoptivní matka Rowan Mayfairové, současné dědičky Mayfařrského dědictui, je přímá Julienova příbuzná: vnučka Julienova syna Cortlanda, jediné dítě Cortlandova syna Shefielda Mayfaira a jeho ženy, francouzsky mluvící sestřenice Eugenie Mayfairové, která zemřela, když bylo Ellie sedm let. Cortland svého syna Shefielda přežil. Ten zemřel v roce 1952 na těžký infarkt přímo v kanceláři rodinné právnické firmy na Camp Street ve věku čtyřiceti pěti let. V té době jeho dcera Ellie studovala v Kalifornú na Stanfordu a zasnoubila se s Grahamem Franklinem, jehož si později vzala. Od té doby už v New Orleansu nikdy nežila, i když své příbuzné často navštěvovala. V roce 1959 adoptovala v New Orleansu Rowan Mayfairovou.)

Naše nejzajímavější zprávy a svědectví se týkají luliena v souvislosti s Mary Beth. Julien zasypával Mary Beth vším, na co si jen pomyslela. Pořádal pro ni v domě na First Street plesy, které v New Orleansu neměly obdoby. Úprava zahrady, balustrády, vodotrysky na First Street - to vše bylo součástí oslavy patnáctých narozenin Mary Beth.

V patnácti byla Mary Beth na svůj věk vysoká a urostlá. Stala se z ní vážná tmavá krasavice s velkýma černýma očima a hezky vykrouženým obočím. Nicméně na všech fotografúch působí dojmem, že je ke svému zjevu neteční, a tento postoj - naprostý nedostatek narcisismu a marnivosti - můžeme sledovat na fotografúch v průběhu celého jejího života. Někdy zaujímá téměř

ledabyle vzdorovitou mužskou pózu, i když možná tato póza mohla vycházet jenom z roztržitosti. Často o ní říkali, že se podobá své babičce Marguerite, vůbec ne své matce Katherine.

Julien vzal svou patnáctiletou neteř do New Yorku, kde navštívili Corringtona Mayfaira, komerčního právníka, jednoho z Lestanových vnuků, s nímž lulien spolupracoval. V roce 1888 odjel Julien s Mary Beth na rok a půl do Evropy. Během jejich pobytu se příbuzní a přátelé v New Orleansu z nesčetných dopisů dozvídali, že se šestnáctiletá Mary Beth "provdalá ` za jednoho ze skotských Mayfairů, bratrance ze Starého světa, a porodila holčičku Belle. lulien v dopise své přítelkyni ve Francouzské čtvrti, notoricky známé drbně, která list dávala číst naprosto každému, velmi barvitě popsal svatbu, která se konala v katolickém kostele ve Skotsku. V dalších dopisech, poslaných upovídaným známým a příbuzným, se o svatbě také psalo, i když ne tak obšírně. Stojí za zmínku, že když se Katherine dozvěděla o svatbě své dcery, ulehla do postele a pět dnů odmítala jíst a mluvit. Teprve pod hrozbou, že ji zavřou do blázince, se uvolila sníst trochu polévky. "lulien je dábel," šeptala. Marguerite v tomto okamžiku vystrnadila všechny z místnosti.

Záhadný lord Mayfair se bohužel zabil pádem z věže hradu svých předků dva měsíce před narozením své dcerušky. A opět lulien psal všem přátelům o tom, jak se to všechno sběhlo, a Mary Beth rozesílala srdceryvné dopisy na všechny strany.

Zmíněný lord Mayfair je zcela určitě fiktivní postava. Julien a Mary Beth sice navštívili Skotsko, strávili nějakou dobu v Edinburghu a dokonce odjeli do Donnelaithu, kde koupili starý hrad na kopci nad městem, popsaný do takových podrobností Petyrem van Abelem. Avšak hrad, kdysi sídlo donnelaithského klanu, byl již od konce sedmnáctého století neobyvatelná ruina. Nikde ve Skotsku neexistují záznamy o nějakém lordu či lordech z Mayfairu. V tomto století Talamasca zjistila o zřícenině donnelaithského hradu několik překvapivých skutečností. Na podzim roku 1689 hrad zachvátil požár. Stalo se to v době, kdy ve Francú měla být upálena Debora. Snad se to přihodilo v den popravy, ale s takovou přesností to nejsme schopni potvrdit. V ohni zahynuli poslední zástupci z klanu Donnelaith - starý lord, jeho syn

a vnuk.
Představa, že starý lord byl otcem Debory, je strašná, právě tak strašné je pomyšlení, že to byl odporný zbabělec, jenž se neodvážil zakročit proti upálení ubohé slabomyslné Suzanne a neudělal nic ani pro jejich dceru Deboru, když té hrozil stejný osud.

Avšak pravdu se nikdy nedovíme, zrovna tak jako nebudeme nikdy vědět, zda v požáru, který zničil donnelaithský rod, hrál nějakou roli Lasher.

151

Historie nám říká jen tolilc, že starí, lord uhořx:l v plamenech, jeho vnuk sx udusil v kouři, nékulik žen našlo smrt v podl>rtidí, kam se vrhly z hradeb. Syn zemřel, když se pod ním zřítilo dřcvěné schodiště.
Mary ßeth a lulien nestrávili na zřícenině víc než jedno oxlpoledne, a hrad koupili. Dodnes je rnajetkem Mayfairú a navštívilo jej mnoho členů rodiny.
Na hradě nikdo z h'lavfairú nikdy nebydlel, ani ho neopravoval. Nechali jen odklidit sutiny a celý objekt je udržován v takovém stavu, aby nemohlo dojít k úrazu. Za Stellina života by,l hrad zpřístupněn veřejnosti.
Zůstává záhadou, proč Julien hrad koupil. Neznáme jeho úmysly, víme jen, že měl jisté vědomosti o Suzanne a Deboře, ať už z rodinné historie, nebo od Lashera.
Talamasca zasvětila mnoho času otázce, kdo v té které době znal rodinnou historú a do jaké míry, jelikož nejrúznější skutečnosti nasvědčují tomu, že Mayfairovi devatenáctého století o svém původu mnoho nevěděli. Katherine při několika příležitostech přiznala, že o kořenech rodiny nemá ponětí až na to, že se někdy během sedmnáctého století přistěhovali z Martinique na Saint-Domingue. Další Mayfairovi tvrdí zhruba totéž.
Dokonce Mary Beth v roce 1920 prohlásila před knězem od sv. Alfonse, že celá historie rodu zmizela "v propadlišti dějin". Když mluvila se studenty architektury, nemohla s jistotou říct, kdo a kdy nechal postavit Riverbend. Knihy z té doby uvádějí jako zalcladatelku Riverbend DIarguerite, ačkoli ta se tam už narodila. Když služky a sluhové požádali Mary ßeth, aby jim vysvětli1a, kdo je na starých rodinných portrétech rozvěšených v domě na First Street, přiznala, že to neví. Upřímné litovala, že se nenašel nikdo, kdo by jména portrétovaných napsal na zadní stranu.
Pokud víme, jsou aspoň na několika obrazech na zadní straně jména napsaná.
Domníváme se, že Julien staré záznamy a zprávy o rodu Mayfairů četl, ale kromě něj už asi nikdo. Julien začal tyto záznamy stěhovat z Riverbendu do domu na First Street už v roce 1872.
V každém případě je jisté, že Julien jel do Donnelaithu, kde koupil výše zmíněný pobořený hrad. Také víme, že Mary Beth do konce svých dní tvrdila, že otcem její roztomilé dcerušky Belle je lord Mayfair. Belle byla přesným opakem své věcné a schopné matky.
V roce 1892 najala rodina malíře, aby namaloval obraz zříceniny. Tato olejomalba visí v domě na F irst Street.
Vraťme se však k ději. Domnělí strýc a neteř přijeli domů s malinkou Belle koncem roku 1889 a tehdy devadesátiletá a značně sešlá Marguerite projevila o dítě velký zájem.

152

Katherine a Mary ßeth musely vlastně dávat neustále pozor, aby si Marguerite s dítětem v náručí někam nevyšla a pak na něj nezapomněla a neodložila ho někam na schody nebo na stůl. Julien se té opatrnosti smál a nesčetněkrát před služebnictvem prohlásil, že dítě má zvláštního anděla strážného, který se o ně postará.
V té době se samozřejmě nemluvilo o tom, že lulien je otcem Mary Beth, a už vůbec ne o tom, že má se svou dcerou malou Belle, Ale Talamasca je o tom přesvědčená.
Mary Beth, lulien a Belle spolu šťastně žili na First Street, a přestože Mary Beth chodila ráda tančit, do divadla a na večírky, nezdálo se, že by si hledala "dalšího" manžela.
Nakonec se přece jen znovu provdala za muže jménem Daniel McIntyre a měla s ním další tři děti: Carlottu, Lionela a Stellu.
V roce 1891, noc předtím, než zemřela Marguerite, se Mary Beth ve své

ložnici na First Street probudila s křikem. Trvala na tom, že se okamžitě musí vydat na Riverbend, protože její babička umírá. Proč pro ni nikdo neposlal? Služebné našly Julien a nehybně sedícího v knihovně, kde zjevně plakal. Vypadalo to, že Mary Beth nevnímá, když ho prosila, aby ji odvezl na Riverbend.

Tehdy zaslechla jedna mladá irská služebná, jak stará hospodyně poznamenala, že to vůbec není Julien, a že by se po něm měli jít podívat. To služebnou vyděsilo, zvlášť když hospodyně začala pobíhat po celém domě a volat: "Pane Julien! Pane Julien!", zatímco nehybné štkající individuum stále sedělo za stolem a zíralo před sebe, jako by ji vůbec neslyšelo.

Nakonec se Mary Beth vydala na cestu pěšky, nato Julien vyskočil od stolu, prsty si prohrábl bílé vlasy a dal sloužícím příkaz, aby předjeli s kočárem. Dohonil Mary Beth, než došla na Magazine Street.

Stojí za povšimnutí, že Julienovi bylo tehdy třiašedesát let a říkalo se o něm, že je to velmi hezký člověk okázalého zevnějšku a s chováním divadelního herce. Mary Beth bylo devatenáct. O mimořádně krásné dvouleté Belle v tomto vyprávění nebude zmínka.

Julien s Mary Beth dorazili na Riverbend v okamžiku, kdy pro ně posílali posla. Marguerite byla téměř v kómatu, byl to vlastně už jenom přízrak dvaadevadesátileté stařeny, svírající kostnatými prsty podivnou panenku, které říkala maman. Ošetřujícího lékaře i sestru to uvádělo do rozpaků a později o tom vyprávěli po celém New Orleansu.

Přítomen byl i kněz a jeho podrobný popis celé události se také dostal do našich Záznamů.

Panenka měla údy z lidských kostí, spojené dohromady černým drátem,

a hřívu strašlivých bílých vlasů připevněných k hadrovému oblixeji s hrubě načrtnutými rysy. Působila odporně.

Katherine, tehdy jedenašedesátiletá, seděla se svými dvěma syny u postele. Seděla tak už celé hodiny. ßyl tam i Rémy, který přijel na plantáž měsíc předtím, než jeho matka onemocněla.

Kněz, otec Martin, dal právě Marguerite poslední pomazání a na oltáříku už hořely posvěcené svíčky.

Když Marguerite vydechla naposledy, všiml si kněz s údivem, jak Katherine vstala ze židle, šla ke šperkovnici ležící na toaletním stolku, který vždycky sdílela se svou matkou, vyndala z ní smaragdový náhrdelník a podala ho Mary Beth. Mary Beth ho vděčně přijala, připnula si ho na krk a pak se znovu rozplakala.

Kněz si dále všiml, že v ten okamžik se rozpršelo a začal vát mimořádně silný vítr, který bouchal okenicemi a rval listí ze stromů. Julienovi se to zřejmě velmi líbilo, dokonce se zasmál.

Katherine vypadala unaveně a ustrašeně. A pláč Mary ßeth nebyl k utišení. Claye, tehdy pohledného mladíka, viditelně zajímalo, co se kolem něj děje. leho bratr Vincent se tvářil nezúčastněně.

Julien pak otevřel okna a vpustil dovnitř vítr a déšť, což kněze poněkud vylekalo, navíc to bylo v zimě, takže duchovní úplně prochladl. Nicméně setrval u úmrtního lože, protože to považoval za správné, i když na postel doslova pršelo. Větve stromů narážely do zdí domu. Kněz se obával, že nějaká ulomená větev proletí dovnitř oknem, u něhož stál.

Julien se slzami na tváři (ale jinak naprosto klidný) políbil mrtvou Margu-
erite, zatlačil jí oči a vzal od ní panenku, kterou strčil do kapsy kabátu. Pak
matce složil ruce na prsou a vysvětlil knězi, že se narodila ještě ve "starém
století" a dožila se téměř sta let a že viděla a chápala věci, o nichž nemohla
s nikým mluvit.

"Ve většině rodin," přednášel Julien francouzsky, "když někdo zemře, všechno, co věděl, zemře s ním. U Mayfairových to tak není. Je v nás její krev a všechno, co věděla, přechází na nás, a my jsme o to silnější."

Katherine při tom proslovu smutně přikyvovala. Mary Beth stále plakala.
Clay stál v rohu pokoje se založenýma rukama a všechno pozoroval.

Když se kněz nesměle zeptal, zda by se nemohla zavřít okna, Julien mu odpověděl, že nebesa pláčou pro Marguerite a že by to bylo neuctivé. Pak
Julien shodil posvěcené svíčky z oltáříku, což urazilo kněze a také vyděsilo
Katherine.

I`

No tak, Juliene, neblázni ` zašeptala Katherine. Na to se Vincent neovládl
a h,lasitě se zasmál a Clay se nevědomky ušklíbl. Všichni se v rozpacích podí-

;

vali na zděšeného kněze. Julien obdařil společnost milým úsměvem a pokr-,e čil rameny. Pak pohlédl na matku, zesmutněl, poklekl u postele a zabořil obličej do pokrývek vedle mrtvého těla.

Clay tiše vyšel z pokoje.

Když se kněz chystal k odchodu, zeptal se Katherine na smaragd. Váhavě odpověděla, že je to šperk, který zdědila po matce, ale nikdy ho neměla moc ráda, protože je tak velký a těžký. Ted' ho může nosit Mary Beth.

Kněz vyšel z domu a ani ne po půl kilometru si uvědomil, že neprší a vítr se utišil. Nebe bylo úplně jasné. U plotu oddělujícího plantáž od domu uviděl Claye sedícího na bílé židli s vysokým opěradlem; mladík kouřil a pozoroval vzdálené bouřkové mraky. Kněz Claye pozdravil, ale ten ho zřejmě neslyšel.

Kromě zprávy Petyra van Abela o smrti Debory je tento podrobný popis smrti čarodějnice z rodiny Mayfairů jediný, který se nám dostal do ruky.

O Julienovi koluje mnoho historek, které by zde měly být uvedeny. Stane se tak na dalších stránkách, až budeme sledovat životní osudy Mary Beth.

Ale nemůžeme přejít k Mary Beth, aniž pojednáme aspoň o jednom aspek- '
=
tu 7ulienovy osobnosti, totiž o jeho bisexualitě. Proto se budeme podrobněji zabývat zajímavými epizodami z vyprávění Richarda Llewellyna, jednoho z Julienových milenců.

Jak jsme již naznačili, 7ulienovo jméno se objevilo v souvislosti se "zloči-
nem proti p`rírodě" už v jeho raném mládí. Při této příležitosti zabil jednoho ze svých strýců, ať už nešťastnou náhodou, nebo záměrně. Také jsme se zmí- '
nili o jednom jeho druhovi z Francouzské čtvrti z konce padesátých let mi-
nulého století.

Julien měl takové druhy celý život, ale o většině z nich nám není nic zná-
I
mo. x x :.:::

Avšak o dvou máme zprávy: o míšenci jménem Victor Gregoire a o Angli-
xs
čanovi Richardu Llewellynovi. x

x .

Victor Gregoire pracoval pro Juliena v osmdesátých letech minulého sto- x
a
letí jako soukromý tajemník a jakýsi osobní sluha. Žil v domě na First Streetx.x
.
v části vyhrazené pro služebnictvo. Byl to pozoruhodně hezký člověk jako ostatně všichni Julienovi důvěrní přátelé, ať muži nebo ženy. Proslýchalo se, že má v sobě krev Mayfairů.

Naše vyšetřování potvrdilo, že to byl pravnuk jedné míšenky, která jako služebná přišla s rodinou ze Saint-Domingue, tedy pravděpodobně potomek
,
Petera Fontenay Mayfaira, bratra 7eanne Louise a syna Charlotte a Petyra van Abela.

V každém případě Julien Victora velmi miloval, ale pohádali se spolu někdy kolem roku 1885, v době Suzetteiny smrti. Máme poněkud nepřesvědčivé;

informace o hádce, v níž Victor obvinil Juliena, že nezacházel se Suzette v době její nemoci s patřičným soucitem. Rozzuřený Julien Victora nemilosrdně zbil. Příbuzní si tu historku mezi sebou vyprávěli tak dlouho, až se vynesla mimo okruh rodiny.

Obecné mínění se shodlo na tom, že Victor nejspíš nelhal. Vzhledem k tomu, že byl Julienovým oddaným služebníkem, měl jako takový právo říkat svému pánovi pravdu. Všichni věděli, že Julienovi nebyl nikdo tak blízký jako Victor a že Victor by udělal pro Juliena cokoliv.

Ovšem je také nutno dodat, že existují přesvědčivé důkazy o tom, že Julien Suzette miloval, a to i přes zklamání, které mu způsobila, a dobře se o ni staral. Jeho synové byli o Julienově lásce k jejich matce přesvědčeni. Na Suzetteině pohřbu propadl Julien zoufalství, přesto ještě hodiny potom utěšoval nebožčiny rodiče, a dokonce odsunul stranou všechny obchodní záležitosti, aby mohl zůstat se svou dcerou Jeannette, která se ze smrti své matky "nikdy nevzpamatovala".

Stojí za povšimnutí, že na Jeannetteině pohřbu o několik let později neměl Julien daleko k hysterů. Dokonce se v jednom okamžiku vrhl na rakev a nechtěl, aby nebožku uložili do krypty. Garland, Barclay a Cortland museli při pohřebním obřadu svého otce doslova podpírat.

Potomci Suzetteiných bratrů a sester dnes tvrdí, že "pratetu Suzette", která kdysi žila na First Street, dohnal k šílenství její manžel Julien, perverzní, krutý a záludný člověk, a to způsobem naznačujícím vrozenou duševní poruchu. Ale tato tvrzení jsou velmi neurčitá a neopírají se o fakta z té doby.

Ale vraťme se k Victorovi, který tragicky zahynul v době, kdy Julien s Mary Beth cestovali po Evropě.

Jednou v noci se Victor vracel domů Zahradní čtvrtí a na rohu Philip Street a Prytania Street vstoupil do cesty přijíždějícímu kočáru. Upadl a utrpěl různá zranění a navíc vážné poranění mozku, jemuž o dva dny později podlehl. lulien se o tom dozvěděl při svém návratu do New Yorku. Nechal Victorovi postavit nádherný pomník na hřbitově St. Louis.

Neexistují žádné přímé důkazy o tom, že tento vztah byl homosexuální, kromě prohlášení Richarda Llewellyna, posledního Julienova mužského společníka. lulien Victorovi kupoval neuvěřitelné množství šatů. Koupil mu i krásné jezdecké koně a dával mu přehnané množství peněz. Ti dva spolu trávili celé dny a noci, jezdívali spolu na Riverbend, někdy zajeli i do New Yorku. Victor často raději ziistal spát na pohovce v knihovně, než aby šel do svého pokoje v zadní části domu.

Pokud jde o Richarda Llewellyna, sdělil Aaronu Lightnerovi, že Julien mél kdysi barevného milence jménem Victor. Osobně ho nikxly nepoznal.

156

SVÉDECTVÍ RICHARDA LLElNELLYNA

Richard Llewellyn je jediný člověk z lulienova nejbližšího okolí, který osobně rozmlouval s příslušníkem našeho řádu.

Měl skutečně co říci jak o Julienovi, tak o ostatních členech rodiny, a to činí jeho svědectví mimořádně zajímavým, i když se jeho prohlášení z větší části nedají ověřit. Poskytl nám některé z nejintimnějších pohledů do života rodiny Mayfairů, jakých se nám kdy dostalo.

Proto jsme se rozhodli citovat celou rekonstrukci jeho svědectví.

Richard Llewellyn přišel do New Orleansu v roce 1900. Bylo mu dvacet let

a stal se Julienovým zaměstnancem stejně jako kdysi Victor. lulien, přestože už překročil sedmdesátku, se stále zajímal o obchod, zpracování bavlny, o reality a bankovnictví. Kromě posledního týdne před svou smrtí, zhruba o čtrnáct let později i, dodržoval Julien pravidelné úřední hodiny v knihovně domu na First Street.

Llewellyn pracoval pro Juliena až do jeho smrti. V roce 1958, když jsem začal své vyšetřování Mayfairů přímo na místě, mi otevřeně přiznal, že byl lulienovým milencem.

V roce 1958 jsem Llewellyna poznal jako sedmasedmdesátiletého pána střední postavy, dobře zachovalého, se silně prošedivělými vlnitými černými vlasy a velkýma, trochu vystouplýma modrýma očima. Osvojil si přízvuk, který bych označil za neworleanský a vůbec vypadal jako obyvatel New Orleansu.

Patřil mu antikvariát ve Francouzské čtvrti na Chartres Street, specializovaný na knihy o hudbě, především o opeře. V obchodě vždycky zněly staré nahrávky Carusa a Llewellyn, který sedával u psacího stolu vzadu v obchodě, měl vždy na sobě oblek a kravatu.

Díky dědictví po Julienovi si mohl koupit dům, ve němž si zařídil antikvariát, kde také v prvním patře bydlel. Pracoval v obchodě téměř do své smrti v roce 1959.

V létě roku 1958 jsem ho navštívil několikrát, ale pouze při jedné příležitosti se nechal přemluvit k vyprávění. Musím přiznat, že víno, na které jsem ho pozval, s tím do značné míry souviselo. Samozřejmě jsem tuto metodu- oběd, víno a pak ještě víno - bezostyšně aplikoval na mnoho svědků v případu rodiny Mayfairů. Zdá se, že v New Orleansu, a zejména v létě, tato metoda funguje mimořádně dobře. Myslím, že jsem s Llewellynem jednal trochu unáhleně a příliš jsem na něj naléhal, ale jeho informace se ukázaly jako neocenitelné.

K úplně "náhodnému" setkání s Llewellynem došlo, když jsem se jednoho

I. .x

červencového odpoledne zatoulxxl xlo jeho obchoxlu. Uali jsme se spolu do řeči o slavných operních tenorech. především o Farinellim. Nebylo tak těžké přesvědčit Llewellyna, aby po dobu karibské síesty zamkl v půl třetí obchod a šel se mnou na pozdní oběd ke Galatoirovi.

Ze začátku jsem téma Mayfairových úmyslně nezmiňoval a později jen nenápadně, v souvislosti s domem na First Street. Otevřeně jsem přiznal, že mě to místo i lidé, kteří tam žijí, zajímají. V té době se Lfewellyn, už v příjemné "náladé", ponořil do vzpomínek na své pn,ní dny v New Orleansu.

Nejprve o Julienovi vůbec nemluvil, ale pak o něm začal, jako kdybych ho znal. Dodával jsem mu některá dobře známá data i údaje, a to rozhovor úspěšně popohánělo. Nakonec jsme odešli od Galatoira a sedli si do malé tiché ícavárny na Bourbon Street, kde jsme pokračovali v rozhovoru až do púl deváté.

V určitém okamžiku si Llewellyn uvědomil, že vůči němu nechovám žádné předsudky kvůli jeho sexuální orientaci, že mě vlastně nic, co mi říká, nepohoršuje. To přispělo k určité uvolněnosti, s níž mi vyprávěl svůj příběh.

Odehrálo se to dlouho předtím, než jsme začali používat magnetofony, takže jsem musel jeho vyprávění rekonstruovat po svém návratu do hotelu, a přitom jsem se snažil zachovat Llewellynovy charakteristické výrazy. Ale přesto je to jenom rekonstrukce. Vynechal jsem všechny své naléhavé otázky. Doufám, že podstata vyprávění zůstala zachována.

Jednoduše řečeno, Llewellyn se do Juliena Mayfaira hluboce zamiloval a jedním z největších překvapení pro něj bylo, když zjistil, že lulien je o deset až patnáct let starší, než si myslel. Llewellyn na to přišel až při Julienově
prvním srdečním záchvatu začátkem roku 1914. Až do toho okamžiku byl Julien Llewellynovi romantickým a temperamentním milencem. Llewellyn u luliena zůstal až do jeho smrti o čtyři měsíce později. Julien tehdy částečně ochrnul, ovšem přesto stále ještě dokázal denně strávit hodinu nebo dvě

ve své kanceláři.
Llewellyn mi barvitě popsal, jak Julien vypadal na začátku dvacátého století. Vylíčil ho jako štíhlého muže, který už ztratil něco ze své výšky, ale stále si uchoval čilost a energú i osobitý humor a fantazú. Otevřeně přiznal, že ho Julien zasvětil do erotických tajemství života. Nejenže z něj udělal pozorného milence, dokonce ho vzal s sebou do Storyville - vykřičené čtvrti New Orleansu s červenými lucernami - a uvedl ho do některých z tamějších lepších domů.
Ale přejděme přímo k Llewellynovu vyprávění:
"Nemáte ponětí, co všechno mě naučil," řekl Lle4vellyn v souvislosti s jejich milostným vztahem, "a ten jeho smysl pro humor! Jako kdyby celý svět

pro něj byl ienom žerr, nikdy ani zxlání hořkosti. Řeknu vám něco velmi dixvěrného. Miloval se se mnou, iako kdybych byl žena. Ale když nevíte, co tím myslím, pak nemá cenu nic vysvětlovat. A ten jeho hlas, jeho francouzský přízvuk. A co teprve když mi začal šeptat do ouška...
Vyprávěl mi směšné historky o tom, co prováděl se svými ostatními milenci, jak každého napálili. Jak se dokonce jeden z jeho chlapců, jmenoval se Aleister, převlékal za ženskou a chodil s lulienem do opery a nikdo neměl nejmenší podezření, lulien se mě snažil přemluvit, abych to také zkusil, ale řekl jsem mu, že mně by to nikdy neprošlo. Nikdy! Rozuměl mi. Měl velmi laskavou povahu. Bylo téměř nemožné ho vyprovokovat k hádce. Řekl, že je sice velmi popudlivý a snadno se rozčilí, jenže natolik ho to vyčerpává, že s tím skoncoval,
ledinkrát jsem mu byl nevěrný, a když jsem se po dvou dnech vrátil, oče·kával jsem strašnou hádku. Choval se ke mně - jak bych to řekl? - s pobavenou srdečností. Ukázalo se, že ví, co jsem dělal a s kým. Neobyčejně mile a s opravdovým zájmem se mě zeptal, proč jsem se choval jako pitomec. Byla to pro mě úplná záhada. Nakonec jsem se rozbrečel a přiznal, že jsem chtěl dát najevo svou nezávislost. Vždyť on je taková silná osobnost. Byl jsem ochoten udělat cokoli, abych se dostal zpátky do lulienovy přízně. Nevím, co bych si počal, kdyby mě byl tenkrát vyhodil!
Přijal to s úsměvem, poklepal mi na rameno a poznamenal, abych si s tím už nelámal hlavu. Povím vám, že mě to nadobro vyléčilo z chuti někde se toulat! V'ůbec to nebyla legrace, když jsem se cítil tak mizerně. A on byl tak klidný a všechno chápal. Něco mě to naučilo, to musím přiznat!
A pak začal s tím, že umí číst myšlenky a že vidí, co se děje někde jinde. Hodně o tom mluvil. Nepoznal jsem, jestli to myslí vážně, nebo jestli je to zase jeden z jeho žertů.
Měl ty nekrásnější oči na světě. Vůbec to byl velmi hezký starý pán. Na tom, jak se oblékal, bylo něco oslňujícího. Asi by se dalo říct něco švihácého. Když se vyšňořil do bílého lněného obleku se žlutou hedvábnou vestou a bílým panama kloboukem, vypadal skvěle.
Myslím, že ho dodnes napodobuju. Není to smutné? Chodím po světě a snažím se vypadat jako lulien Mayfair.
Ale to mi něco připomíná. To vám musím říct. Jednou udělal něco strašné zvláštního, aby mě vyděsil! A dodnes nechápu, co se vlastně stalo. Víte, večer předtím jsme mluvili o tom, jak Julien zamlada hezky vypadal. Bylo to vidět na všech fotografúch a prohlížet si je připomínalo výpravu do dějin fotografie. Nejdřív to byly daguerotypie, později fotografie sépiové barvy na tvrdém papíře a nakonec běžné černobílé. V každém případě mi jich ukázal spoustu

a já jsem si povzdechl: ‚Škoda že jsem tě v té době neznal, musel jsi být opravdu krasavec.` Vtom jsem se zarazil. Styděl jsem se. Bál jsem se, že jsem se ho dotkl. Ale jen se usmíval. Nikdy na to nezapomenu. Seděl kousek oxle mne na kožené pohovce, nohu přes nohu, a pozoroval mě clonou kouře své dýmky. Pak ledabyle prohodil: ‚No, Richarde, když chceš vědět, jak jsem vypadal, možná ti to ukážu. Překvapím tě.`
Ten večer jsem šel do města. Už si nepamatuji proč. Asi jsem musel na chvíli z domu. Víte, někdy na mě ten dům působil tísnivě. Byl pořád plný dětí a starých lidí a hlavně všudypřítomné Mary Beth, a to byla nějaká persona, zdvořile řečeno. Nechápejte to špatně, měl jsem ji rád, Mary Beth měli rádi

všichni. Měl jsem ji rád, aspoň do Julienovy smrti. Hezky se s ní povídalo. Když jí člověk něco říkal, skutečně poslouchala, to jsem si na ní vždycky považoval. lenže když někam vstoupila, bylo jí tam hned plno. Dalo by se říct, že zastínila všechny ostatní. Navíc se tam vyskytoval její. muž, soudce Mclntyre.

Soudce Mclntyre byl ochlasta. Věčně v lihu. A měl hádavé opice. Často jsem pro něj musel dojít do některého irského baru na Magazine Street a přivést ho domů. Víte, Mayfairovi nepatřili k lidem jeho druhu. Ovšem byl to vzdělaný člověk, Ir, který se vyšvihl. Stejně si myslím, že si vedle Mary Beth připadal méněcenný. Neustále ho napomínala, jako že si má dát ubrousek na klín nebo nemá kouřit doutník v jídelně nebo že při jídle kouše do příborů a ten zvuk ji rozčiluje. Pořád ho nechtěně urážela. Přesto si myslím, že ji miloval. Proto byl tak zranitelný. Opravdu ji miloval. Musel byste je znát, abyste to pochopil. Nebyla krásná. S tím to nesouviselo. Ale byla... byla úchvatná! Mohl bych vám vyprávět o ní a různých mladících, avšak nechci se do toho pouštět. Jen se vám snažím vysvětlit, že sedávali u stolu ještě hodiny a hodiny po večeři - Mary Beth, soudce Mclntyre a samozřejmě lulien a také Clay Mayfair, když přijel na First Street. Nikdy jsem neviděl lidi, kteří by toho po večeři tolik namluvili.

Julien dokázal spořádat pů1 láhve brandy. A malá Stella mu usínala na klíně. Ach jo, Stella, milá hezoučká Stella s lokýnkami. A krásná malá Belle. Vždycky přišla s panenkou. A drahoušek Millie. Tehdy jí tak říkali, ale později s tím přestali. Byla mladší než Belle, ale víte, jaksi na ni dávala pozor. Trvalo to dlouho, než vám to s Belle došlo, jestli mi rozumíte. Nejdřív jste si myslel, že je to jen takový andílek. Chodili tam ještě další bratranci a sestřenice.

Vzpomínám si, že se často objevil lulienův syn Carland, když skončil školu. A Cortland. Cortlanda jsem měl opravdu rád. Nějaký čas se mluvilo o tom, že by si mohl vzít Millie, jenže to byla jeho první sestřenice, Rémyho dcera, a tehdy už lidé takové věci nedělali.

Millie se nikdy nevdala. Stále se ale domnívám, že je to hrozná škoda...

Víte, soudce McIntyre nepatřil k tém Irúm, co se pořád točí kolem své manželky, jestli mě chápete. Potřeboval mužskou společnost, kde mohl pít a hádat se s chlapy, jako byl on sám, ne jako Julien. Trávil hodně času ve městě ve svém klubu, ovšem večer si rád zašel do obyčejných hospod na Magazine Street.

Doma se choval hlučně. Byl to však dobrý soudce. Nikdy nepil, dokud nepřišel od soudu domů, ale protože chodil domů brzy, měl dost času, aby se do deseti hodin úplně namazal. Pak vyrazil ven a kolem půlnoci mi lulien řekl: ,Richarde, myslím, že by ses po něm měl jít podívat.`

Julien si s tím moc nelámal hlavu. Soudce Mclntyre mu připadal komický. Smál se všemu, co McIntyre řekl. Soudce dlouho a obšírně mluvil o Irsku a o tamější politické situaci a lulien čekal, dokud neskončil, a pak zamrkal a vesele prohlásil: "le mi to úplně jedno, af se tam třeba pomlátí." Soudce McIntyre vyletěl. Mary Beth s úsměvem potřásla hlavou a kopla Juliena pod stolem. Ale v posledních letech už by1 Mclntyre úplně mimo. Nechápu, jak se mu povedlo žít tak dlouho. Zemřel až v roce 1925, o tři měsíce později než Mary Beth. Tvrdilo se, že to byl zápal plic. Starou belu! Abyste věděl, našli ho v příkopě. Stalo se to na Štědrý večer a tak mrzlo, že zamrzala voda v trubkách. Zápal plic! Slyšel jsem, že když Mary Beth umírala, měla strašlivé bolesti. Dávali jí tolik morfia, že ji to mohlo zabít. Ležela tam téměř bez sebe a on za ní vždycky přišel, zlitý jako kára, vzbudil ji a škemral: ,Mary Beth, potřebuju tě.` Takový opilý ubožák to byl. A ona mu řekla: ,Pojd', Danieli, lehni si sem vedle mě.` A to měla takové bolesti! Řekla mi to Stella, když jsem ji... viděl naposledy. Tedy živou. Šel jsem k nim potom ještě jednou - na Stellin pohřeb. Vystavili ji ve velkém salonu v rakvi, Lonigan úplné zázračně zamaskoval její ránu. Ležela v pokoji plném Mayfairů a byla skutečně krásná. Ale předtím to bylo naposled, co jsem ji viděl živou, jak už jsem řekl...

Co všechno mi napovídala o Carlottě! Jak se Carlotta chovala k Mary Beth během těch posledních měsíců... Vlasy by vám z toho vstávaly na hlavě.

Představte si dceru, která se takhle chová k umírající matce! Ale Mary Beth si toho nevšímala. V bolestech a napůl ve snách, jak říkala Stella, si ani neuvědomovala, kde je. Chvílemi hlasitě mluvila s lulienem, jako by ho před

sebou viděla. Samozřejmě Stella u ní byla ve dne v noci, to je fakt. Mary Beth Stellu milovala!
Vždyf mi jednou Mary Beth sama řekla, že by klidně všechny své děti nacpala do pytle a pustila dolů po Mississippi. Až na Stellu. Na ní jí záleží. To
víte, nemyslela to vážně. Nikdy se ke svým dětem nechovala špatně. Moc dobře si vzpomínám, jak hodiny četla Lionelovi, když byl malý, a taky mu

161

pomáhala s domácími úkoly. Když nechtěl chodit do školy, našla mu ty nejlepší učitele. Žádnému z dětí to ve škole moc nešlo, s výjimkou Carlotty, ta byla jiná. Mám dojem, že Stellu vyhodili ze tří škol. Carlotta jako jediná chodila do školy ráda a taky se jí to vyplatilo.
Ale o čem jsem to vlastně mluvil? Aha, už vím. Že mi někdy připadalo, že v domě není pro mě místo. At' už jsem tehdy měl jakýkoli důvod, vyrazil jsem do města, do Francouzské čtvrti. Stalo se to v době, kdy ještě existoval Storyville a legální prostituce. Julien sám mě vzal do Mahogany Hall, to tenkrát patřilo Lulu Whiteové, a do dalších vyhlášených podniků. Bylo mu celkem jedno, jestli jsem tam potom chodil sám.
Ten večer jsem oznámil, kam jdu. Julienovi to nevadilo, Uvelebil se v posteli ve své ložnici v druhém patře s knížkami, horkou čokoládou a samozřejmě se svým oblíbeným gramofonem, Victrolou. Kromě toho věděl, že se do těch podniků chodím stejně jenom dívat. A tak jsem tam šel a procházel jsem kolem těch malých domků - víte, kdysi se jim říkalo kolíbky - a holky seděly přede dveřmi a lákaly mě, abych šel dovnitř. To jsem samozřejmě vůbec neměl v úmyslu.
A pak jsem ho uviděl. Stál tam opodál v uličce, paže založené, opíral se o dům a jen se na mě díval. Byl neuvěřitelně krásný. , Bon soir, Richard,` oslovil mě a já okamžitě poznal ten hlas i francouzský přízvuk. Patřil lulienovi. Uvědomil jsem si, že ten muž je Julien! lenomže mu nemohlo být víc než dvacet! Řeknu vám, že jsem se v životě tak nevyděsil. Skoro jsem vykřikl. Bylo to horší než potkat strašidlo. A ten člověk zmizel, jen tak, zmizel.
Jako splašený jsem naskočil do první drožky a uháněl jsem přímo domů na First Street. Dveře mi otevřel Julien. Na sobě měl župan, kouřil jednu ze svých odporných dýmek a smál se. ,Vždyf jsem ti slíbil, že ti ukážu, jak jsem vypadal ve dvaceti!` řekl. A smál se na celé kolo.
Vzpomínám si, že jsem šel za ním do salonu. Tehdy to byl příjemný pokoj, vůbec ne takový jako dnes, měl jste to vidět. Nádherný francouzský nábytek, většinou Ludvík XV., Julien ho sám koupil, když byli s Mary Beth v Evropě. lak byl lehký a elegantní, prostě nádhera. To zařízení ve stylu art deco byl až Stellin nápad. Nlyslela si, že to je to pravé, s palmami v kvétináčích všude kolem. Jediný pořádný kus bylo piano Bózendorfer. Když jsem přišel na její pohřeb, vypadalo to tam nemožně. Víte přece, že Stella měla pohřeb vypravený z domu. Žádná obřadní síň. Stellu vystavili v tomtéž pokoji, ve kterém ji Lionel zastřelil. Pořád jsem se díval kolem a snažil se odhadnout, kde přesně se to stalo. Avíte, že to dělali i všichni ostatní? Lionel už byl samozřejmě pod zámkem. Nemohl jsem tomu véřit. Lionel, takový milý pěkný chlapec! On a Stella byli stále spolu. Ale o čem jsem to mluvil?

162

Aha, už vím, o té podivné noci. Před chvílí jsem viděl mlaxlého Juliena ve

městě, krásného Juliena, který mě oslovil francouzsky, a ted'jsem doma ajdu za starým lulienem do salonu a on si sedá na pohovku, natahuje nohy před sebe a říká mi: ,Ach, Richarde, je tolik věcí, o nichž bych ti mohl vyprávět, to-
lik věcí bych ti mohl ukázat. Ale jsem už starý. Co to obnáší? Jednou útěchou vyššího věku je, že už člověk nepotřebuje, aby mu lidé rozuměli. S nevyhnutelným kornatěním tepen se dostavuje určitý druh rezignace.
To víte, zlobil jsem se. ,Juliene,` řekl jsem mu, ,chci vědět, jak jsi to udělal.

Neodpověděl. Jako bych tam nebyl. Upřeně se díval do ohně. V zimě vždycky nechával v salonu hořet oba krby. Jistě víte, že tam jsou dva, jeden je o něco menší,

Po chvíli se vytrhl ze snění a připomněl mi, že sepisuje své paměti. Možná si to budu moct přečíst po jeho smrti. Ale ještě neví.

‚Užíval jsem si života,` pokračoval. ‚Asi by to člověk neměl přehánět tak jako já. Ve světě je tolik utrpení, a já se vždycky skvěle bavil! Je to vlastně ne-
spravedlivé. Měl jsem udělat také něco pro druhé, měl jsem udělat mnohem víc. Mohl jsem být vynalézavější! Ale to všechno je v mé knize. Však si to někdy přečteš.`

Nejednou se zmínil o tom, že píše příběh svého života. Mél zajímavý život. Víte, narodil se dlouho před občanskou válkou a hodně toho viděl. Jezdili jsme na koni do města a projížděli jsme se Audubonským parkem a on vyprávěl o časech, kdy tam všude okolo byla plantáž. Mluvil o tom, jak jezdili z Riverbendu parníkem. Vyprávěl o staré opeře a bálech míšenců. Vyprávěl a vyprávěl. Měl jsem si to zapisovat. Povídal ty staré příběhy také Lionelovi a Stelle. lak ho ti dva poslouchali! Brával je s námi v kočáře do města a ukazoval jim domy ve Francouzské čtvrti. O všech znal nějaký vzrušující příběh.

Říkám vám, tolik jsem si chtěl tu knihu přečíst! Vzpomínám si, že jsem několikrát vešel do knihovny, když)ulien psal. Pokaždé poznamenal, že to je jeho autobiografie. Psal rukou, přestože měl psací stroj, Vůbec mu nevadilo, že se mu tam motaly děti. Lionel si u krbu četl, Stella si na pohovce hrála s panenkou. Ani to snad nevnímal: pořád psal ten svůj životopis.

A eo myslíte? Když zemřel, nic se nenašlo, Žádné paměti. Aspoň mi to Mary Beth tvrdila. Prosil jsem ji, abych se mohl podívat na všechno, co Julien napsal. len tak mimochodem poznamenala, že se nic nenašlo, Zamkla přede mnou knihovnu. Jak jsem ji za to nenáviděl, skutečně nenáviděl! A udělala to jen tak, bez rozmýšlení. Každého jiného by přesvědčila, že mluví pravdu. Tak si byla sama sebou jistá. Jenže já jsem ten rukopis viděl. Ale dala mi něco, co patřilo lulienovi, a já jí za to byl vděčný."

Llewellyn mi ukázal krásný rubínový prsten. Pochválil jsem ho a řekl jsem, že by mě zajímalo, jak vypadalo Storyville ve dnech své slávy. Jaké to bylo, když tam chodil s Julienem? Jeho odpověd byla velmi obšírná.

"Julien Storyville miloval. A můžu vám říct, že holky od Lulu Whiteové ho zbožňovaly. Obskakovaly ho, jako by byl z královského rodu. To se opakovalo všude, kde se objevil. Ale stalo se tam mnoho věcí, ani se mi o nich nechce mluvit. Ne proto, že bych na Juliena žárlil. Byl jsem tehdy prostý kluk ze Severu a takové věci mě šokovaly." Llewellyn se zasmál. "Ale bude vám to jasnější, když vám to řeknu.

Poprvé mě tam Julien vzal v zimě a jeho kočí nás dovezl až přede dveře jednoho z nejlepších domů. Kdosi tam hrál na piano. Nikdy jsem nebyl fanouškem jazzu ani ragtimu jako Julien, a tak už ani nevím, jestli hrál Manuel Perez nebo Jelly Roll Morton. Ale Julien ty pianisty obdivoval. Víte, že se jim tam říkalo profesoři? Seděli jsme v salonu a poslouchali a pili šampaňské, mimochodem dobré šampaňské. A samozřejmě přišly holky se svou lacinou nádherou a naivním předstíráním -jedna byla vévodkyně taková, druhá zase hraběnka maková - a pokoušely se Juliena svádět. Choval se ke všem roztomile. Nakonec se rozhodl pro jednu, takovou starší ženskou, nepříliš hezkou, což mě překvapilo. Řekl, že oba půjdeme nahoru. Vůbec jsem o to nestál, nic by mě nedonutilo, abych s ní šel, ale Julien se usmál a dodal, že se budu jenom dívat, a tak se naučím něco o světě. Typický lulien.

A co myslíte, že se stalo, když jsme přišli do ložnice? Juliena vůbec nezajímala ta ženská, ale její dvě dcery, jedna devítiletá a jedna jedenáctiletá. Dokonce pomáhaly s přípravami: prohlédly Juliena, abych to vyjádřil jemně, chtěly vědět, že nemá, no, víte co... a pak ho umyly. Stál jsem tam, jako když mě praští, a vyjeveně jsem pozoroval ty děti, které zručně prováděly tyto intimní úkony. Představte si, že když se Julien do toho s jejich matkou pustil, holčičky byly s nimi v posteli! Obě hezoučké, jedna tmavovlasá, druhá se světlými lokýnkami. Na sobě měly krátké košilky a tmavé punčochy, umíte si to představit? Byly svůdné, myslím si, že i pro mne. Přes košilky se rýsovaly jejich bradavky. Neměly ještě prsa. Nevím, čím byly tak svůdné. Seděly opřené o vysoké vyřezávané čelo postele - znáte ty sériově vyráběné příšernosti, které sahají nebesy s korunkou téměř až ke stropu. Dokonce ho líbaly jako strážní andílci, když... jak bych to řekl... ležel na jejich matce.

Nemůžu na ty děti zapomenout. Jim to připadalo úplně přirozené! A Julienovi taky.

Málokdo by se v podobné situaci zachoval s takovým šarmem jako Julien. Mohl jste si myslet, že je perský král Dareios a ty tři jeho harém. Nepiisobilo to ani nevkusně, ani rozpačitě. Potom si s nimi vypil trochu šampaňského,

dokonce i holčičky dostaly,. Matka se snažila svými púvaby zapixsobit i na mě, ale odmítl jsen> ji. Julien by tam zústal celou noc. kxly,bych ho nepožádal, abychom odešli. Učil obě děvčátka novou báseň. Ĺŕcĺmě je pokaždé, kdy,ž je navštívil, naučil jednu báseň. Odrecitovaly mu tři nebo čtyři poslední ‚lekce`, jedna z básní byla Shakespearův sonet. Tentokrát je učil něco od Elizabeth Barret ßrowningové.

Nemohl jsem se dočkat, až odtamtud vypadneme. Celou cestu domů jsem

se do něj naváželi. ‚luliene, ať už jsme, jaký jsme, jsme dospělí. Tohle byly přece děti,` rozhořčoval jsem se. Ani to s ním nehnulo. ‚No tak, Richarde, odpovědél mi, ‚neblázni. Témhle dětem se říká cvičené opičky. Narodily se v bordelu a stráví tam celý život. Neudělal jsem nic, co by jim ublížilo. A kdybych nešel s jejich matkou dnes já, šel s ní někdo jiný. Co mě na tom, Richarde, však nejvíc udivuje, je fakt, jak se život dokáže přizpůsobit okolnostem. Samozřejmě je to zoufalá existence. Jak jinak? A přece ty dvě holčičky žijí, dýchají, mají radost. Smějí se a je v nich spousta zvědavosti a néhy. Přizpůsobují se, myslím, že to je to správné slovo. Jsou schopné se přizpůsobit a svým vlastním způsobem sahají po hvězdách. Víš, považuji to skoro za zázrak. Připomínají mi divoce rostoucí květiny, prorážející prasklinami v chodníku, co se tlačí k slunci bez ohledu na to, kolik je pošlape nohou.

Dál jsem se s ním nehádal. Jen si vzpomínám, že stále mluvil a mluvil. Řekl, že v celé zemi žijí ve městech děti, které jsou na tom hůř než ty dvě. Ale to samozřejmě neznamená, že je všechno v pořáxlku.

Vím, že jezdil do Storyville často, aniž mě vzal s sebou. A ještě vám povím něco divného..: ` ('fady zaváhal. Potřeboval pobídnutí.) "Brával s sebou Mary Beth, k Lulu Whiteové i do Arlingtonu. Mary Beth se převlékala za muže.

Proto jim to prošlo.

Nejednou jsem je viděl spolu odcházet. Kdybyste znal Mary Beth, pochopil byste to. Nebyla ošklivá, měla však robustní postavu a výrazné rysy. V některém z obleků svého manžela vypadala velmi dobře. Dlouhé vlasy si stočila pod klobouk, kolem krku uvázala šálu a někdy si dokonce vzala brýle, i když jsem nechápal proč, a vyrazila s Julienem.

Zažil jsem to nejmíň pětkrát. A slyšel jsem, jak si vykládají o tom, jak Mary ßeth na všechny vyzrála. Někdy s nimi šel i soudce Mclntyre, ale myslím si, že Julien a Mary Beth o to vlastné ani nestáli.

Jednou mi Julien vyprávěl, že tímto způsobem se soudce Mclntyre s Mary Beth seznámil. ‚Stalo se to ve Storyville dva roky předtím, než jsem nastoupil u Juliena. Tehdy ještě nebyl soudce, jenom Daniel McIntyre. Setkal se tam s Mary Beth a celou noc s ní a Julienem hrál hazardní hry. Až do rána netušil, že Mary Beth je žena. Když to zjistil, už ji nenechal na pokoji.

Julien mi to všechno vyprávěl. Šli tam jen txik, aby si poslechli kapelu Razzy Dazzy Spasm ßand. Asi jste o nirh slyšel, byla to kdysi známá kapela. A Julien s Mary ßeth, která si na těchto výpravách říkala Jules, se nějak dostali k Willymu Piazzovi a tam narazili na Daniela lxlcIntyra, pak s ním společně putovali z lokálu do lokálu a hledali kulečníkovou hernu, protože Mary ßeth vždycky hrála dobře kulečník.

Bylo už světlo, když se rozhodli jít domů. McIntyre mluvil s Julienem i o obchodních vécech, protože tehdy ještě nebyl soudce, jenom právník, a tak se dohodli, že se na oběd sejdou ve městě a Julien se McIntyrovi pokusí pomoct, aby se dostal do nějaké firmy. V tom okamžiku, kdy McIntyre přátelsky objal ‚kamaráda` na rozloučenou, si Mary Beth sundala klobouk. Černé vlasy se jí uvolnily a on pochopil, že má před sebou ženu. Překvapením na místě málem umřel.

Myslím si, že od toho dne ji miloval. Nastxhoval jsem se na First Street rok

po jejich svatbě. To už měli slečnu Carlottu, miminko v kolíbce, za deset měsíců se narodil Lionel a o rok a půl později Stella, nejhezčí ze všech.
Popravdě řečeno, soudce McIntyre nikdy nepřestal Mary Beth milovat. To byla ta potíž. Předposlední rok, který jsem u nich strávil, byl rok devatenáct set třináct. To už Mclntyre osm let díky Julienovu vlivu dělal soudce a říkám vám, že miloval Mary Beth stejně jako na začátku. A ona ho svým způsobem také milovala. Nemyslete si, že by s ním nedokázala skončit, kdyby chtěla.
Samozřejmě měla ty své mladíky. Lidé si o nich povídali. Víte, chlapce od koní, poslíčky, všichni dobře vypadali. Mohl jste je vidět, iak scházejí po zadních schodech. Působili trochu vystrašené, když procházeli zadními dveřmi. Ale milovala soudce Mclntyra, opravdu ho milovala. A ještě něco vám řeknu. On o tom neměl nejspíš ani zdání. Byl v jednom kuse namol. A Mary Beth si dokázala uchovat rozvahu jako ostatně vžxlycky. Mary Beth byla v jistém smyslu ta nejklidnější osoba, jakou jsem kdy poznal. Nic ji nevyvedlo z míry, aspoň ne na dlouho. Neměla moc trpělivosti s někým, kdo jí oponoval, ale neměla zájem si někoho znepřátelit. Nepatřila k těm, kdo prosazují svou vůli za každou cenu.
Nechápu, jak dokázala vyjít s Carlottou. Když jsem odešel z domu na First Street, Carlottě bylo třináct let. Hotová čarodějnice! Chtěla odejít do školy někam mimo domov a Mary Beth se ji snažila přesvědčit, aby to nedělala, ale ta holka na tom trvala, a tak ú to Mary Beth nakonec dovolila.
Takhle Mary Beth Lidi propouštěla, skutečně to takhle dělala, a svým způsobem takhle propustila i Carlottu. Souviselo to s její chladností, jenže někdy to bylo k zbláznění. Když Julien zemřel, odstranila i mě z knihovny a z ložnice v drrihém patře - to jí nemůžu zapomenout. Nikdy se ani v nei-

menším nerozčilila. ‚Ted' jrli, Richarde, dolů, dej si kávu, a pak si sbal věci,'
pronesla, jako by hovořila s malým dítětem. A jak rychle mi koupila dům! Julien nebyl ještě v zemi, když ten dům koupila a přestěhovala mě tam. Samozřejmě za Julienovy peníze.
Ne, nikdy se nerozčilila. lenom tenkrát, když jsem jí oznámil, že Julien umřel. To byla nepříčetná. Popravdě řečeno, chytil ji amok. Musím však přiznat, že jen na chvilenku. Když pochopila, že je to pravda. vzpamatovala se a začala klidně urovnávat přikrývky na jeho posteli. A neviděl jsem ji prolít další slzu.
Ale ještě vám povím o Julienově pohřbu. Mary Beth udělala něco nepochopitelného. Stalo se to v tom předním pokoji, Rakev byla otevřená-Julien vypadal i v rakvi hezky - a sešli se tam všichni Mayfairovi z Louisiany. Vždyť auta a kočárv stály v řadě několik bloků po First Street a Chestnut Street, Navíc pršelo, A jak! Bál jsem se, že nikdy nepřestane. Déšť byl tak hustý, že tvořil kolem domu clonu. Ovšem ted' to podstatné. Příbuzní drželi u mrtvého Juliena stráž, ovšem ne tak, jak se to dělá v Irsku, protože na to byli příliš
nóbl, Měli tam víno a něco k jídlu a soudce byl přirozeně zase namol. Všude bylo plno lidí a rozruchu. Lidé postávali v hale a v jídelně, v knihovně i na schodech, prostě všude, a z ničeho nic si Mary Beth přisunula lenošku přímo k rakvi a pevně stiskla Julienovu bezvládnou ruku. Začala dřímat, hlavu na stranu, a pořád ho držela za ruku. Příbuzní přicházeli a odcházeli, někteří na chvíli poklekli na klekátko u rakve.
Bylo to velmi něžné gesto. Přestože jsem na ni vždycky žárlil, za tohle jsem ji miloval. Dodnes mě mrzí, že jsem to neudělal já. Julien opravdu i v rakvi vypadal moc hezky. A měl jste vidět těch deštníků xruhý den na hřbitově Lafayette! Řeknu vám, že když dávali rakev do hrobky, něco ve mně zemřelo. V tom okamžiku ke mně přistoupila Mary Beth, objala mě kolem ramen a zašeptala tak, abych to slyšel: ‚Au revoir, mon cher Julien!' 'Řekla to za mě. Udělala to pro mě, byl to ten nejvřelejší projev, co jsem od ní kdy zažil. "
A až do nejdelší smrti popírala, že Julien néjaký vlastní životopis napsal.
Povzbuxil jsem ho k dalšímu vyprávění otázkou, jestli Carlotta na pohřbu plakala.
"Vůbec ne. Nevzpomínám si, že bych ji tam viděl. Bylo to strašné dítě. Bez smyslu pro humor. A každému odporovala. Mary Beth se s tím snadno vypořádala. Ale Juliena to tak rozčilovalo! Mary Beth ho musela uklidňovat. Julien mi jednou řekl, že Carlotta promarní svixj život, stejně jako to udělala

je-
ho sestra Katherine.

,
Některé lidi život nebaví,' pokračoval. ,Nezdá se vám to divné? Nemohou

žixxot vystát. Zacházejí s ním jako s nějakou strašnou nemocí.' Zasmál se. Přemýšlel jsem o tom už mockrát. 7uliena bavilo žít. Opravdu moc. ßyl první z roxliny, kdo si koupil auto. 7.načka Stutz ßearcat, něco nevídaného! Jeli jsme se v tom projet po celém Nevv Orleansu. Strašně se mu to líbilo!

Seděl vedle mě na předním sedadle-samozřejmě jsem musel řídit já-, zabalený do plédu, s motoristickými brýlemi na nose a jenom se smál. Vychutnáva(si to, zatímco já musel pořád vyskakovat, abych tu káru nahodil. To byla legrace. Stella to auto také milovala. Co bych za to auto dneska dal! Víte, Mary Beth mi ho chtěla dát, A já odmítl. Nejspíš jsem se bál zodpovědnosti. b1ěl jsem si ho vzít.

Mary Beth to auto potom dala jednomu ze svých mladíků, irskému chlapíkovi, kterého si najala jako kočího, Pokud si vzpomínám, o koních nevěděl vůbec nic. Ani nemusel. Nejspíš šel pak zase dělat policajta. Stejně mu to auto dala. Vím to, protože jsem ho v něm jednou viděl, a dali jsme řeč. Samozřejmě přede mnou nepadlo ani slovo proti ní. Na to ten kluk byl dost chytrý. Představte si, že vám dá vaše zaměstnavatelka takové auto! Víte, někdy bylo příbuzenstvo z toho, co Mary Beth udělala, úplně vedle. Avšak neodvažovali se o tom mluvit. Všechno to prováděla prazvláštním způsobem. Tvářila se, jako kdyby ty nejpodivnější věci byly naprosto přirozené.

Jenže i přes veškerý chlad se dalo říct, že má áivot stejně ráda jako lulien. To se jí musí nechat. A Julien se radoval ze živola. Nikdy vlastně nezestárnul.

Ju(ien mi vyprávěl, jak to ještě před občanskou válkou bylo s jeho sestrou Katherine. Prováděl s ní stejné kouskv jako pozdéji s Mary Beth. Jenomže tehdy ještě neexistoval Storyville. Chodili do Gallatin Street u řeky, do nejhorších putyk ve městě. Katherine se převlékala za mladého námořníka a obvazem si zakrývala vlasy.

,Byla k pomilování,` komentoval to lulien, ,měl jsi ji vidět. Pak ji zničil ten
Darcy Monahan, Prodala mu svou duši. Radím ti, Richarde, kdybys náhodou někdy chtěl prodat duši, rozhodně ji neprodávej žádnému člověku. Už pouhou tu myšlenku považuju za špatný obchod.`

Julien říkal mnoho podivných věcí. V době, když jsem k nim přišel, Kathe·rine už byla vyhaslá, bláznivá stará ženská. Prostě bláznivá, takový ten druh umíněného gramofonového blázna, co všechno pořád opakuje a ostatním leze na nervy.

Sedávala vzadu na zahradě na lavičce a povídala si se svým mrtvým manželem. Juliena to pobui·ovalo. Stejné jako její nábožnost. Myslím si, že měla určitý vliv na Carlottu, přestože ta tenkrát byla ještě malinká holčička. Ale to nemohu tvrdit. Carlotta chodívala s Katherine na mše do katedrály.

Vzpomínám si, že se jednou Carlotta s lulienem strašně pohádala. Nevím

proč. Julien byl přece takový sympatický člověk, každého si snadno získal. Jenomže to dítě ho nemohlo vystát. Nesnášela jeho přítomnost. Začali na sebe křičet za zavřenými dveřmi knihovny. Mluvili francouzsky, takže jsem nerozuměl ani slovo. Nakonec Julien vyšel a zamířil do svého pokoje ve druhém patře. Plakal. Na poraněné tváři si držel kapesník. Myslím, že ho ta malá dračice skutečně napadla. Tehdy jedinkrát jsem viděl v jeho očích slzy.

Ta hrozná Carlotta byla taková chladná potvora! Jenom tam stála a pozorovala ho, jak odchází nahoru, a pak řekla, že si sedne na schody před vchodem a počká, až přijde domů její tatínek.

Mary ßeth byla u toho a poznamenala: ,To budeš čekat hodně dlouho. Tvůj

otec se už ted' opíjí v klubu a do kočáru ho nenaloží před desátou hodinou. Takže by sis měla vzít kabát, když půjdeš ven.'

Neřekla to zle, jen naprosto věcně, Tak jako vždycky všechno, Měl jste vi-

dět ten pohled, který ta holka na svou matku vrhla, Myslím, že dávala matce za vinu otcovo pití, ale v tom případě byla blázen. Z člověka, jako byl Daniel Mclntyre, by se stal opilec, ať by se oženil s panenkou Marú nebo děvkou babylonskou. Na tom ani za mák nezáleželo. Sám mi vyprávěl, jak se jeho otec upil k smrti, i otec jeho otce. A oba ve věku čtyřiceti osmi let. Bál se, že také
takhle brzy zemře. Ani nevím, jestli tu osmačtyřicítku přežil. Víte, jeho rodina měla peníze, spoustu peněz, Podle mě dokázala Mary Beth udržet soudce Mclntyra v chodu déle, než by to dokázal kdokoliv jiný.

Carlotta to nikdy nepochopila! Ani na okamžik. Myslím, že Lionel to chápal. A Stella taky. Milovali oba své rodiče, aspoň mi to tak připadalo. Možná ie soudce uváděl syna čas od času do rozpaků, Lionel byl však hodný a oddaný chlapec. A Stella - ta své rodiče zbožňovala.
Ach ten můj Julien! Vzpomínám si, že rok předtím, než zemřel, udělal néco neuvěřitelného. Vzal s sebou Lionela a Stellu do Francouzské čtvrti, aby na vlastní oči viděli, jak bych to řekl, nepatřičnou podívanou, a to jim nebylo víc než jedenáct a deset let, prostě malé děti! A víte co? Myslím si, že se to
nestalo poprvé. Jen se mu to tenkrát nepovedlo přede mnou zatajit. Stellu převlékl za plavčíka, vypadala roztomile. A celý večer to tam projížděli a on jim ukazoval známé kluby, dovnitř je samozřejmě nevzal. Předpokládám, že ani lulien by něco takového nedokázal. Vsadím se ale, že něco pili.
Když se vrátili, ještě jsem nespal. Lionel nic neříkal, vždycky byl takový uzavřený. Stella však byla celá vzrušená vším, co viděla v těch uličkách, víte,
ty holky na chodnících. Seděli jsme spolu na schndech Stella a já, a šeptali si
ještě dlouho po tom, co Lionel pumohl lulienovi do ložnice a uložil ho do postele.
Vešli jsme se Stellou dovnitř a v kuchyni jsme si otevřeli láhev šampaň·

ského. ftekla, že je dost stará, aby se mohla trochu napít. Samozřejmě neposlouchala moje námitky, protože já jsem jí neměl co zakazovat. A když slunce vycházelo, tančili jsme Stella, Lionel a já na terase za domem. Stella se pokoušela o nějaký ragtimový tanec, který ten večer okoukala. Povídala mi, že je Julien vezme clo Evropy a ukáže jim celý svět. K tomu ovšem nikdy nexlošlo. Myslím, že stejně jako já ani nevěděli, kolik je lulienovi opravdu let. Neumíte si představit, jak jsem byl ohromený, když jsem na jeho náhrobku uviděl letopočet 1828. Ale pak mi spousta věcí v souvislosti s lulienem dávala smysl. Není divu, že měl tak podivný pohled na svět. Vždyf kolem něj prošlo I
celé století.
Stella měla žít taky tak dlouho. Vzpomínám si, že mi řekla něco, na co nikdy nezapomenu. Bylo to dávno po Julienově smrti. Obědvali jsme spolu ve městě v restauraci U dvou sester. Tehdy už měla Anthu, ale samozřejmě se neobtěžovala s vdavkami a ani neoznámila jméno otce dítěte, To je historie! Obrátila tehdy celou společnost naruby. Ale o čem jsem to mluvil? Obědvali jsme spolu a ona mi prostě oznámila, že se dožije takového věku jako Julien. Julien jí to prý vyčetl z dlaně. Dlouhá čára života.
A jen si pomyslete, Lionel ji zastřelil, když jí ještě nebylo třicet. Pane Bože! Vy přece víte, že to všechno narafičila Carlotta?"
V té chvíli Llewellyn už téměř blábolil. Snažil jsem se ho přimět, aby povídal o Carlottě a o střílení. Marně. Už jsem z něj nic nedostal. Začínal z toho tématu mít strach. Urátil se k Julienově "autobiografú" a k tomu, jak velmi by si ji přál získat. A co by za to dal, kdyby se jednoho dne dostal do toho domu a zmocnil se stránek rukopisu, jestli jsou stále ještě v pokoji ve druhém patře. Jenže dokud tam žije Carlotta, nemá šanci.
"Víte, nahoře v některých místnostech v přední části domu, přímo pod střechou, byla skladiště. Ze sklonu střechy to není zvenčí vidět, ale jsou tam.
Julien tam měl uložené kufry. Vsadím se, že do nich Carlotta schovala Julie-

nův áivotopis, Neodvážila by se ho spálit. Mary Beth rozhodně taky ne. Jenom nechtěla, aby se mi dostal do rukou. Kdoví, co s tím ta mrcha Carlotta udělala."
Nechtěl jsem propást příležitost a snažil jsem se z něj vytáhnout, jestli v tom domě pozoroval někdy něco mimořádného, něco naxipřirozeného. (Samozřejmě kromě Julienovy schopnosti zjevovat se). To je ovšem jedna z těch sugestivních otázek, jimž se raději vyhýbám. Ale strávil jsem s Richardem několik hodin a on sám o ničem takovém nemluvil, s výjimkou svého podivného zážitku s lulienem. Snažil jsem se zjistit něco víc.
leho reakce, když jsem se ho zeptal na strašidlo, byla velmi silná. "1á vím, co myslíte," řekl. "To bylo hrozné, prostě hrozné. Nedokážu o tom nikomu

vyprávět. Navíc to stejně musela být moje fantazie." To už skoro usínal.
Doprovodil jsem ho do jeho bytu nad antikvariátem v Chartres Street. Zmínil se o mi tom, že mu Julien odkázal peníze na koupi domu a otevření obchodu. Julien věděl, že Llewellyn miluje poezú a hudbu a nenávidí úřednič inu. Proto se rozhodl dát mu volnost, a také to udělal. Ovšem jediná kniha, po níž Llewellyn toužil, byl příběh lulienova života.
Už nikdy se mi nepodařilo přimět ho k tak dlouhému a obsažnému rozhovoru.
Když jsem se s ním o několik dní později pokoušel znovu promluvit, byl opatrný, i když zdvořilý. Omluvil se, že se tak opil a tolik toho namluvil, i když, jak přiznal, se mu to líbilo. Ale už jsem ho nikdy nepřesvědčil, aby se mnou poobědval nebo podrobněji hovořil o Julienu Mayfairovi.
leště několikrát jsem se u něj zastavil. Položil jsem mu mnoho otázek o rodině a jejích jednotlivých členech. lenže už jsem znovu nezískal jeho důvěru, Jednou jsem se ho přímo zeptal, jestli v domě na First Street straší, jak se říká.
Na obličeji se mu objevil stejný výraz, jako když jsem s ním mluvil poprvé. Oči se mu rozšířily, stočil pohled stranou a pokrčil rameny. "Nevím," odpověděl rozpačité. "Mohlo to být něco, co se dá označit za přízrak. Nerad na to vzpomínám. Vždycky jsem si myslel, že je to moje... vina, víte, že to byla jen moje představivost."
Uvědomil jsem si, že na něj možná příliš naléhám, a vtom mi řekl, že Mayfairovi jsou tvrdá a zvláštní rodina. "Netoužím se s těmi lidmi dostat do nepříjemností. Carlotta Mayfairová je mstivá mrcha." Llewellyn velmi nešťastně.
Zeptal jsem se, jestli mu dělala nějaké potíže. Na to neurčitě opáčil, že ona dělá potíže každému. Zdál se rozrušený, neklidný. Pak řekl nesmírně podivnou věc, kterou jsem si zapsal okamžitě, jakmile jsem se vrátil do svého hotelového pokoje. Řekl, že nevěřil v posmrtný život, ale když vzpomíná na Juliena, je přesvědčen, že Julien stále někde existuje.
"Jistě si budete myslet, že jsem vyšinutý. Je to asi zvláštní takhle mluvit " ,
pokračoval, "ale mohl bych na to přísahat. Mohl bych odpřísáhnout, že potom, co jsem se s vámi poprvé setkal, jsem měl o Julienovi sen a v něm mi 1ulien řekl spoustu věcí. Po probuzení jsem si ten sen nepamatoval jasně, nicméně jsem měl pocit, že Julien nechce, abych s vámi znovu mluvil, Nerad se o tom zmiňuji, jenomže.,. Víte, myslím si, že vám to musím říct."
Ujistil jsem ho, že mu věřím. Dále mi prozradil, že Julien ve snu vypadal jinak, než si ho pamatoval. Něco se zcelajistě změnilo. "Zdál se mi moudřejší, laskavější, takový, jaký doufáte, že bude někdo, kdo se ocitne na druhé

straně. A nevypadal staře. Ale ani ne úplné mladě. Nikxly na ten sen nezapomenu. Bylo to jako skutečnost. h1oh1 bych přísahat, že stál v nohách mé postele. Na jednu věc si vzpomínám přesně. Řekl, že některé uěci jsou přecfurčené, aušak daji se odorátiř."
"Jaké věci?" zeptal jsem se.
Zavrtěl hlavou. Už mi nic neprozradil, ať jsem na něj naléhal sebevíc. Přiznal, že si nevzpomíná na xádný lulienův zákaz, týkající se našeho rozhovoru. Ale vědomí Julienovy přítomnosti mu navodilo pocit, že se nezachoval dost loajálně, Nepřiměl jsem ho ani k tomu, aby mi tu událost znovu vylíčil, když jsem se ho na ni příště zeptal.

Naposledy jsem viděl Richarda Llewellyna koncem srpna 1959. Už se na něm projevovala nemoc. Silně se mu třásla ústa a levá ruka. Nevyslovoval zcela zřetelně. Rozuměl jsem mu už jen s obtížemi. Otevřeně jsem mu řekl, ie to, co mi pověděl o Julienovi, pro mě hodně znamená a že se i nadále zajímám o historú rodiny Mayfairů.

Ze začátku jsem měl pocit, že se na mě nepamatuje, nebo si nevzpomíná na naše setkání, tak neurčitě reagoval. Pak mě poznal. To ho rozrušilo. Pojd'te se mnou dozadu," vyzval mě, Snažil se vstát ze židle ajá mu podal ruku. Nejistě vykročil. Prošli jsme dveřmi za zaprášeným závěsem do malého skladu a tam se zastavil, jako by se na něco upřeně díval. Ale já jsem nic neviděl.

Podivně se zasmál a udělal odmítavé gesto rukou. Pak vyndal krabici a třesoucími se prsty zvedl víko. Objevil se balíček fotografú. Na všech byl Julien. Podal mi je. Zdálo se, že chce něco říct, ale nenachází slova.

"

Neumím vyjádřit, co to pro mě znamená," přerušil jsem ticho.

"lá vím," odpověděl. "Proto chci, abyste si je vzal. lste jediný člověk, který kdy Juliena pochopil."

V tom okamžiku jsem pocítil smutek, strašlivý smutek. Pochopil jsem? Asi ano. Llewellyn způsobil, že přede mnou postava Juliena Mayfaira ožila, a já jsem zjistil, že mě přitahuje.

"Kdybych nepotkal Juliena," řekl, "můj život by asi vypadal úplně jinak. lulienovi se nikdo nevyrovnal. A pak jsem se zahrabal ve svém obchodě. Vlastně jsem ničeho nedosáhl."

I Pak to ze sebe setřásl a usmál se.

Položil jsem mu několik otázek, jenže všechny odbyl pokrčením ramen. Nakonec jedna upoutala jeho pozornost.

"Trpěl Julien, když umíral?" zeptal jsem se.

Na chvíli se uzavřel do sebe, pak zavrtěl hlavou. "Ne, v podstatě ne. Vadilo mu, že je ochrnutý. Komu by to nevadilo? Ale miloval knihy. Stále jsem mu

četl. Zemřel brzy ráno. Vím to, protože jsem u něj byl až do dvou do rána, pak jsem sfoukl lampu a šel dolů.

Asi kolem šesté mě vzbudila bouře. Tak silně pršelo, že zatékalo pod parapety, A větve javoru, které na sebe před oknem narážely, dělaly pořádný rámus. Okamžitě jsem běžel za lulienem. leho postel stála přímo pod oknem.

Představte si, že se mu nějak podařilo posadit a otevřít okno. A tak tam ležel opřený o parapet, mrtvý, oči zavřené. Vypadal klidně, jako by se jen chtěl nadýchat čerstvého vzduchu. A když se nadechl, vzdal se, prostě upadl do smrti jako do spánku, s hlavou kjedné straně. Mohla to být pokojná scéna, až na tu bouři a déšf, který se na něj valil, dokonce do pokoje napadalo listí.

Pozdě i oznámili, že prodělal silný záchvat mrtvice. Nikdo si nedovedl vysvětlit, jak se mu podařilo otevřít okno. Nikomu jsem nic neřekl, ale .,:

"Ano?" snažil jsem se ho pobídnout.

MaLounko zavrtěl hlavou a pokračoval tak tiše, že jsem mu téměř nerozuměl. "Mary Beth téměř zešílela, když jsem ji zavolal. Stáhla ho z parapetu zpátky na polštář. Dokonce ho poplácala po tváři. ‚Vzbud' se, Juliene, ` volala. )uliene, ještě mě neopouštěj!` Dalo mi strašnou práci to okno zavřít. Pak ví-
,
tr vyrazil jednu tabulku. Bylo to hrozné.

A ta strašná Carlotta přišla taky nahoru. Víte, všichni ho přicházeli políbit a složit mu poklonu. Drahoušek Millie, Rémyho dcera, nám pomáhala s přikrývkami. Ale Carlotta se k němu ani nepřiblížila, ani nám nepomohla, Stála na odpočívadle, ruce sepnuté jako jeptiška, a jen zírala na dveře.

A Belle, miloučká Belle, ten andílek. Přišla se svou panenkou a rozplakala se. Pak si Stella vlezla k němu do postele a ležela vedle něj, ruku mu položila na hrud'.

Belle naříkala: ‚Probud' se, strýčku)uliene.' Zřejmě to slyšela od své mat-

ky. Ach Julien, můj milovaný Julien! S hlavou na polštáři a zavřenýma očima nakonec poskytoval obraz míru a klidu."
Llewellyn se usmál a potřásl hlavou. Pak se začal tiše smát, jako kdyby si vzpomněl na něco, co v něm vyvolalo něhu. Cosi zamumlal, ale nezachytil jsem to. Pak si s obtížemi odkašlal. "Ta Stella, řekl. "Všichni Stellu milovali.
Až na Carlottu. Carlotta nikdy..." leho hlas se úplně ztratil.
leště jsem na něj naléhal, znovu jsem mu kladl sugestivní otázky, kterým jsem se zpravidla vyhýbal. Nafukl jsem problém strašidla.
"Myslím si, že kdyby to byla pravda, musel byste o něm vědět," poznamenal jsem.
Nevěděl jsem, jestli mi rozumí. Odšoural se zpátky ke svému stolu a posadil se. Ve chvíli, kdy jsem nabyl přesvědčení, že na mě úplně zapomnél, řekl, že v domě něco bylo, jenže neví, jak by to popsal.

"SSylo tam néco," pokračoval a na jeho tváři se znovu obievil výraz odporu. "Můžu přísahat, že o tom všichni věděli. Někdy to byl jenom takový pocit... pocit, že nás někdo pořád pozoruje."
"A netkvělo to ještě v něčem jiném?" naléhal jsem, protože jsem byl mladý a netrpělivý a plný zvědavosti, navíc jsem ještě netušil, co znamená stáří.
"Řekl jsem o tom Julienovi," prozradil mi. "Řekl jsem mu, že je něco v pokoji s námi, že tam nejsme sami a že nás to... pozoruje. Jen se tomu zasmál, tak jako se smál všemu. Poradil mi, abych si toho nevšímal. Ale já vím jistě, že to tam bylo! Přišlo to, víte, když jsme s Julienem... byli spolu."
"Viděl jste to?"
"Až nakonec," přiznal. Ještě něco dodal, tomu jsem však nerozuměl, Znovu jsem naléhal. Zavrtěl pouze hlavou a to gesto podtrhl tím, že pevně sevřel rty. Pak ztišil hlas a už jen šeptal: "Nejspíš jsem si to vymyslel. Nicméně vím, že ty poslední dny, když bylo Julienovi tak špatně, to tam bylo, určitě to tam bylo. Přímo v lulienově pokoji, dokonce v jeho posteli."
Uzhlédl ke mně, aby odhadl moji reakci. Koutky úst stáhl dolů a mračil se. Jeho oči zpod hustého obočí žhnuly.
"Něco tak strašného," šeptal a potřásal hlavou. Zachvěl se.
"Viděl jste to?"
Odvrátil pohled. Položil jsem mu ještě několik otázek, ale zřejmě mi už nevěnoval pozornost. Když znovu odpověděl, zachytil jsem něco o tom, že ostatní pouze předstírali, že nic nevědí.
Pak se na mne znovu podíval a opakoval: "lenom to předstírali, Ale všichni to věděli. Nechtěli, abych je prokoukl. Pověděl jsem to Julienovi. ‚V tomhle domě je ještě někdo jiný, ty ho znáš, víš, co má rád, co chce, jenže mi o tom neřekneš. A on mě chlácholil: ‚No tak, Richarde, ` a použil všechno své -jak bych to řekl - přesvědčovací umění, abych na to zapomněl. A pak ten poslední týden, ten strašný týden! Bylo to tam, vjeho posteli. Vím to. Probudil jsem se na židli a viděl jsem to. Skutečně. Viděl jsem to, Byl to duch muže a milovaf se s Julienem. Pane bože, to byl pohled! Chápejte, protože jsem věděl, že není skutečný. Vůbec nebyl skutečný. Nemohl být. A přesto jsem ho viděl."
Sklopil oči, ústa se mu roztřásla ještě víc. Snažil se vyndat kapesník, ale marně s ním zápolil. Nevěděl jsem, jestli mu mám pomoci.
Co nejtaktněji jsem mu kladl další otázky. Bud' neslyšel, nebo neměl chuf mi odpovědět. Sedél zhroucený na židli a vypadal, jako by každým okamžikem mohl umřít stářím.
Pak zavrtěl hlavou a řekl, že už nemůže mluvit. Působil úplně vyčerpaně. Dodal, že už nezůstává v obchodě celý den a že za chvíli půjde nahoru. Sr-

dečně jsem mu podékoval za fotografie a on zamumlal, jak je rád, že jsem přišel. Čekal na mě, aby mi ty obrázky mohl dát.
Richarxla Llewellyna jsem už nikdy neviděl. Zemřel asi pět měsíců po mé poslední návštévě, někdy začátkem roku 1959. Pohřbili ho na hřbitově La· fayette, nepříliš daleko od Juliena.
Existuje celá řada dalších příběhů o Julienovi, které by se sem daly zařadit. Je toho daleko víc, co zbývá odhalit.
Pro účely tohoto vyprávění není na tomto místě nutné cokoliv dodávat

s výjimkou skutečnosti, že Julien měl ještě jednoho společníka, s nímž ho spojovalo silné pouto. V našem vyprávění se již vyskytl: totiž soudce Daniel McIntyre, pozdější manžel Mary Beth Mayfairové.

Ale o Danielovi Mclntyreovi budeme mluvit v souvislosti s Mary Beth. Proto je načase, abychom se věnovali samotné Mary Beth, poslední velké mayfairské čarodějnici devatenáctého století ajediné ženě z devatenáctého století, která mohla co do moci soupeřit se svými předchůdkyněmi z osmnáctého století,

Hodiny ukazovaly deset minut po druhé hodině. Michael přestal číst, protože už dál nemohl. Oči se mu zavíraly, takže se nedalo dělat nic jiného než si na chvíli zdřímnout.

Dlouho jen tak seděl a zíral na desky, které právě zavřel. Vytrhlo ho zaklepání na dveře.

"

Dále!" zavolal.

Vešel Aaron. Měl na sobě pyžama a kostkovaný hedvábný župan, převázaný v pase. "Vypadáš unavené," poznamenal. "Měl bys jít hned do postele:

"Už jdu," oxlpověděl Michael, "Když jsem byl mladší, stačilo mi, když jsem do sebe po litrech lil kávu. lenže dneska už to nefunguje. Oči se mi zavírají:

Opřel se o opěradlo kožené židle, vylovil z kapsy cigaretu a zapálil si. Potřeba spánku byla najednou tak naléhavá, že zavřel oči a cigareta mu téměř vyklouzla z prstů. Mary Beth, pomyslel si, musím pokračovat. Tolik otázek...

Aaron se usadil do ušáku v roku pokoje. "Rowan zrušila půlnoční let. Poletí až zítra a do New Orleansu se nedostane dřív než odpoledne."

"

Kam chodíš na takové informace?" zeptal se Michael ospale. Ale momentálně to nebyla ta nejdůležitější otázka. Líné potáhl z cigarety a zadíval se na talíř chlebíčkii, jichž se ještě ani nedotkl. Připomínaly mu umělecký arte-

p

fakt. Nechtěl nic jíst. "To je fajn, řekl. "Když vstanu v šest a budu okračovat ve čtení celý den, tak to do večera dočtu."

"A pak bychom si měli promluvit," přerušil ho Aaron. "Musíme toho hodně probrat, než se s ní setkáš."

"Já vím. Věř mi. Aarone, proč jsem se, k sakru, do toho všeho zamotal? lak to, že jsem toho muže viděl už jako dítě?" Znovu potáhl z cigarety. "Ty se toho přízraku bojíš?" zeptal se.

"Ano, bojím," odpověděl Aaron bez sebemenšího zaváhání.

Michaela to překvapilo. "Tak ty tomu všemu věříš? A ty sám jsi hn viděl?"

Aaron přikývl. "Viděl," řekl.

"Zaplaťpánbůh. Každé slovo tohoto příběhu má pro nás jiný význam, než pro někoho, kdo ho neviděl! A kdo neví, co to znamená se s takovým zjevením setkat."

"Věřil jsem tomu ještě dřív, než jsem ho uviděl," upřesnil Aaron. "Moji kolegové ho viděli a podali o tom zprávu. A jako zkušený člen Talamasky jsem přijal jejich svědectví."

"To taky věříš, že to zjevení dokáže zabíjet?"

Aaron chvilku uvažoval. "Víš, můžu ti to říct už ted'. A snaž si to zapama·tovat. To zjevení mixže zabíjet, ale stojí ho to značné úsilí." Usmál se. "Chci říct, že Lasher zabíjí většinou pomocí Isti. Dokáže vyvolat fyzické úkazy: pohybovat předměty, kácet stromy, vrhat kameny - něco na ten způsob. Ale tuto schopnost používá poněkud těžkopádně a často ne dost pohotově. Úskoky a přeludy jsou jeho nejsilnější zbraně."

"

Donutil Petyra van Abela vstoupit do hrobky," připomněl Michael.

"Ne, Petyra našli uvězněného v hrobce. Pravděpodobně vešel dovnitř sám v poblouznění mysli, kdy nedokázal rozeznat skutečnost od přeludu."
"Jenže proč by to Petyr dělal, když měl strach z..."
"Ale Michaeli, lidé jsou přece často neodolatelně přitahováni tím, čeho se bojí."
Michael na to neřekl nic. Zhluboka vdechl kouř z eigarety a v paměti se mu vybavil příboj tříštící se o skály na Ocean Beach. Vzpomněl si, jak tam stál, šála mu vlála ve větru a prsty měl zkřehfé.
Stručné a jasně," pokračoval Aaron, "nikdy ten přízrak nepřeceňuj. Je
"
slabý. Kdyby nebyl, nepotřeboval by rodinu Mayfairů."
Michael se na něj podíval. "Opakuj to."
"Kdyby nebyl slabý, nepotřeboval by Mayfairovy," opakoval Aaron. "Potřebuje jejich energú. A když zaútočí, používá energie své oběti."
"To mi připomíná něco, co jsem řekl Rowan, když se mě zeptala, jestli ti duchové, které jsem viděl, způsobili můj pád ze skály do moře. Odpověděl jsem, že něco takového nedokážou, že na to nejsou dost silní. Kdyby byli, prostě by shodili člověka ze skály a utopili ho. Nemuseli k lidem přicházet

jako zjevení. Neměli by zapotřebí pověřit mě tím důležitým posláním."
Aaron neodpověděl.
, Víš, jak to myslím?" zeptal se Michael.
"Ano, vím. Zároveň také vím, proč ti položila tu otázku."

"Chtěla vědět, proč si myslím, že zrovna tito duchové jsou dobří. Ta otázka mě šokovala. Ona ji považovala za logickou."
"Třeba je logická:
"Jenže já přece vím, že jsou dobří." Michael zamáčkl cigaretu. "Prosté to vím. A vím, že to byla Debora. A že chce, abych se Lashera nebál a zastavil ho. Vím to tak určitě, jako vím... kdo jsem. Vzpomínáš si, co ti řekl Llewellyn? Právě jsem to dočetl. Řekl ti, že když za ním přišel Julien ve snu, byl to jiný Julien. Byl moudřejší než za svého života. Stejně tak je to s Deborou v mém vidění. Debora chce zastavit to stvoření, které Suzanne a ona přivedly na svět a do své rodiny!"
"V tom případě se naskýtá otázka, proč se ti Lasher ukázal?"
"Ano. Pohybujeme se v bludném kruhu:
Aaron zhasl světlo v rohu a pak lampu na stole.

"
Nechám tě vzbudit v osm. Myslím, že celý záznam dočteš pozdě odpoledne, možná trochu dřív. Pak si můžeme promluvit a ty dojdeš k nějakému... řekněme... rozhodnutí."
"Ať mě vzbudí v sedm. To je jediná výhoda vyššího věku. Jsem unavený, ale spím míň. A Aarone..."

"Ano?"
"Neřekl jsi mi, jak to bylo včera v noci. Viděl jsi ho, když stál přímo proti mně na druhé straně plotu? Viděl, nebo neviděl?"
Aaron otevřel dveře. Jako kdyby se zdráhal odpovědět. Pak přiznal: "Ano, Michaeli, viděl jsem ho. Viděl jsem ho jasně a zřetelně. Mnohem zřetelněji než kdykoliv předtím. On se na tebe usmíval. Dokonce se mi zdálo..., že se k tobě natahuje. Z toho, co jsem viděl, bych řekl, že tě vítal. Ale ted' už musím jít a ty musíš do postele. Promluvíme si o tom ráno."
"Počkej ještě chvíli."
!"
"Zhasínáme, Michaeli

Vzbudilo ho zvonění telefonu. Okny po obou stranách postele do pokoje proudilo slunce. Na okamžik nevěděl, kde je. Rowan na něj právě naléhala, že chce, aby tam byl dřív, než zavřou víko. Jaké víko? Viděl bílou neživou ruku spočívající na černém hedvábí.
Pak se posadil, uviděl psací stůl, aktovku a hromadu desek. Zašeptal: "Víko rakve její matky."

177

Omámeně zíral na vyzvánějící telefon. Pak pomalu zvedl sluchátko. Ozval se Aaron.
"Pojd' dolů na snídani, Michaeli."
"Aarone, už je v letadle?"
"Právě odešla z nemocnice. lak už jsem ti včera řekl, bude mít zpoždění. Nedostane se do hotelu před druhou. Pohřeb začíná ve tři. Jestli nechceš jít dolů, nechám ti něco poslat, ale najíst se musíš."
"Ano, pošli mi něco nahoru," požádal Michael. "A kde je pohřeb?"
"Michaeli, ne abys mi utekl, až skončíš. To by nikomu nepomohfo."
"Neboj se, to neudělám. Můžeš mi věřit. Jenom to chci vědět. Kde je pohřeb?"
"Lonigan a synové. Magazine Street."
"Ano, jistě, jako bych to místo neznal." Babička, dědeček a nakonec jeho otec, všem vypravila pohřeb firma Lonigan a synové. "Neměj strach, Aarone, zůstanu tady. Přijd' nahoru a dělej mi společnost, jestli chceš. Ale už musím začít."
Michael se rychle osprchoval a převlékl. Když vyšel z koupelny, na stole už byl podnos, pokrytý krajkovou dečkou, kde na něj pod stříbrnými poklopy čekala snídaně. Včerejší chlebíčky odnesli a ustlali mu postel. U okna stály čerstvé květiny. Usmál se a zavrtěl hlavou. V představě se mu mihl Petyr van Abel v příjemném pokojíku Domova v Amsterodamu sedmnáctého století. Je už Michael jejich členem? Přijmou ho přes všechna úskalí bezpečnosti a legitimity? A co by si o tom myslela Rowan? Ještě tolik toho musí Aaronovi vysvětlit o Rowan...
Bezmyšlenkovitě upil ze svého prvního šálku kávy, otevřel další desky a ponořil se do čtení.

178

ŠEsx

Bylo půl šesté ráno, když Rowan konečně vyrazila směrem k letišti. Slattery řídil jejího jaguára a z toho, jak instinktivně pozorovala provoz na silnici, měla oči skelné a zarudlé. Vědomí, že předala řízení auta někomu jinému, ji zneklidňovalo. Ale Slattery souhlasil, že bude to auto v její nepřítomnosti používat, a tak si myslela, že by si na něj měl zvykat. Kromě toho toužila po jediném - být už v New Orleansu. A všechno ostatní ať jde k čertu.
Její poslední večer v nemocnici proběhl téměř podle plánu. Strávila několik hodin na vizitě se Slatterym a představovala ho pacientům, sestrám, sekundářům i docentům. Snažila se všem, jichž se to týkalo, tu změnu co nejvíc zjednodušit. Nebylo to snadné. Slattery neměl dostatečnou sebejistotu, navíc se u něj projevovala závistivost. V jednom kuse dělal nahodilé odmítavé poznámky, zesměšňoval pacienty, sestry i ostatní lékaře způsobem, který měl naznačit, že s ním Rowan souhlasí, přestože to nebyla pravda. Projevovala se v něm hluboká nelaskavost k lidem, které považoval za podřízené. Ale jeho velká ctižádost mu nedovolila být špatným lékařem. Byl opatrný a šikovný.
Rowan se nelíbilo, že mu musí všechno předat, nicméně na druhé straně ji uklidňovalo, že tam je právě on. Pocit, že se sem už nevrátí, v ní stále sílil, i když si stále opakovala, že pro to nemá žádný důvod. Přesto se ho nemohla zbavit. Její zvláštní smysl jí napovědél, aby připravila Slatteryho na to, že ji zastoupí na neurčitě dlouhou dobu, a přesně to také dělala.

Pak v jedenáct večer, když už měla odjíždět na letiště, si jeden její pacient začal stěžovat na silné bolesti hlavy a náhlou ztrátu zraku. To mohlo znamenat jenom jedno: ten člověk má znovu vnitřní krvácení. Operaci, která byla

stanovena na následující úterý a kterou měl na rozpisu I,ark, musela okamžitě provést Rowan se Slatterym.
Rowan ještě nikdy nevstupovala do operačního sálu méně soustřexlěná. Dokonce když jí oblékali sterilní plášť, dělala si starosti s odloženým letem do New Orleansu, s pohřbem, s tím, že bude muset hodiny čekat v Dallasu na další spojení a mezitím její matku uloží do země.
Pak se rozhlédla po operačním sále a pomyslela si: tohle je naposled. Do této místnosti se už nevrátím, i když nevím proč.
Konečně spadla opona, která ji oddělila od minulosti i budoucnosti. Pét hodin operovala se Slatterym po boku a odmítala mu postoupit své místo, přestože věděla, jak moc o to stojí.
Zůstala u svého pacienta na pooperačním pokoji dalších čtyřic2t pět minut. Nechtělo se jí od něj odejít. Několikrát mu položila ruce na rameno a provedla svůj duševní trik, kdy si snažila představit, co se děje uvnitř pacientova mozku. Pomohla mu, nebo jen uklidnila své svědomí? Nevěděla. Přesto se mu ze všech sil snažila svou schopností pomoci, dokonce mu šeptala, že se ted' musí uzdravit, protože insuficienci tepenní stěny opravili.
"Přeji vám dlouhý život, pane Benjamine," šeptala si. Zavřela oči a v duchu viděla schéma jeho mozku. Projel jí slabý záchvěv. Když se pak dotkla jeho ruky, věděla, že se uzdraví.
U dveří na ni čekal osprchovaný a oholený Slattery, aby ji odvezl na letiště.
"Dělej, Rowan, ať už jsi odsud pryč, než se zase něco stane."
Šla do svého pokoje, osprchovala se v malé soukromé koupelně, oblékla si čistý plátěný kostým, usoudila, že je i přes časový rozdíl ještě příliš brzy, aby zavolala do New Orleansu Loniganovi, a když vyšla z nemocnice, sevřelo se jí hrdlo. Tolik let života, pomyslela si a do očí se jí draly slzy. Ale nerozplakala se.
"Jsi v pořádku?" zeptal se jí Slattery při vyjíždění z parkoviště,
"Jsem," odpověděla. "Jsem jenom utahaná." Už se jí nechtělo plakat. Za posledních pár dní se naplakala víc než předtím za celý život.
V okamžiku, kdy Slattery odbočoval z dálnice k letišti, si Rowan uvědomila, že o něm přemýšlí. Jak je ctižádostivý! Ostatně všichni lékaři, s nimiž se setkala, byli takoví. Naprosto jasně věděla, že ji nenávidí, a to ze zcela zřejmých důvodů: protože je mimořádně dobrá lékařka, a že má místo, po němž on touží, a když se vrátí, Slattery o něj přijde.
Projelo jí mrazení, které ji oslabovalo. Uvědomovala si, že zachytila jeho myšlenky. Kdyby se letadlo zřítilo, mohl by po ní převzít místo natrvalo. Podívala se na něj a jejich oči se na vteřinku setkaly. Viděla záblesk rozpaků. Ano, jeho myšlenky.

180

Kolikrát se to už v minulosti stalo, zejména když byla unavená? Možná že ztrácela sebekontrolu a ta zatracená telepatická schopnost se mohla samovolně uplatnit a posloužit jí takovýmto trpkým poznáním, ať už o to stála, nebo ne. Bolelo ji to. Nechtěla už setrvávat v jeho blízkosti.
Ale je dobře, že chce její práci, že je po ruce, aby ji převzal, a ona může odjet.
Úplně jasně si uvědomila, že přestože měla fakultní nemocnici velmi ráda, nezáleží jí na tom, kde bude vykonávat své povolání, Může to být jakékoliv dobře vybavené lékařské středisko, v němž jí sestry a technický personál poskytnou zázemí, které ke své práci potřebuje.
Tak proč by vlastně Slatterymu neměla říct, že se už nevrátí? Proč mu neulehčit jeho vnitřní rozpor? Důvod byl prostý. Sama nevěděla, čím to je, že toto rozloučení pokládá za definitivní. Souviselo to s Michaelem, souviselo to i s její matkou, ale byl to jeden z nejiracionálnějších pocitů, jež kdy měla.

Otevřela si dvířka, ještě než Slattery zastavil u chodníku. Vystoupila z auta a přehodila si kabelu přes rameno.
Slattery jí podával kufr, který vytáhl z auta, a ona si uvědomila, že se mu

dívá přímo do očí. Znovu j i zamrazilo, pomalu a nepříjemně. V jeho očích zahlédla nepřátelství. Předchozí noc pro něj musela být utrpením. Tak moc ji neměl rád. Nic v jejím osobním ani profesionálním chování v něm nevyvolávalo příznivou odezvu. Prostě ji neměl rád, Když od něj brala kufr, byla jeho averze téměř hmatatelná.

Hodně štěstí, Rowan," řekl se strojenou veselostí. Douîám, že se nevrátiš.

"

"Slate;' odpověděla Rowan, "dékuju ti za všechno. Chtěla bych ti ještě něco říct. Nemyslím... Víš, je pravděpodobné, že se nevrátím."

Stéží potlačil nadšení. Bylo jí ho skoro líto, když pozorovala napětí kolem jeho rtů, jak se snažil zachovat neutrální výraz. Ale pak se jí samotné zmocnila velká a nádherná radost,

"7e to jenom tušení," pokračovala a v duchu dodala: jak báječné! "Samozřejmě to musím Larkovi v pravý čas oznámit sama a oficiálně..,"

"Chápu.

Už ted' si však můžeš kancelář zařídit podle svého," dodala. "A užívej si auto. Někdy pro ně pošlu. Kdybys ho chtěl koupit, udělám ti cenu:

"Stačilo by ti deset tisíc v hotovosti? Vím, je to..."

"Stačilo. Pošli mi je, až budeš mít mou novou adresu."

S Ihostejným zamáváním zamířila ke skleněným dveřím.

Pocit příjemného vzrušení ji prohřál jako sluneční paprsek. Přestože ji pálily oči a byla utahaná, uvědomovala si význam tohoto okamžiku. Když si kupovala letenku, chtěla první třídu a jenom na cestu tam, ne zpáteční.

Měla ještě dost času, aby si v obchodě s dárky koupila obrovské sluneční brýle-připadalyjí fantastické-a knížku na čtení: absurdní chlapské výmysly o špionáži a nepřekonatelných nebezpečích; také lehce fantastické.

VNew York Times si přexetla, že je v New Orleansu velmi horko. Dobře že si vzala bílý plátěný kostým, navíc věděla, že jí sluší. Chvilku jen tak chodila po letištní hale, pak si učesala vlasy a opatrně nanesla světlou rtěnku; leta už ji nepoužila. Nasadila si tmavé brýle.

Když už seděla na židli z umělé hmoty v místnosti, ze které se jde přímo do letadla, měla pocit naprosté vykořeněnosti. Nemá zaměstnání, její dům v Tiburonu je prázdný. A Slat v Grahamově autě řadí s meziplynem celou cestu zpátky do San Franciska. Je tvoje, doktůrku. Už je mi to jedno. Ted' jsem volná.

Vzpomněla si na matku, mrtvou a studenou, jak leží na stole v pohřebním ústavu Lonigan a synové, jíž už žádný skalpel nepomůže, a přímo uprostřed tajemného a monotónního blikání neonových světýlek a zářivého rána a cestujících s úřednickými kufříky a v modrých oblecích do každého počasí se jí do duše znovu vplížil smutek. Přemýšlela o tom, co Michael řekl o smrti. Že je to jediný nadpřirozený zážitek, který většina z nás kdy prožije. A pomyslela si, že je to pravda.

Znovu jí vstoupily slzy do očí. Byla ráda, že má tmavé brýle, Na pohřbu budou Mayfairové, spousty a spousty Mayfairů...

Jakmile v letadle dosedla na sedadlo, téměř okamžitě usnula.

SEDM

ZÁZNAMY O ČARODĚJNICÍCH Z MAYFAfRU
Část VI

Rodina Mayfairoaých od roku .1900 do 1929
Naše metody práce ve 20. sioleti

Zmínil jsem se už v úvodu k historú rodu v devatenáctém století, že jak léta míjela, jsme měli o rodině Mayfairových stále víc zasvěcenějších zdrojů informací.

Na přelomu století využívala Talamasca všech svých tradičních způsobů vyšetřování; zároveň poprvé použila služeb profesionálních detektivů. V New Orleansu pro nás řada takových lidí pracovala a pracuje dosud. Skvěle se osvědčili nejen při sbírání nejrůznějších klepů, ale i při ověřování konkrétních otázek v haldách spisů a při zpovídání desítek lidí v souvislosti s Mayfairovými - podobně by dnes postupoval zvídavý autor knih o "skutečné-' zločinu.

Tito lidé o Talamasce většinou nevědí nic, nebo jen velmi málo. Jejich zprávy soustředúje jedna agentura v Londýně. A přestože stále ještě vysíláme své speciálně vyškolené lidi do New Orleansu na "výpravy za společenskými klípky" a dopisujeme si s celou řadou pozorovatelů - což jsme dělali celé devatenácté století -, tito soukromí detektivové značně zlepšili kvalitu našich informací.

183

v ·.x..ÍÝ

Koncem devatenáctého a začátkem dvacátého stolelí jsme se dostali ještě k jednomu zdroji informací, jejž z neílostatku lepšího označení nazvu rodinnou legendou. Došlo totiž k tomu, že Mayfairové, kteří jsou mlčenliví, jedná--li se o jejich současníky, a dávají si pozor, aby před cizím člověkem neřekli nic o b1ayfairském dědictví, začali v devadesátých letech minulého století vyprávět historky, anekdoty i vymyšlené příběhy o svých předcích z minulosti.

Například jeden Lestanův potomek, který see odmítl na jakémsi večírku vyjádřit o své milé sestřenici Mary Beth, když se ho kdosi pokoušel zaplést do hovoru na toto téma, zcela samozřejmě dal k lepšímu několik veselých historek o tom, jak prateta Marguerite tancovala se svými otroky. O mnoho let později vnuk tohoto člověka vyprávěl veselé historky o staré Mary Beth, kterou nikdy nepoznal.

Pochopitelně značná část rodinné legendy je natolik mlhavá, že pro nás nemá příliš velký význam, a mnoho historek se váže ke "skvělému životu na plantáži", jenž se stal pro mnoho rodin z Louisiany jakýmsi mýtem a nikterak neosvětluje předmět našeho zájmu. Přesto se někdy tato legenda překvapivě shoduje s úryvky informací, které jsme získali z jiných zdrojů.

Tam, kde legenda skutečně doplňuje některé skutečnosti, jsem ji zařadil do vyprávění. Ovšem čtenář by si měl uvědomit, že "rodinná legenda" je něco, co nám nedávno někdo vyprávěl o někom nebo o něčem z "pradávné minulosti".

Ve dvacátém století se vyskytla ještě jedna forma ústních informací. Ty pocházejí z právnického prostředí, tedy od sekretářek právníků, koncipientů, advokátů a soudců, kteří znají Mayfairovy nebo jsou s nimi v pracovním styku jakož i od rodinných příslušníků a přátel těchto lidí mimo okruh rodiny.

Vzhledem k tomu, že se Julienovi synové Barclay, Garland a Cortland, a později i Carlotta Mayfairová, stali uznávanými právníky, navíc mnozí z Julienových vnuků vystudovali práva, rozsah těchto konexí byl mnohem větší, než by se na první pohled zdálo. Ale i kdyby tomu tak nebylo, finanční záležitosti rodiny Mayfairů se rozrostly do takové šíře, že se jimi zabývala celá řada právníků.

Ve dvacátém století se začali příslušníci rodiny mezi sebou hádat; Carlotta se rozhodla usilovat o opatrovnictví Stelliny dcery a také vypukly spory o dispoziční právo k Mayfairskému dědictví. V této situaci se právnické "drby" staly bohatým zdrojem zajímavých detailů.

Na závěr mi dovolte dodat, že ve dvacátém století se naše záznamy začaly

vést pečlivěji a podrobněji než ve století devatenáctém. Naši placení vyšetřovatelé využili všech dostupných veřejných záznamů týkajících se Mayfairových. Navíc se o rodině čím dál víc zmiňoval i tisk.

184

ZMÉNY E'LNICKÉHO CHARAKTERU RODINY

V našich Záznamech jsme dospěli k roku 1900 a měli bychom si všimnout, že etnický charakter rodiny Mayfairů se změnil.

Přestože rodina byla ve svých prvopočátcích skotsko-francouzského původu, s příměsí holandské krve po Petyru van Abelovi ve druhé generaci, považovala se později za čistě francouzskou.

Ovšem od roku 1826, kdy se Marguerite Mayfairová provdala za operního pěvce Tyrona Clifforda McNamaru, začali příslušníci nejužší rodiny poměrně pravidelně uzavírat sňatky s Anglosasy.

Jiné v2tve rodiny - zejména potomci Lestana a Maurice - zůstávaly výlučně francouzské. Pokud se tito potomci přestěhovali do New Orleansu, usídlili se v centru města bud' mezi ostatními francouzsky mluvícími kreoly, nebo ve Francouzské čtvrti či na Esplanade Avenue.

Jádro rodiny manželstvím Katherine s Darcym Monahanem pevně zakotvilo v "americké ` Zahradní čtvrti. A přestože Julien Mayfair (sám napiil Ir) mluvil celý život francouzsky a oženil se se svou francouzsky mluvící sestřenicí Suzette, dal svým třem synům americká jména a dohlížel na to, aby se jim dostalo amerického vychování a vzdělání. Jeho syn Garland si s Julienom hnáním vzal dívku irsko-německého původu. Cortland si vzal dívkx anglosaské rodiny a po čase udělal totéž i Barclay.

Jak jsme už uvedli, v roce 1899 se Mary Beth provdala za Ira Daniela McIntyra.

Clay a Vincent, synové Katherine, mluvili celý život francouzsky, přesto se oba oženili s dívkami irsko-amerického původu; Clay s dcerou bohatého majitele hotelů, Vincent s dcerou irsko-německého sládka. Jedna z Clayových dcer vstoupila do irského katolického řádu Milosrdných sester (ve šlépějích sestry svého otce), jemuž rodina dodnes přispívá. Vincentova pravnučka vstoupila do téhož řádu.

Francouzská větev rodiny Mayfairů navštěvovala bohoslužby v katedrále St. Louis ve Francouzské čtvrti. Příslušníci rodiny ze Zahradní čtvrti začali docházet ve své farnosti do kostela Notre Dame na Jackson Avenue, což byl jeden ze tří kostelů vybudovaných redemptoristy, kteří se snažili vyhovět přistěhovalcům z Irska a Německa, usazeným podél řeky, i starousedlým francouzským rodinám. Když byl tento kostel ve dvacátých letech uzavřen, farnost vybudovala novou kapli na Prytania Street v Zahradní čtvrti, zřejmě pro potřeby bohatých, protože ti nechtěli chodit ani do irského kostela sv. Alfonse, ani do německého kostela Panny Marie.

Mayfairové se účastnili bohoslužeb v této kapli a obyvatelé domu na First

185

Street tam chodí dodnes, ale už od roku 1899 příslušníci rodiny používají k významným událostem irský kostel sv. Alfonse, což je velká, krásná a impozantní budova.

Mary Beth se v kostele sv. Alfonse provdala v roce 1899 za Uaniela Mclntyra a od té doby se tam konaly křtiny všech dětí narozených na First Street. Farní školu sv. Alfonse-vždy na kratší dobu-pak navštěvovaly ty dívky z rodiny, které byly vyloučeny z lepších soukromých škol.

Další svědectví o rodině jsme získali od irských katolických jeptišek a kněží působících v této farnosti.

Mary Beth od Julienovy smrti v roce 1914 téměř nikdy nemluvila francouzsky, a to ani s francouzskými bratranci a sestřenicemi. Zdá se, že tehdy v této větvi rodiny francouzština zanikla. Není známo, že by Carlotta Mayfairová mluvila tímto jazykem a není pravděpodobné, že by Stella, Antha nebo Deirdre znaly z jakéhokoliv cizího jazyka víc než pár slov.

Naši spolupracovníci si při mnoha příležitostech všimli, že v řeči Mayfairových ve dvacátém století - tedy Carlotty a její sestry Stelly, Stelliny dcery Anthy a její dcery Deirdre - se vyskytují irské prvky. Jako u mnoha obyvatel New Orleansu nebyl u nich patrný ani francouzský, ani jižanský přízvuk. Ale měly sklon oslovovat své známé oběma jmény, jako například: "Tak

jak se máš, Ellie Mayfairová? "Navíc používaly zvláštní intonaci a záměrné opakování, které na posluchače působily typicky irsky. Jako ukázku bychom mohli uvést úryvek rozhovoru, zachycený na jednom z rodinných pohřbů v roce 1945: "Tohle mi tedy nevypravuj, Glorie Mayfairová, tohle tedy ne, ty přece víš, že tomu neuvěřím! Jak něco takového můžeš vůbec říct? Jak můžeš? A chudinka Nancy! Její starosti si ani neumíš př stavit. Vždyť je to světice. Světice! A ty to přece víš! lestli jsem nějak u svetici viděla, tak je to ona."

Zkoumáme-li podobu jednotlivých členů rodiny, jsou Mayfairovi takovou směsicí genů, že jakákoliv kombinace barvy očí a vlasů, stavby těla nebo rysů obličeje se může objevit v každé z dalších generací. Neexistuje charakteristická podoba. Přesto někteří členové Talamasky dospěli k názoru, že po podrobném zkoumání všech dostupných fotografů, kreseb a reprodukcí obrazů v našich materiálech lze odhalit několik opakujících se základních typů.

Vezměme například skupinu vysokých světlovlasých Mayfairů (včetně Lionela Mayfaira), kteří připomínají Petyra van Abela. Všichni mají zelené oči a výraznou spodní čelist.

Dále existuje skupina bledých a drobných Mayfairů, kteří jsou vždy modroocí. Sem patří nejen Debora, ale i Deirdre, současná dědička, čarodějnice a matka Rowan.

186

Třetí skupinu tvoří tmavoocí a tmavovlasí Mayfairové, vyznačující se silnými kostmi: taková byla Mary Beth a její strýcové Clay a Vincent a také Angélique Mayfairová ze Saint-Domingue.

Existuje však i skupina tmavovlasých Mayfairů s tmavýma očima a drobnější postavou, kteří vypadají jednoznačně francouzsky. Všichni mají malé kulaté hlavy, nápadné oči a kudrnaté vlasy.

Poslední skupina zahrnuje velmi bledé, chladně působící Mayfairy: všichni jsou světlovlasí, mají šedé oči a vysokou, ale velmi štíhlou postavou. Tak vypadala Charlotte ze Saint-Domingue (dcera Petyra van Abela), Marie Claudette, která přivedla rodinu do Louisiany, Stellina dcera Antha, a vypadá tak i její vnučka, doktorka Rowan Mayfairová.

Členové našeho řádu si také povšimli některých zvláštních podobností. Například Rowan Mayfairová z Tiburonu v Kalifornú se podobá svému předkovi Julienu Mayfairovi mnohem víc než kterémukoliv jinému světlovlasému členu rodiny.

Carlotta Mayfairová v mládí silně připomínala Charlotte.

(Dovoluji si zde poznamenat, že pokud jde o rodinnou podobnost na fotografúch a jiném obrazovém materiálu, nemohu s výše uvedenými názory souhlasit! Jistě, shodné rysy se dají nalézt, ale rozdílných je daleko víc. Rodina nevypadá jednoznačně irsky ani francouzsky nebo skotsky nebo jakkoliv jinak.)

Při hodnocení irských vlivů a rysů mějme na paměti, že vzhledem k historú rodiny nemáme stoprocentní jistotu, kdo je otcem kterého dítěte. Jak nám dokazují "legendy", rozšiřované ve dvacátém století potomky rodiny, incestuální vztahy vyskytující se v kaidé generaci nebyly žádným tajemstvím. Nicméně Ize zcela zřetelně rozeznat irský kulturní vliv.

Stojí za povšimnutí, že od konce minulého století začala rodina zaměstnávat stále víc irských sloužících. Ti se stali pro Talamasku neocenitelným zdrojem informací. Není však snadné určit, do jaké míry právě oni přispěli k naší představě o irském charakteru rodiny.

Najímání irských pracovních sil neznamenalo, že se rodina považovala za irskou -v té době to bylo běžné. Mnozí z těchto Američanů irského původu žili v Irish Channel nebo v části města ležící mezi nákladním přístavem na Mississippi a Magazine Street, tvořící jižní hranici Zahradní čtvrti. Podkoní a některé služebné bydleli v domě svých zaměstnavatelů, jiní docházeli denně nebo jen při zvláštních příležitostech. Vcelku nebyli k Mayfairovům tak loajální jako mulatští a černoští služebníci a o tom, co se na First Street děje, mluvili daleko otevřeněji než domácí personál předcházejících let.

187

Přestože informace, které poskytli Talamasce, jsou velmi cenné, jsou to

informace jednostranné, a proto je nutné pečlivě je hodnotit.
Irští zaměstnanci -af už pracovali přímo v domě, nebo mimo něj -většinou věřili v nadpřirozené síly a duchy, a navíc byli přesvědčeni, že jejich paní jsou s těmito silami ve spojení. Můžeme většinu označit za velice pověrčivou. Proto jejich vyprávění o tom, co viděLi nebo slyšeli, někdy hraničí s báchorkami a je často pLné barvitých, až senzačních podrobností.
Nicméně tento materiál je ze zřejmých důvodú veLmi významný. Podrobnosti, které jsme se od těchto lidí dozvěděli, nebyly pro nás překvapením a jenom potvrdily naše domněnky.
Vezmeme-li v úvahu všechny uvedené skutečnosti, tvrzení, že v prvním desetiletí tohoto století se Mayfairové žijící na First Street považovali za irskou rodinu a často to dávali najevo různými poznámkami, není přehnané. V povědomí mnoha z těch, kdo je znali - a to jak sloužících, tak lidí z jejich společenské vrstvy - představovali běžnou irskou rodinou se vší bláznivostí, výstředností a zálibou v morbidnostech. Dokonce několik kritiků rodiny členy rodiny označilo za "bláznivé irské cvoky". Ajeden německý kněz od sv. AIfonse se o nich vyjádřil, že stále setrvávají "ve věčném keltském šeru". Několik sousedů i přátel mluvilo o synu Mary Beth, Lionelovi, jako o "potřeštěném irském ochmelkovi" a o jeho otci Danielu Mclntyreovi si něco podobného mysleli všichni barmani na Magazine Street.
Dalo by se s určitou jistotou tvrdit, že po smrti "Monsieuř ` Juliena (sám byl poloviční Ir) ztratil dům na First Street poslední zbytky francouzského nebo kreolského charakteru. Julienova sestra Katherine i bratr Rémy ho předešli na poslední cestě právě tak jako jeho dcera Jeannette. Od té doby, a to i přes ohromná rodinná setkání, jichž se zúčastnily stovky francouzsky mluvících bratranců a sestřenic, Ize příslušníky jádra rodiny považovat za irsko· americké katolíky.
Léta míjela a francouzsky mluvící větve rodiny ztrácely svou kreolskou identitu -jako ostatně tolik jiných kreolských rodin z Louisiany. Francouzština postupně odumírala. Ajak se blížíme k posledním desetiletím dvacátého století, je stál, zší najít francouzsky mluvícího potomka rodiny.
Tím se dostá ame k dalšímu významnému poznatku, snadno přehlédnutelnému.
Je docela možné, že s Julienem ztratila rodina Mayfairů posledního člena, který znal její historú. Nevíme to jistě, ale je to víc než pravděpodobné. Ted', když stále častěji mluvíme s potomky rodiny a shromažd'ujeme jejich fantastické legendy o plantážnických časech, o tom začínáme být přesvědčeni.
V důsledku toho se od roku 1914 žádný člen Talamasky zabývající se

lvlayfairovými neubrání dojmu, že o jejich historú ví víc než příslušníci rodiny, což vede k velkým rozpakům a zmatkúm u našich pracovníků.

Ještě přexl Julienovou smrtí se pro řád stala velmi naléhavou otázka, zda se pokusit o přímý kontakt s rodinou. Po smrti Mary Beth nás téměř doslova mučila.
Musíme však pokračovat ve vyprávění a vrátit se do roku 1891, abychom se mohli zaměřit na Mary Beth Mayfairovou - zřejmě poslední mocnou mayfairskou čarodějnici. S ní se dostaneme do dvacátého století.
O Mary Beth víme víc než o kterékoliv z mayfairských čarodějnic od dob Charlotte. Přesto po podrobném prozkoumání všech materiálů zůstává Mary Beth záhadou, z níž nám v oslnivých záblescích poodhalují roušku drobné příběhy tlumočené služebnictvem a přáteli rodiny. Jediný skutečně důvěrný portrét nám nastínil Richard Llewellyn. Ale jak víme, Richard věděl velmi málo o jejích obchodních zájmech nebo okultních schopnostech, Zřejmě ho oklamala stejně, jako oklamala všechny ve svém okolí; prostě ji považovali za silnou osobnost, přestože pravda byla daleko složitější.

POKRAČOVÁNÍ PŘÍBĚHU MARY BETH MAYFAIROVÉ

V roce 1891, týden po smrti Marguerite, převezl Julien všechen její osobní majetek z Riverbendu do domu na First Street. Najal si dva povozy, aby od· stěhoval množství sklenic, pečlivě zabalených v bedýnkách, několik kufrů dopisů a jiných papírů, dvacet pět krabic knih a další zavazadla, obsahující nejrůznější věci.

Víme, že sklenice zmizely ve druhém patře domu na First Street. Nikdy jsme už o nich neslyšeli,

Tehdy si Julien vybral za ložnici pokoj ve druhém patře, tentýž pokoj, v němž podle popisu Richarda Llewellyna zemřel.

Celá řada knih po Marguerite - včetně podezřelých německých a francouzských textů zabývajících se černou magú - se objevila na policích knihovny v přízemí.

Mary Beth dostala největší ložnici v severní části domu nad knihovnou a pak už tuto místnost vždy obývala uživatelka a správkyně Mayfairského dědictví. Malá Belle, možná ještě příliš mladá, aby se u ní daly rozpoznat známky mdlého ducha, dostala první ložnici naproti přes chodbu, ale ze začátku často spala se svou matkou.

Mary Beth začala nosit mayfairský smaragd. Dá se říct, že se v té době prosadila jako paní domu. Společnost v New Orleansu si jí začala víc všímat a ve

veřejných záznamech se objevují první obchodní transakce, podepsanéjejím jménem.

Na celé řadě fotografú ji vidíme ozdobenou smaragdem, o němž mluvilo a který obdivovalo mnoho lidí. Na těchto fotografúch je Mary Beth oblečena do mužských šatů. Celá řada svědků potvrzuje to, co řekl Richard Llewellyn: totiž že Mary Beth se často převlékala za muže a běžně tak chodila s Julienem do společnosti. Než se provdala za Daniela Mclntyra, navštěvovala takto oblečená nejenom bordely ve Francouzské čtvrti, ale i nejrůznější společenské události. Dokonce se objevovala na plesech v slušivém bílém fraku.

Převážná část lidí z vyšších kruhů byla takovým chováním šokována, ovšem Mayfairovi uhlazovali Mary Beth cestu svými penězi a šarmem. Ochotně půjčovali těm, kdo to v dobách poválečných krizí potřebovali. Téměř ostentativně přispívali na dobročinné účely. Riverband pod vedením Claye Mayfaira prosperoval a rodinné jmění díky bohatým úrodám cukrové třtiny stále narůstalo.

V mládí Mary Beth zřejmě nevyvolávala v lidech vyloženě nepřátelské pocity. Nikdo, ani její pomlouvači, o ní nemluvil jako o zlé nebo kruté ženě, i když se často ozývaly kritiky, že je chladná, věcná, lhostejná k druhým a chová se jako muž,

Byla vysoká a urostlá a měla silné kosti, přesto nepůsobila jako mužatka. Mnoha lidem připadala smyslná, některým dokonce krásná. Existují fotografie, na nichž je to vidět. V mužském oblečení vypadla velmi přitažlivě, zejména v mladším věku. Nejeden člen Talamasky si povšiml, že zatímco Stella, Antha a Deirdre Mayfairovy - tedy její dcera, vnučka a pravnučka - se těšily pověsti křehkýchjižanských krásek, Mary Beth se spíš podobala okouzlujícím americkým filmovým hvězdám, které se proslavily až po její smrti: zejména Avě Gardnerové a Joan Crawfordové. Na fotografúch má Mary Beth něco společného i s oslavovanou Jenny Churchillovou, americkou matkou Winstona Churchilla.

Až do čtyřiapadesáti let, tedy do své smrti, měla Mary Beth vlasy černé jako uhel. Neznáme přesně její výšku, ale odhadujeme ji na metr osmdesát. Při chůzi dělala velké kroky. Rakovinu, která ji zabila, zjistili teprve šest měsíců před její smrtí. Mary Beth si zachovala si svou přitažlivost až do posledních týdnů, kdy zmizela ve své ložnici a živá už ji neopustila.

Nelze však pochybovat, že se příliš nezabývala svou tělesnou krásou, i když se vždycky hezky oblékala. V plesové toaletě a kožešinové pláštěnce vypadala přímo fantasticky, ale ani tehdy ji nikdo neoznačil za svůdnou. Ti, pro něž byla "neženská", vycházeli z jejího přímého, až příkrého chování a zdánlivého nezájmu o vlastní fyzické přednosti.

Stojí za povšimnutí, že téměř všechny tyto rysy - přímočaré jednání, věcnost, čestnost a chladnost - se později připisovaly její dceři Carlottě Mayfairové, která se nikdy nestala mayfairskou dědičkou. Lidé, kteří měli Mary Beth rádi a uzavírali s ní úspěšné obchody, chválili její jistou ruku v podnikání a velkorysost a zároveň vyzvihovali, že není schopna malichernosti. Ovšem lidé, co u ní neuspěli, ji označovali za bezcitnou a nelidskou. I tuto vlastnost má Carlotta Mayfairová s Mary Beth společnou,

Obchodními zájmy Mary Beth a její nenasytností v radovánkách se budeme zabývat později. Zatím jenom konstatujme, že zpočátku rozhodovala o dění na First Street stejným dílem jako Julien, Mnoho rodinných setkání naplánovala sama. Ona přesvědčila Juliena, aby s ní v roce 1896 podnikl svou poslední cestu za moře, při níž projeli všechna hlavní evropská města od Madridu po Londýn.

Mary Beth už od dětství sdílela Julienovu lásku ke koním a často si s ním vyjížděla. Milovali také divadlo a chodili na všechny možné hry, od výpravných provedení Shakespeara po místní, celkem bezvýznamná divadelní představení. Oba byli vášnivě zaujati operou. V pozdějších letech měla Mary Beth téměř v každém pokoji gramofon a stále si přehrávala operní árie.

Mary Beth zřejmě vyhovovalo žít s velkým množstvím lidí pod jednou střechou. Její zájem o příbuzenstvo se neomezoval pouze na obrovská rodinná setkání. Naopak, celý život byly její dveře otevřené všem bratrancům a sestřenicím, kteří se rozhodli přijet na návštěvu.

Z některých nahodilých poznámek o její pohostinnosti se může zdát, že ráda dávala najevo svou moc nad lidmi, že ji těšilo být středem pozornosti, Ale i v historkách, kde je tento názor nepokrytě vyjádřen, se Mary Beth projevuje jako člověk zaujatý víc druhými než sama sebou. Všechny, kdo se seznámí s těmito Záznamy, neustále překvapuje naprostý nedostatek narcisismu nebo marnivosti u této ženy. Daleko vhodnější vysvětlení vztahů Mary Beth k rodině je spíš velkorysost než touha po moci.

(Na tomto místě bychom chtěli poznamenat, že Mary Beth adoptovala Nancy Mayfairovou, nemanželskou dceru jednoho z potomků Maurice Mayfaira, a vychovala ji spolu s Anthou jako Stellinu dceru. Nancy žila na First Street až do roku 1988. Všeobecně se mělo za to, že je skutečně Stellina dcera.)

V roce 1891 domácnost na First Street tvořili: Rémy Mayfair, který byl považován za mnohem staršího než 7ulien, i když to nebyla pravda. Proslýchalo se o něm, že umírá na souchotiny, jimž nakonec v roce 1897 podlehl; dále Julienovi synové Barclay, Carland a Cortland. Jako první Mayfairové odešli studovat na exkluzivní internátní školu na východní pobřeží; další byla

Millie Mayfairová, jediná z Rémyho dětí, která zixstala svobodná; a konečně Julien, Mary Beth a jejich dcera Belle. Jix jsme se zmínili o tom, že Belle byla poněkud mdlého ducha.

Koncem století žili v domě ještě Clay Mayfair, bratr Mary Beth, po zkáze Riverbendu nedobrovolně i nešťastná Katherine Mayfairová a čas od času nějaký další bratranec nebo sestřenice.

Všichni Marv Beth uznávali jako nespornou paní domu. Ona vymyslela a nechala provést velkou rekonstrukci domu těsně před rokem 1900. Nechala vybudovat tři další koupelny, zavést plynové osvětlení do druhého patra i do místností pro služebnictvo a do dvou oddělených velkých přístaveb; v jedné z nich se nacházely stáje a nad nimi byty.

Přestože Mary Beth žila až do roku 1925 - zemřela na rakovinu v září téhož roku -, můžeme s jistotou tvrdit, že se v průběhu fet příliš nezměnila a její vášně a zájmy byly stejné na přelomu století jako v posledním období jejího života.

Pokud kdy měla blízkou přítelkyni nebo důvěrnici mimo okruh rodiny, není nám o tom nic známo. Její skutečný charakter Ize jen velmi těžko popsat. Nikdy neprojevovala stejnou veselost a hravost jako lulien; zdálo se, že nemá smysl pro životní drama. Dokonce i na nespočetných rodinných setkáních, kde tančila a dohlížela na fotografování a podávání jídla a pití, nebyla nikdy "duší večírku". Spíš se jevila jako vyrovnaná, silná osobnost s velmi konkrétními cíli. A je možné, že jediným skutečně blízkým člověkem se pro ni stala její dcera Stella. K tomu se dostaneme později.

Velmi důležitá je otázka, do jaké míry používala Mary Beth okultní schopnosti k prosazování svých záměrů. Existuje celá řada svédectví, z nichž mnohá nám pomáhají odhadnout, co se odehrávalo za zavřenými dveřmi.

Irské sfužebné, které se v domě na First Street často střídaly, v ní viděly čarodějnici nebo ženu, jež ovládá woodoo. Ale jejich historky se velmi liší od jiných zpráv, jež máme k dispozici, a proto je nutné brát je s rezervou. Nicméně...

Služebné vyprávěly o tom, že se Mary Beth chodí do Francouzské čvrti radit se ženami znalými woodoo a má ve svém pokoji oltářík, před nímž uctívá dábla. Tvrdily, že Mary Beth poznala, když někdo lhal, věděla o každém kroku služebnictva i o místě, kde se v daný okamžik nacházejí jednotliví členové rodiny, a to i ti, kteří odešli na Sever. Odhadla dokonce i to, co tito lidé v danou chvíli dělají. Dodávaly, že Mary Beth rozhodně nestavěla tyto vědomosti na odiv.

Tvrdily také, že jestliže někdo použil proti některé z černých služebných woodoo, obrátily se o pomoc k Mary SSeth, protože ta věděla, jaký prostředek

použít a jakou svíčku zapálit, aby se kouzlo zrušilo. Navíc ovládala duchy. Sama Mary Beth nejednou prohlásila, že celé ivoodoo tkví v ovládání duchů. Všechno ostatní je jen vypočítané na efekt.

Irská kuchařka, která pracovala v domě od roku 1895 do roku 1902, vykládala našemu člověku zcela nenuceně, že ji Mary Beth prozradila, že na světě existuje celá řada duchů. Ti nejnižší se ovládají nejsnadněji a vyvolat je může každý, pokud se k tomu rozhodne. Duchové hlídali pro Mary Beth všechny pokoje v domě a všechny věci v nich. Mary Beth však kuchařku varovala, aby se sama nepokoušela duchy vyvolávat. Nese to s sebou jistá nebezpečí, a proto je lépe přenechat to lidem, kteří mají schopnost vidět a rozlišovat duchy tak jako Mary Beth.

"

V tom domě jste všude cítil duchy," řekla kuchařka. "Když člověk přivřel oči, taky je zahlídl. Ale naše paní to dělat nemusela. Vždycky je viděla úplně jasně a mluvila s nimi a volala je jménem: `

Kuchařka také vyprávěla, že Mary Beth pila brandy z láhve, ale to bylo v pořádku, protože Mary Beth byla skutečná dáma a dámy si mohou dělat, co chtějí. Navíc projevovala laskavost a velkorysost. Totéž platilo pro starého pana Juliena, jenomže toho by nenapadlo pít brandy nebo cokoliv jiného přímo z láhve - své oblíbené sherry pil vždycky z broušené skleničky.

Pradlena zase prohlašovala, že když Mary Beth procházela domem, dokázala za sebou zavírat dveře, aniž se jich namáhala dotknout. Jednou Mary Beth pradlenu požádala, aby odnesla koš složeného prádla do prvního patra, což ona odmítla, protože měla strach. Mary Beth jí celkem laskavě domluvila, že je hloupá, a pradlena se pak už nebála.

Existuje nejméně patnáct popisů oltáříku Mary Beth, na němž pálila voňavé tyčinky a svíčky různých barev a kam čas od času přidávala sádrové sošky svatých. Žádný popis se však nezmiňuje o tom, kde se olářík vlastně nacházel. (Stojí za povšimnutí, že nikdo z černošských sloužících na otázky týkající se oltáře neodpověděl.)

Některé další historky můžeme považovat za smyšlenky. Několikrát jsme se dozvěděli, že když se Mary Beth oblékla do mužského oblečení a vyšla si s hůlkou a kloboukem, skutečně se proměnila v muže. Měla prý pak takovou sílu, že přeprala jakéhokoliv chlapa, který ji napadl.

Jednou brzy ráno se projížděla sama na koni po St. Charles Avenue (Julien byl tehdy nemocný; zakrátko nato zemřel) a jakýsi chlap se ji snažil strhnout z koně. V tom okamžiku se z ní stal muž a pěstí ho umlátila téměř k smrti, pak ho přivázaného na provaze za koněm dotáhla na policejní stanici. , Viděla to spousta lidí," dozvěděli jsme se. Tenhle příběh se tradoval v Irish Channel ještě v roce 1935. Policejní záznamy z té doby skutečně mluví

o napadení. "Zatčení občana" se odehrálo v roce 1914. Ten člověk zemřel v cele o několik hodin později.

Další historka vypráví o pošetilé služebné, která ukradla Mary Beth prsten. V noci se dívka probudila ve svém dusném pokojíku na Chippewa Street a zjistila, že se nad ní naklání Mary Beth v mužské podobě, a žádá ji, aby prsten

neprodleně vrátila. Dívka tak učinila, ale z leknutí nad tím zážitkem zemřela následující den ve tři hodiny odpoledne.

S tímto příběhem jsme se poprvé setkali v roce 1898 a pak znovu až v roce 1910. Nepodařilo se nám ho ověřit.

Pro nás nejcennější historku jsme získali od jednoho drožkáře. V roce 1910 nám vyprávěl, že před dvěma fety naLožil Mary Beth do své drožky. Přestože si byl jist, že nastoupila sama, slyšel, jak si celou cestu s někým povídá.

Když jí před domem na First Street otvíral dvířka, uviděl vedle ní sedět hezkého muže. Byla zřejmě hluboce zabraná do rozhovoru, ale zmlkla, jakmile si drožkáře všimla, a krátce se zasmála. Pak mu podala dvé krásné zlaté mince s upozorněním, že mají větší cenu, než dělá jízdné, a vybídla ho, aby je rychle utratil. Drožkář se podíval po tom muži v domnění, že bude Mary Beth následovat, avšak zjistil, že tam nikdo není.

V našich Záznamech je celá řada dafších příběhů, týkajících se schopností Mary Beth. Všechny se shodují v jednom: Mary Beth byla čarodějnice a používala své schopnosti, kdykoliv cítila, že ona, její majetek nebo rodina jsou ohroženy. Chtěli bychom ještě jednou zdůraznit, že tyto historky pocházející z řad služebnictva se nápadně liší od našich ostatních materiálů.

Ovšem budeme-li posuzovat celý životní příběh Mary Beth, dojdeme k závěru, že i v jiných pramenech existují přesvědčivé důkazy o jejím čarodějnictví.

Podle našich dedukcí měla Mary Beth tři životní vášně.

První, nikoliv však nejdůležitější, byla její vášeň rozmnožovat peníze a vtahovat do získávání nezměrného bohatství ostatní členy rodiny. Mírně řečeno, nebyla v tom neúspěšná.

Téměř od začátku jejího života se tradují pověsti o truhlicích přetékajících šperky, o peněženkách plných zlatých mincí, které nikdy neubývají, a o tom, jak je Mary Beth rozhazovala chudým.

Říká se, že mnoho lidí varovala, aby utratili tyto mince rychle, a dodávala, že cokoliv ze své kouzelné peněženky vydá, vždycky se k ní vrátí.

Pokud jde o šperky a mince - kdyby někdo k tomu povolaný pečlivě prostudoval a analyzoval všechny veřejně přístupné záznamy o finančních záležitostech rodiny Mayfairů, pravděpodobně by došel k závěru, že záhadný a nevysvětlitelný příliv bohatství sehrál v historú rodiny velkou úlohu. Ovšem vzhledem k doloženým faktům to můžeme jen předpokládat.

Mnohem naléhavější je však otázka, do jaké míry Mary Beth používala při svých investicích jasnozřivost a okultní schopnosti.

I jenom zběžné nahlédnutí do finančních transakcí Mary Beth nás přesvědčí, že byla finanční génius. Zajímala se o rozmnožování majetku mnohem víc než Julien a měla zvláštní schopnost předvídat, co se stane. Často varovala své známé před hrozícími krizemi a bankroty peněžních ústavů, i když ne vždy jí uvěřili.

Zamyslíme-li se nad rozsáhlými investicemi Mary Beth, zjistíme, že se vymykají běžným měřftkům. Jak se říká, vrhala se do všeho. Osobně se zabývala odbytem bavlny, nemovitostmi, železniční i lodní dopravou, bankovnictvím, obchodováním s alkoholem a později i jeho pašováním. Neustále investovala do krajně nejistých záležitostí, které se ukázaly jako mimořádně výnosné. Podílela se jako "akcionářka" na několika chemických a jiných vy· nálezech, což jí dopomohlo k neuvěřitelným ziskům.

Můžeme zajít téměř do krajnosti a prohlásit, že to, co Mary Beth v životě dokázala, se vymyká běžnému chápání. Věděla toho příliš mnoho a vždycky všeho využila ve svůj prospěch.

Zatímco Julienovy úspěchy lze připsat vědomostem a šikovnosti jednoho člověka, takto jednoduše vysvětlit úspěch Mary Beth je téměř nemožné. Juliena například v souvislosti s jeho investicemi nezajímaly vědecké výzkumy. Mary Beth měla slabost pro různé přístroje a technické vymoženosti, v tomto ohledu se nikdy nezmýlila. Totéž platilo o lodní dopravě, o níž Julien na rozdíl od Mary Beth věděl jen velmi málo. Juliena bavilo kupovat budovy - včetné továren a hotelů -, ale nikdy nekoupil neobdělávanou půdu. Naproti tomu Mary Beth skupovala rozsáhlá území po celých Spojených státech a pak je s mnohonásobným ziskem prodávala. Je téměř nepochopitelné, jak mohla vědět, kdy a v kterých městech se bude stavět.

Mary Beth navíc uměla prezentovat své bohatství jiným lidem ye velmi příznivém světle. Zveřejňovala pouze to, co mohlo posloužit jejím záměrům.

Z toho vyplývá, že nikdy nezavdala příčinu k závisti nebo nedůvěře, jež by se jistě dostavily, kdyby se nechovala obezřetné, Celý iivot se chránila před zájmem veřejnosti. Její způsob života na First Street nebyl nijak okázalý, až na její slabost pro automobily. leden čas jich měla tolik, že si musela pronajímat garáže v celém sousedství. Celkem vzato, to, jak ji vylíčil Richard Llewellyn (tento popis jsme podrobně uvedli v předešlé kapitole), odpovídá dojmu, jakým působila i na všechny ostatní. Jen velmi málo lidí tušilo, jak je vlivná a bohatá.

Existují důkazy, že Mary Beth rozvíjela obchodní činnost, o níž neměl nikdo potuchy. Zaměstnávala houf úředníků zabývajících se financemi, s nimiž

se scházela ve městě a kteří do její kanceláře na xirst Street nikdy nevkročili. Ještě dnes se v New Orleansu mluví o lidech, co pracovali pro Mary Beth "ve městě" a o tom, jak štědře jim platila. Podle svědectví jednoho starého pána to byla výnosná práce. Uzpomínal na svého přítele, který často jezilil pro Mary Beth na dlouhé cesty do Londýna, Paříže, Bruselu a Curychu. Většinou u sebe míval velkou sumu peněz. Starý pán tvrdil, že cestování i ubytování měl jeho přítel vždycky prvotřídní. A Mary Beth pravidelně rozdávala mimořádné odměny. Jiné zdroje uvádějí, že sama Mary Beth také odjížděla na podobné cesty, aniž o tomjejí rodina věděla, avšak to si nemůžeme ověřit.

V Záznamech existuje pět příběhů o tom, jak se Mary Beth pomstila těm, kdo se jí snažili podvést. Z jednoho se dovídáme, že její tajemník Landing Smith utekl s třemi tisíci dolary. Pod falešným jménem nastoupil na lod' do Evropy s přesvědčením, že mu to prošlo. Po třech dnech plavby se v noci probudil a zjistil, že Mary Beth sedí na jeho posteli. Nejenže si vzala zpátky své peníze, navíc ho tak ztloukla jezdeckým bičíkem, že ho později celého zakrváceného a napůl šíleného našel stevard ležet na podlaze kabiny. Okamžitě následovalo jeho plné přiznání. Ale na palubě lodi se nenašla ani Mary Beth, ani peníze. Psal o tom i místní tisk, přestože Mary Beth odmítla potvrdit nebo popřít, že se vůbec něco ztratilo.

Jiný příběh vylíčili v roce 1955 nezávisle na sobě dva starší pánové: konalo se zasedání jedné ze společností Mary Beth. Společnost se jí chtěla zbavit a podvést ji - sérú zcela legálních tahů. Jednání bylo asi v polovině, kxlyž si najednou všichni přítomní všimli, že Mary Beth tam sedí s nimi. Mary Beth jim od plic řekla, co si o nich myslí a přerušila své spojení se společností. Ta se zakrátko položila. Do dnešního dne potomci účastníků oné schůzky nenávidí Mayfairovy jako původce této tragédie.

ledna větev - potomci Claye Mayfaira, žijící dnes v New Yorku - nechce mít s neworleanskou větví nic společného kvůli podobným komplikacím s Mary Beth v roce 1919.

Mary Beth tehdy zřejmě hodně investovala v newyorských bankách. Ale došlo k hádce mezi ní a jedním bratrancem. Stručně řečeno on nevěřil, že plán Mary Beth může vyjít. Ona byla přesvědčená o opaku. Bratranec se snažil bez jejího vědomí původní plán předělat. Zjevila se v jeho kanceláři v Nexv Yorku, vytrhla mu inkriminované papíry z ruky a vyhodila je do vzduchu, kde chytly plamenem a shořely, aniž se dotkly země. Pak ho varovala, že pokusí-li se ještě jednou podvést svou vlastní krev, zabije ho. O tom, co se stalo, vyprávěl s úplnou posedlostí všem, kdo ho byli ochotni poslouchat, čímž si zničil pověst i kariéru. Lidé si mysleli, že se zbláznil. Spáchal sebevraždu

tři měsíce po ,.návštěvě" Mary Beth - vyskočil z okna své kanceláře. Jeho rodina xlodnes z této smrti viní Mary Beth a mluví o ní a jejích potomcích s nenávistí.

Měli bychom zde poznamenat, že newyorští Mayfairové jsou na tom finančně velmi dobře a že se Stella pokusila s nimi při několika příležitostech navázat kontakt. Trvají na tom, že Mary Beth při všem svém konání používala černou magú. Avšak čím víc toho vyprávějí našim spolupracovníkům, tím je zřejmější, že o neworleanské větvi, z níž pocházejí, vědí velmi málo a mají nejasnou představu o záležitostech Mary Beth.

Ovšem nejasnou představu o záležitostech Mary Beth mají téměř všichni. Jak už jsme uvedli, velmi šikovně dokázala udržovat v tajnosti svůj vliv a nesmírnou moc.

Talamasce malicherné klepy o Mary Beth, například jak proklela farmáře kvůli takové maličkosti, že jí nechtěl prodat koně, znějí naprosto nevěrohodně, Vždyť víme, že investovala do indického čaje a skupovala železnice v Jižní Americe i ohromné pozemky kolem Los Angeles.

Jednou někdo možná napíše o Mary Beth Mayfairové knihu. Všechno najde v našich Záznamech. Ovšem dnes to vypadá tak, že č(enové Talamasky jsou kromě rodiny jediní, kdo vědí, že Mary Beth Mayfairová rozšířila svůj finanční vliv a svou moc doslova po celé zeměkouli. Vybudovala tak mohutné finanční impérium, stabilní a různorodé, že jeho postupné rozpadávání dodnes neskončilo.

Nicméně téma finančních záležitostí Mayfairových by rozhodně vyžadovalo víc pozornosti, než mu zde můžeme věnovat. Kdyby finanční odborníci prostudovali celou historú rodu - máme na mysli veřejné záznamy, dostupné každému, kdo je natolik pilný, aby si je vyhledal -, pravděpodobně by vyšlo najevo, že se jedná o jasný případ okultních schopností používaných v průběhu několika staletí k získání a rozmnožování bohatství. Drahokamy a zlaté mince zjevně představují jen jeho nejmenší část.

Bohužel v našich řadách nejsou odborníci na takový druh bádání. Z našich informací vyplývá, že Mary Beth v podnikání o hlavu převyšuje Juliena, a je téměř jasné, že žádný člověk by bez nadpřirozené moci nedosáhl toho, čeho dosáhla ona.

Na závěr dodejme, že Mary Beth zanechala rodině větší bohatství, než si kdokoliv z jejích členů dovedl představit, natož ocenit. Toto bohatství užívají Mayfairovi dodnes.

Druhou vášní Mary Beth byla její rodina. Své bratrance (nebo bratry) Barclaye, Garlanda, Cortlanda i další Mayfairy systematicky zasvěcovala do své obchodní činnosti. Dosazovala je do společností, jež zakládala, a při

svých transakcích používala iako právníky a bankéře především Mayfairyx. Ulastně vždycky, pokud to ien šlo, spolupracovala s Mayfairv, nikoliv s cizími lidmi. Vyvíjzla velký nátlak na ostatní Mayfairy,, aby ji následovali. Když její dcera Carlotta začala pracovat v právní kanceláři mimo rodinu, pro Mary Beth to znamenalo zklamání. Nesouhlasila s tím, nicméně nereagovala na Carlottino rozhodnutí žádným restriktivním nebo kárným opatřením. Dala najevo, že se Carlotta provinila nedostatkem prozíravosti.

Ke Stelle a Lionelovi se Mary Beth chnvala s nekonečnou shovívavostí. Dovolovala jim, aby s nimi jejich kamarádi trávili dny či týdny: čas ji nezajímal. Posílala je do Evropy s učiteli a vychovatelkami, když méla příliš práce, než aby je doprovázela sama. Oslavy narozenin, jež pro ně organizovala, prosluly velkolepostí a marnotratností - zvala na ně nespočetné bratrance a sestřenice. Stejně velkorysá byla i ke sv,é dceři Belle, adoptivní dceři Nancy a své neteři drahouškovi Millie. Ušechny žily na First Street i po smrti Mary Beth, přestože měly své vlastní peníze, které jim bezesporu zaručovaly finanční nezávislost.

Mary Beth udržovala kontakty s Mayfairy po celé zemi a byla iniciátorkou rodinných setkání v Louisianě. I po Julienově smrti - téměř až do konce jejího života - se při těchto příležitostech podávala skvě Lá jídla a Mary Beth sama dohlížela na menu a ochutnávala vína. Často najímala hudebníky, aby se starali o zábavu.

Na First Street se běžně konaly velké rodinné večeře. Mary Beth ochotně platila horentní honoráře, aby získala ty nejlepší kuchaře. Z mnoha zpráv vvplývá, že bratranci a sestřenice strašně rádi chodili na First Street a s radostí
se zúčastňovali nekonečných xlebat po večeři (popsaných Richardem Llewellynem), navíc byli zřejmě Mary Beth skutečně oddáni. bTěla neuvěřitelnou schopnost pamatovat si narozeniny, výročí svateb a data promocí. Ke všem těmto příležitostem posílala přiměřené a velmi vítané peněžité dary.

Jak už jsme se zmínili, Mary Beth na rodinných setkáních strašně ráda tancovala s Julienem. Dokonce k tanci vybízela staré i mladé a občas najala tanečního mistra, aby bratrance a sestřenice naučil nové variace. Mary Beth ,s Julienem bavívali děti svým dováděním. Kapely, které najímala ve Francouzské čtvrti, někdy usedlejší Mavfairy šokovaly. Po lulienově smrti Mary Beth už tolik netančila, ale bavilo ji pozorovat jiné. Skoro pokaždé se postarala o hudbu. Později na tyto záležitosti dohlížela její dcera Stella a syn Lionel. I oni byli v tomto směru velmi vynalézalxí.

Nejenže příslušníci rodiny dostávali pozvánky na různá setkání, ale očekávalo se od nich, že se také dostaví. Mary Beth se někdy chovala nepříjemně k těm, kdo odmítli její pozvání přijmout.

198

Jsou známy dva případy, kdy se velmi rozzlobila na členy rodiny, jež "pošpinili" jméno Mayfairů tím, že dali přednost příjmení svého otce.

Z vyprávění přátel vyplývá, že bratranci a sestřenice Mary Beth obdivovali, zároveň sejí však báli, zatímco Juliena-zejménave stáří-považovali za milého a okouzlujícího pána. Mary Beth v nich spíš budila úctu.

Zaznamenali jsme několik případů, které naznačují, že Mary Beth dokázala předvídat budoucnost, avšak velmi nerada tuto schopnost používala. Když ji žádali o "proroctví" a o pomoc s rozhodováním, varovala členy rodiny, jichž se to týkalo, že "druhé vidění" není jen tak a že předvídání budoucnosti může být "ošidné". Přesto tu a tam nějakou událost předpověděla. Například Maitlandu Mayfairovi, synu Claye Mayfaira, řekla, že zemře, jestliže začne létat v letadle, a on skutečně zemřel. Maitlandova žena Therese vinila Mary Beth z jeho smrti. Mary Beth to odmítla prostými slovy: "Copak jsem ho nevarovala? Kdyby si do toho pitomého letadla nesedl, nemohlo se s ním zřítit."

Maitlandovy bratry jeho smrt velmi rozrušila a prosili Mary Beth, abypokud může - takovým událostem zamezila. Odpověděla, že se pokusí, jakmile příště něco podobného upoutá její pozornost. A znovu zdůraznila, že je to ošidné. V roce 1921 se chtěl Maitlandův syn Maitland junior zúčastnit výpravy do africké džungle, s čímž jeho matka Therese nesouhlasila. Proto naléhala na Mary Beth, aby od tohoto záměru jejího syna odradila nebo aspoň pronesla nějakou předpověď'.

Mary Beth o tom dlouho uvažovala a pak vysvětlila svým prostým a přímým způsobem, že budoucnost není předurčená, je pouze předvídatelná. A její předpověď' zní, že tenhle mladý muž zemře, jestliže do Afriky pojede. Nicméně jestliže zůstane, mohou se mu přihodit ještě horší věci. Maitland junior změnil své rozhodnutí ohledně výpravy, neodjel a o šest měsíců později se stal obětí požáru. (Mladík kouřil opilý v posteli.) Therese na pohřbu vyhledala Mary Beth a chtěla vědět, proč tomu nezabránila. Mary Beth jí téměř věcně odpověděla, že předvídala, co se stane, ale nemohla udělat nic, aby to změnila. Musela by změnit Maitlanda juniora, což nebyla její věc. Kromě toho se několikrát a bez úspěchu pokoušela s Maitlandem mluvit. Celá ta záležitost se jí velmi dotkla a přála by si, aby už od ní nikdo nechtěl předpovídat budoucnost.

"Když se dívám do budoucnosti," prohlásila prý, "vidím jen lidskou slabost a jak málo lidé dělají pro to, aby se postavili osudu nebo náhodě. Protože tomu se člověk může postavit. Opravdu může. Ale Maitland nehodlal nic změnit." Pak pokrčila rameny - aspoň tak jsme to slyšeli - a vyšla svými dlouhými, pro ni tak charakteristickými kroky, ze hřbitova Lafayette.

199

Therese její prohlášení otřáslo. Nikdy Mary Beth nezapomněla, že se "podílela" na smrti jejího manžela a syna. Ani na smrtelné posteli se nevzdala přesvědčení, že nad domem na First Street se vznáší aura zla a že všechna moc Mayfairů je k užitku pouze těm vyvoleným.

(Tuto událost nám vylíčila přítelkyně Thereseiny sestry, Emilie Blanchardová - zemřela v roce 1935. Zkrácenou verzi nám poskytla neznámá osoba, jež zaslechla rozhovor na hřbitově a snažila se zjistit další souvislosti. Třetí verzi nám vyprávěla jeptiška, která se zúčastnila pohřbu. Prohlášení Mary Beth, doložené ve třech shodných verzích, nám ji přesvědčivě charakterizuje, i když se jedná o malou epizodu. O dvou zmíněných úmrtích psaly tehdy noviny.)

Víme o celé řadě dalších předpovědí a rad, které Mary Beth pronesla. Všechny se v něčem shodují. Mary Beth nedoporučovala některá manželství: a nakonec se ukázalo, že měla pravdu. Jindy poradila zúčastnit se určitých transakcí - ty vždycky skvěle vyšly. Opodstatněně se Ize domnívat, že Mary Beth zacházela se svou schopností velmi opatrně a nerada dávala přímé předpovědi. Máme ještě jeden záznam jejího výroku, jenž adresovala knézi své farnosti. Ten se o tom zmínil svému bratrovi, policejnímu úředníkovi, který

si ho zapamatoval, protože ho zřejmě zaujal.
Mary Beth prý tehdy řekla knězi, že kdokoliv se silnou individualitou může změnit budoucnost pro celou řadu dalších lidí, což se děje neustále. V poměru k počtu lidských bytostí žijících na tomto světě jsou však takové osoby velmi vzácné, takže zasahování do budoucnosti je zdánlivě snadné.
Máme přece svobodnou vůli, to musíte přiznat," namítl kněz, na což mu
"
Mary Beth odpověděla: "To skutečně máme, a je nanejvýš důležité, abychom svou svobodnou vůli projevovali. Nic není předurčeno. A díkybohu neexistuje mnoho silných jedinců, kteří by narušovali předvídatelný řád věcí, protože vedle vizionářů přinášejících jen dobro se najde dost takových, co na ostatní přivolávají válku a pohromy."
(Toto prohlášení stojí za povšimnutí v souvislosti s popisem Richarda hlewellyna-jak k němu ve snu přišel Julien a mluvil o tom, že v životě není nic předurčeno. Také je důležité si připomenout, že o dvě stě let dříve pronesl Lasher, aspoň podle Petyra van Abela, záhadnou předpověď, jež Petyra hluboce zneklidnila. Kéž bychom v našich Záznamech měli více přímých výroků, týkajících se tohoto i jiných témat z úst členů rodiny, nadaných mimořádnými psychickými schopnostmi! Ale bohužel je nemáme, a tato paralela mezi dvěma citáty nám to až příliš jasně připomíná.)
Zkoumáme-li postoj okolí k Mary Beth, mnoho členů rodiny-aspoň podle jejich sdílných přátel - si uvědomovalo, že na Mary Beth a lulienovi je

něco podivného. Otázku, zíla je poáádat či nepoľádat o raxlu ve zlých časecň pokaždé znovu řešila každá generace. Jít za nimi mělo své výhody, ale i nesporné nevýhody.
Například jedna vnučka Lestana Mayfaira čekala nemanželské dítě a obrátila se o pomoc k Mary Beth. Přestože dostala slušnou částku peněz, aby se mohla o dítě postarat, později došla k přesvědčení, že Mary Beth způsobila smrt nezodpovědného otce tohoto dítěte.
lednoho z Mayfairových, oblíbence Mary Beth, odsoudili za napadení a ublížení na těle při rvačce v nočním klubu ve Francouzské čtvrti. Říkalo se, že z Mary Beth měl větší strach než ze soudu. Při pokusu o útěk z vězení se smrtelně zranil. Mary Beth odmítla dát svolení, aby byl pohřben na hřbitově Lafayette.
Jiná nešťastná dívka, Louisa Mayfairová, porodila v domě na First Street nemanželské dítě, Nancy Mayfairovou (Mary Beth holčičku adoptovala a přijala jako jedno ze Stelliných dětí), a zemřela dva dny po porodu. Kolovaly pověsti, že ji Mary Beth, nespokojená s Louisiným chováním, nechala zemřít samotnou a bez pomoci.
Ale historek o okultních schopnostech Mary Beth nebo o jejích zlých skutcích namířených proti vlastní roxlině je poměrně málo. I když uvážíme neochotu Mayfairů jakkoliv pomlouvat jádro rodiny, prostě a jednoduše neexistuje dost důkazů, že se Mary Beth chovala ke své přízni jako čarodějnice - spíš jako svrchovaná vládkyně. Jestliže už použila své nadpřirozené schopnosti, nikdy to nedělala ráda. Z mnoha náznaků víme, že celá řada Mayfairů nevěřila "pověrčivým hloupostem", které si o Mary Beth povídalo služebnictvo, lidé z okolí a někdy i členové rodiny. Příběh o peněžence plné zlatých mincí se jim zdál směšný. Obviňovali služebnictvo, že si takové historky vymýšlí, a považovali je za dědictví romantických časů na plantáži. Stěžovali si na klepy sousedů a místních farníků.
Musíme zdůraznit, že většina historek o Mary Beth pochází od služebnictva.
Vezmeme-li v úvahu všechny aspekty, z mayfairských legend vyplývá, že celá rodina Mary Beth milovala a uznávala. Mary Beth nezasahovala do životů svých příbuzných ani do jejich rozhodování kromě těch situací, kdy se je snažila přimět k určitým projevům rodinné loajality. Traduje se, že až na několik pozoruhodných omylů si mezi nimi dokázala vybírat skvělé kandidáty pro obchodní podnikání. Všichni jí důvěřovali a obdivovali ji a rádi se stávali jejími partnery. Své zahraniční záležitosti udržovala v tajnosti před těmi
členy rodiny, s nimiž byla v obchodních stycích, a okultní schopnosti zřejmě tajila přede všemi. Chtěla, aby její vztahy s rodinou byly prosté a obyčejné.

Stojí za povšimnutí, že všechny děti v rodině Mary Beth zbožňovalx. Existují xlesítky jejích fotografú se Stellou, Lionelem, Belle, xIrahouškeni Millie, Nancy a spoustou dalších dětí. Celx> léta se trávník u domu na First Street hemžil dětmi, které si tam hrály, zatímco xlospělí odpočívali po obědě v domě.

Třetí velká životní vášeň nebo posedlost Marv Beth byla, pokud to můžeme posoudit, touha po radovánkách. Jak jsme se už zmínili, ráda chodila s Julienem tancovat, na večírky, do divadla a podobně. Také měla mnoho milenců.

Protože členové rodiny o těchto záležitostech zásadně nemluvili, byly nejvydatnějším zdrojem informací tohoto rázu drby služebnictva, jež se k nám někdy dostaly až z druhé nebo třetí ruky - prostřednictvím přátel některých služebných Mayfairů. Sousedé si také vyprávěli o "dobře vypadajících mladících", kteří se stále potulovali kolem domu pod záminkou, že vykonávají práce, jež často nebyli schopni zastávat.

Tvrzení Richarda Llewellyna, že auto Stutz Bearcat Mary Beth darovala mladému irskému kočímu, jsme si jednoduše ověřili v záznamech o registraci aut. Jiné velké dary - například šeky na vysoké částky - rovněž naznačují, že ony dobře vypadající mladíky Ize považovat za milence Mary Beth. Neexistuje totiž jiné vysvětlení, proč by dávala pět tisíc dolarů jako vánoční dárek mladému kočímu, který ve skutečnosti ani nezvládl spřežení, nebo opraváři, jenž bez pomoci nedokázal ani zatlouct hřebík.

Je zajímavé, že pročítáme-li všechny materiály o Mary Beth jako celek, objevíme daleko víc historek o tom, jak uspokojovala své smyslné choutky než o kterémkoliv jiném aspektu jejího života. Jinými slovy: příběhy o jejích milencích, pití vína, chuti k jídlu a o tancování početně daleko převyšují (v poměru sedmnáct ku jedné) příběhy o jejích okultních schopnostech nebo podnikatelských úspěších.

Avšak všechny historky popisující jeú zaujetí pro víno, jídlo, tanec a partnery do postele svědčí o tom, že se v tomto ohledu chovala víc jako muž své doby neá jako žena: dopřávala si nejrůznější potěšení a málo dbala na konvence nebo úctyhodnost. Vcelku na jejím chování není nic neobvyklého, pokud ho hodnotíme z tohoto zorného úhlu. Ovšem lidé v té době to posuzovali jinak a považovali její touhu po příjemnostech života za něco nepochopitelného, nebo dokonce podezřelého. Tento dojem umocňovala svým věcným přístupem ke všemu, co dělala, a neochotou připisovat jakýkoliv význam povrchním reakcím ostatních lidí. Nejednou ji její blízcí prosili, aby se "chovala slušně" (tak to tvrdily služebné), ale Mary Beth je pokaždé odbyla mávnutím ruky.

Na její pi'evlékání za muže si téměř všichni zvykli, protože to dělala dlouho a dobře. V posledních letech života se často v tvídovém obleku a s húlkou hodiny procházela po Zahradní čtvrti. Už se nenamáhala vyčesávat si vlasy nebo je schovávat pod klobouk, nosila je svázané do jednoduchého uzlu. Lidé brali její vzezření za samozřejmost. Když kráčela dlouhými kroky, hlavu lehce skloněnou, a odpovídala lhostejným kývnutím všem, kdo ji zdravili, byla pro služebnictvo i pro sousedy v širokém okolí prostě paní Mary ßeth.

Talamasce se nepodařilo zjistit téměř nic o jejích milencích. Nejvíc víme o mladém bratranci Alainu Mayfairovi, ovšem není zcela jisté, že byl skutečně jejím milencem. Pracoval pro Mary Beth jako tajemník nebo šofér (nebo oboj)í mezi léty 1911 a 1913, ale opakovaně pobýval často dlouho v Evropě. V té době mu bylo kolem dvaceti let, byl hezký a mluvil dobře francouzsky, i když samozřejmě ne s Mary Beth, která dávala přednost angličtině, V roce 1914 se s Mary Beth nepohodl, ale nikdo neví, o co se jednalo. Odjel do Anglie, vstoupil do armády bojující v první světové válce a zahynul. Jeho tělo se nikdy nenašlo. Mary Beth na jeho památku uspořádala na First Street velkou vzpomínkovou slavnost.

Další bratranec, Kelly Mayfair, pracoval pro Mary Beth asi od roku 1912 nebo 1913 a zůstal u ní až do roku 1918. Byl to mimořádně hezký člověk s rezavými vlasy a zelenýma očima (jeho matka se narodila v Irsku). Staral se Mary ßeth o koně a na rozdíl od jiných mladíků, jež si vydržovala, své práci rozuměl. Domněnka, že byl milencem Mary Beth, spočívá výhradně na skutečnosti, že spolu často při rodinných setkáních tancovali, Později se hlasitě hádali, což slyšeli služebné, pradleny a dokonce i kominíci.

Mary Beth Kellymu připsala velkou peněžní částku, takže mladík se mohl pokusit o štěstí jako spisovatel. S penězi odjel do New Yorku, usadil se v Greenwich Village, nějaký čas pracoval jako reportér pro New York Times a jednoho dne opilý zmrzl v bytě bez ústředního topení. Byla to jeho první zima v New Yorku a asi podcenil její nebezpečí. Ať už se to stalo jakkoli, Mary Beth jeho smrt zdrtila. Nechala jeho tělo převézt domů a pohřbít, přestože se Kellyho rodiče odmítli pohřbu zúčastnit. Na jeho náhrobek nechala vytesat čtyři slova: "Už se nemusíš bát." Možná vycházela ze známého citátu z Shakespearova Cymbelina. Ovšem nevíme to jistě. Odmítla podat vysvětlení jak majiteli pohřebního ústavu, tak kameníkům.

Ostatní "pohlední mladíci", kteří vyvolávali tolik řečí, jsou nám zcela neznámi. Dochovaly se jenom neurčité popisy, jež naznačují, že se všichni vyznačovali pěkným, i kxlyž ponékud vulgárním zevnějškem. Služebné a kuchařky se k nim chovaly s nedůvěrou a přehlížely je. Žádná zpráva nicméně přímo nepotvrzuje, že by s nimi Mary Beth měla poměr. Svědectví

jsou asi takováto: "A poflakoval se tam jeden z těch jejích hochîi, víte, jexen z těch hezounů, co měla vždycky kolem sebe, neptejte se mě, co dělali. 5edél tam jen tak na schodech a chytal lelky. Já mu řekla, aby odnesl koš s prádlem dolů. Ale to víte, na to byl moc nóbl, Stejně to pak udělal, protože do kuchyně přišla paní Mary Beth a jí by se neodvážil odporovat, na to vemte jed. len se na něj tak usmála, vždyf víte jak, a prohodila: ‚Ahoj, Benjy."'

Kdo ví? Třeba se na ně Mary Beth jenom ráda dívala.

Jedno víme zcela určitě. Od prvního setkání milovala Daniela Mclntyra, i když je velmi pravděpodobné, že původně vstoupil do rodinné historie jako Julienův milenec,

Bez ohledu na vyprávění Richarda Llewellyna víme, že Julien se setkal s Danielem Mclntyrem někdy kolem roku 1896 a že mu postupně svěřoval velkou část důležitých obchodů. Daniel Mclntyre byl tehdy začínajícím právníkem ve firmě na Camp Street, kterou o deset let dřív založil jeho strýc.

Když Garland Mayfair ukončil studium práv na Harvardu, šel pracovat do stejné firmy. Později se k nim připojil i Cortland. Oba pracovali s Danielem Mclntyrem až do roku 1905, kdy byl McIntyre jmenován soudcem.

Na fotografúch z té doby působí Daniel Mclntyre jako bledý, štíhlý muž s narezlými světlými vlasy. Byl téměř hezký, a ne nepodobný Julienovým pozdějším milencům Richardu Llewellynovi i tmavovlasému Victorovi (ten zemřel na následek pádu pod kola kočáru). Rysy obličeje všech těchto tří mužů byly nápadně krásné, až dramatické. Za Danielovu zvláštnost Ize považovat mimořádně zářivé zelené oči.

Daniel Mclntyre okonce i v posledních letech života, když ztloustl a měl od pití zarudlý obličej, slýchal komplimenty na své zelené oči.

O Danielově předchozím životě mnoho nevíme. Pocházel ze staré irské rodiny, což znamená, že jeho předkové přišli do Ameriky ještě dávno před bramborovým hladomorem ve čtyřicátých letech osmnáctého století. Nedomníváme, že by jeho rodina někdy trpěla nedostatkem peněz.

leho dědeček-komisionář, který to dotáhl na milionáře-ve třicátých letech vybudoval na lulia Street nádherný dům, v němž vyrostl Danielův otec Sean McIntyre, nejmladší ze čtyř synů. Sean až do své nečekané smrti ve čtyřiceti osmi letech platil za význačného lékaře.

V té době Daniel Mclntyre pracoval jako právník a přestěhoval se spolu se svou matkou a svobodnou sestrou do vily na Charles Avenue, kde žil až do matčiny smrti. Ani jeden z McIntyrových domů už nestojí.

Daniel se těšil pověsti výtečného právníka. Zastupoval především obchodní firmy. Nesčetné záznamy dokazují, že i Julienovi radil při jeho podnikání. Také ho úspěšně zastupoval v několika občansko-právních sporech.

Po letech nám jistý úředník popsal malou výměnu názorix mezi Ganielem a Julienem týkající se jedné takové pře. Daniel a lulien se strašlivě pohádali a Daniel neustále opakoval: "Juliene, prosím tě, nech mě tu záležitost vyřešit v rámci zákona!" A Julien křičel: "Sakra! Udělej si to tedy po svém! Ale říkám ti, tomu chlapovi bych mohl tak znepříjemnit život, že by si přál, aby se ni-

kdy nenarodil!"
Z různých úředních zápisů vyplývá, že Daniel s velkou představivostí

vždycky našel postranní cestičky pro uskutečnění Julienových obchodních transakcí, a zároveň mu vyhledával informace o lidech, kteří se mu stavěli do cesty.
ledenáctého února 1897 Danielovi zemřela matka. Svou sestru zanechal

v péči ošetřovatelek a služek a sám se přestěhoval do luxusního apartmá ve starém hotelu St. Louis. V salonu s výhledem do ulice si dopřával drahá jídla a vůbec si začal žít "jako král", alespoň podle mínění všech hotelových poslíčků, číšníků i taxikářů, jimž dával "královské" spropitné.

Nejčastější Danielův návštěvník, Julien Mayfair, u něj nejednou zůstal přes noc.
Garlandovi a Cortlandovi vztah luliena a Daniela nikterak nevadil. Stali se partnery firmy Mclntyre, Murphy a Murphy. Po odchodu bratří Murphyů do penze a po jmenování Daniela soudcem se firma přejmenovala na Mayfair a Mayfair a už desítky let se věnuje výhradně spravování financí rodiny Mayfairových. V mnoha podnicích se Garland a Cortland stali téměř rovnocennými partnery Mary Beth. (I když Mary Beth se pouštěla do dalších nespočetných transakcí, s nimiž se jim nesvěřovala.)

Daniel už tenkrát hodně pil. Víme, že zaměstnanci hotelu mu leckdy museli pomáhat do postele. Cortland na něj zpovzdálí nenápadně dohlížel. Když si Daniel koupil auto, Cortland mu nabídl, že ho vždycky odveze z hospody domů, aby Daniel nezabil sebe nebo někoho jiného. Zdá se, že Cortland měl Daniela opravdu rád. Vždycky nad ním držel ochrannou ruku a hájil ho proti celé rodině, což s přibývajícími lety nebyl zrovna nejsnadnější úkol.

Nemáme žádné důkazy, že se Mary Beth a Daniel v tomto období setkali. Mary Beth už tehdy čile podnikala, ale rodina měla dostatek jiných právníků. Také je silně nepravděpodobné, že Daniel navštívil First Street. Možná ho uváděl do rozpaků jeho sexuální vztah s Julienem - zřejmě byl o něco puritánštější než ostatní lulienovi milenci.

Zcela určitě vybočoval z řady lulienových intimních přátel tím, že si vybudoval vlastní profesionální kariéru.
Co se týče Mary Beth, pro Talamasku je důležité, že se s Danielem setkala v roce 1897. Jediné existující svědectví o tomto setkání, pochází od Richarda

Llewellyna. Samozřejmě nevíme, jestli se ti dva do seňe zamilovali tak, jak to on líčí, ale ľe jisté, že se spolu velice brzy začali objevovat při neiríiznějšírh
společenských příležitostech.
V té době pětadvacetiletá Mary Beth byla velmi nezávislxí mladá dáma. Stalo se veřejným tajemstvím, že její dcera Belle, kterori údajně měla s tajemným lordem z Mayfairu, to nemá přes svoji roztomilost v hlavě v pořádku. Bratranci a sestřenice holčičku popisovali jako neschopnou se naučit nejjednodušším úkonům a také říkali, že celý život zůstala emocionálně na úrovni čtyřletého dítěte. Nikdo ji však nahlas neoznačil za slaboduchou.
Každý pochopitelně věděl, že se Belle nestane správkyní Mayfairského dědictví, protože se pravděpodobně nikdy nevdá. Bratranci a sestřenice často na toto téma otevřeně diskutovali.
Plantáž i dům na Riverbendu zničila řeka. Tato tragédie poskytla rodině další námět ke konverzaci.
Koncem osmnáctého století vybudovala Marie Claudette dům na pruhu země vybíhajícím do řeky. Kolem roku 1896 bylo víc než zřejmé, že řeka odnese výběžek i s domem. Nejdřív za domem postavili zátopovou hráz, přesto dům musel být nakonec vyklizen. Pomalu se kolem něj začala rozlévat voda a jednou v noci se sesul do bažiny. Za týden po něm nezůstalo ani stopy, jako by nikdy neexistoval.
Samozřejmě že Julien a Mary Beth považovali tuto událost za tragédú, V New Orleansu se hodně mluvilo o inženýrech, s nimiž se Julien a Mary Beth radili ve snaze odvrátit neodvratitelné. Celou záležitost zhoršovala sku-

tečnost, že stárnoucí Katherine, matka Mary Beth, se za žádnou cenu nechtěla přestěhovat zpátky do New Orleansu, do domu, jejž před mnoha lety postavil Darcy Monahan.

Nakonec museli Katherine dát sedativa, aby ji do města vůbec dostali. Jak už jsem se dříve zmínil, Katherine se z toho šoku nikdy nevzpamatovala; krátce potom se úplně pomátla a bloudila po zahradě na First Street, neustále hovořic s Darcym; donekonečna vysypávala obsah zásuvek, aby našla věci, o nichž prohlašovala, že se jí ztratily.

Mary Beth to všechno celkem snášela. Jednou však před ošetřujícím lékařem prohodila, že sice pro svou matku ráda ridělá, co se dá, ale že ji ani matka, ani její zdravotní stav příliš nezajímají. Přála by si najít nějaký lék, kterj,
by Katherine trochu zklidnil. Lékaře to naprosto šokovalo.

Julien byl u toho a celá sitauce mu připadla komická, takáe dostal jeden ze svých záchvatů smíchu. Snažil se pak šokovanému lékaři vysvětlit jednu z největších předností Marv Beth: za všech okolností říká pravdu, bez ohledri na následky.

206

Pokud Katherine nakonec nějaký ,lék" dali, Talamasce o tom není nic
x znamo. Katherine se kolem rokri 1898 začala toulat i po ulicích a jeden mlady mulatský služebník měl za úkol ji všude následovat. Zemřela v posteli na First Street v roce 1905, přesně řečeno v noci 2. ledna. Podle našich infor-
7 maci se nestrhla bouře ohlašující její smrt, ani se nepřihodilo nic neobvyklého Od služebnictva víme, že ležela mnoho dní v kómatu, a když umírala, Julxen a Mary Beth byli u ní.

15. ledna 1899 se konala v kostele sv. Alfonse obrovská svatba. Mary Beth se vdavala za Daniela McIntyra, Stojí za zmínku, že až do té doby rodina navštěvovala bohoslužby v kostele Notre Dame (jeden ze tří kostelů farnosti), ale na tuto svatbu si Mayfairovi vybrali irský kostel sv. Alfonse a od té doby už chodili jen tam.

Daniel vycházel s irsko-americkými kněžími velmi dobře a farnost štědře podporoval. Jeho sestřenice byla členkou řádu Milosrdných sester, které učily v místní škole.

Můžeme tedy předpokládat, že si rodina zvolila irský kostel na Danielovo přání, protože Mary Beth takové věci příliš nezajímaly. Navštěvovala sice kostel s dětmi, praneteřemi a synovci, ale nikdo nevěděl, co si o tom opravdu myslí. lulien naopak do kostela nikdy nezavítal, pouze na svatby, pohřby a křtiny. Zdálo se však, že sv. Alfons se mu líbí víc než méně okázalý francouzský kostel Notre Dame.

Jak už bylo řečeno, svatba Daniela a Mary Beth, se stala prvořadou společenskou událostí. Oslava se konala na First Street. Z jídla a pití přecházel zrak. Sešla se tam celá Danielova rodina, i když mnohem méně početná než Mayfairovi - vždyf jejich bratranci a sestřenice se sjeli odevšad, dokonce i z New Yórku. Zprávy se shodují v tom, že novomanželé do sebe byli velice zamilováni a vypadali nesmírně šfastné. Zábava s tancem a zpěvem se protáhla pozdě do noci.

Mary Beth a Daniel odjeli na líbánky do New Yorkrr a potom pokračovali v cestě do Evropy, kde strávili čtyři měsíce. Vrátili se v květnu, o něco dříve,
než původně plánovali, protože Mary Beth byla v pokročilém stadiu těhotenství.

Carlotta Mayfairová se narodila 1. září 1899.

Rok nato se 2. listopadu narodil Lionel, jediný syn Mary Beth. A nakonec 10. října 1901 porodila Mary Beth své poslední dítě, Stellu.

Samozřejmě že podle zákona byl za otce všech dětí označen Daniel Mclntyre. Můžeme však položit otázku - nebof účelem těchto záznamů je dopátrat se pravdy -, kdo byli jejich praví otcové.

Existují zcela jasné dúkazy, jak lékařské, tak fyziognomické, že otcem

207

Carlotty byl Daniel Malntyre. Carlotta po něm ne7dědila jen zelené oči, ale i jeho krásné narudlé kudrnaté vfasv.

Lionel měl stejnou krevní skupinu jako Daniel a také se mu hodně podo-

bal i když nepostrádal ani rysy své matky, především její ,;výraz", který byl ještě zřetelnější, když dospěl.
lak ukázalo posmrtné vyšetření v roce 1929, podle typu krevní skupiny Stella nemohla být Danielovou dcerou. Hodně se mluvilo o tom, že Carlotta si vyžádala zjištění krevní skupiny, což přimělo Talamasku, aby se po této informaci pídila.
Není třeba dodávat, že se Stella Danielovi vůbec nepodobala. Naopak. Se svými drobnými kostmi černými kudrnatými vlasy a tmavýma, jasně zářivýma očima připomínala Juliena.
Jelikož neznáme Julienovu krevní skupinu - zřejmě nikdy nebyla zjišfovaná-, nemůžeme tedy tuto domněnku brát za bernou minci.
Stelliným otcem mohl být některý z milenců Mary Beth, i když nám není známo, že by rok před Stelliným narozením nějakého měla. Klepy o jejích "pohledných mladících" se objevily o něco později, což však může znamenat poze to, že po nějakém čase přestala být opatrná.
Je tadyještějedna možnost: Cortland Mayfair, druhý syn Julienův. Když se Stella narodila, bylo mu dvaadvacet let, Každého okouzloval svým šarmem i zjevem. (V roce 1959 jsme získali informace o jeho krevní skupině -je stejnájako Stellina.) Studoval v té době práva na Harvardu-skončil v roce 1903 - a na First Street byl jako doma. Každý věděl, že má Mary Beth moc rád a také není žádné tajemství, že se po celý svůj život staral o jádro rodiny.
Naneštěstí pro Talamasku si Cortland vždycky uchovával svou nesdílnost a rezervovanost, a dokonce i jeho bratři a děti ho popisují jako uzavřeného člověka, který nenáviděl, když se jakékoliv záležitosti rodiny probíraly mimo její okruh. Rád četl ajeho nadání pro investice hraničilo s genialitou. Pokud víme, nikomu se nesvéřoval. Dokonce ani jeho nejbližší nedokázali přesně určit, kdy co udělal a proč.
Všichni se však shodují na jednom: věnoval svůj čas a energú správě Mayfairského dědictví a hromadění majetku pro svou rodinu, rodiny svých bratrů a pro Mary Beth. Cortlandovi potomci patří mezi dnešními Mayfairy k jedněm z nejbohatších.
Po smrti Mary Beth Cortland zabránil Carlottě rozbít finanční impérium její matky - proto převzal správu Mayfairského dédictví a jednal v zastoupení Stelly. Stelle bylo všechno úplně jedno; záleželo jí jenom na tom, aby si mohla dělat, co se jí zlíbí.
Stella vždycky prohlašovala: "Peníze mě nezájímají!" Proti Carlottině pří-

ní a vůli předala správu dědictví do Cortlandových rukou. Kdyá zemřela, Cortland a jeho syn Sheffield ve své činnosti pokračovali. Zastupovali její dceru Anthu.
Musíme však na tomto místě zdůraznit, že se impérium Mary Beth po její smrti skutečně začalo rozpadat. Nikdo ji nemohl nahradit. I když Cortland prováděl úžasné kousky, aby udržoval a rozšiřoval rodinný majetek, už to nebyla ta výbušná expanze, kterou předváděla Mary Beth. Ta její smrtí skončila.
Avšak vraťme se k našemu hlavnímu zájmu. Existují totiž další náznaky, že Cortland byl otcem Stelly. Cortlandova žena Amanda Gradyová Mayfairová nesnášela Mary Beth a celou rodinu z First Street a také tam nikdy s Cortlandem nešla na návštěvu. Tato skutečnost Cortlandovi nebránila v tom, aby na First Street chodil, a bral s sebou všech svých pět dětí, takže vyrůstaly společně se všemi bratranci a sestřenicemi a odmalička se dobře znaly.
Když jejich nejmladší syn Pierce Mayfair ukončil v roce 1935 Harvard, Amanda Cortlanda opustila a odjela z New Orleansu do New Yorku za svou mladší sestrou, Mary Margaret Harrisovou.
V roce 1936 Amanda řekla na jakémsi večírku jednomu z našich detektivů (při zdánlivě náhodném setkání), že rodina jejího manžela pro ni představuje zlo. Kdyby o ní vyprávěla to, co ví, lidé by ji pokládali za blázna. Nikdo ji už nedonutí, aby se vrátila dolů na Jih, i když se ji její synové snaží mermomocí přemluvit. O něco později, když už byla poněkud podnapilá, se našeho detektiva, jehož neznala ani jménem, zeptala, zda věří, že lidé mohou svou duši prodat ďáblu. Dodala, že její manžel to udělal a že je "bohatší než Rockefeller", zrovna tak jako ona a její synové. "Jednoho dne se všichni budou škvařit v pekle," dodala. "Na to vemte jed."
Když Amandě detektiv položil otázku, zda ona sama v takové věci věří, odpověd' zněla, že i v našem moderním světě existují čarodějnice, které člověka mohou uhranout a očarovat.

"Čarodějnice vás přinutí věřit, že někde jste, a přitom tam vůbec nejste. Nebo že vidíte něco, co tam není. Můj manžel to dokáže. A víte proč? Protože on k nim patří! Nemá cenu si lhát do kapsy! Čarodějníci a čarodějnice exi· stují. Můj manžel má velkou moc. Já jsem na vlastní oči viděla, co umí."

Na přímou otázku, zda jí osobně manžel někdy ublížil, Cortlandova žena odpověděla (podotýkám, že detektiv byl pro ni cizí člověk), že ne, rozhodně ne. Vadilo jí, jak zacházel s jinými lidmi, do čeho byl zapleten a v co věřil. Začala plakat a několikrát opakovala, jak se jí po něm stýská a že už o tom nechce mluvit.

"Něco vám řeknu," pokračovala, když se uklidnila. " Kdybych chtěla, aby

za mnou můj manžel dnes v noci přišel, lak přijde. Jak by to udělal, to tedy nevím, ale mohl by se zjevit i tady. Celá jeho rodina umí takové tríky. Je to k zbláznění. Říkám vám, klidně se zjeví i taxly. Někdy je se mnou v místnosti, i když ho tam nechci. A já nevím, jak ho poslat pryč."

V tomto okamžiku Amandu odvedla její neteř a několik dalších let se s touto dámou nepodařilo navázat kontakt.

Naši domněnku, že Cortlanda vázala ke Stelle pevná pouta podporuje ještě další skutečnost: po Julienově smrti vzal Cortland Stellu a Lionela do Anglie a Asie. Cortland měl v té době pět dětí a všechny je nechal doma stejně jako svoji manželku. Přesto se zdá, že iniciátorem cesty byl on. Zařizoval všechno potřebné sám a návrat domii stále odkládal. Urátili se do New Orleansu až za rok a půl.

Po první světové válce Cortland ještě jednou opustil svou ženu a děti a odjel se Stellou na rok pryč. Při rodinných hádkách stál vždycky na její straně.

Stručně řečeno, existující důkazy zajisté nejsou průkazné, nicméně ale i z toho, co máme k dispozici, Ize vyvozovat, že Cortland mohl být Stelliným otcem. Nesmíme však opomenout, že právě tak jím mohl být - i přes svůj vysokývěk-Julien. Nevímetojistě.

V každém případě měla Stella už od narození postavení privilegovaného dítěte, miláčka rodiny. Daniel Mclntyre ji miloval jako vlastní, ačkoliv je dost dobře možné, že netušil pravdu.

O raném dětství tří dětí Mary Beth nevíme nic zvláštního. Nejintimnější informace, které Talamasca získala, pocházejí od Richarda Llewellyna.

Jak děti rostly, začaly se šířit zvěsti o neshodách v rodině. Když Carlotta ve čtrnácti letech odešla do internátní školy Svatého srdce, všichni věděli, že se tak děje proti vůli Mary Beth. Daniela to velmi rmoutilo a přál si, aby se Carlotta objevovala doma častěji. O tom, že by Carlotta byla šfastné dítě, nenacházíme žádnou zmínku. Zůstává velmi obtížné získat o ní jakékoliv informace, protože ještě žije, a lidé, kteří ji znali před padesáti lety, mají z ní i z jejího obrovského vlivu dodnes hrůzu a nejsou o ní ochotni vůbec mluvit.

Jedině od těch, kdo ji nenávidí, jsme se dozvěděli jakési útržky. Kdyby se ti, co se jí bojí, rozhodli mluvit, pak by se dal vytvořit poněkud objektivnější popis její povahy i činů.

Víme, že Carlottu odmalička všichni obdivovali za její skvělé výkony ve škole. Jeptišky, které ji učily, ji nazývaly geniálním dítětem. Středoškolská studia strávila v penzionátě a pak, velmi mladá, začala studovat práva na Loyolově škole.

Lionel začal chodit do školy v osmi letech. Každému se jevil jako tichý a způsobný chlapec, který nikomu nedělal žáxlné potíže a jehož měli všichni

v oblibě. Najali mu domácího učitele, s nímž dělal iíkoly, a za nějakou dobu se z něj stal výjimečný student. Avšak nikdy se nekamarádil s dětmi mimo rodinu, jeho společníky mimo školu se stali bratranci a sestřenice.

Stellin příběh je od samého počátku zcela odlišný. Stella byla ve všech směrech okouzlující a podmanivé dítě. Měla hebké černé vlasy plné prstýnků a obrovské černé oči. Když se díváme na fotografie z let 1901 až 1929 (a je jich bezpočet), musíme přiznat, že je těžké si ji představit v jiné éře než právě po první světové válce. Se svými chlapeckými boky, rudou našpulenou pusinkou a mikádem se tolik hodí do této doby.

Na nejstarších fotografúch je to slad'ounké děťátko k nakousnutí z reklam na známé Pearsovo mýdlo, malá pokušitelka s hedvábnou bílou pletí, která

se na vás dívá oduševněle, ale zároveň i hravě. Ve svých osmnácti připomínala filmovou hvězdu.
Podle očitých svědků v den své smrti vypadala jako femme fatale, sršící nábojem neobyčejné síly. Když divoce tančila charleston, třásně u krátké sukně se jen splašeně házely, hedvábné punčochy vrhaly odlesky a očima zářícíma jako drahokamy blýskala na všechny a na nikoho. Žádný muž v místnosti od ní nemohl odtrhnout oči.
lakmile Lionela poslali do školy, Stella žadonila, aby tam mohla chodit také. Alespoň tak to vysvětlila jeptiškám u Svatého srdce. Tři měsíce po přijetí ji potichu a neoficiálně vyloučily. Po straně se šeptalo, že strašila spolužačky.
Četla jim myšlenky, bavilo ji předvádět jim své triky, uměla povalit děti na zem, aniž se jich dotkla. Měla nepředvídatelný smysl pro humor. Smála se jeptiškám, protože některé jejich výroky pokládala za pusté lži. Stellino chování Carlottu pohoršovalo, ale nebylo v její moci dívku zvládnout, Nicméně ji milovala a dělala všechno pro to, aby ji přesvědčila, že se musí trochu přizpůsobit,
V této souvislosti snad zní překvapivě, že jeptišky i děti ze Svatého srdce Stellu zbožňovaly. Hodně jejích spolužaček na ni vzpomíná s láskou, dokonce s obdivem.
Když prováděla své kousky, byla .,okouzlující", roztomilá, "k pomilování", "rozkošná holčička". Avšak nikdo s ní dlouho nevydržel.
Do další školy, k uršulinkám, se jí poštěstilo chodit tak dlouho, že mohla jít se svou třídou k prvnímu přijímání, ovšem hnexl nato ji vyloučili stejně
potichu jako předtím od Svatého srdce a ze stejných důvodů. Tentokrát ji to
opravdu sebralo. Ve škole si užila legrace a doma se jí nelíbilo, protože celé
dny jí jak Mary Beth, tak Julien opakovali, že na ni nemají čas. Chtěla si hrát
s ostatními dětmi. Vychovatelka ji nudila. Toužila se dostat z domu.
Vystřídala ještě další čtyři soukromé školy, v každé strávila tak tři čtyři

měsíce, ad skončila v místní farní škole sv. Éllfonse, kde byla niezi irsko-americkými proletářskými dětmi jediná, koho vozili xlo školy limuzínou se šoférem.
Sestra Bridget Marie, jeptiška narozená v Irsku - žila v neworleanské nemocnici U milosrdných do svých devadesáti let-si na Stellu i po padesáti letech velmi živě pamatovala. Našemu detektivovi v roce 1969 bez obalu sdělila, že Stella nepochybné byla něco jako čarodějnice.
Stellu zde zase obvinili ze čtení myšlenek, z toho, že se smála, když se jí někdo snažil něco nalhat, že pouhou vůlí pohybovala předměty. Také z toho, že mluvila se svým neviditelným přítelem, jehož sestra Bridget Marie nazvala " známým". Ten Stelle sloužil: nacházel ztracené drobnosti a umél přinutit věci, aby létaly volně vzduchem.
Nicméně Stellu bavilo čtení, angličtina a déjepis. Rozhodně nepředváděla své kousky každý den. Snažila se chovat slušně a někdy jí to vydrželo dost dlouho. Líbilo se jí hrát si se spolužačkami a měla moc ráda jepti`sky.
Jeptišky se nechaly Stellou okouzlit. Pouštěly ji do klášterní zahrady, aby s nimi trhala květiny. Nebo ji braly po ško(e k sobě, kde ji učily vyšívat. Stella měla k této činnosti dostatek trpělivosti i nadání.
"Víte, co ta malá holka dokáza(a? Já vám to povím. Každá sestra v klášteře považovala Stellu za svoji malou kamarádku. Stella to s námi uměla! Prozradi(a nám na sebe drobná tajemství a tvářila se při tom, že by takové věci nemohla říct žádné jiné živé duši. A taky věděla všechno o nás. To ano. Věděla i to, co by člověk v životě nikomu neřekl. A tak s námi mluvila o našich tajemstvích, obavách, prostě o tom, o čem jsme se neodvažovaly nikdy mluvit nahlas, a my se cítily hned líp. A pak za hodinu, možná až za pár dní, když člověk o tom všem přemýšlel, jak se Stellou seděl v zahradě a jak si s ní šeptal, tak mu došlo, že ta holka je čarodějnice! Že přichází rovnou od dábla a že z toho, co dělá, nic dobrého nevzejde.
I když lakomá nebyla. To jí musím nechat. Ani zlomyslná. Kdyby byla, pán Bůh ví, co škody mohla natropit! Stejně si myslím, že nechtěla dělat žádné problémy. Ale tajně se ze své moci těšila. Víte, co tím myslím? Byla moc ráda, že zná vaše tajemství. S radostí vám odvykládala, co se vám včera zdálo, a měla nepokrytou radost, jak vás tím šokovala.

Ani si neumíte představit, s jakou vervou se vrhala do nových věcí. Po celé týdny vydržela kreslit obrázky - a pak najednou odhodila tužky a už se k tomu nevrátila. Stejně tak to bylo i s vyšíváním. Musela se to naučit za každou cenu. Uztekala se i nad tou sebemenší chybičkou. A jaké uxlělala nádherné věci! A zase. Jednoho dne praštila s hedvábím i jehlami a bylo po vyšívání. Nikdyjsem neviděla tak nestálé dítě. Jako by něco pořád hledala, něco, čemu

212

by se mohla plně věnovat, a nikdy to nenašla. Aspoň ne když byla malá holka.

Povím vám, co Stella milovala. Co ji nikdy nepřestalo bavit. Strašně ráda ostatním spolužačkám vyprávěla nejrúznější příběhy. Shromáždila děvčata kolem sebe a vykládala tak, že z ní nespustily oči, ani se nepohnuly, aby jim neušlo jediné slovo. Takhle si je držela až do zvonění. A co všechno jim říkala! Strašidelné historky o plantážnických domech plných hrozných tajemství a duchů, o podivně zamordovaných lidech a o woodoo. Woodoo, to možná ani nevíte, se používalo strašně dávno na Karibských ostrovech. Taky znala historky o pirátech. Otřesné. Ale všechno to její povídání v sobě mělo špetku pYavdy, to člověk néjak cítil, pžestože věděl, že si to prostě musela vymyslet. Co mohla vědět o pocitech a myšlenkách nějakých uboááků na širém moři, když čekali, co s nimi piráti udělají?

Stejně vám řeknu, že některé věci, co vykládala, byly strašně zajímavé. Někdy mě dokonce napadlo, že by stálo za to si promluvit s někým, kdo o tom opravdu něco ví. S někým, kdo se vyzná v historú, víte?

Jenže spolužačky z toho, co jim Stella napovídala, začaly mít noční můry. A pak za námi začali chodit rodiče:, Kdepak se naše dceruška dozvěděla takové věci?` ptali se.

To jsme vždycky musely zavolat paní Mary Beth. ,Nechte si ji pár dní doma.` Víc jsme po ní nechtěly. Tak to chodilo se Stellou pořád dokola. Nedalo se s ní vydržet v jednom kuse. To prostě nešlo.

Díky Bohu, že se Stella čas od času sama rozhodla ztratit! Někdy jsme ji neviděly několik měsíců.

Jednou to už vypadalo, že se nevrátí. Slyšely jsme o ní, že se baví po svémna ulicích kolem First Street a Chesnut Street -, že si hraje s dětmi služících, nebo že vyrábí s kuchařčiným synem černým jako bota oltářík a provozují před ním woodoo.

Napadlo nás, že by to snad někdo měl říct paní Mary Beth.

No ale k našemu překvapení se jednou ráno, bylo asi tak deset hodin -ví·te, to dítě se nikdy nenamáhalo přijít do školy včas -, na rohu ulice objevi(a limuzína a z ní vystoupila Stella, oblečená do uniformy, hezounká jako panenka. To byste musel vidět. A jakou měla ve vlasech krásnou mašli! A co myslíte, že přinesla? Náruč pestrobarevně zabalených dárků pro každou sestru, kterou znala jménem. Všechny nás objímala a líbala. ,Sestro Bridget Marie, tolik se mi po vás stýskalo, ' šeptala mi do ucha. A pak jsem rozbalila dárek a našla jsem něco, co jsem si už dlouho přála. To byste nevěřil! A tak to bylo pokaždé. Tenkrát se na mě z krabičky usmívalo malé pražské jezulátko, celé v hedvábí a saténu, jindy jsem dostala nádherný stříbrný růženec s křišťálovými korálky. To byla Stella. Podivné dítě.

213

Zřejmé z Boží vúle k nám přestala t>o čase dochxizet. Prý se učila doma s guvernantkou a myslím, že ji naše šlxola už omrzela. Říkalo se, že má šoîéra a ten ji odveze, kam se jí zamane. hionel, pokud si dcxbře vzpomínám, taky nestudoval žádnou střední školu. Začal chodit všude se Stellou. Muselo to být v době, kdy zemřel starý pán Julien, nebo krátce na to.

lak to ubohé dítě na jeho pohřbu plakalo! My jsme na pohřeb nešly, to se pro sestry tehdy neslušelo, ale by(y jsme na zádušní mši. Zhroucená Stella klečela a vzlykala a Carlotta ji objímala. Víte, když Stella zemřela, povídalo se, že Carlotta ji neměla ráda. Jenomže Carlotta se k ní nikdv nechovala nelaskavě. Nikdy. Pořád vidím tu zádušní mši za pana luliena, jak Carlotta svou sestru podpírá a ta pláče a pláče a není k utišení.

Paní Mary Beth vypadala na mši jako v transu. Šla uličkou za rakví a v očích měla nekonečný smutek. Kolem ní se tlačily děti, ale neviděla je. Dívala se někam daleko. Její manžel s ní nebyl. To tedy ne. Soudce Mclntyre s ní nebyl nikdy, když ho potřebovala. Aspoň to každý tvrdil. Když starý pán Julien zemřel, byl soudce tak namazaný, že nevěděl o světě. Nemohli ho

vzbudit. Třásli s ním, pak na něj lili vodu z kbelíku a tahali ho z postele. Nic nepomohlo. Na pohřbu se taky neukázal. Doslechlyjsme se, ie ho museli odnést domů z nějaké hospody na Magazine Street. Je to zázrak, že ten chlap žil tak dlouho."

Názor sestry Bridget Marie na Carlottinu náklonnost ke Stelle potvrdilo mnoho svědků, i když Richard Llevellyn by s nimi nesouhlasil. Několik lidí nám vyprávělo o lulienově pohřbu a také jim utkvěla v paměti Carlotta, jak podpírá svou sestru, dokonce jí utírá slzy.

Po lulienově smrti Lionel nechal školy a vyxlal se spolu se Stellou, Cortlandem a Barclayem na cestu do Evropy. Krátce před vypuknutím první světové války přepluli Atlantik na luxusní zaoceánské lodi.

Cestovat po Evropě v té době nebylo možné, takže strávili několik týdnů ve Skotsku, navštívili i donnelaithský hrad a pak se rozhodli pro exotičtější země. Dostali se za poměrně riskantních poxlmínek do Afriky, zůstali nějakou dobu v Káhiře a Alexandrú a odjeli do Indie. Odevšad posílali domů nesčetné bedny přeplněné koberci, soškami a jinými cennostmi.

V roce 1915 se od nich odpojil Barclay. Byl vyčerpaný cestováním a stýskalo se mu po rodině. Odje1 lodí do New Yorku, což v té době byla riskantní cesta, protože na moři operovaly německé ponorky; jen krátce předtím Němci potopili Lusitanú. Rodina sledovala Barclayovu cestu se zatajeným dechem. Nicméně se živý a zdravý brzy objevil na First Street a vyprávěl neuvěřitelné zážitky z cest.

Podmínky pro překročení Atlantiku se nezlepšily ani o púl roku poziléú,

kdy se ostatní členové výpravy rozhoxlli vrátit domú. Nicméně luxusní lodě se i přes všechno nebezpečí stále plavily přes oceán a naše trio bez iíhony dorazilo do New Orleansu před Vánoci roku 1916.

Stelle bylo tehdy patnáct let,

Na fotografúch z tohoto roku má Stella na krku mayfairský smaragd. Všeobecně se vědělo, že právě ona je dědičkou. Mary Beth na ni byla opravdu hrdá, říkala jí "ty můj nebojso", protože Stella na cestách tak dobře obstála. Lionel Mary Beth zklamal svým rozhodnutím, že se nevrátí zpátky do školy, a tudíž nenastoupí ani na Harvard. Nicméně Mary Beth všechny své děti měla ráda. Carlottě, která chodila na univerzitu, vyčlenila malý byt v jedné z přístaveb na First Street. Carlotta jezdila do školy autem řízeným šoférem.

Každý, kdo procházel večer kolem domu, mohl oknem zahlédnout rodinu shromážděnou u večeře. Kolem stolu jich vždycky sedělo hodně a obsluhovali je sloužící. Večeře se obvykle protáhla až do noci.

Rodinná soudržnost nám znemožňovala s určitostí zjistit, co si vlastně bratranci a sestřenice o Stelle myslí a kolik toho ví o jejích potížích ve škole.

Avšak máme z té doby mnohé záznamy o tom, že Mary Beth častokxát řekla služkám či sluhům, že Stella je její "dědička", nebo že "Stella všechno zdědí". lejí nejvýznamnější poznámka, citovaná dvakrát a bez kontextu, je tato: Stella xidi toho muže.

Neexistuje zpráva, že by Mary Beth tuto záhadnou poznámku nějak blíže vysvětlila. Víme jen, že jedna z osob, jimž to řekla, se jmenovala Mildred Collinsová a pracovala pro Mary Beth jako pradlena, a druhá osoba byla irská služka Patricia Devlinová. Zpráva se k nám dostala až z třetí ruky. Potomci těchto dvou žen se rozcházejí v tom, co touto poznámkou věhlasná paní

y ,
Ma Beth m slela. Jeden se domnívá, že mínila "dáblá, druhý, že měla na mysli "ducha", který rodinu pronásledoval po mnoho generací.

V každém případě se zdá, že Mary Beth v důvěrnějších chvilkách svým služkám říkala něco, o čem si nemohla dovolit mluvit s lidmi své společenské úrovně.

Připouštíme také možnost, že Mary Beth stejnou poznámku vyslovila před více lidmi, protože staří obyvatelé Irish Channel ve dvacátých letech tohoto století o "tom muži" věděli. Nazývali ho, a to je citace: "ten muž". Připadá nám, že takto rozšířená "pověra" nemůže pocházet jen ze dvou zdrojů. Dále si povídali, že mayfairské ženy mají "záhadného mužského ducha či spojence", který jim pomáhá čarovat, dělat nejrůznější triky a používat woodoo.

Zcela jistě se všechny předchozí poznámky vztahují na Lashera a to, co naznačují, nás zneklidňuje. Musíme si přiznat, jak málo víme o čarodějni-

cích z Mayfairu a o tom, co vlastně dělaly.

215

Například: musela dědička v každé generaci doicázat svoji moc a sílu tím, že Lashera sama přivolala? Tedy jinými slovy, že se od ní požadovalo, aby ho viděla i bez přítomnosti starší čarodějnice, která v takové situaci mohla vlastně fungovat jako prostředník? A požadovalo se od dědičky také to, aby vypověděla, co viděla?

Znovu musíme přiznat, že nám tyto věci zůstávají záhadou.

Ť

S istotou však můžeme říct, že lidé, kteří o "tom muži' věděli a mluvili o něm, ho nespojovali s tmavovlasou antropomorfní postavou, již někteří na vlastní oči zahlédli. Dokonce ani v případě "záhadného člověka", spatřeného s Mary Beth v drožce, nikoho nenapadlo, že by to mohl být "ten muž". Vyprávění o něm se k nám dostalo z nejrůznějších zdrojů a nikdo kromě nás se nedovtípil, že se jedná o jednu a tutéž bytost,

Podobně tomu je i s pozdějšími zmínkami o "tom muži". Není ztotožňován se záhadným tmavovlasým mladíkem z First Street. Přestože lidé, pro něž existence "toho muže" nebyla tajemstvím, zahlédli anonymního tmavovlasého cizince v domě nebo na zahradě, setrvávali v domnění, že jde o nějakého návštěvníka nebo příbuzného, jehož neznají.

Podívejme se na zápis sdělení sestry Bridget Marie z roku 1969. Přímo jsem se jí na "toho muže" zeptal.

"Aha, ten. Ten neviditelný přítel. Byl s ní ve dne v noci. Můžu jen dodat, že šlo o toho samého démona, co později dělal společníka Stellině dceři -Antha se jmenovala - a i její dceři Deirdre. Chudák Deirdre. Ta z nich byla nejmilejší a nejnevinnější. Neptejte se mě, jestli jsem tu bytost viděla. lakože Bůh je můj svědek, já to vlastně nevím, ale řeknu vám - a to jsem mockrát opakovala i knězi -, že jsem vždycky poznala, když tam byl."

Nicméně je velmi pravděpodobné, že Lasher se v té době nezjevoval nikomu mimo rodinný okruh. Nemáme o tom ani jedinou zprávu. To začal dělat až později. O tom už záznamy máme,

Avšak vraťme se zpátky k našemu příběhu.

Po Julienově smrti dosáhla Mary Beth vrcholu svého finančního vlivu a úspěchů, Jako by ji ztráta luliena poháněla k frenetické činnosti. Všeobecjj ý j
ně se o ní tvrdilo, že je "nešťastná. Ale e í charakteristick klid se í zanedlouho vrátil, ještě dávno předtím, než její děti přijely z cest po světě.

Talamasce je známo, že Mary Beth se trpce pohádala s Carlottou kvůli jejímu rozhodnutí nastoupit u firmy Byrnes, Brown a Blake, kde ta dáma pracuje dodnes, Nakonec Mary Beth Carlottino rozhodnutí akceptovala a nechala jí zrenovovat v jedné z přístaveb malý byt nad stájemi. Tam Carlotta žila mnoho let.

Víme také, že Carlotta se svou matkou každý den posnídala a povečeřela.

216

Ráno jedly na zadní terase, pokud to počasí dovolilo, a večeře se podávala v sedm hodin v jídelně.

Na otázku, proč nepracuje pro firmu Mayfair a Mayfair s Julienovými syny, Carlotta vždycky jaksi upjaté odpovídala, že si přeje být nezávislá na rodině.

Od počátku své kariéry měla pověst vynikající právničky, nicméně nikdy netoužila po soudní síni, a proto vždycky zůstávala ve stínu mužských členů firmy.

Její odpůrci o ní roztrušují, že není nic víc než neoprávněně vychvalovaný právnický úředníček. Laskavější hlasy potvrzují, že se stala páteří firmy Byrnes, Brown a Blake, člověkem, který o firmě a její činnosti ví naprosto všechno, a že po jejím odchodu bude firma těžko hledala někoho stejně schopného.

Mnoho neworleanských právníků přiznává, že Carlotta je naučila mnohem víc, než získali za celá studia na právnické fakultě. Krátce řečeno, od samého začátku měla pověst dokonalého znalce občanského práva s obrovskými a spolehlivými znalostmi práva obchodního.

Mimo střetnutí s Carlottou plynuly dny Mary Beth bez mimořádných udá-

lostí. Mi pití Daniela McIntyra ji nevyvádělo z míry.

Rodinná legenda praví, že Mary Beth byla v posledních letech svého života k Danielovi velmi laskavá.

V tomto místě vstupuje do příběhu mayfairských čarodějnic jako hlavní postava Stella. O nemoci Mary Beth a její smrti budeme hovořit na patřičném místě.

POKRAČOVÁNÍ PŘÍBĚHU STELIY A MARY BETH

Mary Beth si i nadále uchovávala své tři životní vášně a také se velmi těšila z toho, že její dcera Stella naplno užívá radovánek a pouze bezstarostně dovádí. V šestnácti letech se z dívky stala "výrobkyně ` skandálů pro neworleanskou smetánku. Řídila auto závratnou rychlostí, popíjela v knajpách pašovaný alkohol, často protancovala celé noci.

Po celých osm let se Stella chovala jako mladá emancipovaná žena nebo rozverná jižanská kráska bez jakýchkoli předsudků. Naprosto se nezajímala o budoucnost, práci nebo manželství. To ji prostě nebavilo. Zatímco Mary Beth byla v řadě mayfairských čarodějnic tou nejzáhadnější bytostí plnou tajemství, Stella představovala čarodějnici bujnou, odvažující se divokých kousků, a jedinou, která se celý svůj život oddávala jen zábavě.

Z rodinných legend se dozvídáme, že se Stella v jednom kuse dostávala do

vězení kvůli překračování rychlosti neho za rušení nočního klidu ·· bez zábran zpívala a tancovala po ulicích, kdy ji napadlo. Carlotta se vždycky postarala, aby Stella ze svých malérů vyvázla bez úhony; došla si pro ni do vězení a dovedla ji v pořádku domů. Také se říká, že Cortland se svou "neteří" někdy ztratil trpělivost, a požadoval, aby se usadila a chovala zodpovědně. Stellu však peníze nebo obchod ani v nejmenším nelákaly.

Sekretářka u firmy Mayfair a Mayfair živě popsala jednu ze Stelliných návštěv v kanceláři. Stella se tam objevila ve skvělém kožichu a střevíčcích na vysokých podpatcích, s láhví pašované whisky v hnědém sáčku, z níž během jednání upíjela. Propukala v záchvaty nekontrolovatelného smíchu nad právnickými formulacemi, které jí četli v souvislosti s nějakou transakcí, jež se jí přímo týkala. Cortlanda její chování částečně pobavilo, ale zároveň i unavilo. Nakonec Stellu dobrosrdečně "propustil" na oběd a věc za ni vyřešil sám.

Talamasca neví o nikom, kdo by během ťohoto období - mimo Carlottu Mayfairovou -neshledával Stellu "okouzlující" a, ,vysoce přitažlivou".

V roce 1921 Stella otěhotněla. Dodnes se neví s kým. Mohl to být Lionel, jelikož z řečí v rodině vyplývá, že každý ho tehdy z otcovství podezříval.

Stella prohlásila, že žádného manžela nepotřebuje, manželství jako takové je zbytečné a o své dítě bude pečovat sama, a to s veškerou pompou a ceremoniemi. Svým mateřstvím byla nadšena. Chlapeňkovi dá jméno Julien, holčičce Antha.

Antha se narodila v listopadu 1921. Bylo to zdravé dítě, vážící skoro čtyři kilogramy. Podle krevní skupiny lze uvažovat o Lionelově otcovství, ovšem Antha se mu ani v nejmenším nepodobala. Zároveň se domníváme, že Lionel jako otec nepřichází v úvahu. Ale o tom později.

Válka skončila a v roce I922 Stella oznámila, že vyrazí na dlouhou cestu do Evropy, což si předtím nemohla dopřát. S Anthinou chůvou, nevrlým Lionelem v závěsu (studoval práva u Cortlanda, a proto se mu cestovat nechtělo) a s Cortlandem, nanejvýš ochotným opustit firmu i rodinu - přes důrazné námitky své ženy -, výprava vyrazi La první třídou do Evropy, kde se pak toulala po celý rok.

Stella měla pověst výjimečně krásné ženy, která si dělá jen to, co se jí zlíbí.

Jak Cortland stárnul, stále víc připomínal svého otce Juliena, až na černé vlasy - ty po celý jeho dlouhý život nikdy nezešedivěly. Na fotografúch z té doby vidíme štíhlého, hezkého muže, jehož podobnost se Stellou se nedá zapřít. Často byla zdrojem různých poznámek.

Z rozličných zmínek Cortlandovy rodiny víme, že tento báječný výlet připomínal jeden dlouhý flám, a to od začátku až do konce.

Po celé Evropě střídali luxusní hotely, navštěvovali muzea a staré památky

a často si k tomu s sebou nosili v papírovém sáčku láhve whisky. V Monte Carlu Stella s Lionelem na celé týdny propadli hráčské vášni. Až do dnešního dne si Cortlandovi vnuci vyprávějí o dědečkových dopisech domů, plných humorných popisů nejrůznějších vylomenin, kterými se všichni tři bavili. Pro Cortlandovu ženu Amandu i jeho syny přicházely neustále dárky.

Rodinná legenda také praví, že výprava zažila během své cesty skutečnou

tragédú. Chůva malé Anthy utrpěla těžký úraz; upadla v Římě na Španělských schodech. Zemřela několik hodin nato v nemocnici,

Teprve nedávno se podařilo jednomu z našich detektivů vnést trochu světla do této události. V nemocnici Svaté rodiny v Římě se mu do ruky dostala lékařská zpráva o nehodě (v italštině).

Chůva se jmenovala Bertha Marie Beckerová. Ověřili jsme si, že tato napůl Irka a napůl Němka se narodila v roce 1905 v Irish Channel v New Orleansu. Do nemocnice ji přivezli s vážným poraněním lebky, Po dvou hodinách upadla do kómatu, z něhož se už neprohrala.

Během těchto dvou hodin mluvila s anglicky hovořícím lékařem, kterého k ní povolali, a s anglicky hovořícím knězem, jenž se k ní dostavil o něco později.

Opakovala jim, že Stella je čarodějnice a Lionel a Cortland také ovládají nečistá kouzla, a že všichni tři na ni uvalili kletbu. Spolu s nimi cestuje jejich "zlý duch", který vypadá jako tmavovlasý muž. V kteroukoli denní či noční hodinu se objevuje u kolébky malé Anthy. Děťátko prý ví, jak ho vyvolat, a vždycky se směje radostí, když se nad ním sklání. Tomu muži vadilo, že ho Bertha viděla, a proto ji sledoval v davu na Španělských schodech, kde jí způsobil smrtelný pád.

Lékař a kněz se shodli na tom, že negramotná chůva Bertha je nepříčetná.

Lékařská zpráva končí tím, že její zaměstnavatelé, zámožní a velice laskaví lidé, si nad jejím stavem zoufali a nešetřili penězi, aby jí ulehčili poslední hodiny života. Nakonec zařídili převoz jejího těla domů.

Pokud je nám známo, do New Orleansu se zpráva o této události nedonesla. V době dívčiny smrti žila z Berthiných nejbližších příbuzných už jen její matka, kterou zjevně nenapadlo nic podezřelého, když se dozvěděla, že její dcera zemřela následkem pádu. Od Stelly dostala jako kompenzaci za svou zemřelou dceru obrovskou sumu peněz a Beckerova rodina si o tom vyprávěla ještě v roce 1955.

Nás na tomto příběhu nejvíc zaujal fakt, že tmavovlasý muž nemohl být nikdo jiný než Lasher. Je to druhá zmínka o jeho zjevení ve dvacátém století (poprvé byl spatřen jako společník Mary Beth v drožce).

Výrok Berthy Beckerové o tom, že malá Antha umí Lashera vyvolat,

považujeme za mimořádně významný. Naskýtá se otázlca, zda Stella méla nad touto skutečností nějakou kontrolu. Co by si o tom asi pomyslela Mary Beth? To se nikdy nedozvíme, Nešťastná Bertha musela podle všeho úplně sama čelit situaci, do níž se dostala.

Naše výprava se kvůli této tragédú domů nevrátila. Cortland napsal své ženě a synům o celé události srdceryvný dopis a vysvětlil, že si najali příjemnou Italku, která se o dítě postará snad ještě lépe než chudáček Bertha.

Maria Magdalene Gabrielliová, nová chůva (tehdy jí bylo něco přes třicet), přijela se Steflou do New Orleansu a zůstala u Anthy do jejího devátého roku.

Pokud někdy viděla Lashera, Talamasce o tom není nic známo. Žila na First Street až do své smrti a nikdy nemluvila s lidmi mimo rodinu. Byla to velmi vzdělaná žena, četla a psala anglicky i francouzsky. Prý měla v minulosti nějaký velký skandál.

Když v roce 1923 výprava dorazila do New Yorku, Cortland ji opustil. Stella a Lionel se spolu s Anthou a její chůvou usadili v Greenwich Village, kde se Stella seznámila se spoustou intelektuálů a umělců. Sama začala malovat a své obrazy nazývala "příšernostmi' ; pokoušela se psát a o svých výtvorech mluvila jako o "hrůzách"; o svých sochách prohlašovala, že "patří tak akorát na smetiště". Nakonec se uklidnila a spokojila se s tím, že si uží-

vala společnost skutečně kreativních lidí.
Všechny zprávy o Stellině pobytu v New Yorku nás utvrzují v tom, že rozdávala peníze plnými hrstmi. Její štědrost k básníkům a malířům se stala pověstnou. Jednomu příteli, který neměl ani vindru, koupila psací stroj, druhému zase stojan a barvy. Nějakému starému básníkovi dokonce darovala auto.
Během této doby se Lionel vrátil ke studiu. Studoval ústavní právo u jednoho z newyorských Mayfairii (příbuzného Claye Mayfaira, který se připojil k newyorské firmě potomků Lestana Mayfaira). Lionel trávil značnou část svého času v muzeích, často dovlekl Stellu na operu, která ji nudila, na koncert, což ji bavifo jen o málo víc, a na balet - ten měla upřímně ráda.
Newyorští Mayfairové dnes líčí (tehdy by o Stelle nikdo nemluvil) Lionela a Stellu jako velice šarmantní a okouzlující sourozence, kteří se ani za mák nestarali o budoucnost a překypovali neúnavnou energú neustále pořádat večírky. Někdy prý kvůli tomu zvonili na své příbuzné i v časných ranních hodinách.
Stella a Lionel na dvou fotografúch z New Yorku vypadají jako šfastná, usmívající se dvojice. Lionel si celý život udržel štíhlou postavu, a jak už jsme se zmínili dříve, zdědil po svém otci, soudci Mclntyrovi, nápadné

zelené oči a xiarudlé vlasy. Ani trochu si se Stellou nebyli podobní. Víme od jejich přátel, že lidi, kteří je neznali, šokovalo, že jsou bratr a sestra. Navíc
oni se tak ani nechovali.
Pokud měla Stella nějakého milence, není nám to známo. Stellino jméno

se nespojovalo s nikým jiným než s Lionelem, i když bylo jasné, že Stella sepokud šlo o mladíky - chovala zcela bez zábran. Talamasca se dozvěděla o dvou mladých umělcích, kteří se do Stelly vášnivě zamilovali, ale Stella

"
se odmítla vázat".
Informace o Lionelovi se shodují v tom, že byl tichý a uzavřený, Těšilo ho sledovat, jak Stella tančí, směje se a baví se svými přáteli. Rád s ní tančil, což
dělal dost často a dost dobře, nicméně vždycky zůstával v jejím stínu. Zdálo se, že svou vitalitu čerpá od ní. Když se někde ocitl bez Stelly, působil jako
odraz v zrcadle". Člověk si neuvědomoval jeho přítomnost.

Říkalo se, že v New Yorku psal román a že mu na tomto psaní záleželo. Avšak jeden starý spisovatel ho zcela připravil o sebedůvěru prohlášením, že jeho román nestojí vůbec za nic.
Z mnoha zdrojů víme, že Lionela přitahovalo umění. Působil spokojeným dojmem - ovšem jen dotud, dokud mezi něj a Stellu někdo nevstoupil.

V roce 1924 konečně všichni včetně Anthiny chůvy Marú dorazili domů. Mary Beth uspořádala ohromnou oslavu a dodnes se se smutkem vypráví, že to byla poslední společenská událost před nemocí Mary Beth.
V tu dobu se přihodila podivná věc.
Dříve již bylo řečeno, že pro Talamasku v New Orleansu pracoval tým školených vyšetřovatelů. Jak víme, náš řád také používal soukromé detektivy, jejichž předností bylo, že se nikdy neptali, za jakým účelem mají získávat informace o určitých lidech nebo rodinách. Jeden z nich, specialista na rozvody, rozhlásil mezi módními fotografy v New Orleansu, že dobře zaplatí za jakékoliv fotografie Mayfairových, zvláště těch, kteří žijí na First Street.

Nathana B~anda, jednoho z těchto fotografů - měl známý ateliér na Charles Avenue · objednali na uvítací slavnost na First Street. Udělal celou sérú obrázků Mary Beth, Stelly i Anthy, a také hromadné fotografie dalších Mayfairových, jaké se dělají na svatbách. Pracoval celé odpoledne.

Za týden přinesl ukázat hotové fotografie Mary Beth a Stelle. Vybraly si ty, které se jim líbily, a ostatní nechaly ležet stranou.

Avšak najednou Stella vzala jednu z odložených fotografú - byla na ní ona, její matka i její dcera; Mary Beth v té chvíli dávala smaragdový náhrdelník kolem Anthina krku - a na rub napsala toto:
Talamasce s láskou Stella!
P. S. Existuji i jini, kteří pozoruji.

221

Vracejíc fotografú na hromádku, rozesmála se na celé kolo a ještě dodx,la, že jeho kamarád-detektiv bude tomuto vzkazu rozumět.

Uvrhla tím fotografa do trapné situace. Nejdřív se tvářil, že neví, o čem Stella mluví, a pak se snažil omluvit. Ať si říkal, co chtěl, Stella se pořácl smála. Nakonec mu šarmantně a stále s úsměvem na rtech sdělila: "Pane Brande, nerozčilujte se. Prostě dejte tenhle obrázek tomu detektivovi." A tak se také stalo.

Fotografú jsme dostali asi za měsíc a díky ní jsme se rozhodli náš přístup vůči Mayfairovým radikálně změnit.

Do té doby Talamasca neurčila žádného ze svých členů, který by se výhradně zabýval pouze touto rodinou. Několik archivářů sice postupně zařazovalo přicházející zprávy do spisů, avšak nikdo je nezpracovával. Arthur Langtry - významný učenec a skvělý znalec čarodějnictví - byl dost dobře obeznámen s materiály o Mayfairových, ale celý život se intenzivně zabýval jinými tř2mi případy, a ty ho plné zaměstnávaly až do jeho smrti.

O případu Mayfairových mnohokrát předtím diskutovala rada starších, avšak nikdy nedošla k závěru, že by se měl navázat přímý kontakt. Dávné rozhodnutí zakazující vejít s Mayfairovými do styku stále platilo. A také pochybuji, že tehdy někdo z TaLamasky opravdu znal celou historú.

Fotografie s věnováním od Stelly znamenala jasnou výzvu a způsobila velký rozruch. Mladý člen řádu Stuart Townsend, Američan z Texasu (zcela poangličtěný roky strávenými v Londýně), požádal, aby si mohl případ prostudovat s tím, že by se rád osobně s rodinou setkal. Po dlouhém rozvažování mu byl celý svazek o Mayfairových předán.

Arthur Langtry přislíbil, že všechny materiály o rodině znovu podrobně prozkoumá, ale nikdy k tomu nedošlo. Ovšem byl to právě on, kdo se zasloužil o zvýšení počtu detektivů v New Orleansu - místo tří tam nyní pracovali čtyři -, a navíc objevil neocenitelný zdroj informací: jistého Irwina Dandriche, syna z pohádkově bohaté rodiny, který sám neměl ani šesták. Tento mladík se pohyboval se v nejvyšších kruzích společnosti a tajně prodával informace všeho druhu každému, kdo o né měl zájem. lednalo se většinou o právníky pracující na rozvodech, o detektivy, pojišťováky, dokonce se neštítil ani žurnalistů z bulvárních plátků.

Dovolte mi připomenout, že v té době svazek neměl podobu Záznamů, které právě čtete. Neobsahoval žádné vysvětlující a spojovací pasáže. Nacházely se v něm dopisy a deník Petyra van Abela, obrovské množství výpovědí očitých svědků, fotografie, výstřižky z novin a podobně. Materiály se řadily chronologicky a pravidelně se doplňovaly, ale obraz, který podávaly, byl přinejmenším neúplný.

222

Stuart měl tehdy na starosti několik dúležitých případů a proto mu stuxlium mayfairských čarodějnic zabralo tři roky. Vrátíme se k němu i k Arthuru Langtrymu později.

Stella se po návratu z Evropy uchýlila ke svému dobře známému životnímu stylu. Zase navštěvovala knajpy s pašovaným alkoholem, pořádala večírky pro přátele, přijímala pozvání na nesčetné karnevaly a bály, kde pokaždé vzbudila senzaci. Chovala se jako femme fatale.

Naši detektivové neměli potíže získávat o ní informace, protože nebylo

žádným tajemstvím, co dělá, a navíc byla předmětem spousty drbů ve městě. Irwin Dandrich napsal naší detektivní kanceláři v Londýně (nikdy nevěděl, komu ve skutečnosti podává informace), že mu stačí vstoupit do plesového sálu a tam se dozví všechno, co Stella provádí a co má za lubem. Také několikrát do Londýna telefonoval.

(Zde je zapotřebí říct, že Dandrich rozhodně nebyl zlý nebo zlomyslný člověk. Na informace, které nám poskytoval, se dalo téměř stoprocentně spolehnout. Neměli jsme nikdy tak plodného informátora. Ačkoliv to ve svých

zprávách neuváděl, lze z nich vyvodit, že se se Stellou mnohokrát vyspal. Nicméně ji nikdy doopravdy nepoznal. Její osobnost mu zůstala zahalena rouškou tajemství - to bylo jasné z popisu i těch nejdramatičtějších událostí.

Díky Dandrichovi a dalším jsme po Stellině návratu z Evropy postupně získali detailnější obraz jejího života.

Z rodinných legend se dozvídáme, že Carlotta rozhodně neschvalovala Stellino chování, donekonečna se s Mary Beth o Stelle přela a opakovaně a marně požadovala, aby Stella začala konečně vést spořádaný život. Podle služebnictva i podle Dandriche Mary Beth Stellině chování nepřik.ládala vel· kou váhu a považovala je za příjemně bezstarostné. Nevadilo jí, že se Stella nehodlá usadit.

Máme zaznamenán jeden výrok, který Mary Beth pronesla před nějakým známým, a ten ho promptně sdělil Dandrichovi: "Kdybych mohla žít ještě jednou, chovala bych se jako Stella. Moc jsem pracovala a nic jsem z toho neměla. Ať si Stella užívá, jak umí."

Musíme poznamenat, že v té době už byla Mary Beth vážně nemocná a tudíž velmi unavená. Ovšem jistě byla natolik inteligentní, aby dokázala plně využít příjemné věci, 'cLx:ré vyplynuly z revolučních společenských změn ve dvacátých letech, i když dnešnímu čtenáři - v čase, kdy se dvacáté století chýlí ke konci - se mohou tehdejší výdobytky zdát malicherné.

Opravdová sexuální revoluce dvacátého století začala v jeho třetí bouřlivé dekádě, kdy se nejradikálněji v dějinách změnil způsob ženského oblékání. Ženy odhodily své korzety a dlouhé sukně a s nimi i starý způsob chování.

Chodily samy pít a tančit, což by se ještě o deset let dříve považovalo za naprosto nepřijatelné. Novinka té doby - zavřený automobil - poskytovala nejen možnost cestovat, ale i předtím neexistující soukromí. Rozhlas pronikl do městských příbytků a zároveň i na venkov. Film vytvořil určité představy o slávě, bohatství a neřestech a rozšířil je po celém světě. Časopisy, literatura a divadlo byly ovlivněny otevřeným a tolerantním přístupem k životu a vyjadřovaly to, co si člověk opravdu myslel.

Mary Beth si nové rysy této doby zcelajistě uvědomovala. V žádném případě nemáme zprávy o tom, že by se společenskými změnami nesouhlasila, i když se sama nikdy nevzdala dlouhých vlasů nebo sukní (pokud se ovšem neoblékala do mužských šatů). Stelle rozhodně nic nevyčítala. A Stella byla zosobnění své éry.

V roce 1925 Mary Beth lékaři stanovili diagnózu: rakovina v pokročilém stadiu. Žila pak už jen pět měsíců a většinu té doby trpěla velkými bolestmi, takže ani nevycházela z domu.

Uchýlila se do velké ložnice nad knihovnou, kde četla romány, k nimž se jako mladá dívka nedostala. Bratranci a sestřenice ji často navštěvovali, přinášejíce s sebou spoustu knih. Mary Beth zajímali angličtí klasikové jako sestry Bronteovy a Dickens. lulien jí je předčítal, když byla malé děvčátko. Četla i mnohé jiné anglické autory, jako by se rozhodla, že před smrtí musí všechno dohnat.

Daniela Mclntyra představa, že ho jeho žena opustí, naprosto vyděsila. Když pochopil, že se Mary Beth neuzdraví, začal svůj poslední velký flám, a podfe různých svědectví ho už nikdo neviděl střízlivého.

Svědectví Richarda Llewellyna, že Daniel neustále budil svou nemocnou ženu, jakmile se jí podařilo usnout, jen aby se přesvědčil, že ještě žije, potvrdilo několik dalších lidí. Říká se, že Mary Beth s ním opravdu měla nekonečnou trpělivost. Dovolila mu, aby si k ní lehl, a celé hodiny ho utěšovala.

Carlotta se přestěhovala zpátky do hlavního domu, aby mohla být nablízku své matce, a proseděla u ní nejednu dlouhou noc. Když Mary Beth měla takové bolesti, že nemohla sama číst, Carlotta jí předčítala. Přečetla ji celou knihu Na cxěirné hůrce a něco z Jany E,yroué.

Stella trávila u své matky téměř všechen čas. Úplně se přestala toulat po New Orleansu a vlastnoručně připravovala jídlo pro Mary Beth, které bylo často tak špatně, že téměř nemohla jíst. Dále konzultovala s lékaři v celém světě, a to jak písemně, tak telefonicky.

Po důkladném prostudování lékařských zpráv je jasné, že rakovina u Mary Beth metastázovala ještě předtím, než ji u ní objevili. Až na poslední tři

měsíce nemocná neměla bolesti, avšak pak trpěla nevýslovně.

224

Jedenáctého září 1925 Mary Beth upadla do bezvědomí. Kněz, jehož k ní přivolali, si vybavil hrozivé dunění bouře. Pak se spustil prudký déšf. Stella odešla z ložnice do knihovny, oilkud začala telefonovat příbuzným v Louisianě. Volala i do New Yorku.

Podle kněze, služebnictva a sousedů se první Mayfairové začali sjíždět kolem čtvrté hodiny odpolední a trvalo dalších dvanáct hodin, než se všichni shromáždili. Auta lemovala First Street až k Charles Avenue, i některé okolní ulice.

Nebe se otevřelo. Průtrž mračen vystřídal po několika hodinách normální liják. Pršelo na celou Zahradní čtvrť, i když v jiných částech města nebylo po dešti ani stopy. Nikdo si zvláštního úkazu nad Zahradní čtvrtí nevšiml.

Kupodivu se většina neworleanských Mayfairů dostavila vyzbrojena deštníky a pršiplášti, jako by očekávali, že nastane boží dopuštění.

Služebníci pobíhali mezi bratranci a sestřenicemi, podávali kávu a víno, pašované z Evropy. Příbuzní zaplnili velký salon, knihovnu, halu, jídelnu, dokonce i schodiště.

Kolem půlnoci začal skučet vítr. Obrovské duby před domem se kymácely tak silně, až se přítomní obávali, že se polámou mohutnější větve. Listí doslova pršelo ze stromů.

V ložnici Mary Beth se tísnili její děti, neteře a synovci, ale přesto nikdo neporušil ticho, které tam vládlo. Bratranci a sestřenice procházeli po špičkách kolem postele Mary Beth, na níž seděla Stella a Carlotta.

Po Danielu McIntyreovi nebylo ani vidu ani slechu. Říká se, že ležel zpitý do němoty v Carlottině bytě nad stájemi.

V jednu hodinu ráno Mayfairové s nepohnutým výrazem na tvářích stáli i na předních balkonech, dokonce i na dešti před domem, pod deštníky prohýbajícími se nápory větru. Mnoho rodinných přátel se choulilo pod mohutnými duby s novinami nad hlavou a s ohrnutými límci. Jiní zůstali ve svých autech, která na ulicích parkovala ve dvou řadách.

V půl druhé r,x;:il ošetřující lékař dr. Lyndon Hart příhodu, jež ho úplně zmátla. Pozxlxji se svěřil svým kolegům, že v místnosti došlo k něčemu podivnému.

Invinu Dandrichovi vyprávěl v roce 1929 následující:

"Věděl jsem, že už téměř nedýchá. Přestal jsem jí měřit puls. Zdálo se mi nedůstojné, abych pořád vstával x ostatním da1 kývnutím najevo, že ještě žije. Samozřejmě se žádný můj pohyb neobešel bez tiché reakce příbuzných, a následně jsem slyšel úzkostný šepot na chodbě.

Takže poslední hodinu jsem to vzdal. Jenom jsem vyčkával a rozhlížel se. U postele se shromáždila nejužší rodina včetně Cortlanda a jeho syna Pierce.

225

Mary Beth ležela s účima napiil otevřenýma a hlavou natočenou ke Stelle a Carlottě. Dýchala velmi nepravidelně. Dal jsem jí tolik morfia, kolik jsem se odvážil. Carlottaji držela za ruku.

A pak se to stalo. Možná jsem na chviličku usnul a zdx>lo se mi to, tehdy mi to však připadalo skutečné. Najednou se tam objevila skupinka lidí, kteří tam předtím nebyli. Například se jedna stará paní, o níž jsem měl pocit, že ji znám i neznám, skláněla nad Mary Beth. II postele stál i vysoký starý pán, jehož tvář mi byla velmi povědomá. A ještě další osoby. A pak ten bledý mladý muž. Byl oblečený s neobyčejnou pečlivostí a vkusem do krásného staromódního obleku. Ten Mary Beth políbil a zatlačil jí oči.

S úlekem jsem vyskočil. Na chodbě plakali příbuzní. Někdo vzlykal. Cortlandovi stékaly slzy po tvářích, A bouře začala nanovo. Burácení hromu všechno přehlušilo. Místnost ozářil blesk. Uvědomil jsem si, že se na mě dívá Stella a na tváři má nepopsatelný výraz smutku. Carlotta plakala. Pochopil jsem, že pacientka zemřela.

Nikdy jsem tomu neporozuměl. Okamžitě jsem Mary Beth vyšetřil a oznámil, že právě skonala. Ale oni to už věděli! Všichni. Rozhlédl jsem se kolem a snažil se zakrýt své rozpaky. V rohu za Stellou jsem viděl malou Anthu a taky toho vysokého mladého muže. A představte si, najednou byl pryč! Zmizel tak náhle, že jsem nevěděl, jestli tam vůbec byl!

Ale řeknu vám, proč se domnívám, že jsem ho opravdu viděl. Nebyl jsem

totiž sám. Jakmile ten muž zmizel, otočil jsem se a všiml si, že Pierce, Cortlandův syn, upírá pohled přesně na místo, kde předtím ten muž stál. Pak si Pierce všiml mého pohledu. Snažil se nedat nic najevo, nicméně jsem přesvědčen, že toho muže viděl taky.

A co se týče té staré paní a pána i těch ostatních - ti už tam nebyli. Ovšem víte, co si myslím? Ten starý pán musel být Julien Mayfair. Nikdy jsem se s ním nesetkal, ale jeho portrét visel v hale naproti dveřím knihovny.

Nikdo ze shromážděných v ložnici mi nevěnoval pozornost. Služky začaly Mary Beth omývat obličej a připravovat ji na poslední rozloučení s příbuznými. Někdo zapálil další svíčky. A ten déšť! To byla hrůza, co se dělo venku. Uplná potopa!

Pak si vzpomínám, že jsem se prodíral davem lidí, abych se dostal do knihovny. Tam už seděl otec McKenzie. Vyplňoval jsem úmrtní list a otec McKenzie utěšoval Belle. Povídal jí takové ty obvyklé věci, že její matka je už v nebi a že se s ní zase setká. Chudinka Belle. Pxřád dokola opakovala, že ji chce vidět ted', a ne u nebi. Jak můžou stvoření jako ona něco takového pochopit?

Teprve na odchodu jsem zavadil pohledem o portrét Juliena Mayfaira,

který visel naproti dveřím do knihovny, a s pixekvapením jsem si uvědomil, že ten starý pán v ložnici opravdu byl on. Až jsem se ulekl a vyk louzlo mi: ‚To je ten muž.`

Někdo stál vedle mě a kouřil. Podíval se na mě, pak na portrét a s úsměvem prohodil: ‚Ale kdepak. To není ten muž. To je přece Julien.`

Samozřejmě jsem nic nenamítal, i když dodneška netuším, co tím ten člověk myslel, Ani vlastně nevím, kdo to byl. Nějaký Mayfair, to je jasné.

Po nějaké době, když už jsem to považoval za vhodné, jsem o všem vyprávěl Cortlandovi. Nijak ho to nevzrušilo. Vyslechl mě a prohlásil, že je rád, že jsem se o tom zmínil. Podle něj se však v místnosti vůbec nic zvláštního nepřihodilo.

No ale počkejte! Ne abyste někomu tohle vykládal! Duchové jsou v New Orleansu běžným jevem, ovšem doktoři, kteří je vidí, ne! A taky si představte, jak by Cortlanda potěšilo, kdyby tento příběh začal kolovat. Samozřejmě Pierceovi jsem o tom neřekl ani slovo. A Stelle také ne. Pochybuju, že ji takové věci vůbec zajímají. Moc rád bych věděl, co vlastně Stella bere vážně."

Toto je další svěxlectví o Lasherově zjevení. V tomto tak živě vyprávěném příběhu bychom neměli podceňovat malou konverzaci proběhnuvší u dveří knihovny. Co měla znamenat poznámka toho Mayfaira: "Ale kdepak! To není ten muž." Domníval se mylné, že lékař míní Lashera? A uklouzla mu tato poznámkaještě předtím, než si uvědomil, že mluví s někým, kdo nepatří do rodiny? Pokud ano, znamená to, že všichni Mayfairové o "tom muži" věděli a běžné o něm hovořili? Vyloučit se to nedá.

Pohřeb Mary Beth byl ohromnou událostí, právě tak jako její svatba před

dvaceti šesti lety. Za dost podrobný popis vděčíme majiteli pohřebního ústavu Davidu O'Brienovi, který odešel rok nato do penze a pr'enechal živnost

svému synovci Redu Loniganovi, od jehož rodiny se nám xlostalo mnoha

cenných svědectví.

Od rodiny jsme o pohřbu získali také několik informací, jakož i od několika dam z místní farnosti, které neměly žádné zábrany a o Mayfairových volně hovořily.

Všichni se shodují na tom, že Daniel Mclntyre nevydržel do konce obřadu.

Ze zádušní mše ho domů odvedla Carlotta. Ještě se stačila včas vrátit do kostela, takže se mohla připojit k ostatním smutečním hostům.

Než uložili Mary Beth do hrobky na lafayettském hřbitově, bylo proneseno

několik projevů. Pierce hovořil o Mary Beth jako o ženě, od níž se všichni

hodně naučili. Cortland ji chválil pro její lásku k rodině a vyzvedl její velkorysost. Barclay prohlásil, že Mary Beth nemůže nikdo nahradit. Ti, kdo ji znali a milovali, na ni nikdy nezapomenou.

Lionel měl plné ruce práce, když utěšovaf nešfastnou Belle a plačící drahouška Millie.

Malá Antha ani Nancy Mayfairová (Mary Beth ji adoptovala, jak jsme se dříve zmínili, a každému ji představovala jako Stellinu dceru) se pohřbu neúčastnily.

Stella byla zkourmoucená, ale ne natolik, aby nešokovala celou řadu bratranců a sestřenic, hrobníka i mnohé přátele tím, že během proslovů seděla na sousedním hrobě komíhajíc nohama a popíjejíc kořalku ze své pověstné láhve v hnědém sáčku. Když se Barclay neměl k ukončení své řeči, nahlas, aby to každý slyšel, mu řekla: "Tak dělej, Barclayi! Víš, že tyhle věci nesnášela. Jestli už neskončíš, tak nakonec pěkně rychle vstane z mrtvých a řekne ti, ať už toho necháš,"

Hrobník si všiml, že se hodné příbuzných při Stelliné poznámce zasmálo a jiní se snažili smích potlačit. Barclay se také neudržel. Cortlandovi a Pierceovi jen zacukaly koutky úst. Rodina se jakoby rozdělila na dva etnické tábory: příbuzní francouzského původu vypadali naprosto šokováni, kdežto irská část rodiny podlehla smíchu.

Pak si Barclay utřel nos a řekl: "Sbohem, moje milovaná!", políbil rakev, vztyčil se, obrátil se ke Cortlandovi a Garlandovi a rozvzlykal se.

Stella seskočila z hrobu, popošla k rakvi, také ji políbila a prohodila k farářovi: "Tak s tím pohněte, otče." Během posledních slov latinské modlitby Stella vytáhla z jednoho vénce růži, zkrátila její stonek a vetkla si ji do vlasů.

Nejbližší příbuzní se ze hřbitova odebrali do domu na First Street a k pohoršení sousedů se odtamtud už před půlnocí ozýval klavír a hlasitý zpěv.

Když zemřel soudce McIntyre, obřad byl sice skromnější, zato velice dojemný. Na pohřbu se hodně plakalo, neboť mnozí Mayfairové měli soudce opravdu rádi.

Než budeme pokračovat, chtěl bych ještě jednou připomenout naše přesvědčení, že považujeme Mary Beth za poslední mocnou čarodějnici v rodině. Dá se pouze spekulovat, čeho mohfa svými nadpřirozenými schopnostmi dosáhnout, kdyby se neorientovala jenom na rodinu, nebyla tak naprosto praktická a nepostrádala marnivost a společenskou ctižádost. Všechno, co dělala, sloužilo výhradně rodině. Dokonce její vášeň pro různá potěšení se nakonec realitovala v rodinných slavnostech, které pomohly bratrancům a sestřenicím identifikovat se s rodinou a vytvořit pevně stmelený klan, bez otřesů procházející m2nícím se světem.

Stella tuto lásku pro rodinu nesdílela. Také nebyla prakticky založená a nevadily jí skandály. Milovala rozkoše všeho druhu. Základní klíč k pochopení její osobnosti je fakt, že neměla žádnou ctižádost.

Nezdálo se, že by si vytkla nějaký cíl. Stellino heslo zřejmě znělo: "Urvat ze života co nejvíc."

Historie rodu ie od tohoto okamžiku věnována Stelle a její bledé dcerušce s jemným hláskem.

OSM

POKRAČOVÁNÍ STELLl NA PftÍBÉHÚ

Všechno nasvědčuje tomu, že Stella po smrti svých rodičů ztratila všechny zábrany. Potvrzují to příbuzní, sousedé i klepy z farnosti.

Zatímco Carlotta a Cortland spolu zápasili o Mayfairské dědictví a o to, jak

s ním naložit, Stella začala na First Street pořádat šokující večírky pro své přátele. Těch několik slavností na něž v roce 1926 pozvala rodinu, skončilo skandálem. Pašované pivo a whisky tekly proudem, vyhrával dixieland a lidé tancovali až do úsvitu. Mnozí starší bratranci a sestřenice z těchto večírků odešli a nikdy se už do domu na First Street nevrátili.

Některé z nich Stella už znovu nepozvala. Mezi rokem 1926 a 1929 se jí podařilo rodinu, již stmelila její matka, pozvolna rozložit. Jinak řečeno, odmítala vést rodinu, a ta se pozvolna rozpadala. Velký počet příbuzných ztratil s First Street kontakt a jejich děti o jádru rodiny nevěděly téměř nic. Přesto se právě tyto děti později staly pro Talamasku bohatým zdrojem rodinných legend a pověstí.

Ostatní bratranci a sestřenice se sice odcizili, ale nepřerušili s rodinou styky. Julienovi potomci s ní zixstali v úzkém kontaktu, i když jenom z toho důvodu, že byli na rodinu finančně a právně vázáni. Proto se Carlottě nepovedlo odradit je od návštěv.

"Byl to začátek konce," tvrdil jeden bratranec. "Stella se prostě nechtěla s ničím namáhat," komentoval druhý. Další dodal; "Věděli jsme toho o ní dost, a to jí vadilo. Nechtěla nás kolem sebe."

Představa, kterou jsme v té době o Stelle získali, je asi taková: velice aktivní a šťastná osoba, jež se na rozdíl od své matky o blaho rodiny vůbec nestarala, nicméně byla plná nadšení pro mnoho věcí. Stellu nejvíce zajímali mladí umělci, spisovatelé i malíři. Do First Street chodilo hodně zajímavých lidí z různých okruhů, včetně osob, které Stella poznala v New Yorku. Několik známých se zmínilo, že povzbuzovala Lionela ke psaní, dokonce mu v jedné z přilehlých budov nechala předělat malou kancelář na pracovnu. Není známo, že by Lionel někdy něco napsal.

Stelliných večírků se zúčastňovala spousta intelektuálů. Stella se stala velmi populární a módní, ovšem jen pro lidi, kteří se nebáli, že se společensky znemožní. Společnost, v níž se pohyboval kdysi Julien, před ní zavřela dveře, alespoň podle Irwina Dandriche. Pochybujeme, že to Stelle vadilo, nebo že to vůbec vzala na vědomí.

Francouzská čtvrť v New Orleansu prodělávala začátkem dvacátých let cosi jako své znovuzrození. Žili tam například William Faulkner, Sherwood Anderson, Edmund Wilson a další slavní spisovatelé.

Nemáme žádné důkazy o styku konkrétních osob se Stellou. Nicméně víme, že bohémský život ve Francouzské čtvrti dobře znala. Chodila do kaváren a galerú, zvala známé i neznámé muzikanty na First Street a otevřela dveře svého domu všem chudým umělcům právě tak, jako to dělala v New Yorku.

Pro služebnictvo tento způsob života znamenal chaos. Pro sousedy skandály a rámus. Avšak Stella nebyla nevázaná alkoholička jako její zákonitý otec. Naopak - i když hodně pila, nikdo ji nezažil opilou namol.

Během těchto let si tříbila vkus. V té době také zmodernizovala dům. Utratila spoustu peněz za barvy, tapety, štukování, látky a za drahý nábytek ve stylu art deco. Ve velkém salonu člověk všude narážel do palem. Koupila také křídlo Bózendorfer a v roce 1927 nechala instalovat výtah. Ještě předtím nechala vybudovat vzadu v zahradě obrovský bazén, u něhož dala postavit převlékárnu se sprchami, takže hosté se tam mohli umýt a obléknout, aniž se museli obtěžovat do domu.

Noví přátelé, neustálé večírky a modernizace domu způsobily, že se konzervativnější bratranci a sestřenice nd Stelly odtahovali. Avšak hlavní důvod tkvěl v tom, že Stella rok po smrti Mary Beth úplně přestala pořádat rodinná setkání a slavnosti.

Cortland nešetřil námahou, aby Stellu přesvědčil, že od této vžité tradice nesmí upustit, ale neuspěl. Po roce 1926 organizovala jen plesy nebo soirée či jak se to dalo nazvat, a přestože příbuzní byli zváni, odmítali přijít. Ovšem

Cortland i jeho syn Pierce se jich často účastnili.

V karnevalové sezoně Mardi Gras v roce 1927 se na First Street konal

maškarní ples, o němž se v New Orleansu mluvilo ještě půl roku. Sešli se tam lidé ze všech společenských vrstev. Dům oslnivě zářil do noci a pašované šampaňské teklo proudem. Jazzová kapela vyhrávala z postranní verandy. (Tuto verandu uzavřeli až v době, kdy Deirdre onemocněla.) Hosté se koupali nazí v bazénu a k ránu se naplno rozproudily orgie. Alespoň tak to později popisovali naprosto znechucení sousedé. Příbuzní, které 5tella nepozvala, se rozhořčovali a domáhali se vysvětlení u Carlotty. Důvod však byl nasnadě: Stella nechtěla mít v domě Mayfairy, kteří by kazili zábavu.

Od služebnictva víme, že Carlottu kravál tohoto nekonečného plesu i náklady na jeho uspořádání přivedly k naprosté zuřivosti a o půlnoci odešla spolu s malou Anthou a Nancy z domu. Vrátila se s nimi až druhý den odpoledne.

Byla to první veřejná neshoda mezi Carlottou a Stellou, ale příbuzenstvo i přátelé tvrdí, že se sestry brzy usmířily. Lionel jim dělal prostředníka. Stella souhlasila s tím, že bude častěji zůstávat doma s Anthou a nebude ani utrácet tolik peněz, ani obtěžovat sousedy hlukem. Carlottě nejvíc vadily ty vyhozené peníze - domnívala se, že naplnit bazén šampaňským je hřích.

(Pro zajímavost připomeňme, že Stella v té době vlastnila miliony dolarů a Carlotta disponovala svými čtyřmi výnosnými trusty. Je však možné, že Carlottu přesto uráželo nadměrné utrácení peněz, podle jejího názoru za věci naprosto zbytečné.)

Ještě téhož roku se konalo na First Street první z řady záhadných společenských setkání. Rodinné legendy praví, že Stella vyhledala určité bratrance a sestřenice a pozvala je na večírek, kde se mělo diskutovat o historú rodu Mayfairů a o unikátních psychických schopnostech, jež se v rodině vyskytují. Někteří říkali, že se na tomto večírku vyvolávali duchové, jiní tvrdili, že se provozovalo woodoo,

(Drby roznášené služebnictvem jsou prošpikovány historkami o Stelle awoodoo. Stella také před jistými přáteli prohlásila, že o woodoo ví všechno. Měla ve Francouzské čtvrti barevné přátele, a ti ji to naučili.)

Je zřejmé, že mnoho příbuzných nechápalo důvod tohoto setkání, protože nebrali řeči o woodoo vážně, a cítili se uraženi.

Ulastně se dá říct, že toto setkání způsobilo mezi příbuzenstvem zásadní rozkol. Proč se Stella hrabe v rodinné genealogú a zve příbuzné, o nichž nikdo téměř nic neví, a nemá trochu slušnosti, aby pozvala ty, kteří znali a tolik milovali Mary Beth? Dveře domu na First Street bývaly vždycky otevřené každému! A ted' si Stella bude vybírat! Stella, jež se nikdy neobjeví na promocích, nikdy nepošle dárky ke křtinám nebo svatbě, Stella, která se chová:

"no, však víte jak!"

Mezi bratranci a sestřenicemi se mluvilo i o Lionelovi. Ten se prý rovněž domníval, že Stella zašla příliš daleko. Velká rodinná setkání, jaká pořádala Mary Beth, považoval za neobyčejně důležitá. leden člověk tvrdil, že Lionel si trpce stěžoval svému strýci Barclayovi, že od té doby, co matka zemřela, nic už není jako dřív.

Avšak přes všechny fámy a klepy jsme nezjistili, kdo vlastně na setkání přišel. Víme, že se ho zúčastnili Lionel, Cortland a jeho syn Pierce. (Pierceovi bylo tehdy sedmnáct let, studoval v jezuitské škole a už byl přijat na Harvard.)

7xké je nám známo, že záhadné setkání trvalo celou noc a že ho Lionel ještě před koncem znechuceně opustil. O tom, co se tam dělo, účastníci k velkému pobouření ostatního příbuzenstva nemluvili. Zásluhou Dandriche se nám doneslo, že Stella předváděla něco z černé magie a že to bylo úžasné.

Poté se konalo ještě několik podobných seancí, ale v naprosté tajnosti, a všichni přítomní museli přísahat, že nikdy neprozradí nic o jejich obsahu.

Z právnických kruhů se Talamasca dozvěděla, že se Carlotta o tato setkání přela s Cortlandem a chtěla prosadit, aby se Antha a Nancy odstěhovaly z domu. Stella nesouhlasila s návrhem poslat Anthu do penzionátu, což každý věděl.

V té době se se Stellou hádal i Lionel. Jednou ztropili veřejný skandál v restauraci, odkud Lionel rozzuřeně odešel.

O těchto rozepřích a scénách mluvili všichni, i Dandrich je potvrzoval. Jednalo se o nějakého Stellina milence?

Jéden z našich detektivů se snažil přijít věci na kloub a nakonec zjistil důvod, ve společnosti už dávno známý: rodina se nemohla dohodnout ohledně Anthy. Stella vyhrožovala, že s Anthou odjede do Evropy, a žadonila, aby Lionel jel s nimi, zatímco Carlotta mu to zakazovala.

Mezitím se Lionel začal objevovat na mši v katedrále sv, Ludvíka s jednou sestřenicí, praneteří Suzette Mayfairové. Jmenovala se Claire Mayfairová a její rodina žila v překrásném starém domě na Esplanade Avenue. (Dům patří rodině dodnes.) Dandrich hlásil, že Lionel svým chováním vzbudil značný zájem mezi lidmi.

Od služebnictva se dozvídáme o nekonečných domácích výstupech, mlácení dveřmi a křiku.

Carlotta další sezení s woodoo zakázala. Stella jí poručila, ať opustí dům.

"

Bez matky je všechno jinak," stěžoval si Lionel. "Začalo to už Julienovou smrtí, ale bez matky? To je konec. Carlotta a Stella pod jednou střechou jsou jako pes a kočka."

Zřejmě byla pouze Carlottina zásluha, že Antha a Nancy začaly choxlit do školy. Našlo se několik záznamů z různých škol o Anthině školní docházce a vždycky v nich stálo totéž: Carlotta ji zapsala - a záhy ji zavolali, aby si Anthu vzala domů.

Antha se podle všeho xlo školy naprosto nehodila.

V roce 1928 Anthu poslali ke sv. Alfonsovi.

Sestra Marie Bridget si na ni pamatovala zrovna tak dobře jako na Stellu. Vyprávěla o dceři podobné příběhy jako o matce. Avšak její svědectví je důležité, takže ho zde budeme citovat v plném znění. Mluvil jsem s Marú Bridget v roce 1969.

"Ten neviditelný přítel a společník se od Anthy nehnul. Bez zábran se k němu otáčela a šeptala si s ním. Jako by úplně zapomněla, že je v místnosti taky někdo jiný. Když něco neuměla, on jí vždycky napověděl. Všechny sestry věděly, o cojde.

A víte, co bylo nejhorší? Viděly ho i ostatní holčičky. Alespoň některé z nich. Na vlastní oči. Sama bych tomu nevěřila, jenže když za vámi přijdou čtyři děti, oči navrch hlavy, a každé z nich vypráví totéž, jsou vystrašené a rodiče taky, co byste na mém místě dělal vy? Uvěřila jsem jim.

Viděly ho na školním dvoře. Počkejte, říkala jsem vám vůbec, že Antha byla plachá? Často chodila k cihlové zdi na konci dvora, kde si sedla a četla knížku. Stromy tam pronikalo trochu slunce. A jak dosedla, hned se u ní objevil. Dovedete si to představit? Mužský v klášteře! A vy se mě ptáte, jestli mi něco říkají slova ,ten muž'?

Byl to pro každého takový šok, když se rozneslo, že jde o dospělého muže! Předtím si všichni mysleli, že ten neviditelný je chlapeček nebo duch malého kluka, jestli mi rozumíte. Ale kdepak! Byl to muž; vysoký, tmavovlasý, dospělý muž. A to rozhodlo.

Ne, já sama jsem ho nikdy neviděla. Sestry taky ne. Děti, ty ho viděly a pověděly o tom otci Laffertymu. Já mu o něm taky řekla. Nakonec zavolal Carlottu Mayfairovou a oznámil jí, že Anthu musí vzít ze školy.

Neberte to jako kritiku. To ne. Naopak. O otci Laffertym musím říct ještě něco: nedal se koupit. Ani za velký dar kostelu nebo farnosti. Prostě řekl: ,Slečno Carlotto, musíte Anthu vzít ze školy.`

Volat Stellu nemělo cenu. Ta se v té době věnovala čarování a woodoo. Každý to věděl. Chodila si pro černé svíčky do Franeouzské čtvrti. Víte, že k tomu přiměla taky ostatní x9ayfairy? Tedy ne všechny, to ne. Slyšela jsem, že hledala příbuzné s čarodějnickými schopnostmi; pak si je zvala domiz.

A prý pořádali v domě seanci. Zapálili černé svíčky, rozsypali nějaké koření, zpívali písně na počest d'ábla a snažili se vyvolat své předky. Mluvilo se

o tom. Nemůžu vám říct, oxl koho jsem to slyšela, ale slyšela jsem to na vlastní uši a věřím tomu."

V létě 1928 se Pierce, Cortlanxlův syn, rozhodl, že nepůjde studovat na Harvard, ale na univerzitu v New Orleansu, přestože se jeho otec a strýcové postavili proti tomu. Pierce se zúčastnil všech tajných Stelliných shromáždění (informace od Dandriche). O něm a o Stelle se začalo šuškat, že spolu "něco" mají. Pierceovi v té době ještě nebylo osmnáct.

Koncem roku 1928 se rozneslo, že Carlotta prohlásila Stellu za neschopnou se o Anthu starat, a z toho důvodu požadovala, aby jí dítě bylo soudně odebráno. Cortland to ovšem popřel. Avšak všichni věděli, že o to Carlotta usiluje. Z právnických kruhů se Talamasca dozvěděla o rodinných schůzkách, na nichž Carlotta nutila bratry Mayfairy, aby se za ni postavili.

Mezitím Stella a Pierce poletovali ve dne v noci po městě a malá Antha občas s nimi. Stella neustále kupovala Anthě panenky a brala ji často na snídani - pokaždé do jiného hotelu ve Francouzské čtvrti. Pierce šel se Stellou koupit jeden dům na Decatur Street, kde si chtěla Stella zřídit ateliér, v němž by ji nikdo nerušil.

"Af si Carlotta nechá dům na First Street. I s drahouškem Millie a s Belle " ,

prohodila Stella v realitní kanceláři.

Pierce se jenom smál. Smál se všemu, co Stella řekla. Antha, sedmiletá útlounká dívenka s porcelánovou pletí a něžnýma modrýma očima, stála opodál, v náručí svírajíc obrovského plyšového medvěda. Po jednání se odebrali všichni na oběd, včetně majitele kanceláře, který se později vyjádřil takto: "Je okouzlující, absolutně nádherná. Myslím si, že ji rodina v domě na First Street strašně svazuje."

Co se týče zavalité Nancy Mayfairové, kterou Mary Beth při narození adoptovala a představovala jako sestru Anthy, o tu Stella vůbec nejevila zájem. Jeden Mayfair s hořkostí podotkl, že se k ní Stella chová jako k malému pejskovi. Nic pro ni neznamenala. Avšak žádné svědectví nenasvědčuje tomu, že by Stella k Nancy cítila zášť nebo že by jí nepřála. Kupovala jí hory hraček a oblečení. Nancy na to nijak zvlášť nereagovala. Vždycky se zdálo, že je zakřiknutá a špatně naložená.

Carlotta brávala Anthu a Nancy v neděli na mši. Zároveň prosadila, že Nancy bude chodit do školy ke Svatému srdci.

V roce 1928 se rozkřiklo, že Carlotta učinila rázné kroky, aby dostala Anthu do své péče, a to s jasným záměrem poslat ji do školy mimo New Orleans, Dokonce už byly vyplněny příslušné doklady.

Když Cortland pochopil, že Carlotta je schopná všeho, zhrozil se. Přestože byl s Carlottou až do té doby zadobře, ted' jí dal naprosto jednoznačně

najevo, že pokuxl od svého záměru neupustí, požene ji před souxl. Barclay;

Garland a mladý Sheffield i ostatní členové rodiny stáli za Cortlandem. Dokud bude Cortland živ, nikdo si nesmí dovolit soudně odebrat Stelle její dítě.

Také Lionel s Cortlandem souhlasil. Velice celou záležitostí trpěl. Dokonce navrhl, že on a Stella pojedou do Evropy a Anthu na tu dobu svěří Carlottě.

Nakonec se Carlotta vzdala.

Od té doby však vztahy mezi ní a Julienovými potomky citelně ochladly. Začali se přít o peníze, a tento stav trvá až do dnešního dne.

Někdy v roce 1927 donutila Carlotta Stellu podepsat plnou moc, opravňující Carlottu k vyřizování věcí, jimiž se Stella nehodlala zabývat.

Carlotta tuto plnou moc použila k tomu, že se pokusila strhnout na sebe kontrolu nad správou obrovského Mayfairského dědictví, o něž se od smrti Mary Beth staral výhradně Cortland.

Talamasca si z různých zdrojů ověřila, že bratři Mayfairové - Cortland, Garland a Barclay, a později také Pierce, Sheffield a další - tento kus papíru odmítli uznat za platný. Odmítli vykonat Carlottin příkaz na zlikvidování odvážných a závratně výnosných investic, jež byly již po léta součástí dědictví. Přivedli 5tellu do kanceláře, kde zrušila plnou moc danou Carlottě a převedla veškerou zodpovědnost za svůj majetek na jejich firmu Mayfair a Mayfair.

Nicméně mezi bratry Mayfairovými a Carlottou vznikaly nové a nové nesváry, které přetrvávají až dodneška. Carlotta po tahanicích o Anthu Julienovým synům již nikdy nedůvěřovala a zřejmě je i přestala mít ráda. Donekonečna od nich požadovala, aby jí předkládali plný výčet všech transakcí, podrobná vyúčtování i informace a vysvětlení o jejich rozhodnutích. Dala

jim jasně najevo, že kdyby odmítli, požene je jménem Stelly k soudu (a později jménem Anthy a Deirdre).
Bratři se její nedůvěrou cítili dotčeni. Do roku 1928 vydělali pro Stellu právě svými investicemi závratné množství peněz, i když je pravda, že její peníze byly díky investicím propojeny s jejich. Carlottin postoj nepochopili, avšak trpělivě odpovídali na všechny její otázky, pokoušeli se znovu a znovu o vysvětlení svých činů, což vedlo Carlottu k dalším požadavkům o ještě podrobnější vysvětlení a poskytovalo jí důvody k důkladnému zkoumání nejrůznějších papírů a dokumentů, ke svolávání schůzek, k telefonátům a zastřeným výhrůžkám.
Je zajímavé, že téměř každá sekretářka, která kdy pracovala u Mayfairů, tuto "hru" znala. Avšak přestože na ni Julienovi synové přistoupili, neubránili se pocitům křivdy a zatrpklosti.

Jen s velkou nechutí se nechali vystrnadit z xlomu na First Street, kde se všichni narodili.
V roce 1928 neměli o tom, že jim dům už vlastně nenáleží, ani ponětí. Když o dvacet let později Pierce a Cortland chtěli projít Julienovu pozůstalost, která zůstala nedotčena v jeho starém pokoji, nedostali se ani ke vstupním dveřím. V roce 1928 byla taková věc zhola nepředstavitelná.
Cortlanda Mayfaira pravděpodobně ani ve snu nenapadlo, že jeho vítězství ohledně Anthy bude jeho posledním vítězstvím nad Carlottou,

Na podzim roku 1928 Pierce v domě na First Street prakticky žil. Vlastně už od jara toho roku se od Stelly nehnul ani na krok. Nastylizoval se hned do několika rolí: osobní tajemník, šofér, fackovací panák a rameno, na němž se Stella mohla vyplakat. Cortland tuto situaci sice přijal, ale nesmířil se s ní. Mezi přáteli a v rodině rozhlašoval, že to Pierceho přejde, přece je to dobrý chlapec, který si dá říct a půjde studovat, jako to udělali všichni ostatní.

Nakonec se ukázalo, že Pierce neměl šanci, aby ho to "přešlo". Ovšem to ui jsme se dostali do roku 1929 a měli bychom zde příběh přerušit, abychom se podrobněji seznámili s případem Stuarta Townsenda, našeho bratra v Talamasce. Právě on si v létě toho roku tolik přál kontakt se Stellou.

ZMIZENÍ STUARTA TOWNSENDA

V roce 1929 Stuart Townsend, který několik let studoval materiály o mayfairských čarodějnicích, přesvědčil londýnskou radu Talamasky, aby mu dovolila navštívit Mayfairovy.

Došel k názoru, že Stellin kryptický vzkaz na rubu fotografie znamená, že chce s Talamaskou vejít do přímého styku.
A také se domníval, že poslední čarodějnice, Mary Beth a Stella - přiřazoval k nim i)uliena - nezabíjeli, ani nepáchali svévolně zlo a nikomu záměrné neškodili, a proto nemůže být nebezpečné se s rodinou spojit. Od tohoto setkání si mnoho sliboval.
Stuart přinutil radu, aby přezkoumala záměry Talamasky ohledně tohoto případu a zaujala jasné stanovisko.
V našich archivech existuje obsáhlý materiál, který se zabývá cíli a meto· dami Talamasky. Je pro nás nesmírně důležité, jaké metody jsou pro naši práci přijatelné, kam až v našich šetřeních můžeme zajít. Tato problematika se neustále probírá na pracovních schiizích každé místní rady Talamasky, jež jsou v současné době roztroušeny po celém světě. Otázky, které předložil londýnské radě Stuart Townsend, se týkají materiálů o mayfairských

čarodějnicích a dalšíbo postupu v tomxo případě. Uvádíme je zde ve zkrácení verzi.
První a nejdůležitější otázka:
Díky sbírání materiálů o mayfairských čarodějnicích jsme získali objemnou a cennou dokumentaci o rodině, v níž se vyskytují nadpřirozené schopnosti. Dokázali jsme bez jakýchkoli pochybností, že x9ayfairovi jsou ve styku

s říší neviditelných sil a že tyto síly umějí využívat ve svůj prospěch. Nicméně jsme si vědomi, že i přes svůj rozsah naše materiály zdaleka nezachycují všechny dovednosti a znalosti, vyskytující se po staletí u mnoha členů této rodiny.

Předpokládejme, že by někdo z rodiny byl ochotný s námi hovořit a zároveň i sdílet naše tajemství. Co by z této "spolupráce" mohlo vzniknout?

Stella není tak záhadná a opatrná osoba, jakou byla její matka Mary Beth. Nedá se vyloučit, že by nám dokonce objasnila to, čemu nerozumíme, pokurl by si ovšem byla jista naší diskrétností a čistě badatelskými zájmy. Totéž platí o Cortlandovi.

Druhá, poněkud méně důležitá otázka:

Naším pozorováním rodiny Mayfairii již po staletí narušujeme jejich soukromí. Podle Stuarta Townsenda jsme pronikli do života jednotlivých členú rodiny a "čmuchali" všude, kde to bylo jen trochu možné. Studovali jsme rodinné příslušníky jako zvláštní živočišný druh a znovu a znovu jsme si toto počínání ospravedlňovali tím, že naše materiály jsou plně k dispozici těm, jež zkoumáme. V případě Mayfairových jsme jim však žádné informace nikdy neposkytli. Existuje v současné době omluva, proč to neudělat právě nyní?

Třetí otázka:

Talamasca má k Mayfairovým ojedinělý vztah, jelikož v jejich žilách koluje krev Petyra van Abela, našeho bratra a člena řádu. Tento vztah lze označit téměř za příbuzenský. Neměli bychom se pokusit o kontakt s touto rodinou už jen kvůli tomu, abychom jim sdělili naše poznatky o jejich předcích?

Čtvrtá otázka:

Můžeme s jistotou předpokládat, že z našeho setkání s rodinou vzejde něco pozitivního? Touto otázkou se dostáváme k našemu nejvyššímu záměru: je možné, aby SteLla, jíž nedokáže nic dlouhodobě zaujmout, získala nějaký prospěch ze seznámení s lidmi, kteří mají podobné nadpřirozené schopnosti jako ona a studují tyto schopnosti za účelem lepšího pochopení říše neviditelných sil? Jinak řečeno, můžeme doufat, že by Stellu zajímalo hovořit s členy našeho řádu o světě nadpřirozených bytostí?

Stuartův názor na situaci byl jasný a rovněž ho vášnivě prosazoval: je povinností Talamasky kontakt navázat. Také přišel s palčivou otázkou: Kolik to-

ho Stella o'lxalamasce ví? Dále trval na tom, že Stella nás potřebuje stejně jako celá její rodina. Podle jeho názoru bychom nejvíce ze všech mohli prospět malé Stellině dceři. Stuart se domníval, že nastal čas, abychom se rodiné řádně představili a nabídli jim naše znalosti.

Rada pečlivě uvážila Stuartovy návrhy, Uvážila také vše, co jsme se o mayfairských čarodějnicích během staletí dozvěděli, a došla k názoru, že důvody pro převažují nad důvody proti. Rada odmitla myšlenku, že by hrozilo jakékoliu nebezpeči. Stuartovi se tedy dostalo oficiálního povolení k odjezdu do Ameriky a k setkání se Stellou.

Stuart nadšeně odplul hned příští den. Z New Yorku poslal do Londýna dva dopisy, z New Orleansu jen jeden (na hlavičkovém papíru hotelu St, Charles), v němž oznámil, že se Stellou se již spojil a příští den s ní jde na oběd. Stella byla podle jeho slov ochotná ke spolupráci.

Stuart Townsend se Talamasce již nikdy neozval, ani ho od jeho odjezdu do Ameriky nikdo z jejích členů neviděl. Nevíme, kdy a kde jeho život skončil, nemáme ani jistotu, zda zahynul. Víme ľen to, že někdy v červnu 1929 Stuart Townsend beze stopy zmizel.

Když pročítáme zápis ze zasedání rady týkajícího se Stuartovy cesty, velice rychle pochopíme, že se stala osudná chyba. Stuart evidentně nebyl na svou misi připraven. Materiály o rodině měly být řádně zpracovány a historie rodu zhodnocena jako celek. Také se mělo mnohem pečlivěji zvážit nebezpečí s misí spojené. V příbězích o rodině totiž najdeme i spoustu zmínek o násilí, jehož oběti se stali nepřátelé mayfairských čarodějnic.

Musíme však přiznat, že v souvislosti se Stellou a její generací se žádné ta-

kové historky nevyskytují, právě tak jako násilí není spojováno s nikým, kdo tehdy žil v domě na First Street. (Výjimku tvoří vyprávění z doby, kdy Stella a Antha byly malými děvčátky. Tehdy je obvinili, že navedly svého neviditelného přítele, aby za ně trestal jiné děti. Nicméně v době Stelliny dospělosti o něčem podobném nemůže být ani řeči.)
Talamasca v té době neznala žádné podrobnosti o smrti Anthiny chůvy v Římé, tuxlíž ani Stuart o tom neměl žádné informace.

Stuart se na své poslání dostatečně nepřipravil. Každému, kdo pečlivě prošel Stuartovy poznámky a připomínky, které vznesl před radou i jednotlivými členy Talamasky, zároveň musí být jasné, že se do Stelly Mayfairové zamiloval. Zamiloval se tím nejhoršfm způsobem: do jejích fotografú a do

.

!J

,

2. 4.

e x

,
r

1x
x

představy Stelly, již si vytvořil na základě vyprávění jiných. Stala se pro něj mýtem. Rozjel se za ní, okouzlen nejen její mocí, ale i příslovečným šarmem.
Také je každému střízlivému pozorovateli zřejmé, že se Stuart k poslání, jímž ho Talamasca pověřila, z několika důvodů nehodil.
Než se vydáme se Stuartem do New Orleansu, dovolte mi, abych vás v krátkosti seznámil s ním a s jeho životem. O Stuartovi existuje v našich archivech obsáhlý spis, jenž sám o sobě stojí za přečtení. Stuart byl oddaným a svědomitým členem Talamasky dvanáct let. Zabýval se případy posedlostí, které jsou popsány ve sto čtrnácti samostatných spisech.

ŽIVOT STUARTA TOWNSENDA

Nemohu s jistotou posoudit, do jaké míry Stuartovy osudy předurčily to, co se mu nakonec přihodilo, a nakolik jeho životní příběh ovlivnil jeho setkání s Mayfairovými. lsem si vědom toho, že o Stuartovi předkládám čtenáři víc materiálu, než je zapotřebí, což obzvláště vynikne ve srovnání s krátkostí příběhu Arthura Langtryho.
Rozhodl jsem se Stuartův příběh zařadit do Záznamů na jeho počest a památku, ale také jako jistý druh varování, s nadějí, že by v budoucnosti mohl ochránit jeho případné nástupce.
O Stuartovi se Talamasaca dozvěděla, když mu bylo dvaadvacet let. leden z mnoha našich lidí v Americe poslal do Londýna výstřižek z novin s titulkem Chlapec, který byl deset let někdo jmý!
Stuart se narodil v malém městě v Texasu v roce 1895. leho otec, místní lékař, byl vzdělaný a všemi vážený člověk. Stuartova matka pocházela z dobře situované rodiny. Zabývala se dobročinností, jak se na dámu jejího posta-

vení slušefo, a k sedmi dětem (Stuart byl prvorozený) měla dvě chůvy. Rodina žila ve velkém bílém viktoriánském domě s velkou terasou na jediné elegantní ulici města.
Stuarta poslali do internátní školy v Nové Anglú ve věku šesti let. Hned od začátku se výjimečně dobře učil a během letních prázdnin se uchyloval do své ložnice v podkroví, kde pozdě do noci četl. Přesto měl dost kamarádů, většinou z řad nepočetné, ale činorodé městské aristokracie: děti právníků, úředníků místní správy a bohatých farmářů. Podle všeho byl mezi nimi oblíben.
V deseti letech dostal Stuart vysoké horečky, jejichž příčinu se nepodařilo odhalit. leho otec dospěl nakonec k závěru, že horečky jsou infekčního původu, avšak nic konkrétnějšího nezjistil. Během krize, která trvala dva dny, se Stuart nacházel v deliriu.

Když se zotavil, už to nebyl Stuart, ale někdo jiný: mladá dívka jménem

Antoinette Fieldingová, jež mluvila anglicky s francouzským přízvukem a překrásně hrála na klavír. Nevěděla přesně, kolik je jí let, kde dosud žila a co dělá v domě Stuartových rodičů.
Stuart uměl trochu francouzsky, ale na klavír nikdy nezahrál ani notu.

Když si po nemoci sedl v salonu za zaprášené křídlo a začal hrát Chopina, rodina měla pocit, že se zřejmě všichni zbláznili.
Stuartovo přesvědčení, že je dívka, a jeho pláč nad tím, co mu ukazovalo

zrcadlo, nebyla jeho matka schopná unést a utekla z místnosti. Po týdnu melancholie střídající se s hysterú se podařilo Stuarta-Antoinette přesvědčit, aby přestala požadovat dívčí šaty a snažila se akceptovat fakt, že se nachází v chlapeckém těle Stuarta Townsenda, a chovala se podle toho.

Návrat do školy však nepřicházel v úvahu. Stuart-Antoinette (v rodině jí začali říkat jednoduše Tony) trávila celé dny hrou na klavír a psaním pamětí do obrovského deníku ve snaze rozřešit záhadu, odkud pochází.

Když se doktoru Townsendovi dostal tento deník plný podivných čmáranic do ruky, pochopil, že francouzština, jíá byl deník psán, daleko přesahuje schopnosti jeho desetiletého syna Stuarta. Také s překvapením zjistil, že všechny vzpomínky obsažené v deníku se týkají Paříže, a podle popisu dopravních prostředků či přímých odkazů na opery a divadelní hry se zcela jasně jednalo o Paříž čtyřicátých let devatenáctého století.

Z deníkových záznamů vyplynulo, že Antoinette Fieldingová pochází z nemanželského vztahu. Její francouzský tatínek se nikdy s její anglickou maminkou Louisou Fieldingovou neoženil. Antoinette žila v Paříži podivný život v ústraní. Její matka, jedna z nejdražších prostitutek ve městě, se snažila ochránit své jediné dítě před špínou ulice, a notně ji rozmazlovala. Antoinette našla útěchu i potěšení v hudbě, pro niž měla velké nadání.

Doktora Townsenda tento objev fascinoval a postupně přesvědčil svou ženu, že záhadě přijde na kloub. Začal s tím, že se rozhodl ověřit - prozatím jen písemně -, zda Antoinette jako osoba skutečně existovala.
Tím se zabýval pět let.
Během těchto pěti let Antoinette přebývala ve Stuartově téle, hrála vášnivě na klavír, a když občas vyšla z domu, bud' se ztratila, nebo se dostala do konfliktu s místními grázly. Nakonec už vůbec nevycházela, Postihla ji jakási chronická hysterie, požadovala, aby jí jídlo nechávali přede dveřmi, a na klavír hrávala jen v noci.
Doktor Townsend konečně díky soukromému detektivovi zjistil, že v Paříži v roce 1865 byla zavražděna jistá Louisa Fieldingová. Skutečně se jednalo o prostitutku, ale nikde se nenašel záznam, že by kdy měla dítě. Doktor

Townsend se dostal do slepé uličky. Celá záležitost ho už unavovala, a proto se snažil brát věci tak, jak jsou.
Jeho mladý a hezký syn Stuart už neexistoval. Místo něj žilo v domě v na-

prostém ústraní za zataženými závěsy zženštilé, téměř invalidní stvoření, chlapec s křídově bílými tvářemi, žhnoucíma očima a bezpohlavním hlasem. Doktor Townsend a jeho žena si časem zvykli na noční koncerty. Tu a tam se doktor vypravil nahoru do podkroví, aby si s tím zvláštním bledým stvořením popovídal. Nebylo možné si nevšimnout mentálního úpadku Antoinette. Ze své minulosti si už skoro nic nepamatovala. Nicméně si vždycky chvilku příjemně pohovořili, ať už francouzsky nebo anglicky, a pak se toto stvoření, nervózní a sužované úzkostmi, vrátilo ke svým knihám, jako by v místnosti nikdo nebyl. Nato se otec zvedl a odešel.

Pro nás je zajímavý jeden fakt: nikoho nenapadlo, že se jedná o případ posedlosti. Doktor byl ateista, děti chodily do metodistické nedělní školy a v rodině se zhola nic nevědělo o katolickém náboženství, natož o vymítání zlého ducha z těla. Pokud je nám známo, k dítěti nikdy nepřivolali místního pastora, neboť ho rodina neměla ráda.

Až do Stuartových dvaceti let se nic nezměnilo. Pak jednou v noci spadl ze schodů a utrpěl těžký otřes mozku. Doktor Townsend v očekávání klavírního koncertu, jenž se každou noc nevyhnutelně linul ze salonu, ještě nespal. Nakonec v hale objevil svého syna ležícího v bezvědomí. Ihned ho odvezl do nemocnice, kde se Stuart dva týdny neprobral z bezvědomí.

Když se probral, by1 zase sám sebou a absolutně si nevzpomínal, že kdy byl někým jiným. Domníval se, že mu je deset let, a když uslyšel svůj hlas - hlas dospělého muže -, hrozně se polekal. Při zjištění, že má vyspělé mužské tělo, utrpěl takový šok, že ztratil řeč.

Neschopen slova seděl na nemocničním lůžku a poslouchal vyprávění o tom, co se s ním po deset let dělo. Ne, nerozuměl francouzsky, ve škole mu francouzština vždycky působila strašné problémy. A samozřejmě neuměl hrát na klavír. Přece každý věděl, že nemá pro hudbu ani špetku nadání, vždyf pořádně nedokázal zanotovat ani jednoduchou melodú.

V následujících týdnech Stuart nevěřícně zíral na své "obrovské" sourozence, na zešedivělého otce a na matku, jež se na něj nemohla podívat, aniž propukla v pláč. Telefon a automobily, které v roce 1905, kdy přestal být Stuartem, téměř neexistovaly, ho děsily. Avšak nejmocnější zdroj jeho úzkostí a agónie bylo jeho dospělé tělo a vědomí, že jeho dětství a dospívání nená· vratně zmizely.

Potom na něj dolehly nevyhnutelné těžkosti. Bylo mu dvacet a měl vzdělání a pocity desetiletého chlapce. Začal se s novým životem potýkat. Se sta-

rými přáteli z okolních farem jezdil na koni. Přibral trochu na váze a do obličeje se mu vrátila zdravá barva. Rodiče mu najali domácí učitele a Stuart navíc doháněl ztracený čas hltáním novin a časopisů. Chodil na dlouhé procházky, při nichž si osvojoval pohvby i myšlení dospělého člověka.

Nicméně žil ve stavu neustálé úzkosti. Ženy ho neobyčejně přitahovaly, vášnivě po nich toužil, ale nevěděl, co si s nimi počít, lako muž se cítil beznadějně nedostatečný. Snadno se urážel. Nakonec se s každým hádal. Když pochopil, že svúj smutek může ,.utopit v láhvi", začal navštěvovat místní lokály.

Brzy se celé město dozvědělo Stuartův příběh. Někteří lidé si vzpomněli na první "Antoinetteiny" vycházky, spojené vždycky s nějakým malérem. Mnozí se o Stuartovi doslechli dodatečně a všichni jeho osud donekonečna omílali. Místní tisk z úcty k doktoru Townsendovi nikdy neuveřejnil o Stuartovi ani řádku, avšak jeden dallaský reportér se z nějakého zdroje dopídil pravdy a bez vědomí rodiny napsal dlouhý článek, který v roce 1915 vyšel v nedělních novinách v Dallasu. Ostatní noviny tento článek převzaly a upravily. Jeden článek dorazil s dvouměsíčním zpožděním do Londýna.

Mezitím se na Stuarta vrhli lovci senzací. Místní spisovatel o něm hodlal napsat román. S novináři z významných časopisů se roztrhl pytel. Rodina se musela pustit do nerovného boje. Stuart byl podruhé přinucen stáhnout se před veřejností do soukromí jejich domu; vysedával v podkroví, kde zasmušile hledél na věci, jež patřily té cizí osobě - Antoinette. Připadalo mu nespravedlivé, že byl okraden o deset let života, že nezapadá do žádné společnosti a že každého, kdo je mu blízký, svou neschopností někam patřit ničí.

Rodina nepochybně dostávala haldy nevítané pošty. I přesto Talamasca poslala Stuartovi balíček. Ten se mu dostal do ruky koncem roku 1916. Obsahoval dvě známé knihy o případech posedlosti. K balíčku byl přiložen dopis. Psali jsme mu, že členové našeho řádu se touto problematikou zabývají a by1o by pro ně potěšením, kdyby se s ním mohli osobně sejít a podělit se s ním

o své zkušenosti.
Stuart bleskově odpověděl. V létě 1917 se v Dallasu setkal s naším členem Louisem Dalym a vděčně souhlasil s nabídkou, aby odjel k nám do Londýna. Doktor Townsend si zpočátku dělal starosti, ale Louis ho nakonec uklidnil ujištěním, že náš přístup k naůpřirozeným jevúm je přísně vědecký. Stuart přijel do Londýna l. září 1917.
Příštího roku byl přijat do Talamasky jako novic a od té doby náš řád neopustil.
Jeho prvním přiděleným projektem bylo pečlivé studium vlastního případu a všech nám známých případú posedlosti. Stuart dospěl k závěru

(v souladu s ostatními členy řádu pracujícími v této oblastix, že byl skutečně posedlý duchem mrtvé ženy.
Uomníval se - a svůj názor už nikdy nezměnil - že duch Antoinette Fieldingovž mohl být z jeho těla vypuzen, kdyby byl konzultován někdo alespoň částečně zasvěcený do problematiky posedlosti. Mohl to být i katolický kněz, přestože katolická církev na rozdíl od Talamasky posedlost považuje za projev dábla. Nemůže však být pochyb, že technika vymítání zlého ducha, užívaná katolickou církví, je účinná.
Celých pět let Stuart věnoval studiu a vyšetřování známých případů posedlosti na celém světě. Hovořil s desítkami postižených a dělal si obsáhlé poznámky.
Své poznatky uzavřef tvrzením (opět ve shodě s názorem Talamasky), že existují nejrůznější druhy entit, jež vstupují do těl živých lidí. Některé z nich
mohou být duchové. Další jsou podle Stuarta entity, které lidskými bytostmi nikdy nebyly. 7iné Stuart klasifikuje jako "osoby" prolínající se s osobností hostitele. Antoinette Fieldingovou zařazuje do kategorie lidských bytostí, které - jako mnoho jim podobných duchů - si nebyly vědomy faktu, že zemřely.
V roce 1920 se Stuart vydal do Paříže, aby se pokusil sehnat dúkazy o existenci Antoinette Fieldingové. Neobjevil nic nového. Narazil na několik stop ze života Louisy Fieldingové, které souhlasily s tím, co o své matce Antoinette napsala do deníku. Avšak čas dávno zastřel minulost a Stuart se nikdy nedopídil plné pravdy.
Ke konci roku 1920 rezignoval a vrátil se ke své práci v Talamasce. Aktivně se s Louisem Dalym podílel na vyšetřování případů posedlosti. Od Louise se také naučil jeho způsob vymítání duchů z těl postižených a spolu s ním pomáhal obětem posedlosti zbavit se nežádoucí přítomnosti cizích entit.
Stuart učinil na Dalyho silný dojem. Postupem času se Daly stal jeho učitelem a rádcem. Během jejich dlouholeté spolupráce se u Stuarta projevila mimořádná trpělivost a také pochopení pro obéti posedlosti. Navíc je uměl lépe než kdokoli jiný uklidnit, Lidé mu věřili - vždyť věděl, o čem je řeč, zažil to na vlastní kůži.
Stuart se neúnavně zabýval případy posedlosti až do roku 1929 a Záznamy o čarodějnicích z Mayfairu četl jen tehdy, když mu to dovolil čas. V témže roce požádal radu starších, aby mu případ mayfairských čarodéjnic přidělila- a dosáhl svého.
Stuartovi v té době bylo čtyřiatřicet let. Měřil sto osmdesát centimetrú, byl štíhlé postavy a měl popelavě světlé vlasy a šedé oči. Oblékal se elegantně jako všichni Američané, kteří obdivují anglický styl a způsoby a snaží se je

napodobovat. Rozhodně púsobil přitažlivě. Ovšem přátelé a známí si na něm nejvíc cenili jeho chlapecké spontánnosti a nevinnosti. Stuartovi skutečně chybělo deset let života - nikdy je nezískal zpět -, a bylo to na něm vidět.
Občas se choval velmi impulzivně, dokázal ztratit rozvahu a rozzuřit se, když se mu do cesty postavila nějaká překážka, která narušovala jeho plány. Při práci se přinutil tuto vlastnost krotit a pokud se rozčilil v Domově, ostatní ho zklidnili.
Stuart měl schopnost hluboce a vášnivě se zamilovat. Takto se zamiloval do Helen Kreisové, členky Talamasky, jež tragicky zahynula při autonehodě v roce 1924. Trvalo mu dva roky, než se dostal z krize a mohl se navrátit k normálnímu životu.

Patrně se nikdy nedozvíme, co se přihodilo mezi Stuartem a Stellou. Dá se však předpokládat, že Stella pro něj představovalajeho druhou a poslední životní lásku,

***

Rád bych zde přednesl svůj osobní názor: Talamasca neměla nikdy Stuarta do New Orleansu posílat, a to nejenom proto, že se na Stellu citově upnul, nýbrž hlavně kvůli tomu, že s čarodějnicemi neměl dostatečné zkušenosti.

V době svého noviciátu se sice Stuart setkal s nejrůznějšími parapsychickými jevy, nepochybně studoval okultní vědy celý život, diskutoval o mnoha zvláštních případech s členy řádu a strávil určitý čas s Arthurem Langtrym. Nicméně o čarodějnicích jako takových neměl potřebné znalosti, a stejně jako mnozí členové řádu, kteří se zabývali pouze posedlostí a reinkarnacemi, netušil, čeho jsou čarodějnice schopny.

Stuart nepochopil, že síla netělesných entit se manifestuje prostřednictvím čarodějnice. Existují i náznaky, že považoval Talamasku za zpátečnickou a konzervativní, jelikož nazývala mayfairské ženy čarodějnicemi. Také je velmi prav·x.ěpodobné, že byl ochoten uznxt za čarodějnice Deboru a Charlotte podle jejich popisu ze sedmnáctého století, avšak v žádném případě nedokázal vidět čarodějnici ve Stelle: v chytré a moderní "jazzové královně" ,
žijící ve dvacátém století, jež na něj mrkala přes oceán a svůdně se usmívala.

Samozřejmě se Talamasca setkává u členů, kteří nikdx, nezažili čarodějnip y
ce v "akci, s jistou dávkou nevěřícnosti a och b o destruktivní síle těchto stvoření, Totéž platí o upírech a vampirismu. Nejeden člen řádu se musel o tom, co dokáží, přesvědčit na vlastní oči, aby mu došlo, o co se vlastně jedná. Předcházíme tomu tak, že noví členové jsou do této problematiky

zasvěcováni zkušenějšími členy Talan>asky, a i to ien tehdy, poi<ud konkrétní případ nevyžaduje přímý kontakt.

Nabízí se přirovnání: poslat tak nezkušeného člověka, jako byl Stuart Townsend, aby vstoupil do styku s may,fairskýrni čarodějnicemi, je jako poslat dítě do pekla, aby požádalo o rozhovor samotného Lucifera. Krátce řečeno, Stuart Townsend odjel do New Orleansu absolutně nepřipraven a bez řádného varování. Se vší úctou k vedení řádu v roce 1929 se nedomnívám, že by se taková věc mohla stát i dnes.

Nakonec bych chtěl dodat, že podle toho, co o něm víme, Stuart Townsend neoplýval žádnými zvláštními nadpřirozenými schopnostmi, ničím, co by ho mohlo upozornit na nepřítele. Chyběla mu právě zvýšená citlivost a vnímavost, jež by mu napověděla, že se nachází v nebezpečí.

Zmizení Stuarta Townsenda bylo neworleanské policú nahlášeno ?5. července 1929. Do New Orleansu přijel koncem června. Talamasca se ho snažila dostihnout telegramy i telefonem. Hledal ho i Irwin Dandrich, avšak marně. V hotelu St. Charles, kde se Stuart ubytoval a odkud údajně poslal svůj jediný dopis do Anglie, popřeli, že by tam kdy taková osoba pobývala. Nikdo si na něj nepamatoval.

Naši soukromí detektivové nedokázali objevit jediný důkaz, kterv by nasvědčoval tomu, že Stuart do New Orleansu vůbec dorazil, a policie o této skutečnosti začala brzy pochybovat.

28. čenxence místní úřady oznámily jednomu z našich lidí, že v případě Stuarta Townsenda nemohou dál nic dělat. Nakonec se policie pod tlakem Dandriche i Talamasky rozhodla navštívit dům na First Street a zjistit od Stelly, zda se se Stuartem setkala. Talamasca si od této akce už zhola nic neslibovala., ale Stella všechny překvapila, protože si na Stuarta okamžitě vzpomněla.

Ano, samozřejmě, setkala se s ním, prohlásila. Vysoký Texasan žijící v Ang-

lú, jak by na něj mohla zapomenout? Takový zajímavý člověk! Poobědvali spolu, později šli na večeři a povídali si spolu celou noc.
Ne, nemá ponětí, co s ním je. Dokonce se viditelně znepokojila při myšlence, že se mu mohlo něco stát.
Ano, ubytoval se v hotelu St. Charles, alespoň to jí řekl, a proč by, prosím vás, lhal v takové maličkosti? Rozplakala se. Ach ßože, doufá, že je v pořádku! Stella se natolik rozrušila, že policie její výslech chtěla ukončit. Ona policis-

tý nicméně zdržovala a nepřetržitě jim kladla otázky. Mluvili už s personálem z Two Sisters? Uzala Stuarta do té restaurace a jemu se moc líbila. Možná si tam zašel sám? A potom ta putyka na Bourbon Street, kde Stella a Stuart pokračovali v rozmluvě až do rána, když je vyhodili z takzvaně lepšího podniku - fuj, taková díra!
Policie si její výpověd' ověřila. Ovšem, každý znal Stellu. listě, mohla tam tehdy být s nějakým mužem. Stella nikdy nechodila sama. Ale na Stuarta Townsenda si nikdo nevzpomínal.
Policie také obešla další hotely ve městě. Nikde ani stopy po jeho zavazadlech, ani po jediné osobní věci. U taxikářů také nepochodila. Jako by se po Stuartu Townsendovi slehla zem.
Nakonec se Talamasca rozhodla vzít vyšetřování po zmizelém Stuartovi do vlastních rukou. Z Anglie odplul Arthur Langtry, aby zjistil, co se stalo. Měl výčitky svědomí, že souhlasil se Stuartovým odjezdem do New Orleansu.

POKRAČOVÁNÍ STELLINA PŘÍBĚHU
Ze zpráuy Arthura Langtryho

Arthur Langtry, jeden z nejschopnějších členů, kteří kdy v Talamasce působili, se po celý život věnoval studiu několika případů čarodějnických rodů. Padesát let, jež Arthur strávil prací pro řád, přineslo do našich archivů ty nejzajímavější a nejneuvěř:telnější příběhy. Jeho podrobné záznamy o čarodějnických rodech, jimiž se zabýval, tvoří jednu z nejcennějších částí naší dokumentace k této problematice.
K lítosti těch, jimž se historie rodu Mayfairů stala celoživotní posedlostí, Arthur nikdy nenašel tolik času, kolik studium materiálů této rodiny vyžadovnlo. Sám to omluvně přiznával.
Arthur se samozřejmé nepotřeboval nikomu omluuvat za to, že neměl čas na všechny čarodějnické rody, o něž Talamasca měla zájem.
Avšak když hyl Stuart Townsend prohlášen za nezvěstného, Langtry se za jeho zmizení cítil zodpovědný a nic ho nemohlo zadržet od toho, aby se v srpnu 1929 nevypravil do Louisiany. Jak jsme již řekli, kladl si za vinu, že se nepostavil proti rozhodnutí rady přidělit případ Mayfairových Stuartovi, protože v hloubi duše věděl, že Stuart do New Orleansu neměl být poslán.
"Tolik jsem si přál, aby tam někdo jel," přiznal před svým odjezdem z Londýna. "Tolik jsem chtěl, aby se něco stalo! Ovšem zároveň jsem se domníval, že nemohu zanechat své práce. A tak jsem jen ve skrytu duše doufal, že tenjak bych to řekl - zvláštní Texasan udělá v případě Mayfairových průlom."

(.angtrymu bylo téměř čtyřiasedmdesát let. Byl to vysoký, štíhlý člověk s ocelově šedivými vlasy, s ostře řezanými rysy a hluboko posazenýma očima v hranatém obličeji. leho hlas zněl neobyčejně podmanivě a svými Způsoby si získával u lidí důvěru. Projevovaly se u něj. jisté tělesné problémy, které s sebou přináší vyšší věk, přesto byl jeho zdravotní stav víc než uspokojivý.
Během své služby pro Talamasku snad všechno vidě(a všechno zažil. Dokonale ovládal své nadprůměrné mediální schopnosti, a když byl konfrontován s nějakým jevem z říše neviditelných sil, vždy se choval nebojácně a s příkladnou odvahou. Nikdy nic neuspěchal a neznal neopatrnost, žádné úkazy nepodceňoval. lak vyplývá ze záznamix jeho vyšetřování., vyznačoval se výjimečnou silou a sebejistotou.
lakmile se dozvěděl, že Stuart zmizel, nabyl přesvědčení, že mladý muž zemřel, Znovu si přečetl materiály a dokumenty o rodu Mayfairů a jasně si uvédomil chybu, jíž se Talamasca dopustila.

Do New Orleansu přijel 28. srpna 1929, ubytoval se v hotelu St. Charles a okamžitě odtamtud poslal dopis do Anglie, jako to předtím udělal Stuart. Své jméno, londýnskou adresu a telefonní číslo dal několika lidem v recepci, aby později nikdo nemohl pochybovat, že tam skutečně bydlel. Ze svého pokoje zavolal do Anglie, nahlásil číslo apartmá a nějaké podrobnosti ohledně svého příjezdu.

V hotelovém baru se setkal s naším nejschopnějším soukromým detektivem a při této příležitosti hostil všechny přítomné.

Ověřil si informace, kterých se Talamasce dostalo. Zjistil, že Stella odmítá spolupracovat s detektivy s tvrzením, že to, co věděla, už řekla a víc pomoci nemůže. Ztratila trpělivost a s nikým nechtěla mluvit.

Arthur ve své zprávě píše:

Jakmile jsem se rozloučil s naším spolupracovnikem, citil jsem, že jsem sledován. Bylo to jenom tušeni, aIe velice silné. Také jsem si uvědomoual, že sledováni souxisi se Stuartooým zmizenim, ačkolio jsem se na něj nikoho v hotelu neptal a jeho jméno vůbec nepadlo.

Nejdřiv jsem málem podlehl pokušeni celý hotel prohledat. Nicméně jsem od lélo myšlenky upustil, protože jsem nabyl přesuědčeni, že Sluartooi v hotelu nikdo nic špatného neudělal. Lidi, kieři mě sledouali, musel někdo platit. Chtěl jsem zjišlit, kdo to je, a rozhodl jsem se ihned koniaktovat SIelIu Magfařroriou.

Langtry zavolal Stelle ze svého pokoje. Ačkoli byly čtyři hodiny odpoledne, když Stella zvedla telefon, z její reakce bylo jasné, že ji Arthur probudil. len

velmi nerada přistoupila na témti rozhovoru a Arthur si brzy uvědomil, že ji konverzace o Stuartovi rozrušuje.

"Podívejte se, já opravdu nevím, co se mu stalo!'x začala plakat. "Mně byl moc sympatický, věřte mi! Takový podivný mužský. lyspali jsme se spolu:'

Toto sdělení, tak přímé a jednoznačné, vyrazilo Arthurovi dech. Nevěděl jak zareagovat. Okouzlil ho Stelliri hlas a uvěřil, že její slzy nejsou předstírané.

,Prostě jsme se spolu vyspali," pokračovala bez rozpaků dál. "A taky jsem ho vzala do jednoho strašného místa ve Francouzské čtvrti. Do takové putyky. Už jsem o tom mluvila s policú. Víte, měla jsem ho moc ráda. Strašně moc. Opakovala jsem mu, aby k nám nechodil. Stokrát jsem mu to řekla! Napadaly ho podivné věci, ale nic nepochopil. Taky jsem mu řekla, ať jde pryč. Možná že mě poslechl. Víte, někdy si myslím, že odešel, že si nechal poradit a zmizel:

Langtry ji zapřísahal, aby mu pomohla zjistit, co se stalo. Vysvětlil jí, že je Townsendův kolega a že se dobře znali.

"Kolega? To jako že jste ze stejné skupiny?"

"Ano, pokud míníte Talamasku."

"Počkejte, poslouchejte mě. Af už jste kdokoliv, přijd'te za mnou. Jestli opravdu chcete, přijd'te ale až zítra večer. Pořádám večírek, abyste mi rozuměl. Můžete se nenápadně připojit, a když se vás někdo zeptá, co jste zač, což se asi nestane, tak řeknete, že vás pozvala Stella a že se mnou potřebujete mluvit. Jenom se, pro boha živého, nezmiňujte o Townsendovi a ani o té své... No jak se to jmenuje?"

Talamasca..."

"

"Ano. A ted', prosím vás, dávejte pozor. Budou tady stovky lidí ve fracích p ý P p smokinzích a taky podivná individua. Bud'te o atrn. Jen ke mně řistu te a pošeptejte mi do ucha svoje jméno. Jakže se to jmenujete.

"Langtry. Arthur."

"Aha, Dobře. To si snad budu pamatovat. Už ale musím končit. Určitě přijdete? Poslyšte, musíte přijít!"

Langtry ji ujistil, že ho od návštěvy nic neodradí. leště se jí zeptal, zda si

vzpomíná na fotografů, na niž připsala Talamasce věnování:

Talamasce s láskou Štella.
P. S. Existuji i jinř, kteři pozoruji.

p y ! y ,J p
"To víte, že si na ni vz omínám. lak b ne Posl šte á s vámi ted o ravdu nemůžu mluvit. To bylo před lety. Tehdy ještě žila moje matka. Jenže ted' už musím končit. Vy si vůbec nedovedete představit, jak to se mnou dopadá.)sem na tom moc špatně. Nikdy to nebylo horší. A nemám ani ponětí, co se

stalo Stuartovi. 'fo však není nejdúležitcxjší. Přijdete zítra určité:' Múžu se
spolehnout?"
"Můžete. Samozřejmě," ujistil ji Langtry, snaže se v duchu oxlhaxlnout, zda není lákán do pasti. "Proč musíme naši schůzku tak úzkostlivě tajit? Vždyf..,"
"Podívejte se, zlato," přerušila ho a ztišila přitom hlas. "Je to všechno moc hezké, ta vaše organizace, knihovna a vaše báječné vyšetřování nadpřiroze-ných jevů. Ale prosím vás, nechtějte vypadat jako blázen! Náš svět se nesklá-dá ze seancí a médú ani z mrtvých příbuzných, co by nám sdělovali, na kterou stránku v bibli se podívat, abychom věděli, do čeho investovat. A co se týče woodoo, to už je úplná pitomost! Mimochodem, naše rodina nemá žádné skotské předky. Pocházíme z Francie. Můj strýček Julien si sice něco vybájil o skotském hradu, který koupil na svých cestách po Evropě, jenomže to je tak všechno. Zapomeňte na to! Ovšem můžu vám povědět o věcech
,
o kterých se vám ani nezdálo! A to je důležitější. Víte co? Přijd'te co nejdřív! f(olem osmé. Přijdete? Ať a1e nejste první, na to si dejte pozor. A ted' už mu-sím jít. Nedovedete si představit, co se tady děje. Nikdy jsem neměLa takový malér. Říkám vám to na rovinu: nikoho jsem se neprosila, abych se narodila do téhle praštěné rodiny! Na zítřek jsem pozvala tři sta lidí, a přitom nemám na světě jedinou spřátelenou duši!"
Zavěsila.
Langtry zaznamenal konverzaci těsnopisem, přepsal ji dvakrát do normál-ního písma a kopú osobně poslal z pošty, protože hotelovým zaměstnancům nedůvěřovaL.
Pak si šel půjčit frak a vhodnou košili, aby mél následující den v čem jít ke Stelle na večírek.
Jsem naprosto vyoeden z ronnováhy psal ve svém dopise Talamasce. Před-tim jsem se domnival, že Stella má ve ,Stuartocxě zmizeni prsty. Nyni neuim, co si mám myslet. Jsem si jist, že mi nelhala. Proč je ošak tak uystrašená? Samozřejmě je mi jasné, že nemohu dojit k žádnému závěru, dokud ji neuuidim.
K večeru zavolal Irwinu Dandrichovi, našemu společenskému informáto-rovi, a pozval ho na večeři do módní restaurace ve Francouzské čtvrti, pár ulic od hotelu.
Ačkoliv k Townsendovu zmizení neměl Dandrich co dodat, pochutnával si na výtečném jídle a bez přestání pomlouval Stellu, o níž se šuškalo, že to s ní začíná jít z kopce.
, ČLověk nemůže každý den vytáhnout láhvinku brandy a doufat, že tady bude věčně!" prohlašoval Dandrich a své vyprávění doprovázel unavenými

gesty, jako by ho předmět konverzace smrteině nudil, ačkolx ho ve skuteč-nosti nesmírně vzrušoval. "Ten Stellin románek s Piercem. To se nedělá! Vždyť tomu chlapci snad ještě není ani osmnáct! Je to od ní naprosto hloupé. Cortland se Stelly před Carlottou vždycky zastával, bil se za ni; a ona si jde a svede jeho nejmilovanějšího synáčka! A taky si nemyslím, že by situaci schvaloval ßarclay nebo Garland. A jenom pánbůh ví, jak dlouho to vydrží Lionel. Lionel je monomaniak, a jméno jeho choroby zní samosebou Stella.

Půjde Dandrich na večírek?
Za nic na světě bych si to nenechal ujít! Měli by tam předvádět jedinečný

"
ohňostroj. Stella zakázala Carlottě odvést Anthu z domu a Carlotta jen tiše zuří. Vyhrožuje policú, jestli se Stelle ten večírek vymkne z ruky.

"laká je vlastně Carlotta?" zeptal se Langtry.
"le jako Mary Beth, až na to, že jí v žilách koluje ocet místo značkového vína. Je schopná, jenomže jí absolutně chybí fantazie. Má peníze, ale nic za ně nechce. le nekonečně praktická, tvrdě pracuje a je s ní nesnesitelná nuda. Ovšem ona jediná se o všechno a o všechny stará. O drahouška Millie, Belle, o malou Nancy i Anthu. A ještě o služebnictvo. Jsou všichni tak staří, že už nevědí, co dělají, a tak se musí starat i o ně. A to nemluvím o dalších příbuz-
ných. Za to může Stella. Vždycky nechala všechno na Carlottě. Carlotta najímala služebnictvo a také je vyhazovala, psala šeky, vedla domácnost, což se někdy neobešlo bez tahanic a křiku. Cortlanda a Lionela si Stella proti sobě taky poštvala. Co bude ted' dělat, to je tedy ve hvězdách. Kdepak, být vámi, tak si tenhle večírek nedám ujít! Klidně může být poslední, aspoň na nějakou doku."
Langtry x':rávil celý následující den pátráním po oněch putykách a hospodách, o nichž se mu Stella zmínila. Také zašel do hotýlku ve Francouzské čtvrti (pěkná díra), kam Stella Stuarta vzala. Neustále ho pronásledoval pocit, že Stuart ta místa skutečně navštívil a že Stella mluvila pravdu.
V sedm hodin večer, když byl Artur oblečen a připraven odejít na večírek, napsal krátký dopis, který cestou na First Street odeslal z pošty na Laffayette
Square,

Čim vic přemýšlim o našem telefonickém houoru tim uětši citim znepokojeni. Čeho se Stella boji? Je mi zatěžko uoěřit, že by ji jejř sestra Carlotta
mohla vážně ubližit. Proč někdo nenajme chůvu, aby se starala o to problematfcké dřtě? xxIusim se vám suěřit, že jsem do celé záležitosti zatažen až po uši. Podobně to musel prožívat Stuart.

Langtry si vzal taxík a ten ho dovezl na roh Jackson a Chestnut Street, takže dvě zbývaúcí ulice šel pěšky. K domu se přiblížil zezadu.
251

Ulice zablokovala parkujrči acrfa. Liclé se mačkali u zadni tirartkg a snažili se dostaf do zahrad y. Všechna okna u domě zářřla. .lešfě předtím, než jsem se ocitl na schodech uedoucich k domu, jsem slyšel kuilenř saxofonu. Uhlavnich dueři nikdo nestál, nebo jsem aspoň nikoho neuiděl, a 6ez překážek jsem se dosfal dounitř Prodiral jsem se davem mladgch Iidi, kteři kouřili; smáli se a zdrauili se. Nikdo si mě neušímal.

Přesně jak Stella slibovala, účastníci večírku měli na sobě všechno možné. Vedle mladých lidí nechyběli ani starší, takže Arthur se probojoval k baru, aniž vzbudil nežádoucí zájem. Nabídli mu sklenku výborného šampaňského.

Každou minutou hosti přibýualo. Tančilo se v předni časfi salonu. Kam jsem se podiual, tam se třsnili Iřdé. Pili, překřikovali sebe i hudbu, smáli se. Všude se uznášel hustý dým z cigaret. Sofva jsem rozeznal zařřzeni pokoje. Připadal jsem si jako u luxusnim salonu na zaoceánském parniku: palmg v obrovských kuětináčich, lampg ve sfylu art deco, křesla u řeckém stglu.
Kapela hrajici na postranni ferase hned za francouzskými okny by probudřla mrtuého. Nechápu, jak u tom rámusu mohli lidé konuerzouat. Já jsem nebgl schopen udržet jedinou souuislou myšlenku.
Už jsem se chgstal z foho randálu odejit, kdgž jsem očima sklouzl na tanečnikg a zjistil, že se diuám přimo na Stellu. Poskgfovala mnohem dramatičtějši pohled než na jakékoli fotogra ii. Měla na sobě třtěrné šafečky ze zlatého heduábi -spiše jakousi košilku, zakončenou třásněmi -, které ji sofua sahaly ke krásné tuarovaným kolenům. Na šatech se třpgtily malinké llitry, jeżzdobily i punčochy tenké jako pauučinka. Vlnité černé ulasg, krátce přistřižené, ji obepinala zlatauá saténouá čelenka se žlutými kvitky. Na útlých zápěstích blrg'skaly zlaté náramky a na krku zářil mayfairský smaragd. I když šperk působil až nepatřičně staromódně, na nahé kůži uýstřihu

se vyjimal nádherně. Vgpadala děfskg i ženskg zároueň, štihlá, jen s náznakem ňader Rtg měla uyzr,ř'uauě rudé a jeji obrouské černé oči dosloua metalg bleskg, jak se rozhlížela po davu, kferý na ni ziral u němém obdiuu. Ani jednau nevgpadla z diuokého rytmu. Malýma nohama obutgma do střevičků na uratkých uysokých podpatcich nemilosrdně bušila do nalešfěné podlahy, hlavu zurácenou dozadu a opojně se smála. Kroužila kolem dokola, paže uyhazouala nad hlauu a bez přestáni pohybouala útlými boky.

Někdo z přihližejicich zakřičel: "To je ono, Stello.x" a dalši: "Stello, uýbor-
ně! Ještěl" Neuřm zdali si to umiľe předstauit, protože ušechno to zapadalo do rytmu. Stella dokázala reagouat na uýkřiky a pouzbuzouáni su,ých obdiuouatelů a přitom se plně oddáuat hud6ě, což xxinila uuolněně a s rozkošr:

Neuzpominám si, že jsem kdy uiděl někoho, kdo uychutnáual rytmus

a obdiu lidi z dauu s takouou nevinnosti a zároueň s fak přirozenou náruživosfi jako Stella. V jejim projeuu nebgl ani stin marniuosti nebo cymšmu, naopak, zdálo se, že se odpoutala od ulastniho já a patři jenom rytmu a svým zbožňouatelům.

Stelllna partnera jsem téměř nezaregistroual, ačkoliu kdybgch ho potkal

někde jinde, rozhodně bych ho nepřehlédl. By1 vysoký a mladinký a nápadně se jř podobal: mě1 tutéž světlou plet; čemé oči i vlasy. Chlapecký oblřčej ještě nepoznamenaly vrásky a jeho plet' připominala křehký porcelán. Vyzařoval stejně bezstarostnou vitalitu jako Sfella.

Jakmile tanec skončfl, Stella rozhodila ruce a s absolutni důvěrou padala pozadu do čekajicich paži suého tanečnřka. Sevřel ji do náruče a dychtivě ji hladil po chlapeckém téle, pak ji něžně polibil na ústa. Odehrálo se to bez jakékoli teatrálnosti. Domniuám se, že v tom okamžiku mladik nlkoho kromě ni u mistnosti neunimal.

Oóklopil je dau. Někdo naléual šampaňské přimo do Stelliných úsf a ona se přitulila ke suému mladému tanečnikovi. Nudba se znouu rozehrála a všichni začali fančit.

Doše1 jsem k názoru, že se k ni zatim nedostanu. Bylo teprve půl deuáté. Rozhodl jsem se, že se porozhlédnu po domě. Musim se také přižnat, že jeji zjev mě odzbrojil. Velká neznámá se vgjasnila: pocitil jsem naprostou jlstotu, že Stella Stuartovf neubližila. Doprovázen jejim zuoniuým smichem a pronikavým rykem kapelg jsem se ubiral ke dveřřm vedoucřm do halg.

Chtěl bych zdůraznit, že ten dům má neobgčejně rozlehlou halu a výjimečně dlouhé schodiště: odhadem tak třicet schodů. (Ve skutečnosti duacet sedm.) Chodba v prunim pafře fonula ve tmě a schody byly prázdné. Nikde nikdo, až na tucet Iidi, kteřř minuli patu schodiště a snažili se protlačlt do jasné osvětlené mřstnosti.

Pokusil jsem se je následouat, avšak jakmile jsem položil ruku na dolni sloupek uyřezáuaného zábradli, spatřil jsem nahoře na schodech jakousi postavu. Vtom jsem si uuědomil, že je to Stuart! Vyrazilo mi to dech a málem jsem na něj zauolal. Téměř uzápěfi mi došlo, že tu něco neni u pořádku.

Abyste mi rozuměh; vgpadal jako žřuý. Zespoda na něj dopadalo světlo, takže se mi jeuil naprosto realisticky, i když výraz na jeho obllčeji mi skoro okamžltě prozradil, že vidim něco, co do našeho světa nepatřx: Přestože se dival přimo na mě a bylo zřejmé, že mě poznáuá, na jeho tuáři se nezračilo nIc než hluboký smutek snoubici se s úzkosti a únauou.

Chuílř mu trvalo, než mi dal najevo, že vi, že ho uidim, a zavrtěl hlavou. To gesto obsahovalo jakési strašlivé uarováni i přesto, že se téměř nepo-

hnul. Neuěřicně jsern na něj ziral. Obklopoiutl nré Irluk, kolern mé prochcizelo pňnbcihui kolik lidi. Strkali do mě, protožejsenr jim překážel c` cest<x. A Stuart zase zavrtěl hlauou, zuedl prauou ruku a naznačil mi, abych odešel.

Neoduážil jsem se pohrrocrt; zůstal jsem absolutně klidný jako užcfycky při takouých přileżitostech. Zažehnal jsem pruotni šok a pokoušel se rraplno unimat zvuky rozléhajici se domem, mačkajici se dau, a dokonce i z dálky

přicházejici hudbu. Pečliuě jsem se snažil zapamatouat ušechno, co jsem měl před očima. Stuartouy šaty byly uuálené a špmavé, na praué straně jeho obličeje jsem si ušiml modřin.

Nakonec jsem začal pomalu uystupovat po schodech nahoru. Zjeueni se probralo ze sué letargie, ještě jednou zavrtělo hroziuě hlauou a yestem ruky mě vyhánělo z domu.

"Stuarte,"zašeptal jsem. "Jestli můžeš, promluu!"

Vystupoval jsem po schodech, oči upřené na Stuarta. V,ýraz na jeho tuáři byl stále úzkostnější. Nyni jsem viděl uič podrobnosti: jeho tělo pokrýLxctl prach a vykazoualo prunř známky rozkladu. Dokonce jsem ucitil puchl .9 pak se to neuyhnutelně stalo: zjeueni se začalo rozplývat. , Stuarte!` oslouil jsem ho se zoufalstuim v hlase. Ale postava zprůhledněla a skrz ni, aniž si ji byla vědoma, prošla žena z masa a krue, neobyčejné krásná. Spěchala po schodech dolů směrem ke mně. Nesla se u oblaku sladkého parfému, heduábné šaty broskuoué baruy na ni ulály a šperky cinkaly.

Stuart zmizel. Puch rozkladu lidského těla také. Žena o mě zauadila a zamumlala omluuu. Pak se ke mně otočila. Naprosto netečný ke suému okoli jsem stále ziral na misto nahoře na schodech, kde kromě stinů už nebylo nic k viděni. Náhle jsem ucitil na paži stisk jeji ruky.

"Záóaua je dole, ne nahoře," řekla a zatahala mě za rukáv.

"Hledám záchod," odpouěděl jsem. Nic lepšiho mě nenapadlo. "To máte špatný směr, drahoušku` "usmála se. ,.Jde se tam z knihovng. Ukážu uám to. Je to hned vzadu za schodcštěrn."

Nemotorně jsem ji následoual do prostorné, tlumeně osvětlené mistnosti na severni straně. Ano, byla to zcela jiště knihovna, s policemi plrrými knih až do stropu a tmauým koženým nábytkem. V rohu blizko rudých záuěsů suitila jen jedna lampa. Velké zrcadlo uisici nad mramorouým krbern odrážeIo jeji suětlo a navozoualo chrámouou atmosféru.

"Tady to je," řekla, ukázala na zar,`řené dueře a rychle odešla. Najednocx jsem si ušiml dvou lidi zapletených do sebe na kožené pohouce, kteři se uztyčili a utekli. Večirek se suými radouánkami, hlukem a ueselřm se této mištnosti uyhnul. Vznášel se tu jenom prach a ticho a bylo zde citit plesnivějici kůži a papir: Nesmirně se mi uleuilo, že jsern zůstal sám.

Zabořil jsem se do jednoho z křesel stojicirh u krbu, zcid y k cfauúm třsnicím se na chodbě. Slecfoucil jsem odrcrz pokoje u zrcadle a na chuili jsem měl pocit bezpeči. Modlil jsem se, aby mě neuyrušil nějaký pcir toužici po miloóáni u tomto odlehlém zákouti domu.

Vytáhl jsem kapesnik a otřel si tvář Protiuně jsem se potil, zřejmě úsifim

zapamatovat si co nejvic.

Chtě1 bych nyni připomenout, co ušichni dobře vime: každý z nás si uypracoval na zjeueni ulastni teorie - proč se zjeveni objevuji v jisté podobě či oblečeni, proč dělaji to, co dělaji a podobně. Jak jsem seděl a přemital, jednou věci jsem si by1 jist: Stuart měl doórý důuod k tomu, že se mi ukázal u počinajicim stadiu rozkladu: jeho ostatky se nacházely někde u tomto domě!A přece mě svým gestem zapřisahal, abych dům opustil. Varoual mě.

Nebo se jeho varouáni uztahoualo na celou Talamasku? Myšlenky se mi honily hlauou, zrychlený tep se uklidňoual. Uuědomoual jsem si zvýšenou hladinu adrenalinu u krui, jako tomu u mě neomylně bývá po podobných zážitcích, a narůstala ve mně naléhavá touha odhalit to, co se mi Stuartouo zjeueni snaži(o sdělit.

Také se mě zmocňoual vztek, hluboký a plný hořkosti, namiřený proti komukoliu nebo čemukoliv, co ukončilo Stuartůu žiuot.

Pronásledovala mě neodbytná otázka: co mám udělat? Samozřejmě musim promluuit se Stellou. Mám ještě prozkoumat dům než za ni půjdu?A co Stuartouo uarováni? Jakého nebezpeči se rnám vystřihat?

O tom ušem jsem uuažoval a jen mlhauě vnřmal zvuky zuenčř, když vtom mnou projel pocit radikálni změny atmosféry u knihovně. Pomalu jsem uzhlédl. Uviděl jsem čisi odraz u zrcadle. Polekalo mě to a podival jsem se přes rameno. Nikdo tam neóyl. Rychle jsem se otočil k zrcadlu plnému stinů.

Zpoza nehmotné řiše za zrcadlem na mě ted'ziral jakýsi člověk. Jak jsem ho pozoroval - hladina adrenalinu mi prudce stoupala a smysly se začaly ostřit -, zjeveni nabýualo na jasnosti, až se nakonec nade vši pochybnost a zcela zřetelně o5jeuil u zrcadle obraz mladého muže bledých tváři s tmarrohnědýma očima, zřrajiciho na mě s nenávisti a zlobou.

Nakonec přizrak dosáhl svého cile: jako by nějaký žiuý muž v tajné komůrce za zrcadlem zrcadlo odstranil a předváděl se mi u prázdném rámu.

Za celá léta suého působeni u Talamasce jsem nikdy neviděl zjeueni, které by se dokázalo tak dokonale ,zhmotnit". Muž vypadal asi na třicet let. Měl dokonalou plet; pečlivě uguedenou u baruách: náznak čerueně na tvářich a slabé kruhy pod očima. Bgl oblečen do staromódniho obleku a košile s tuhým stojacim limcem. I(rk mu zdobila hedvábná uázanka. Vlnité vlasy měl lehce rozcuchané, jako by si je práuě prohrábl prsty. Kolem jemných mla-

dtštvých úst se rýsovaly jemné lirtlrcx vrásek, na pečlivě txcxholerté bradě blxlp
stiny.

Nicméně výsledný efekt působil strašidelně, protože se nejednalo o člověka ani jeho odraz. Zjeveni vypadalo jako dokonale stvořenci živá bytost, jenomže ještě dokonalejši než skutečnost, a v tom spočivala jeho zrůdnost.

Bez hnuti jsem pozoroval hnědé oči plné nenávisti a ústa chvějici se potlačovantg'm vztekem.

Úmyslně pomalu jsem zvedal kapesnik ke rtům: "Duchu, zabil jsi mého přitele?" zašeptal jsem. Zřidkakdy jsem pocřtil takové uzrušeni - jakoby před bojem na život a na smrt. "Odpověz, duchu!" šeptal jsem naléhavě.

Obraz v zrcadle začal slábnout a pozbr,f'vat svoji tělesnost a zdáni živé bytosti. Krásně vymodelovaná tvář vyzařujici nezakrytou zlobu ztrácela výraz.

"Mě jen tak neodbydeš, duchu.t" zasyčel jsem. "Máš na svědomi dva lidi. Moc dooře to viš!Petyra uan Abela a ted'Stuarta Townsenda. Na tom se přece shodneme. "

Zjeueni už nemělo silu mi odpovědět. Zrcadlo se náhle zachvělo, a když hned nato bouchly dveře knihovny, nikdo by neuhádl, co se zde ještě před chviličkou odehrávalo. Přizrak zmizel.

Na holé podlaze zaznély kroky, pak jejich zvuk ztlumřl čínský koberec. V zrcadle se zase odrážely jen police s kniftami.

Otočil jsem se. Kzrcadlu se óližila mladá žena: zosobněný vztek, zmatek, úzkost. Stella. Před zrcadlem, zády ke mně, se zastavila a zkour,navě si ho prohližela. Pak se ke mně obrátila.

"To se uám hodi, co? Můžete si o tom s vašimi kamarády v Londýně pěkně popovidat.t"Z jejiho hlasu jsem pochopil, že se nachází na pokraji hysterie. "Jen jim řeknéte, co jste vidělx"

Celá se chuěla. Třásně na jejich lehounkých zlatrx'ch šalech se třepotaly. Křečovitě svirala monstrózni smaragd, který měla stále na krku.

S námahou jsem se začal zvedat. Zadržela mě. Posadila se na pohovku nalevo od křesla, kde jsem seděl, a položila mi ruku na koleno. Naklonila se ke mně tak blizko, že jsem rozeznal čerň nanesenou na jejich rllouhtx'ch řasách i pudr na tvářich. Vypadala ve svých tenoučkt,l'ch .šatech nahá a bezbranná jako půvabná panenka nebo iîlmová hvězda.

"Poslyšte, nemohl byste mě vzit s sebou do Anglie?" zeptala se bez obalu. "Do Anglie, k uám, do té vaši Talamasky? Stuart tvrdil, že by to šlo!"

"Když mi povite, co se mu stalo, vezmu vás, kam budete chtit!"

"Ale já to nevim!" ozvala se zoufale a oči se ji naplnily slzami. "Ach Bože! Jak vás mám přesvědčit, že odtud musim vypadnout? Já mu t2ic neudělala.

Nikomu jsern nic neuctělala! Neubližuju lidetn. Co si o rnně tnixslite? Pro ušechno na světě, proč rni rteväi'ite? Copok nepozrtáte, ža mluvím pravdu?"

Uklidněte se. Rád váru pomúžu, ale jak?"

"Prostě mi pomožte! b'emte mě s seóou do Anglie! Podivejte se, mám pas, " u eněz..." Nedomluvila, zvedla se poodešla ke stolku a ze zásuvky

spoust p , y r p
vytáhCa několik svazků dvacetidolarových bankovek. , Tad máte. Ku te za to listky. A můžeme se sejít ještě ted'v noci."

Než jsem stačil odpovědět, otevřely se dveře a vstoupil Stellin mfad,ý tanečnik, na obličeji ustaraný vgraz. Stella se polekala.

"
Stello! Všude tě hledám..."
"Miláčku, už jdu," vyhrkla a rychle vstala a vykročila směrem k mladikoui, dívajic se na mě významně přes rameno. "Prosim tě, běž zpátky a sežeň mi něco k piti."Při řeči mu narovnávala kravatu a pak ho vystrkala ze dveři.

Byli jsme mu podezřeli, ale zřejmě se mu dostalo dobrého vychováni,

a proto bez protestů udělal, oč ho Stella požádala. Vždyt'vypadala tak přesvědčivě! Získal jsem z ní dojem, že je to vlastně nezáludný člověk a že upřimně věři v optimismus a vzpouru "děti jazzového věku". Zdálo se mi, že nic nehraje, jestli mi rozumite.
Prosim vás, jděte ted' hned na nádraži," naléhala. "Kupte ty listky. Set-
"
kám se s vámi ve vlaku."

,
V kolik hodin? A v kterém vlaku? Kam chcete jet?"

"Já nevim. Mně je to jedno!" mnula si netvózně ruce. "Ne hň kddy. Co na fom záleži? Musim odsud vypadnout! Poslyšte, půjdu s vámi "

"
To zni rozumně. Můžete na mě počkat v taxiku, než si vyzvednu věci zltotelu."
"Ano. To je óáječný nápad!" málem vykřikla nadšenim. ,A vypadneme odtud a na nádraži naskočime do prvnifto vlaku. Přesednout můžeme vždycky!"
"A co uděláme s nim?"
"S kýr"? Afta, s nim," pronesla trochu nazlobeně. "Myslite Pierceho? S tím nebudou žádné problémy. Toho hladce zvládnu. Pierce je miláček."

"Vždyf vřte, že nemyslím Pierceho," odpověděf jsem rozhodně. "Mám na mysfi toho muže v zrcadle. Přinutila jste ho, aby zmizel."

Najednou vypadala úplně bezradně - jako zviře zahnané do rohu. Doufal jsem, že jsem to nezavinil já. Nerozuměl jsem tomu.

"To jsem nebyla já," téměř neslyšně zašeptala. , To jste udělal vy!" Viditelně vynakládala velkou námahu, aby se uklidnila. Ruku si položila na dmouci se ňadra. , Ten rnuž nás nezastavi. Musite mi to věřit."

V tom okamžiku se vrátil Pierce s pittin. S nint se do pokoje vedrala

kakotónie zvukú zvenku. Steila od néj uděčně přijala .sklenku šarnpaňského
a ihned ji téměř celou vixpila.
"Za minutku se k vám urátim," oslouila mě s předstiřanou sladkosti u hla-
se. "Za minutku. Budete tady, že ano? Vlastně... Co kdxbgste šel na

vzduch?
Jděte uen na uerandu a promluuime si tam. To bude nejlepši."
Pierce tušil, že Stella něco chystá. Pohledem zkoumal ji i mě, nicméně neuěděl co dělat. Zavésila se do něj a oduedla ho. Očima jsem zauadřl o koberec - uálely se na něm d vacetidolaroué bankouky. Spěšně jsem je sebral, urátil do zásuuky a uyšel z mřstnosti.
Naproti dueřim knihovny jsem si ušiml portrétu Julře>la Mayfaira: krásně prouedený oóraz u rembrandtousky tmauých baruách. Zalitoual jsem, že nemám vic času, abych si ho lépe prohlédl.
Chtěl jsem se probojouat k hlavnim dueřim, což obnášelo nutnost protlačit se obrovským davem Iidi. Za tři minuty se mi podařilo dospět jen k patě schodiště. Vtom jsem ho znouu spatřilx Nebo jsem se na zlomek uteřiny domniual, že je to on: ten hnědoulasý muž ze zrcadla u knihovně. Stá1 v přednim rohu halg a upřeně na mě ziral přes čisi rameno.
Doufal jsem, že se k němu dostanu blřž, ale lidé se na mě mačkali, jako by mi schuálně blokouali cestu.
Někdo přede mnou ukázal na schodiště, kolem něhož se mi už mezitim pouedlo projit. Prodral jsem se téměř až ke dueřim. Otočil jsem se a uviděl na schodech ditě. Krásnou suětloulasou holčičku. Musela to být Antha, i když uypadala mladši než na osm let. Plakala. Měla na sobě flanelovou nočni košilku a stála tam bosa, divajic se směrem k salonu.
Otočil jsem se, abych zjistil, co se tam děje, kd,yž v tom okamžiku někdo uyjekL Dau se rozestoupil. Lidé padali naleuo i naprauo, nastal zmatek. Ve dueřich pokoje vleuo ode mě se objeuil muž s narudlými vlas,x. Stál čelem do mistnosti. S hrůzou jsem si uuědomil, že u ruce třimá pistoli. Ohlušujici rána otřásla celým domem. Panika dosáhla urcholu. Lidé křičeli strachem, někdo u hlaunřch dueři upadl a dav se přes toho ubožáka bezhlauě přehnal, protože ušichni chtěli uen.
Uuiděl jsem Stellu ležici na zemi uprostřed místnosti. Ležela na zádech s hlauou na stranu, pohled upřenrJ' k hale. Přestože jsem se okamžitě urhl dopředu, nestačil jsem zabránit muži s pistoli, tyčicimu se nad Stellou, uystřelit podruhé. Stellino tělo se uzepjalo u křeči, z hlauy ji ugtryskla kreu.
Chytil jsem toho ničemu za ruku. Držel jsem ho za zápěstl, kdgž vystřelil potřeti, Střela Stellu minula a zaryla se do podlahy. Výkřikg a jekot se znásobily, aspoň mi to u tu chuili tak přřpadalo. Zároeň se do toho ozývalo bouchánř oken a řinkot skla. Někdo chytil toho člouěka zezadu a mně se ně-

;

ak podařilo vzít mu zbraň. Přitom jsem zavrávoral, protože jsem zakopl j y
o Stelliny noh.
S pistoli v ruce jsem upadl na kolena a záměrně jsem ji vší silou odmrštil odlaze na druhou stranu pokoje. Vraha obklopilo asi pěf mužů a on se

po p žil vypros. Střepy z rozbřtxch oken lřtaly po mistnosti, projim marně sna fxt ikl do celého domu. Skfo po-

tože uenku se rozpoutala vichřice a vitr pron
jxopilo Stellu jako déšf: Kreu jř stékala po krku až na mayiairský smaragd spočlvajici na jeji hrudi.
Zahřměni hromu na chvili přehlušilo ječřcí dav. Začalo pršet. Déšt' bičoual balkony i verandu. Vtom zhasla všechna světla.

Ve světle ólesků jsem viděl, jak několik mužů táhne vraha z mtstnosti. Nějaká žena klečicí u Stelfy zvedla její bezvládné zápěsti a přišerně zakřičela.

Do pokoje vešfa Stellina bosá holčička, zastavifa se před matkou a také začala křičet. Její pronikavý nářek přehlušoual křik ostatnich. ‚Mami! Mami! Maminko!" Znělo to, jako by si s každým bezmocnxm vgkřikem hlouběji uvědomovala, co se stafo. p
"Odved'te ji, proboha!` dožadoval se někdo.p šx fx Í na nohy a uhnul j m sili a násilím vlekfi ditě pryč. Právě jsem z cesty. Vykročil jsem k francouzskému oknu a ve světle blesku jsem uviděl, že někdo zvedl zóraň, hned ji však předal sousedovi, ten ji faké podržefjen okamžik, a pak, jako by ho pálila, ji podal dál. Pokud někdo zamýšlel z pistole sejmout otisky, ted' už fo nemělo cenu. Ovšem existovalo nespočetné množství očitých suědků. Rozhodl jsem se, že už tam nemám co pohledávat a zmizim, dokud je čas. Vyšel jsem postranni verandou na frávnik. Lilo jako z konve.
Venku se krčilo asi deset Iidi. Ženy plakaly a muži dělali, co mohli, aby je ochránili před deštěm. Všichni vypadali ztraceně, byli promočeni na kost, jenom se třásli. Světla v domě na vteřinku zablikala. Nato se silně zablesklo a pojisfky zřejmě s konečnou platnosfi vypadly. Když se z horního okna začaly sypat sřepg, panika vypukla nanovo.
Spěchal jsem zahradou. Přál jsem si nepozorovaně zmizet. To znamenalo pustit se po kameny vydlážděné cestičce, zakončené dvěma schůdky, uedou-
' y
ct na patio, které se rozprostiralo vlastně kolem celého bazénu, a pak se v-
I xNaz dora hušémxu d šf bsem vxiděl že e branka otevřená a za ni jsem

s atřil d1á "dění ulice Ieskn úci se deštěm xHrom se převaloval nad střecha-
p

přehozené přes černé železné židte.
259

t'slyšel jsem .sirény. Už u? jsem uybřhal na ulici, hdyž jsern zaltlécll nějakého mu%e, strnule stojicřho cr rxelkého bancinovrixíru ncrprai;o od brarzky.
Jak jsem se k němu přibližil, rozeznal jsem jeho tvář a pnznal v něm toho muže. .9no, byl to duch ze zrcadla! Proč se mi zase zjevil, to vi jenom pcin ßcih. Srdce mi nebezpečně bušilo a pocřtil jsem chvilkovou závrat'. Krev se mi nahrnula do spánků.
Vypadal stejně jako předtřm: nezaměnitelné hnédé vlasy a oči, elegantni ve saxém staromódnim obleku. Obestiralo ho zdáni nehmotnosti. Přesto se mu ve vlasech zachytávaly třpytici se kapky deště, odrážely se od klop jeho saka a odskakovaly od ramen.
Nejvřc mě fusciřioval obličej toho zjeveni. Jeho výraz se úplně změnil. Niz tváři mokré slzami se zračila úzkost. Ten muž potichu plakal a dival se mi přitom do oči.
"Pro smilováni boži, promluv, jestli můžeš," oslovil jsem ho téměř týmiž slovy jako ducha neštástného Štuarta. Po tom, co jsem dnes zažil, jsern zřejmě ztratil soudnost-skočil jsem po něm, snaže se ho chytit za ramena s naději, že ho přiměji k odpovědi.
Zmižel. Tentokrát jsem ho fyzicky ucitil. Obestřelo mě teplo a pohyb vzduchu. Jako by toho muže něco vysálo. Banánovnik se v té chvřli divoce rozkýval, jenomže to mohl zpcisobit prudký déšt' a zuřicí vitr Najednou jsem zapochyboval, že jsem něco viděl nebo citil. Srdce mi nebezpečně bušilo a dolehla na mě dalši vlna slabosti a závratě. Byl čas odejřt.
Po Chestnut Street jsem skoro utíkal. Mijel jsem spousty lidi, někteři pIakali, jini vypadali pomateně. Pokračoval jsem po Jackson Avenue, kde po větru a dešti nebylo ani stopy a nikdo neměl ponětř, že pár ulic odtud řádr' vichřice. Vzal jsem si taxik.
Jakmile jsem dojel do hotelu, sbalil jsem zavazadla a odnesl je bez pomo-

ci hotelového nosiče do recepce, kde jsem se odhlásil. 7áxik mě odvezl na nádraži, tam jsem chytil vlak do New Yorku. Tento rlopis piši ve spacim voze.

Dopis odnesu na poštu co nejdřiv. Do té doby ho budu mřt stále u sebe a budu doufat, že kdyby se mi něco přihodilo, někdo ho najde a odešle.

Ovšem nemyslete si, že počítám s tim, že se mi něco stane! Tato kapitola je uzavřena. Skončila tragicky. Stuart do ni také patřř. Bůh s<im ui, jakou roli v ni sehrál ten duch! rx'icméně ho rozhodně nebudu pokoušet tim, že hych se vrátil. Každičká částečka v mém těle mi veli, abych odtud orijel. Navic mám v paměti vrytou vzpomirlku na Stuarta. Stuart mě nabádá: pryč odtud.x

Kdybychom však už neměli přileżitost spolu mluvit, sncržně cuis prosim,

mějte na paměti toto: neposilejto nikoho do New Orleansu! Alespoň ne v současné rlobě. Pozorujte a bud'te přřtomni. Tak přece zni naše moto. Posud'te všechny dostupné informace. Snažte se najit poučeni, které plyne z lekce, jiż se nám dostalo. A především prostudujte materiály o rodině Mayfairov,ých. Prostudujte je pečlivě a roztřid'te a uspořádejte všechny dokumenty.

Já osobně se domniuám, že ani Lasher, ani Stella se na Stuartouě smrti nepodileli. Přesto jsem skálopeuně přesvědčen, že se Stuartovy ostatky nacházeji v tom domě.

Záleži ovšem na radě, jak a kdy zváži všechny předložené důkazy. Opakuji: neposilejte nikoho do Necv Orleansu!

Talamasca nemůże doufat, że by se Stuartovi dostalo spravedlnosti. Rozhodně ne právni cestou. I když nevyhnutelně nastane nějaké vyšetřováni tragédie dnešniho večera, policie zaručené neprovede v domě na First Street domovni prohlidku a my takový požadavek nemáme právo vznést.

Na Stuarta se však nesmi zapomenout! I když dnes stojim na sklonku svého życa, jsem si jist, że jednou dojde k účtouáni jak za Petyra, tak za Stuarta, i když nedokážu řict s kým.

Nemám na mysli odplatu. Nepom,xšlim na pomstu. Mluvim o osviceni, pochopeni a především o rozhřešeni. Mluvim o konečném světle pravdy.

Chci na tomto mistě ještě zdůraznit, że věřim ve Stellinu nevinu. Je to můj neochvéjný názor. Mayfairovi už dlouho nevědi, kdo jsou a odkud pocházeji. Ale my to vime, a Lasher to také vi. Kdo je Lasher? Kdo je ten duch, jenż si mě vybral k tomu, aóy mi odhalil svou bolest a ukázal své slzy?

Arthur odeslal tento dopis ze St. Louis ve státě Missouri. Špatně čitelnou kopú psarou přxs karbonový papír poslal o dva dny později z New Yorku s přípisem; że si żamluvil lístek na zaoceánském parníku a domů vypluje ke konci týdne,

Po dvou dnech strávených na moři si Arthur zavolal lodního lékaře a požżádal ho, aby mu dal něco proti špatnému zażívání. Za půl hodiny nato našel lékař Arthura mrtvého. Langtry zemřel na infarkt. Bylo půl sedmé večer, 7. září 1929.

Arthur na palubě lodi napsal ještě jeden krátký dopis. Nalezli ho v kapse jeho županu.

Píše v něm, że se necítí dobře, że trpí mořskou nemocí, jakou už léta ne-

,

ZdZl!. ĭ,Ilvl!eml Se nlll Zlxil, Ze xe VdGne neIllOCen x1 lIZ IlIICLĭlx ITlll nebtlde ÚO-

přáno vrátit se do Domova.

Chtěl bgch s uámi rtiskutovat o tolikcz záležitostech, které se přimo trx'kczji
rodiny xvlagfairouých! Spoczsta mxšlenek se >ni honi hkruou. Ix9ožná brx se nám podařilo Lashera od ro<liny nddělit, kdybychom ho pnuolali do Domova.
At' přixmete jakékoli řešeni, snažně ucis ještě jednocc prosim: neposilejte nikoho z našich lidi do IVéw Orleansu! 7éd' ne. Rozhodně ne do té dobN, rlokud bude nažiuu Carlotta Nlarxfairová.

V
DEyET

Líbal ji a zároveň hladil po ňadrech. Rozkoš se stávala nesnesitelnou, zcela ji ochromila. Pokusila se zvednout hlavu. Nepodařilo se jí to. Nepřetržitý hluk proudových motorů ji ukolébával. To musí být sen! Nebránila se mu. Připadalo jí to jako skutečnost. Do přistání na letišti v New Orleansu zbývalo pouze čtyřicet pět minut. Měla by se probrat, Znovu ji začal líbat. Tentokrát se něžně a přitom neodbytně snažil dostat jazykem mezi její rty, Opět se dotýkal jejích bradavek, tiskl je mezi prsty, až se jí zdálo, že je snad pod malou vlněnou přikrývkou nahá. Ten věděl, jak se to dělá! Pomalu a naléhavě. Otočila se k oknu, zavzdychala a opřela si kolena o stěnu kabiny. Nikdo si jí nevšímal. První třída byla poloprázdná. Blížili se k cíli.

Ted' jí prsty pevně sevřel bradavky, téměř hrubé. Taková rozkoš! Štípej mě víc, silněji! Líbej mě. Ať to bolí! Víc! Pootevřela ústa. Jazyk, dej mi svůj jazyk.
Začal si hrát s jejími vlasy. Projela jí další nečekaná vlna rozkoše, takové lehounké mrazení. Různé pocity se prolínaly jako tlumené a jasné barvy, hotový zázrak! Mrazení jí probíhalo po zádech i pažích, ale zároveň jí mezi nohama pulzoval žár, Pojd'do mě!Naplň mě, chci tě. Dej mi jazxk, dej mi sebe!
Udělej ml to! Tvrdě, krutě, neboj se, dělej! Naplnil ji, obrovský a přece hladký, jak se utápěl v jejím vzrušení.
Když dosáhla vrcholu, tiše se pod přikrývkou chvěla, vlasy jí spadaly přes tvář. Jenom matně si uvědomovala, že není nahá, že se jí nikdo nemůže dotýkat a vzbuzovat v ní tu nádhernou rozkoš, protože tam nikdo není. Přesto rozkoš nekončila a přecházela ze stehen do lýtek. Srdce se jí zastavovalo, krev jí bušila ve spáncích.

262

263

Asi umřeš, Rowan, jestli to brzy nepřestane! Rukou jí sjel po tváři, xxolíbil ji na víčka. Miluju tě...
Náhle otevřela oči. Zpočátku nic nevnímala. Pak si uvědomila, že je v letz·dle. Roletka na okénku byla stažená. Rowan obklopovala bledá světélkující šed' a monotónní zvuk motorů. Rozkoš jako příjemně načasované záchvěvy elektrického proudu jí stále prostupovala; naprosto se jí poddala. Ponořila se do velkého měkkého sedadla, očima mimoděk přejížděla po stropě, snažíc se je udržet otevřené, aby se už konečně probudila.
Panebože, jak asi musí vypadat? Určitě má zrudlé tváře.
Pomalu se posadila a oběma rukama si uhladila vlasy. Přála si znovu vwolat ten sen, ale ne kvůli vzrušení. Chtěla vědět, co se stalo, vrátit se zpátky, zjistit, kdo to byl. Michael zaručeně ne. To ne.
Kristepane, pomyslela si. To je hrůza. Vždyť jsem mu byLa nevěrná! Ale s kým?! Přitiskla si ruce na tváře. Hořely. I ted' pocit'ovala slabou chvějivou zničující rozkoš.
"Za jak dlouho budeme v New Orleansu?" zeptala se kolemjdoucí letušky.
"Za půl hodiny. Máte zapnutý pás?"

Opřela se, zkontrolovala si pás a uvolnila se. Pořád se cítila úplně vláčná. lak se jen něco takového může stát? Ve snu! Sen přece člověka nepřivede tak daleko.

Ve třinácti mívala podobné sny. To ještě nevěděla, že je to naprosto přirozené, a co si s tím počít. Jenomže se vždycky vzbudila před vyvrcholením. Tentokrát se její sen ubíral svou vlastní cestou. Nejpodivnější bylo, že si připadala tím snovým milencem téměř znásilněná. Ne, to je absurdní. Nicméně se tomuto nepříjemnému pocitu nemohla ubránit.

Znásilněná...

Zvedla pod dekou ruce k ňadrům a zakryla si je. Co to dělám za nesmysly? Proč přemýšlím o znásilnění?

"Dáte si ještě před přistáním něco k pití?"

"Chtěla bych kávu." Zavřela oči. Kdo to jen byl, ten její snový milenec? Bez tváře, beze jména. Vybavila se jí představa někoho mnohem jemnějšího než Michael, téměř éterického. Ano, to je to správné slovo. Ten muž k ní mluvil, na to mohla přísahat, ale všechno mimo té úžasné rozkoše se jí vytratilo z paměti.

Teprve když se posadila, aby vypila kávu, uvědomila si lehkou bolest mezi nohama. Asi to bude následek silných muskulárních stahů. Díky bohu, že tu nikdo není -ani vedle ní, ani p'res uličku. Nebýt přikrytá dekou, nikdy by to nedopustila. Totiž pokud by se přinutila vzbudit. Pokud vůbec měla na vybranou.

Tolik se jí právé ted' chtělo spát! Pomalu se napila a vytáhla roletku.

Zahlédla zelenou močálovitou krajinu utápéĺící se v odpoledním slunci. A také tmavě hnědou řeku obtékající města. Náhle z ní ospalost spadla. Už je skoro na místě. Zvuk motorů zesílil. Letadlo přistávalo.

Už na ten sen nechtěla myslet, Upřímně si přála, aby se jí nic takového nezdálo. Připadalo jí to najednou nechutné a cítila se pošpiněná a unavená. Dostala vztek. Chtěla myslet na svou matku a na to, že se uvidí s Michaelem.

Předtím z Dallasu zavolala Jerrymu Loniganovi. Rakev už byla otevřená a příbuzní se scházeli. Přijížděli od rána. Mše se bude konat ve tři hodiny odpoledne - nemá si dělat starosti. Ať přijde rovnou z hotelu do pohřebního ústavu.

Michaeli, kde jsi?" zašeptala. Zase se opřela a zavřela oči.

DESET

DOZVUKY STELLINY SMRTI

V říjnu a listopadu 1929 nastal krach na newyorské burze a svét zachvátila velká krize. Skvělá dvacátá léta skončila. Všude přicházeli bohatí o své jmění. Multimilionáři skákali z oken. A v čase nové a nevítané střízlivosti se dostavila nevyhnutelná reakce na výstřelky dvacátých let. Krátké sukně, alkoholické večírky, intelektuálně pojednané filmy a knihy se sexuální tematikou vyšly z módy.

V domě Mayfairů na rohu First a Chestnut Street pohasla po smrti Stelly všechna světla a už se víc nerozzářila. U Stelliny otevřené rakve hořely ve velkém salonu jen svíce. A když měl krátký čas nato pohřeb Lionel, její bratr, který ji dvěma ranami zastřelil před očima desítek svědků, vydal se na poslední cestu nikoliv z tohoto domu, ale ze sterilního pohřebního ústavu na Magazine Street.

Během půl roku od Lionelovy smrti zmizel z pokojů domu na First Street všechen Stellin nábytek ve stylu art deco, její sbírka obrazů od soudobých

malířů a nesčetné desky s nahrávkami jazzu, ragtimu a blues. Co nepohltily obrovské prostory na půdě, ocitlo se na ulici.
Místo toho pokoje zaplnily těžké kusy viktoriánského nábytku, uchovávaného od dob, kdy se rodina vystěhovala z Riverbendu. Okna vedoucí na Chestnut Street zakryly okenice, jež se už neotevřely.
Ovšem tyto změny měly jen málo společného s koncem skvělých dvacátých let nebo s krachem na burze či hospodářskou krizí.
Rodinná firma Mayfair a Mayfair totiž dávno předtím stáhla obrovské

finanční prostředky z železnic a inflací ohrožené burzy. Už v roce 1924 prodala s velkým ziskem všechny pozemky, jež vlastnila v Kalifornú - čekalo se jen na dobu, kdy vyletí jejich ceny nahoru. lelikož rodina měla majetek uložen
ý ve zlatě, švýcarských francích, jihoafrických diamantových dolech

a dalších výnosných podnicích, byla opět v takovém postavení, že mohla půjčovat peníze přátelům a vzdáleným příbuzným, kteří o všechno přišli.

Rodina skutečně půjčovala napravo nalevo a dávala finanční injekce velké

skupině svých společenských a politických spojenců a jako vždy se zabezpečovala před jakýmikoliv zásahy do svých záležitostí.

Lionel nebyl nikdy nikým vyslechnut, aby vysvětlil, proč Stellu zastřelil.

Dvě hodiny po její smrti se stal pacientem soukromého sanatoria. V následujících dnech unavení lékaři jen pokyvovali hlavami a poslouchali Lionelovo
blouznění o d'áblovi, který se prochází po chodbách domu na First Street,
anebo si ho malá Antha bere s sebou do postele.

"Byl s Anthou, a já o tom věděl. Pořád se to opakovalo. A matka už není. Jenom Carlotta, a ta se bez ustání hádala se Stellou. Neumíte si představit ten křik a tříškání dveřmi! Je to domácnost dětí bez matky. Moje velká sestra Belle k sobě tiskla panenku a plakala. A drahoušek Millie, chudinka moje, odříkávala ve tmě na postranní verandě růženec a jen pokyvovala hlavou. Carlotta se snažila zaujmout matčino místo. Marně. Ve srovnání s naší matkou je pouhý cínový vojáček! Stella po ní házela vším, co jí přišlo pod, ruku,
a hystericky křičela: ,Nemysli si, že mě tady budeš držet pod zámkem!

Říkám vám, byli jsme jako děti. Nic jiného než děti. Zaklepal jsem na Stelliny dveře - a kdo tam s ní nebyl jako Pierce! A to za denního světla! Lhala mi. Lhala mi ve všem. Vždyť jsem ho viděl. Jeho a Anthu. Viděl jsem je na vlastní oči! Procházeli se spolu po zahradě. A Stella celou dobu věděla, že on je s Anthou. Dopustila, aby se to stalo. ,
,Ty mu dovolíš, aby si přivlastnil Anthu? Takhle se mě zeptala Carlotta. Jak jsem tomu měl, k sakru, zabránit? Ani ona to nedokázala. Antha s ním chodila do zahrady pod stromy, zpívali tam spolu a Antha vyhazovala do vzduchu květiny, které on nechával plout vzduchem. Viděl jsem to! A ne jednou. Slyšel jsem její smích. Tak se kdysi smávala Stella. Proboha, co proti to-
mu matka kdy udělala? Ach Bože, vy mi nerozumíte. Dům plný dětí. A proč jsme zůstali dětmi? Protože jsme nevěděli, jak si s tím zlem poradit. Věděla to matka? Nebo snad lulien?
Víte, proč je Belle slabomyslná? Protože to byl incest. A drahoušek Millie na tom není o nic líp. Panebože, víte vůbec, že drahoušek Millie je Julienova dcera? Ano, je to tak. Bůh je můj svědek. Millie ho také vidí, ale nepřizná to.
Mě však neoklame.

,Nech ji na pokoji,` říkala mi Stella, .vždyf na tom nezáleží.' lá moc dohře vím, že ho Millie vidí. Přinášeli do domn bedny šampaňského na večírek. Nekonečná řada beden. Stella si pouštěla desky a tancovala. ,Lioneli, mohl hy ses dnes večer chovat slušně?` Pro boha živého, copak nikomu nedošlo, co se

tam děje?

Carla mluvila o tom, že pošle Stellu do Evropy. Vždyť přece neexistuje člověk, který by přinutil Stellu něco udělat! A co by se změnilo, kdyby Stella do Evropy odjela? Snažil jsem se to vysvětlit Pierceovi. Chytil jsem toho mladíka pod krkem: ‚lá té donutím mě poslouchat!` Byl bych ho taky zastřelil. Proč mi v tom, proboha, zabránili? ‚Copak nevidíš, že on ted' má Anthu? lsi snad slepý?' Přesně tak jsem mu to řekl. Povězte mi, to jsou všichni slepí?"

Dozvěděli jsme se, že to tak pokračovalo celé dny. Ale pouze tento uvedený úryvek lékaři zaznamenali doslova. Pak následuje zápis, že pacient stále dokola opakuje ona a on, a přilom jedna z iěch osob má být dábel. Nebo že zase blouzni, neni mu rozumět, ncxznačuje, že ho někdo k něčemu přiměl, ale neni jasné, co má na mysli.

V předvečer Stellina pohřbu, který se konal tři dny po vraždě, se Lionel pokusil o útěk. Potom ho už trvale drželi v izolaci.

"Nikdy nepochopím, jak se jim podařilo dát Stellu dohromady," pozdéji prohlásila jedna sestřenice. "Ale vypadala skvěle. Ten pohřeb byl vlastně její úplně poslední večírek. Zanechala podrobné instrukce, jak se co má zařídit. Víte, co jsem se doslechla? Že to všechno sepsala jako třináctiletá! Představte si, takové romantické nápady ve třinácti!"

Drby z právnických kruhů naznačovaly něco jiného. Stella instrukce týkající se vlastního pohřbu (ovšem nebyly nikterak právně závazné) přiřadila ke své poslední vůli, kterou sepsala v roce 1925 po smrti Mary Beth. Přes romantický nádech byly velmi prosté. Stellin pohřeb měl být vypraven z domova. Z květin si přála především kaly nebo bílé lilie. Dále chtěla, aby přízemí domu osvětlovaly jenom svíčky a podávalo se víno. Bdění u mrtvé mělo trvat od okamžiku vystavení těla až do chvíle, kdy ji odvezou do kostela na zádušní mši.

Nicméně rozloučení působilo rozhodně romanticky: Stella oblečená v bílém ležela v otevřené rakvi v popředí velkého salonu a desítky svíček tomu dodávaLy dramatické osvětlení.

"Řeknu vám, jak to vypadalo," komentovala to jistá sestřenice. "Jako májové procesí! Se všemi těmi liliemi, vůní a svíčkami. A Stella v bílém byla májová královna."

Cortland, Barclay a Garland vítali příbuzné, jichž se dostavilo několik set. Pierce se směl poklonit zemřelé, ale hned potom musel odjet k rodině své

matky do Nexv Yorku. Zrcadla někdo po irském způsobu zastřel, i když nikdo nevěděl, kdo k tomu dal příkaz.

Na zádušní mši se sešlo ještě víc lidí, protože příbuzní, které Stella za svého života nezvala na First Street, čekali v kostele. Na hřbitově se shromáždil přinejmenším takový dav jako při pohřbu Mary Beth.

"

Musíte si ovšem uvědomit, že to byl skandál." komentoval to Irwin

Dandrich. "Považovalo se to za vraždu roku 1929. Nesmíte zapomenout, že Stella byla Stella. Pro určitý typ lidí se těžko našlo něco zajímavějxího. Představte si, že ve večer její vraždy se do ní zamilovali dva moji známí. Ani jeden z nich se s ní předtím nesetkal. Začali se hádat. leden žádal, aby mu ten druh nekazil u Stelly šanci, a ten druh tvrdil že s ní mluvil ako rvní. Večírek začal v sedm hodin, a v půl deváté byla už Stella mrtvá,

Noc po Stellině pohřbu se Lionel v ústavu probudil s křikem; "On je tady!

Nenechá mě na pokoji!"

Koncem týdne mu museli nasadit svěrací kazajku a 4. listopadu ho umístili do vypolstrované cely. Zatímco lékaři diskutovali, mají-li zkusit elektrické šoky, seděl Lionel zhroucený v koutě, neschopný si uvolnit ruce, naříkal a snažil se odvrátit hlavu od svého neviditelného mučitele.

Sestry vyprávěly Irwinovi Uandrichovi, že Lionel volal Stellu, aby mu pox mohla, "Já z něj zešílím! Proboha, proč mě nezabije? Stello, pomoz mi Stello, řekni mu, ať mě zabije:'
Po chodbách se rozléhaly jeho výkřiky. ‚Nechtéla jsem mu dát další injekce," přiznala jedna sestra Dandrichovi. "Stejné po nich neusnul. Zápasil se svým démonem, něco si mumlal a taky nadával. Myslím, že to pro něj bylo utrpení: ` ,
")e považován za nevyléčitelného blázna,` oznámil jeden z našich soukromých detektivů. "Ovšem kdyby se vyléčil, zřejmě by ho postavili před soud pro vraždu. Pánbůh ví, co Carlotta napovídala úřadům. Možná jim neřekla vůbec nic. A možná že se ani nikdo na nic neptal."

6. listopadu ráno zřejmě dostal Lionel záchvat a sám a bez pomoci zemřel na zadušení - spolkl si jazyk. V pohřebním ústavu v Magazine Street se žádná stráž u mrtvého nedržela. Příbuzným, kteří se ráno v den pohřbu dostavili, bylo řečeno, aby se odebrali přímo na mši do kostela svatého Alfonse. Tam je najatí organizátoři pohřbu upozornili, že nemají doprovázet rakev, protože si Carlotta přeje, aby se všechno odehrálo v tichosti.

Nicméně se příbuzní shromáždili v Prytania Street u vchodu na hřbitov Lafayette a odtud zpovzdálí sledovali ukládání Lionelovy rakve vedle Stelliny,

Úryvek z rodinné legendy:
"Bylo po všem, a všichni to věděli. Chudák Pierce se z toho nakonec vzpa-

matoval. Nějaký čas studoval na Columbijské univerzitě, následující rok začal studovat na Harvardu. Ovšem až do jeho smrti se před ním o Stelle nikdo nezmínil ani slůvkem. Strašně nenáviděl Carlottu. Jen jednou jsem ho o tom slyšel mluvit, a to řekl, že všechna zodpovědnost padá na Carlottu. Z hlediska mravní odpovědnosti ten kohoutek vlastně stiskla ona."
Nejenže se Pierce vzpamatoval, dokonce se z něj stal velmi schopný právník a celá desetiletí hrál vůdčí úlohu při správě a rozmnožování rodinného jmění. ZemřeL v roce 1986. Jeho syn Ryan se narodil u roce 1936 a dnes je oporou firmy Mayfair a Mayfair. Mladý Pierce, Ryanův syn, je v současnosti nejslibnějším mladým mužem v tomto podniku.
Ale ti bratranci a sestřenice, kteří tvrdili, že "je po všem", měli pravdu.
Smrtí Stelly se moc mayfairských čarodějnic zlomila. Stella jako první žena v přímé linú po Deboře zemřela mladá, a navíc násilnou smrtí. A nikdy potom už mayfairská čarodějnice "nev(ádla" na First Street, ani sama neřídila záležitosti svého dědictví. Dnešní dědička je němá katatonička a její dcera Rowan Mayfairová, mfadá neurochirurgka, žije tisíce kilometrů od First Street. O své matce, o dědictví nebo o svém domově neví nic.
Jak k tomu vůbec došlo? Je možné dávat vinu jediné osobě? Těmito otázkami bychom se mohli trápit donekonečna. Ale než se jimi začneme podrobně zabývat, obrat'me list a chvíli se zabývejme postavením Talamasky po smrti Arthura Langtryho.

STAV VYŠETŘOVÁNÍ V ROCE 1929

Na těle Arthura Langtryho nebyla provedena pitva. Arthura jsme podle jeho přání pohřbili v Anglú na hřbitově Talamasky. Neexistují důkazy, že by zemřel násilnou smrtí. Dokonce jeho poslední dopis, popisující Stellinu vraždu, naznačuje, že už tehdy měl problémy se srdcem. S jistým opodstatněním Ize tvrdit, že stres, jejž prožil v souvislosti s událostmi v New Orfeansu, se na něm podepsal. Kdyby nejel do New Orleansu, určitě by žil déle. Na druhé straně ještě neodešel do důchodu a smrt ho mohla potkat při vyšetřování kteréhokoliv jiného případu.
Ovšem rada starších Talamasky považovala Arthura Langtryho za další oběť mayfairských čarodějnic. Zkušení vyšetřovatelé považovali Arthurovo kratičké setkání se Stuartovým duchem za důkaz, že Stuart zahynul někde v domě Mayfairových.
Talamasku zajímalo, jak vlastně Stuart zemřel. Udělala to Carlotta? A když ano, tak proč?

270

tłlavní argument, podporující domnénku, že Carlotta není vražedkyní, vy-
[ývá už z našeho vyprávění a pokusíme se ho ještě ozřejmit. Carlotta je
P
praktikující katolička, úzkostlivě poctivá právnička a zákonů dbalá občanka. Její tvrdá kritika Stelly zřejmě vycházela z jejího hlubokého smyslu pro morálku, což shodně předpokládají členové rodiny, přátelé i náhodní pozorovatelé. ,

Na druhé straně celá řada lidí viní Carlottu, že dohnala Lionela k vraždě

že udělala všechno, jen nestiskla kohoutek.

I kdyby mu dala pistoli do ruky, taková vražda plná vášně, navíc spáchaná

veřejně, je něco úplně jiného než plán, jak se tajně a chladnokrevně zbavit člověka, jehož sotva známe.

A co když Stuarta Townsenda zabil Lionel. Nebo dokonce Stella. Můžeme

úplně vyloučit Lashera? Připustíme-li, že ten duch má osobnost, minulost, skutečný profil, jak se dnes říká, pak vražda Stuarta logicky zapadá ze všeho nejspíš do Lasherova modu operandi.

Bohužel žádná z těchto teorú nevysvětluje falšování skutečnosti, jehož se bezesporu dopustili zaměstnanci hotelu St. Charles, jimž někdo zaplatil, aby tvrdili, že tam Stuart Townsend nikdy nebydlel.

Další, možná přijatelnější verzi dostaneme, zahrneme-li všechny podezřelé. Co když například Stella pozvala Townsenda na First Street, kde ho potkala smrt prostřednictvím nějakého násilného Lasherova zásahu? Vystrašená Stella se mohla obrátit na Carlottu, Lionela, nebo dokonce na Pierceho, aby jí pomohli tělo ukrýt a zajistili, že nikdo z hotelu nic neprozradí.

lenomže tato i jiné verze ponechávají příliš mnoho nezodpovězených otázek. Například jde o to, proč by se Carlotta takového podvodu účastnila? Mohla přece použít Townsendovy smrti, aby se jednou provždy zbavila své mladší sestry. Pokud jde o Pierceho, je krajně nepravděpodobné, že by se takový nevinný mladík zapletl do podobné záležitosti. (Pierce vedl velmi spořádaný život.) Jakmile uvažujeme o Lionelovi, musíme si navíc položit ještě jednu otázku: jestliže věděl o Stuartově smrti nebo zmizení, co mu bránilo se o tom zmínit, když se pak "načisto zbláznil"? Podle nemocničních záznamů o všem, co se přihodilo na First Street, toho namluvil až dost.

A konečně, pokud připustíme, že někdo z těchto lidí pomohl Stelle zakopat mrtvolu někde na zahradě, proč se namáhali odstranit Townsendovy věci z hotelu a podplatit zaměstnance, aby tvrdili, že ho nikdy neviděli?

Talamasca snad udělala chybu, že se nepokusila Stuartovo zmizení prozkoumat hlouběji, že nevyžadovala důkladnější vyšetření případu a nedonutila policú, aby podnikla další kroky. Ve skutečnosti jsme se o to snažili stejné, jako to učinila Stuartova rodina, jakmile se o celé záležitosti dozvěděla.

271

I Ale jak informoval zástupce jedné známé advokátní kanceláře v New Orleansu doktora To4vnsenda, policisté neměli viibec nic, čehu by se mohli i
chytit. Nemohli dokázat ani to, že jeho syn ve městě byl!

Tak krátce po Stellině vraždě se nikomu nechtělo "obtěžovat" x9ayfairovy nějakými dalšími dotazy ohledně záhadného Texasana. Našim vyšetřovatelům - a byli mezi nimi i nejlepší z nejlepších - se nepodařilo prolomit mlčení hotelového personálu, ani získat byť jen náznak, kdo mohla hýt osoba, která tyto lidi podplatila. Proto je bláhové se domnívat, že by si policie vedla lépe.

Než však odložíme tento zločin jako nevyřešený, měli bychom věnovat po-

zornostjednomu soudobému "názoru". Vyjádřil ho Irwin Dandrich v baru ve Francouzské čtvrti na závěr svého rozhovoru s jedním z našich soukromých j detektivů během vánočních svátků roku 1929.
"Prozradím vám klíč k pochopení té rodiny," prohlásil Dandrich. "Léta jsem je pozoroval. A to nejen kvůli těm vašim podivínům v Londýně, abyste věděl. Pozoroval jsem je jako všichni ostatní tady - stále jsem si lámal hlavu,
co se v tom domě za zavřenými okenicemi děje. Ten klíč spočívá v poznání, že Carlotta Mayfairová není ta morálně čistá, opravdová katolička, jak celý život předstírá. Je v ní něco záhadného a nedobrého. Má destruktivní povahu, a navíc je mstivá. Nevadilo by jí, kdyby se Antha zbláznila, jen aby se ne-
vyvedla jako Stella. Raději nechá celý dům zpustnout, než aby se dívala na to, jak se jiní lidé baví."
' Na první pohled se tyto poznámky zdají příliš zjednodušující, nicméně se v nich může skrývat víc pravdy, než se původně zdálo. Pro svět Carlotta
,
Mayfairová představovala vzor morální čistoty, zdravého rozumu, spravedlnosti a podobně. Od roku 1929 denně navštěvovala mši v kapli Matky boží
,

pomocné na Prytania Street, štědře rozdávala peníze různým církevním
x'; i organizacím, a přestože vedla soukromou válku s firmou Mayfair a Mayfair o správu Anthiných financí, se svými penězi nakládala velkoryse. Ochotně půjčovala komukoliv z Mayfairů, kdo to potřeboval, posílala hodnotné dary k narozeninám, svatbám, křtům a promocím, zúčastňovala se pohřbů a čas od času se ve městě setkala s bratranci a sestřenicemi na obědě nebo na čaji. Ti, jež Stella tolik pohoršovala, považovali Carlottu za dobrou xluši, oporu domácnosti na First Street a nekonečně obětavou opatrovnici Stelliny šílené dcery Anthy i ostatních závislých členek domácnosti - drahouška Millie, Nancy a Belle.
Nikdy se na ni nesnesla kritika za to, že znovu neotevřela dům pro ostatní příbuzné nebo že odmítla pořádat jakákoliv rodinná setkání. Naopak, všichni chápali, že "má plné ruce práce". Nikdo na ni nechtěl klást další požadavky. Ulastně se během let stala pro rodinu jakousi zakyslou světicí.

Podle názoru, k němuž jsem dospěl po čtyřiceti letech pozorování té rodiny, na Dandrichově hodnocení Carlotty je mnoho pravdy. Osobně se domnívám, že Carlotta zůstává stejnou záhadou jako Mary Beth a Julien. Zřejmě jsme ještě nepronikli ani pod povrch toho, co se v tom dnmě odehrává.

PODROBNĚJŠÍ OBJASNĚNÍ POSTOJE TALAMASKY

Talamasca se v roce 1929 rozhodla, že se v budoucnosti už nepokusí navázat s rodinou osobní kontakty.
Představený našeho řádu Evan Nevillo nabyl přesvědčení, že bychom se především měli řídit radou Arthura Langtryho a dále bychom měli vzít vážně varování přízraku Stuarta Townsenda, a prozatím se držet stranou.
Několik mladších členů rady se však domnívalo, že bychom se měli pokusit aspoň o písemný styk s Carlottou Mayfairovou. Argumentovali tím, že to nikomu neuškodí a že vlastně nemáme právo před ni tajit naše informace. Musíme pro ni uvážlivě sestavit přehled z materiálů, které jsme dosud získali, a v každém případě jí poskytnout naše nejstarší záznamy - dopisy Petyra van Abela - a námi sestavené genealogické přehledy.
Tento návrh vyvolal prudkou a vášnivou debatu. Starší členové připomínali mladším, že Carlotta Mayfairová je pravděpodobně odpovědná za smrt Stuarta Townsenda a téměř určitě za smrt své sestry Stelly. laké můžeme mít k takové osobě závazky? Pokud chceme učinit před někým nějaká odhalení, měla by to být Antha, o čemž se ovšem nedá vůbec uvažovat, dokud nedosáhne věku jedenadvaceti let.
Kromě toho by bylo třeba pečlivě rozhodnout, co z našich infnrmací Carlottě Mayfairové předat a jakým způsobem, neexistuje-li žádný osobní kontakt.
Historie rodiny Mayfairů v podobě z roku 1929 nebyla rozhodně určena pro "oči veřejnosti". Musel by se připravit vhodný výtah a důsledně z něj odstranit jména svědků i vyšetřovatelů. Jaký by však mělo význam dávat takovou zprávu do ruky Carlotté Mayfairové? Co by si s ní asi počala? Jak by ji

vyuiila ve prospěch Anthy? A jak by vůbec reagovala? Kdybychom historú rodiny vylíčili Carlottě, proč ji neposkytnout také Cortlandovi a jeho bratrům? Proč ji nepředložit jednotlivým členům rodiny? Jak by je naše informace ovlivnily? Máme právo na takový dramatický zásah do jejich života?

Povaha této historie je skutečně tak zvláštní a spis obsahuje natolik podivné a záhadné materiály, že je s nimi nutno zacházet jen s největší opatrností.

V tomto duchu debata pokračovala...

2?2
273

Jak už se v podobných situacích stává, přehodnocovali jsme i pravidla, cíle a etiku Talamasky. Potřebovali jsme se ujistit, že historie rodiny Mayfairú vzhledem ke své rozsáhlosti a detailnosti je pro nás jako badatele v oblasti okultních sil nesmírně cenná. Proto chceme ve sbírání informací o Mayfairových pokračovat bez ohledu na to, co naši mladší členové prohlašují o etice a podobných věcech. Avšak náš pokus o "kontakt" skončil totálním neúspěchem. Je nutno počkat, až Antha dosáhne plnoletosti. Potom zvážíme, jak se k ní přiblížit, což bude záležet na tom, zda najdeme pro toto poslání vhodnou osobu.

Zasedání pokračovalo přemi a dohady a bylo čím dál jasnější, že nikdo- včetně Evana Nevilla - nezná historú čarodějnic z Mayfairu celou. Diskutovali jsme nejen o tom, co a jak máme dělat, ale i o tom, co a kdy se v této rodině událo. Záznamy se totiž rozrostly do takové šíře, že je nikdo nestačil v přijatelném čase pečlivěji pročíst.

Vyplynulo z toho, že Talamasce nezbývá než najít mezi svými členy někoho, kdo bude ochoten a schopen se případu mayfairských čarodějnic ujmout, podrobně prostudovat materiály a rozumně a zodpovědně rozhodnout, co se podnikne dál. Vzhledem k tragické smrti Stuarta Townsenda rada určila, že ' vybraný člen musí mít důkladné vzdělání i velkou praktickou zkušenost. Svou znalost materiálů v praxi prokáže tím, že ze všech dokumentů sestaví souvislé a srozumitelné vyprávění. Pouze za těchto podmínek mu Talamasca dovolí prohloubit studia mayfairských čarodějnic vyšetřováním na místě s perspektivou, že přímý kontakt s rodinou není vyloučen.

Krátce řečeno, všichni se shodli na tom, že přeložit a upravit rozsáhlý materiál do podoby příběhu je základem pro další práci přímo na místě. V tomI to přístupu se projevila velká moudrost.

Jediný nedostatek tohoto plánu spočíval v tom, že se až do roku 1953 nenašla vhodná osoba. V té době už skončil tragický život Anthy a dědičkou se stala bled'oučká dvanáctiletá dívenka. I ji vyloučili ze školy, protože si "poví-
dala se svým neviditelným přítelem", nechala květiny poletovat vzduchem, nacházela ztracené předměty a četla lidem myšlenky.

"Jmenuje se Deirdre," oznámil Evan Neville s obličejem poznamenaným starostí a smutkem, "a vyrůstá v tom pochmurném starém domě jako její matka, sama s těmi stařenami, o nichž jen Bůh ví, jaké mají představy o rodinné historú, Deirdřiných schopnostech nebo o přízraku, který se objevuje ve společnosti toho dítěte."

Mladý člen řádu, rozrušený tím, co právě slyšel, dřívějšími diskusemi i na- y y hlédnutím do dokumentů týkajících se rodin Ma fairů se rozhodl, že musí jednat rychle.

274

Protože je jasné, že tím mladým členem řádu jsem já, dřív, než budu púkračovat s krátkým a smutným příběhem Anthy Mayfairové, udělám malou odbočku, abych se představil.

AUTOR TOHOTO VYPRÁVĚNÍ AARON LIGHTNER VSTUPUJE NA SCÉNU

Můj úplný životopis je dostupný v archivu pod heslem Aaron Lightner. Pro potřeby tohoto vyprávění postačí následující údaje:

Narodil jsem se v Londýně v roce 1921. Řádným členem řádu jsem se stal v roce 1943 po skončení studú na univerzitě v Oxfordu. S Talamaskou jsem pracoval od svých sedmi let a v Domově jsem začal bydlet, když mi bylo pat-

náct.
Talamasku na mě upozornili rodiče: anglický otec, znalec latiny a překladatel, a americká matka, učitelka hry na klavír. Moje telekinetické schopnosti je natolik vyděsily, že se rozhodli vyhledat pomoc. Dokázal jsem pohybovat předměty, když jsem se na ně soustředil, nebo jim to přikázal. Přestože tato síla nikdy nebyla příliš výrazná, všechny, kdo viděli její projevy, zneklidňovala.
Znepokojení rodiče se obávali, že moje schopnosti jsou spojeny s dalšími psychickými vlastnostmi, o nichž se několikrát přesvědčili. Proto mě vzali k různým psychiatrům, až nakonec jim jeden z nich řekl: "Zaved'te ho do Talamasky. Vaše dítě má skutečně zvláštní nadání. Jedině tam najdete lidi, kteří si s tím umí poradit."
Talamaska projevila ochotu promluvit si s mými rodiči, jimž se velmi ulevilo. "Když se budete snažit potlačit schopnosti svého syna," vysvětlil jim Evan Neville, "k ničemu dobrému to nepovede. Dokonce byste mohli ohrozit jeho zdárný vývoj. Dovolte nám, abychom s ním pracovali. Naučíme ho, jak ten zvláštní dar používat a kontrolovat." Rodiče váhavě souhlasili.
A tak jsem jezdil každou sobotu do Domova nedaleko Londýna. Když mi bylo deset, trávil jsem tam i neděle a prázdniny. Moji rodiče tam často zajížděli. Otec dokonce v roce 1935 začal pro Talamasku z rozpadajících se latinských archiválů překládat. Pracoval pro řád až do své smrti v roce 1972. V té době byl už vdovcem a žil v Domově. Oba rodiče si oblíbili tamější všeobecnou příruční knihovnu, a přestože se nikdy neucházeli o členství v řádu, ve skutečnosti k němu patřili po celý zbytek života. Neměli námitky, když viděli, že mě řád přitahuje, jenom trvali na tom, abych dokončil své vzdělání a nenechal se svými "zvláštními sch'opnostmi" příliš brzy odvést od "normálního života'.
Telekinetické schopnosti se u mě nikdy příliš nerozvinuly, avšak s pomocí

přátel v řádu jsem si jasně uvědomil, že za určitých okolností dokážu číst myšlenky jiných lidí. Navíc jsem se naučil uzavírat své myšlenky a pocity před ostatními, a také jsem si osvojil zpiisob, jak při vhodných příležitostech lidi se svými schopnostmi seznamovat, a především jak je konstruktivně používat.
Nikdy jsem nebyl silné médium. Moje schopnost éíst myšlenky mi nejlépe slouží při práci v terénu, zejména v situacích, v nichž je skryto nějaké nebezpečí. Málokdy se mi naskytne možnost upotřebit telekinetické nadání v praxi.
V době, kdy jsem dovršil osmnáctý, rok, jsem plně přijal způsob života řádu i jeho cíle. Nedovedl jsem si představit svět bez Talamasky. Moje zájmy se shodovaly se zájmy řádu a plně jsem se ztotožňoval s jeho posláním. Bez ohledu na to, do jaké školy jsem chodil a jak mnoho jsem cestoval s rodiči nebo spolužáky, řád se stal mým skutečným domovem.
Když jsem skončil studia na Oxfordu, stal jsem se řádným členem Talamasky, i když jsem jím vlastně byl už dávno předtím. Už dlouho jsem se zajímal o velké čarodějnické rody. Podrobně jsem se seznámil s dějinami pronásledování čarodějnic, Osoby, které odpovídaly naší definici čarodějnice, mě fascinovaly.
Moje první práce v terénu souvisela s čarodéjnickým rodem v Itálú. Pracoval jsem pod vedením Elaine Barrettové, nejlepší odbornice na čarodějnice v celém řádu.
Od ní jsem poprvé slyšel o čarodějnicích z Mayfairu. Jednou při večeři se mi o nich jaksi mimochodem zmínila a pak vyprávěla, co se přihodilo Petyru van Abelovi, Stuartu Townsendovi a Arthurovi Langtrymu. Vybídla mě, abych studoval ve svém volném čase materiály rodiny Mayfairů. Mnohokrát jsem během léta a zimy roku 1945 usnul, papíry z této složky rozházené po podlaze ložnice. V roce 1946 jsem si už začal připravovat poznámky pro zpracování materiálů do Záznamů.
Avšak rok 1947 mě od Domova i od Záznamů o čarodějnicích z Mayfairu úplně vzdálil, protože jsem pracoval s Elaine v terénu. Až mnohem později jsem si uvědomil, že mi tato léta poskytla právě takovou praxi, jakou jsem potřeboval pro svůj rodící se vztah k mayfairským čarodějnicím, které se měly stát mým celoživotním zájmem.
Oficiálně mi byl tento případ přidělen v roce 1953 s dodatkem, že až zpracuji Záznamy do přijatelné podoby, Talamasca projedná moje vyslání do New

Orleansu, abych poznal obyvatelky domu na First Street osobně.
Znovu a znovu jsem musel vyslechnout, že ať už je moje předsevzetí jakékoliv, je třeba jednat s nejvyšší opatrností. Antha Mayfairová zemřela

násilnou smrtí, a právě tak i otec její dcery Deirdre, dále jeden bratranec z New Yorku, cloktor Cornell Mayfair - v roce 1945 přijel do New Orleansu jen proto, aby viděl osmiletou Deirdre a prošetřil Carlottino tvrzení, že Antha od narození trpěla duševní chorobou.
Přijal jsem stanovené podmínky a začal překládat deník Petyra van Abela. Současně jsem obdržel neomezené finanční prostředky, abych v případě, že to budu považovat za nutné, mohl získávat další informace. Mimo jiné jsem zahájil "vyšetřování na dálku", protože jsem chtěl zjistit současnou situaci dvanáctileté Deirdre Mayfairové, Anthiny jediné dcery,
Na závěr bych rád dodal, že v jakémkoliv mém vyšetřování hrají zřejmě významnou úlohu dva faktory, Prvním z nich je můj zjev a vystupování, jež působí na lidi neuvěřitelně uklidňujícím dojmem. Mluví se mnou asi mnohem volněji, než by mluvili s někým jiným. Je velmi těžké, ne-li zcela nemožné, určit, do jaké míry to ovlivňuji "telepatickým působením". Když o tom uvažuji, zdá se mi, že to spíš souvisí s mým zevnějškem "gentlemana ze staré školy" a že mě v zásadě považují za dobrého člověka. Snažím se vžít do osob, které zpovídám. Nikdy se se s nimi nedostávám do rozporu.
Doufám a věřím, že přes drobné podvody, jichá jsem se v souvislosti se svou prací dopustil, jsem nezradil ničí důvěru. Imperativem mého života je konání dobra prostřednictvím toho, co vím.
Druhým faktorem, který ovlivňuje moji práci v terénu, je nepříliš výrazná schopnost číst myšlenky. Často získávám jména i některé detaily z mysli člověka, s nímž hovořím. Většinou nezahrnuji takto získané informace do svých zpráv. lsou poněkud nespolehlivé, i když mi moje telepatické "objevy" během let poskytly cenná vodítka. Tento faktor je zcela určitě spojen s mým vyhraněným smyslem pro nebezpečí, což se v tomto v vyprávění nakonec ukáže...
Je čas vrátit se k našemu příběhu a rekonstruovat tragický život Anthy a zmínit se o narození Deirdre.

ČAROUĚJNICE Z MAYFAlRl1 OD R0K171929 DO SGUČrlSNOS7'1

AN'THA MAYFAIROVÁ

Smrtí Stelly pro Mayfairovy skončilo jedno období. Tragický příběh Stelliny dcery Anthy a jejího jediného dítěte Deirdre zůstává dodnes zahalen rouškou tajemství.
Jak léta ubíhaLa, personál na First Street se ztenčil na několik mlčenlivých, pro nás nedosažitelných a naprosto oddaných služebných. Přístavby za domem, v nichž už nebydleli pokojské, kočí ani podkoní, se pomalu rozpadaly.
Ženy z First Street i nadále prožívaly svůj život v ústraní, i když Belle a drahoušek Millie denně chodily na mši do kaple na Prytania Street. Staly se z nich "milé staré dámy" Zahradní čtvrti. Občas přerušily své zbytečné práce na zahradě, aby si přes železný plot popovídaly se sousedy.
Už půl roku po smrti její matky vyloučili Anthu z penzionátu v Kanadě, což byla poslední školní instituce, kterou Antha navštěvovala. Náš soukromý vyšetřovatel až překvapivě snadno zjistil z klepů mezi učiteli, že Antha děsila své okolí čtením myšlenek, rozhovory s neviditelným přítelem a výhrůžkami na adresu těch, kdo se jí posmívali nebo ji za zády pomlouvali. Podle vyprávění to byla nervózní dívenka s pláčem na krajíčku. Za jakéhokoliv počasí si stěžovala, že je jí chladno, a často trpéla nevysvětlitelnými horečkami a zimnicemi.
Carlotta Mayfairová odvezla Anthu z Kanady domů vlakem. Pokud je nám známo, Antha až do svých sedmnácti let nestrávila jedinou noc mimo dům na First Street.

Zavalitá a mrzoutská Nancy, jen o dva roky starší než Antha, pokračovala v každodenní školní docházce do osmnácti let. Když skončila školu, nastoupila u Carlotty jako úřednice v kartotéce, kde pracovala čtyři roky. Každé ráno bez xýjimky Nancy s Carlottou prošly First a Chestnut Street na St. Charles Avenue, kde nastoupily do tramvaje.

V té době už dům na First Street nasákl trvalým smutkem. Okenice se nikdy neotevíraly. Šedofialová omítka začala opadávat a zahrada za železným plotem zpustla. Vavříny a třešně divoce vyrážely mezi starými kaméliemi a gardéniemi, před lety tak pečlivě ošetřovanými. Když stáje v roce 1938 vyhořely, prázdné místo po nich brzy zarostlo plevelem. Krátce nato bylo srovnáno se zemí další polorozpadlé stavení a zůstala jen jedna budova a mohutný krásný dub, který dojímavě natahoval větve nad neudržovaným trávníkem směrem k vzdálenému domu.

V roce 1934 se k nám dostaly první zprávy od dělníků, kteří si stěžovali, že

v domě na First Street není možné dokončit nic, s čím začnou, Bratři Molloyové v Coronově baru na Magazine Street vyprávěli na potkání, že v tom domě se nedá pracovat. Jakmile se člověk otočí, žebříky leží na zemi, barva je vylitá nebo se štětce válejí v prachu. "Nejmíň šestkrát se stalo;' prohlašoval rozhořčeně Dave Molloy, "že se mi na žebříku převrhla plechovka s barvou a vylila se na zem. To se mi teda ještě nestalo, abych takhle přišel o plnou plechovku barvy! A z toho mě ta slečna Carlotta obvinila. Vyjela na mě; ‚Za to si můžete sám.` Když pak se mnou spadl žebřík, bylo to i na mě silný kafe a šel jsem od toho."

Daveův bratr Thompson Molloy měl svoji teorú na to, kdo za tím vězí: "Je to ten hnědovlasej chlápek, ten, co nás pořád šmíruje. Taky jsem to slečně Carlottě řekl: ‚Nemyslíte, že to dělá ten člověk, co se pořád ochomejtá tamhle pod tím stromem?` Tvářila se, že nemá ánung, o čem mluvím. Ale stejně nás ten chlap sledoval. Chtěli jsme opravit zed' směrem k Chestnut Street, a já ho viděl, jak po nás z knihovny škvírou v okenici kouká. Mráz mi přeběhl po zádech. Kdo to je? Nějakej jejich příbuznej? Tam já pracovat nebudu. Kašlu na to, že není práce. Na ten dům už ani nešáhnu."

liný dělník, který měl natřít černé železné zábradlí, ohlásil podobné "události". Za půl dne to vzdal, protože mu ze střechy stále něco padalo na hlavu a do barvy mu nafoukalo listí.

V roce 1935 se už v Irish Channel všeobecně vědělo, že se řemeslníkům na First Street prostě nedaří. Když se v tomtéž roce dva mladí dělníci pokoušeli vyčistit bazén, jednoho něco srazilo do páchnoucí stojaté vody a málem se utopil. Tomu druhému dalo pořádně zabrat, než ho vytáhl. "Najednou jsem měl před očima tmu. Popadl jsem ho a řval, aby nám někdo pomohl. Zapadali jsme do toho bahna víc a víc. Nakonec se kámoš, zaplaťpánbůh, chytil za kra bazénu a tahal z vody mě. Ta stará černoška Easter nám přinesla ručnx k a křičela: ‚Vypadněte z toho bazénu. Vykašlete se na čištění. Ať už jste pryč "`

Ty klepy se dokonce dostaly i k Irwinu Dandrichovi. "Říká se, že v tom domě straší, že Stellin duch nikomu nedovolí se něčeho dotknout. Jako kdyby tam pro Stellu všechno truchlilo." Neslyšel snad něco o záhadném hnědovlasém muži? Dostanou se ke mně nejrůznější zvěsti. Někdo tvrdí, že je to Julienův duch. Že dohlíží na Anthu. Ale v tom případě si nevede příliš dobře."

Krátce nato uveřejnily noviny Times-Picagune tajuplný příběh o "jednom sídle ve vilové čtvrti", kde se nedá provést žádná oprava. Dandrich článek vystřihl a poslal do Londýna. Na okraj připsal "moje ukecanost".

Jeden z našich vyšetřovatelů pozval autorku článku na oběd. S radostí se rozhovořila. Ano, skutečně jde o dům Mayfairů. Všichni to vědí. Nějaký instalatér vyprávěl, že byl několik hodin uvězněn pod domem, kde se pokoušel

x....'

opravit potrubí. Dokonce ztratil xlědomí. Když se vzpamatoval a dostal se konečně ven, museli ho odvézt do nemocnice. A pal< tu byl opravář lelefonú, kterého zavolali, aby se podíval na telefon v knihovně· Nechal se slyšet, ž; do toho domu už nevkročí. Prv ho v knihovně pozoroval starý portrét. A sjistotou tvrdil, že v tom pokoji viděl ducha.

"Mohla jsem toho napsat mnohem víc," povzdechla si mladá novinářka ,

ale moji šéfové si nepřejí žádné nepříjemnosti s Carlottou Mayfairovou. Vyprávěla jsem vám o tom zahradníkovi? Víte, chodí tam pravidelně stříhat trávník, a když jsem mu zavolala dozvěděla jsem se ty nejpodivnější věci. ,Ne, ten muž mi nijak nepřekáží. Vycházíme spolu dobře. Prostě jsme kamarádi. Nevíte náhodou, koho měl na mysli? Když jsem se ho zeptala, odpověděl: ,Jen si tam zajděte. Uvidíte ho. Je tam odjakživa. Už můj dědeček o něm věděl. Nic vám neudělá. Stojí tam ve stínu stromů, ani se nehne. Jenom vás pozoruje a nic neříká. Jednu chvíli tamje a najednou je pryč. Jak říkám, mně nevadí. Za práci mi tam platí dobře. Dělám tam celej život. Nebojím se ho."'

Rodina "strašidelné historky" odmítala. Podle Dandriche jim nevěřili ani lidé z okolí.

"Myslím, že všechny ty hloupé historky pustila do oběhu sama Carlotta "

,

komentovala to po letech jedna sestřenice. ,.Chtěla si lidi udržet v určité vzdálenosti. Smáli jsme se, kdykoliv jsme něco takového slyšeli."

"Duchové na First Street? Za to, že se dům začal rozpadat, nese zodpovědnost Carlotta. Ta nikdy pro stromy neviděla les. To je základní rozdíl mezi ní ajejí matkou."

Afe ať už bylo stanovisko bratranců a sestřenic i celé společnosti jakékoliv, kněží v redemptoristickém klášteře vyslechli desítky příběhů o přízracích a záhadných lumpárnách na First Street. Ovšem otec Lafferty přesto pravidelné docházel do tobo domu a nepřipustil, aby ho někdy nepřijali.

Jeho sestra vyprávěla našemu vyšetřovateli: "Můl bratr toho věděl hodně o tom, co se tam děje, ale nikdy o tom nemluvil. Ptala jsem se ho, jak se má Antha, jenže on mi ani neodpověděl. Přesto jsem věděla, že Anthu vídává. Chodil k nim pravidelně. Když Antha zemřela, zašel sem za mnou, sedl si ke stolu, zakryl si hlavu rukama a rozplakal se. Tehdy jsem poprvé a naposled viděla svého bratra, otce Thomase Laffertyho, plakat."

Celá rodina se o Anthu živě zajímala. Oficiální verze zněla, že Antha je "šílená" a že ji Carlotta stále vodí po psychiatrech, ale "k ničemu to nevede". To dítě utrpělo nevyléčitelný šok matčinou smrtí. Žilo ve světě své fantazie, obydleném duchy a neviditelnými společníky. Nebylo možné nechat Anthu bez dozoru nebo s ní jít někam na návštěvu.

Z právnických kruhů jsme se dozvěděli, že pr"íbuzní často volali Cortlandu

Mayfairovi a žádali ho, aby na Anthu dohlédl, ale tehdy už Cortland nebyl na First Street vítán. Sousedé si všimli, že několikrát nebyl ani vpuštěn do xlomu.

"Přijížděl tam každý Štědrý večer," vzpomínal později jeden ze sousedů.

Jeho autc předjelo před hlavní vchod, šofér vyskočil a otevřel Cortlandovi dvířka a pak vyndal z kufru dárky; spousty a spousty dárků. Z domu vyšla Carlotta a na schodech si s Cortlandem potřásla rukou. Nikdy do toho domu nevstoupil:

'Iálamasce se nepodařilo najít ani jednoho lékaře, který Anthu vyšetřoval.

Je nepravděpodobné, že Antha vůbec vycházela ven, s výjimkou nedělní mše. Sousedé ji často vídali na zahradě domu na First Street.

Pod velkým dubem vzadu na zahradě si četla knížky nebo hodiny proseděla na postranní verandé s lokty opřenými o kolena.

Služebná, která pracovala v protějším domě, uvedla, že viděla Anthu "stále mluvit s tím mužem, víte, s tím hnědovlasým, co je tam vždycky u ní na návštěvě. Nejspíš to bude nějaký bratranec, a tak hezky se obléká'.

Když Antha dosáhla patnácti let, někdy si sama vyšla ze zahrady. Jeden pošťák uvedl, že často potkával tu hubenou dívku se zasněnýma očima, když se

procházela ulicemi sama nebo někdy s "dobře vypadajícím mladým mužským" s hnědými vlasy a očima. Ten muž měl na sobě vždycky sako a kravatu.

"

Párkrát mě k smrti vyděsili," vyprávěl místní mlékař. "Jednou jsem vycházel od doktora Miltona na Second Street a jen tak jsem si pískal. Skoro jsem do nich vrazil. Museli být přímo přede mnou, ve stínu magnolie, ona se ani nepohnula a on stál vedle ní. Asi si jenom něco šeptali a já je vyděsil stejně jako oni mě."

Nemáme ve svých archivech žádnou fotografú z té doby, ale všichni svédci popisují Anthu jako velmi hezkou dívku.

"Měla nepřítomný pohled," popisovala ji žena, jež ji vídala v kapli. "Chodila jako ve snách. Chyběla jí Stellina energie. Abych vám pravdu řekla, litovala jsem ji, že v tom domě bydlí sama s těmi ženskými. Nemusíte to nikde uvádět, ale Carlotta je potvora. Věřte mi. Moje služebná i kuchařka o ní věděly všechno. Tvrdily, že Carlotta je schopná chytit Anthu za ruku a zarýt jí nehty do kůže."

Irwin Dandrich hlásil, že se staří Stellini přátelé občas snažili Anthu navštívit, avšak nebyli ani vpuštěni do domu. Nfkdo se přes Nancy nebo služebnou Easter nedostane, napsal Dandrich do Londýna. Proslýchá se, že Antha je v tom domě v pravém slooa smgslu uvězněna.

Kromě těchto několika letmých pohledů nevíme o Anthě v období od roku

1930 do 1938 vúbec nic. Zřejmě ani nikdo z rodiny toho o ní mnoho nevěděl.

Nicméně se můžeme téměř s jistotou domnívat, že zmínky o "hnédovlasém muži" se vztahují na Lashera. V tom případě byll,asher v iomto období spcrtřen častěji než předtim za celá deseliletí.

Počet lidí, kteří viděli Lashera, byl tak velký, že si naši vyšetřovatelé zvykli

psát pouze stručné poznámky typu: Služebná z Thzřd Slreei říká, že zahlédla Anthu a toho muže jil spolu po ulici. Nebo: Jedna žena pozorooala Anthu, jak na rohu Fcřst Street a Pr,xtania stoji pod dubem a mluoi s tim mužem.

Dům na First Street se v té době stal záhadným a nepřátelským i pro potomky Rémyho Mayfaira a Suzetteiny bratry a sestry, kteří kdysi měli k jeho obyvatelům velmi blízko.

V dubnu roku 1938 se sousedé stali svědky prudké rodinné hádky. Slyšeli zvuk rozbíjených oken a výkřiky, a nakonec z domu vyběhla rozrušená mladá žena s taškou přes rameno, Proběhla brankou a utíkala směrem k St. Charles Avenue. Bezesporu to byla Antha. Sousedé to viděli. Za krajkovými záclonami přihlíželi, jak o několik okamžiků později zastavilo před domem policejní auto. Carlotta vyšla ven a mluvila s dvěma policisty. Ti okamžitě se zapnutou sirénou odjeli, zřejmě aby uprchlici zadrželi.

leště té noci obvolala Carlotta newyorské Mayfairy a informovala je, že Antha utekla z domova a má namířeno na Manhattan. Jsou ochotni pomoci s pátráním? Tito příbuzní z New Yorku pak zase uvědomili Mayfairy v New Orleansu. Bratranci a sestřenice si tuto novinu předávali mezi sebou. Jen o několik dní později napsal Dandrich do Londýna, že "chudinka Antha" se pokusila osvobodit. Utekla do New Yorku. Ale jak daleko se může dostat?

lak se ukázalo, Antha se dostala poměrně daleko.

Několik měsíců nikdo netušil, kde Antha je. Policú, soukromým detektivům ani rodině se nepodařilo vypátrat, kde se zdržuje. Carlotta v té době zajela třikrát vlakem do New Yorku a na oddělení městské policie nabízela velké finanční odměny každému, kdo jí pomůže Anthu najít. Setkala se s Amandou Gradyovou Mayfairovou, která nedávno opustila svého manžela Cortlanda, a doslova jí vyhrožovala.

Později o tom Amanda vyprávěla našemu "tajnému" vyšetřovateli: "Bylo to prostě strašné. Požádala mě, abych se s ní setkala na obědě v hotelu Waldorf. Samozřejmě že se mi tam nechtělo. Radši bych obědvala se Ivem v kleci. Ale věděla jsem, že je z Anthy celá vedle. Asi jsem jí chtěla povědět, co si o tom myslím, a říct jí, že Anthu vyhnala z domu ona a že nikdy neměla tu malou chudinku izolovat od strýců, tet, bratranců a sestřenic, kteří ji všichni milovali.

Ovšem jakmile jsem se posadila ke stolu, začala mi Carlotta vyhrožovat.

282

Amando, uvědom si, že jestli u sebe Anthu přechováváš, nadělám ti tako-
,
vých problémú, že si to ani nedovedeš představit.` Chtělo se mi vychrstnout jí sklenici do obličeje. Strašně jsem zuřila. Skoro jsem na ni zakřičela: ,Carlotto Mayfairová, nepřeju si, abys za mnou ještě někdy přišla, volala mi nebo psala. Měla jsem tě plné zuby už v New Orleansu. Úplně mi stačilo, co jsi provedla Pierceovi a Cortlandovi! Už za mnou nikdy nechod'!` Když jsem vycházela z Waldorfu, viděla jsem rudě. Ale víte, s Carlottou je to pokaždé tak. Dělá to už celé roky. Obviní vás hned, jakmile vás uvidí, a vy nemáte šanci ji napadnout."

Koncem zimy roku 1939 naši vyšetřovatelé Anthu celkem jednoduše vypátrali. Elaine Barrettová, naše odbornice na čarodějnictví, při jednom pravidelném setkání s Evanem Nevillem vyjádřila domněnku, že Antha nejspíš žije z peněz za proslulé mayfairské drahokamy a zlaté mince. Proč se v New Yorku nepřeptat po obchodech, v nichž jí za tyto věci zaplatí na ruku? Anthu jsme nalezli během měsíce.

A skutečně, od příjezdu do New Yorku rozprodávala vzácné zlaté mince, aby měla z čeho žít. Všichni starožitníci ji znali - krásnou mladou ženu s vybraným chováním a milým úsměvem, která vždycky přinesla ty nejvzácnější kousky z rodinné sbírky údajně odkudsi z Virginie.

"Ze začátku jsem si myslel, že to zboží je kradené," uvedl jeden obchodník. "Byly to tři nejpozoruhodnější francouzské mince, jaké jsem kdy viděl. Nabídl jsem jí za ně zlomek skutečné ceny a čekal jsem, Ale vůbec nic se nestalo. Když jsem je prodal, nechal jsem jí procenta z prodeje. Přinesla mi pak několik nádherných římských mincí, za ty jsem jí už zaplatil plnou cenu.

Chodí ted' ke mně pravidelně. Přiznám se vám, že raději obchoduju s ní než
s některými ze svých stálých zákazníků: `
Pak už bylo jednoduché sledovat Anthu z jednoho z těch obchodů k velkému bytu na Christopher Street v Greenwich Village. Žila tam se Seanem Lacym, hezkým malířem irského původu, jehož práce se označovaly za slibné. Lacy také vystavoval a některé jeho obrazy se setkaly se zájmem kritiky.

Z Anthy se stala spisovatelka. Všichni v okolí ten mladý pár znali, Naši vyšet-
řovatelé získali kupu informací téměř přes noc.

Přátelé naší dvojice otevřeně přiznali, že Antha Seana Lacyho živí. Koupila mu všechno, co chtěl, a on se k ní choval jako ke královně. "Říká jí moje ji·žanská krásko a téměř ji nosí na rukách. A proč by taky nenosil?" Byt byl "bá·ječný", zaplněný až do stropu policemi s knihami, a všude stála pohodlná polstrovaná křesla.

"Sean ještě nikdy tak dobře nemaloval. Vytvořil tři portréty Anthy, všechny velmi zajímavé. A je pořád slyšet, jak Antha fuká na stroji. Doslechl jsem

283

x; I.

Ťi':I :

se, že prodala jednu povídku jakémusi literárnímu časopisu v Ohiu. Hned kvůli tomu uspořádali večírek. Byla tak šfastná! Řekl bych, že je trochu naivní. Ale je moc milá."

"Může se z ní stát dobrá spisovatelka, když bude psát o tom, co zná," ohodnotila Anthu jedna mladá žena v baru, která tvrdila, že dříve byla Seanova milenka. "Jenže ona píše ty své morbidní fantazie o šedofialovém domě v New Orleansu a o přízraku, co tam žije. Jsou to ambiciózní záležitosti a budou se těžko prodávat. Méla by se zbavit toho balastu a psát o svých zkušenostech tady v New Yorku."

Sousedé si mladý pár oblíbili. "Neumí vařit, ani žádné domácí práce," uvedla malířka z bytu nad nimi. "A proč by taky měla? Vždyť všechno platí.

Jednou jsem se Seana zeptalá, odkud Antha bere peníze. Zasmál se, že má bezednou peněženku. Stačí do ní jenom sáhnout."

V zimě roku 194x napsala Elaine Barrettová z Londýna dopis našemu nejspolehlivějšímu soukromému vyšetřovateli v New Yorku. Naléhala na něj, aby se pokusil s Anthou promluvit. Elaine by strašné ráda jela do Nelv Yorku sama, avšak to nepřipadalo v úvahu. Takže aspoň telefonicky instruovala Allana Carvera. Tento vzdělaný, elegantní a společensky uhlazený člověk kolem padesátky pro nás pracoval už mnoho let. Celkem jednoduše navázal s Anthou kontakt. Poskytlo mu to zřejmě potěšení.

Sledoval jsem ji do Metropolitního uměleckého muzea. Tam jsem ji našel sed,ět před jedním z Rembrandtů. Jen se na něj dívala, ztracená ve svých myšlenkách. le hezká, moc hezká, ale působí dost bohémsky. Ten den byla celá zahalená do vlněných šálů a vlasy měla rozpuštěné. Posadil jsem se vedle ní, vytáhl výtisk Hemingwayových povídek a začal jsem si s ní o nich povídat. Ano, četla Hemingwaye a obdivuje ho. Má ráda Rembrandta? Ano, má. A co říká New Yorku? Moc se jí líbí zdejší život. Už nechce žít nikde jinde. Město New York pro ni znamená něco osobního. Ještě nikdy se necítila tak šťastná jako ted'.

Neměl jsém naději, že by se mnou zašla někam do baru. Na to byla příliš upjatá a dobře vychovaná. Proto jsem se snažil rychle zjistit co nejvíc.

Podařilo se mi ji přimět, aby se rozhovořila o sobě, o svém životě, manželovi a psaní. Ano, chce se stát spisovatelkou. Sean si to také přeje. Sean ke svému štěstí potřebuje, aby i ona měla úspěch. ‚Víte, nemohu se stát ničím jiným než spisovatelkou,` svěřila se mi. ‚Nehodím se k ničemu jinému. Když někdo prožije takový život jako já, je ztracený. Zachránit ho může jenom psaní.' Způsob, jakým o tom mluvila, byl vlastně velmi dojemný. Zdála se taková bezbranná a upřímná. Kdybych byl o třicet let mladší, myslím, že bych se do ní zamiloval.

‚A jaký život?' zajímal jsem se. ‚Nedokážu určit váš přízvuk. Ale z New Yorku nejste.'

‚Jsem z Jihu,` vysvětlila mi, ‚To je úplně jiný svět.' V tom okamžiku zesmutněla; moje otázka ji zřejmě rozrušila. ‚Chci na to všechno zapomenout,' pokračovala. ‚Nechci být nezdvořilá, ale stanovila jsem si takové pravidlo. Budu o své minulosti psát - mluvit o ní nechci. Pokud to dokážu, zpracuju své zážitky v povídkách. Nepřipustím, aby moje minulost zasahovala do mého života mimo umění, jestli mě chápete.'

Považoval jsem její vysvětlení za chytré a zajímavé. Líbila se mi. Ani neumím vyjádřit, jak moc se mi líbila. Víte, je to divné, protože při práci, jakou dělám, si člověk snadno zvykne lidi jenom využívat!

‚Tak mi povídejte o tom, co píšete,` poprosil jsem ji. ‚Vyprávějte mi nějakou svou povídku, nebo snad píšete i básně

‚Jestli za něco stojí, jednou si je přečtete,' odpověděla, na rozloučenou se na mě usmála a odešla. Myslím, že mě začala podezřívat. Určitě to nevím. Celou dobu, co jsme si povídali, se kolem sebe ostražitě rozhlížela. Dokonce jsem se jí v jednu chvíli zeptal, jestli někoho čeká. Řekla, že vlastně ne, ale jeden nikdy neví. Chovala se, jako by se obávala, že ji někdo pozoruje. A moji lidé ji skutečně stále pozorovali. V tom okamžiku jsem se cítil mizerně, to mi věřte."

Další měsíce chodily záplavy zpráv, že Antha a Sean jsou spolu šťastni. Sean, velký a statný člověk s odzbrojujícím smyslem pro humor, uspořádal velmi úspěšnou výstavu vlastních prací v Greenwich Village. The New Yorker otiskl krátkou Anthinu báseň (sedm veršů). Mladý pár byl bez sebe nadšením. Až v dubnu 1941 se situace změnila.

"Víte, je těhotná," prozradila nám malířka seshora. "On to dítě nechce a ona ho chce. Bůh ví, jak to tam dopadne. Posílá ji k doktorovi, který všech-

no zařídí, jenže Antha to odmítá. Strašně mě mrzí, že se tak trápí, Je toho na ni moc. Slyším ji tam dole plakat celé noci."
Prvního července se Sean zabil v autě (mechanická závada), když se vracel

- z návštěvy u nemocné matky na severu státu New York. Hysterickou Anthu museli odvézt do nemocnice Bellevue. "Nevěděli jsme, co si s ní máme počít," řekla malířka. "Plných osm hodin křičela. Nakonec jsme zavolali sanitku. Asi se nikdy nedovím, jestli jsme se zachovali správně:`

Podle záznamů v Bellevue Antha okamžitě po příjezdu do nemocnice přestala nejen křičet, ale vůbec vydávat jakékoliv zvuky a hýbat se. Víc než týden
s nikým nekomunikovala. Pak na útržek papíru napsala jméno Cortland Mayfair a připsala: právnik, New Orleans. Córtlandova kancelář byla vyrozuměna v půl jedenácté dopoledne následujícího dne. Cortland ihned zavolal

svou bývalou manželku Amandu Gradyovou Mayfairovou a poprosil ji, aby zašla do ßellevue a dohlédla na Anthu, dokud se tam sám nedostane.
Mezi Cortlandem a Carlottou okamžitě vypukla nechutná tahanice, protože Cortland trval na tom, že se o Anthu postará, vždyť Antha přece vzkázala pro něj. Proslýchalo se, že Cortland a Carlotta odjeli do New Yorku stejným vlakem, aby vyzvedli Anthu z nemocnice a odvezli ji domů.
Při jednom obědě plném emocí a alkoholu Amanda Mayfairová vyklopila celý ten příběh svému příteli (a našemu informátorovi) Allanu Carverovi, který se jí pečlivě vyptal na její jižanskou rodinu a spletité poměry v ní. Amanda mu řekla všechno o ubohé neteřince v nemocnici Bellevue.
"...ByLo to prostě strašné. Antha nemohla mluvit. Nedostala ze sebe ani slovo. Pokoušela se něco říct - a jen koktala. Taková bezmocná osůbka. Seanova smrtji úplně zničila. Trvalo to dvacet čtyři hodin, než napsala adresu bytu v Greenwich Village. Okamžitě jsem s Olliem Mayfairem-víte, to je Rémyho vnuk - tam jela vyzvednout Anthiny věci. Padl na mě takový smutek! Předpokládala jsem, že všechny Seanovy obrazy patří ted' jeho ženě, ale přišli sousedé a upozornili nás, že se Antha se Seanem nikdy nevzali. Před námi už v bytě byla Seanova matka a jeho bratr. Měli se vrátit s nákladním autem a všechno odvézt. Zdálo se mi, že Seanova matka Anthu nesnáší. Zřejmě si myslela, že Seana do toho uměleckého života v Creenwich Village zatáhla právě Antha.
Řeklajsem Olliemu, dobře, ať si klidně vezmou všechno, ale Anthiny portréty jim nedáme. Vzala jsem je a ještě Anthiny šaty a věci, například tu starou sametovou peněženku plnou zlatých mincí. O té peněžence jsem už slyšela. Neříkejte mi, že vy ne, pokud znáte Mayfairovy. A samozřejmě její písemnosti. Zabalila jsem všechno - povídky, několik kapitol románu a básně. Představte si, později jsem zjistila, že jí jednu báseň uveřejnil The Necu Yorker. Věřil byste tomu? Nevěděla jsem o tom, dokud mi to můj syn Pierce neřekl. Šel do knihovny a tam to našel. Ĭlplně kraťounkou básničku, něco o padajícím sněhu a muzeu v parku. Podle mého to ani nebyla báseň, spíš jakýsi obrázek 2e života. Ale vytiskl to The New Yorker. To je podstatné. Cítila jsem se strašně, když jsme ty věci z bytu odváželi. Jako bychom odepsali jeden život.
Když jsem se vrátila do nemocnice, Carlotta s Cortlandem tam už byli. Hádali se na chodbě. Jenomže byste musel slyšet a vidět hádku mezi Carlou a Cortem, abyste mi věřil. Slova vyřčená šeptem, mafá gesta, sevřené rty. Jako na divadle! Takže tam stáli, syčeli na sebe a já věděla, že jsou schopni se zabít.
,Víte, že je Antha těhotná?` upozornila jsem je. , Už vám to lékaři řekli?'

,Musí si to nechat vzít,' odsekla Carla. xlyslela jsem, že Cortlanxl omdlí. Sama jsem byla tak šokovaná. že jsem nevěděla co říct.
Carlottu upřímně nenávidím. Je mi jedno, kdo všechno to ví. Nenávidím ji. Nenáviděla jsem ji celý život. Představa, že Antha s ní zůstala sama, je pro
mě jako zlý sen. Řekla jsem Cortlandovi přímo před Carlottou: ,Antha potřebuje, aby se o ni někdo pořádně staral.`

Cortland se od samého začátku snažil dostat Anthu do své péče. Carlotta mu dalajasně najevo, že mu to za každou cenu překazí. Vyhroiovala, že o nás zveřejní kde co. Víte, někdy se chová neuvěřitelně tvrdě. A Cortland to vzdal.

Ť

Došlo mu, že Anthu do péče nedostane. ‚Podívejte se, Antha je už dospělá,' snažila jsem se. ‚Snad se nejdřív zeptejte jí, co chce dělat a kam chce jít. Jestli si přeje zůstat v New Yorku, může bydlet u mě. Nebo třeba u Ollieho.` Bylo to beznadějné.

Carlotta si šla promluvit s lékaři. Zvládla to profesionálně. Podařilo se jí zařídit převoz Anthy do ústavu pro duševně choré v New Orleansu.

Cortlanda ignorovala, jako by tam vůbec nebyl. Telefonovala jsem všem bratrancům a sestřenicím do New Orleansu. Obvolala jsem je všechny, dokonce i mladičkou Rémyho vnučku, Beatrice Mayfairovou z Esplanade Avenue. Řekla jsem jim, že Antha je nemocná, těhotná a potřebuje jejich lásku a zájem.

A nakonec se stalo ještě něco. Myslela jsem, že se zblázním. Anthu odváděli na nádraží a ona si mě gestem přivolala k sobě a pošeptala mi do ucha: ‚Prosím tě, teto Mandy, zachraň moje věci. Když to neuděláš, ona je vyhodí.' Zamrazilo mě při pomyšlení, že jsem je už poslala k nim domů. Zavolala jsem svého syna Sheffielda a pověděla mu, co se přihodilo. ‚Sheffe,' požádala jsem ho, ‚až se Antha vrátí, udělej pro ni všechno, co bude v tvé moci.`"

Antha jela zpátky do Louisiany vlakem se strýcem a tetou a okamžitě po příjezdu ji svěřili do péče psychiatrické léčebny svaté Anny, kde zůstala šest neděl. Přišlo ji tam navštívit mnoho příbuzných. V rodině se povídalo, že je bledá a někdy roztěkaná, ale že se celkem vzpamatovává.

V New Yorku náš vyšetřovatel Allan Carver zařídil další "náhodné" setkání s Amandou Mayfairovou. "Jak se daří vaší neteři?"

' .. "Mohu vám sdělit jen ty nejhorší zprávy!" odpověděla Amanda. "Neumíte si to vůbec představit. Věřil byste, že její teta chce po lékařích v léčebně, ab

jí provedli potrat, protože je od narození duševně chorá a nikdy nesmí , děti? Slyšel jste něco hroznějšího? Když mi to manžel vyprávěl, řekla mu: ‚)estli ted' nic neuděláš, nikdy ti to neodpustím.` Ujistil mě, že samozřejmé nikdo neublíží. Lékaři něco takového neudělají, Carlottu, ani pro nikoho jiného. Pak jsem zavolala Beatrice

z Esplanade Avenue a všechno jí vyklopila. Cortland se rozzuřil: ‚Nemusíš hnecl zburcovat všechny příburné.` lenže přesně to jsem chtěla. Požádala jsem Beu: ‚Běž ji navštívit. Nenech se odradit."`

Talamasce se nepodařilo ověřit, zda to, co se povídalo o navrhovaném potratu, odpovídalo pravdě. Zato sestřičky od sv. Anny později potvrdily našim vyšetřovatelům, že Anthu chodily do nemocnice navštěvovat zástupy příbuzných.

Neuznávaji ne jako odpověd; napsal Invin Dandrich. Troaji na tom, že ji chtěji uidět. Podle jejich zpráu se pacientce daři dobře. Těši se na dilě a příbuzni ji samozřejmě zahrnuji dárky. Jeji mladá sestřenice Beairice ji přinesla krajkové oblečeni pro miminko, které kdysi paiřilo něčř pratetě Suzette. Všichnř tady uědi, že se Antha za mladého newyorského umělce neprovdala. Stejně na tom nezáleži, když se jmenuje a uždycky se bude jmenoaal Mayfairová.

Příbuzní prokázali stejnou neústupnost i poté, co se Anlha vrátila z nemocnice do domu na First Street. Zotavovala se v bývalé Stellině ložnici na severní straně domu. Měla koLem sebe ošetřovatelky čtyřiadvacet hodin denné. Naši vyšetřovatelé zjistili, že získat od nich informace je velmi snadné.

Podle jejich popisu byl dům "nepředstavitelně pochmurný". Ovšem drahoušek Millie a Belle se o Anthu dojemně staraly. Ve skutečnosti nenechávaly ošetřovatelkám příliš mnoho práce. Urahoušek Millie sedávala s Anthou na malém balkonu u ložnice. A Belle pletla roztomilé věcičky pro miminko.

Cortland tam zašel každý večer po práci. "Nevěřím, že paní domu ho tam ráda viděla," komentovala to jedna z ošetřovatelek, "afe chodil každý den. Ani jednou nevynechal. On a jeden mladý pán, myslím, že se jmenoval Sheffield. Pokaždé chvilku poseděli s naší pacientkou a povídali si."

Podle rodinných legend Sheffield četl některé Anthiny věci napsané v New Yorku a považoval je za "velmi dobré". Ošetřovatelky se také zmiňovaly

o krabicích plných knih a papírů, které si Antha prohlížela, avšak většinou byla příliš slabá na to, aby je vybalila.
"Nevidím na ní žádné známky duševní choroby," řekla jedna sestřička. "Její teta si nás volá na chodbu a klade nám podivné otázky. Naznačuje, že pacientka je od narození šílená a mohla by někomu ublížit. Lékaři s námi o ničem takovém nemluvili. Je to tichá a melancholická dívka. Připadá nám mnohem mladší, než ve skutečnosti je. Ale rozhodně bych ji neoznačila za blázna."
Deirdre Mayfairová se narodila 4. října 1941 ve staré nemocnici U milosrdných, kterou později zbourali. Porod zřejmě proběhl bez komplikací. Podle

tehdejšího zvyku dostaia Antha narkózu. Po celých pět dní Anthina pobytu v porodnici se v návštěvních hodinách chodby zaplnily h9ayfairy.1ejí pokoj se
' utápěl v květinách. Antha měla krásnou zdravou holčičku.
Ovšem množství informací, které tak nápadně vzrostlo, když se do událostí vložila Amanda Mayfairová, se ztenčilo na minimum dva týdny poté, co se
I . Antha vrátila domů. Když bratranci a sestřenice přišli na návštěvu podruhé či potřetí, služebná Easter nebo mrzutá Nancy je vůbec nevpustily do domu.
Nancy přestala chodit do práce, aby se mohla starat o holčičku ("Spíš aby nás
odradila," komentovala to v meziměstském hovoru Beatrice Amandé), a ne-
; " oblomně trvala na tom, že matku a dítě nesmí nikdo rušit.
Když se Beatrice přišla zeptat na křtiny, dozvěděla se, že holčičku už u sv. Alfonse pokřtili, Ještě plná vzteku zavolala Amandě do New Yorku. Příští neděli odpoledne vtrhlo do domu asi dvacet příbuzných.
"Antha byla radostí bez sebe, že je vidí!" sdělila Amanda Allanu Carverovi. "Přímo nadšená. Neměla vůbec tušení, že se na ni chodili ptát. Nikdo jí to neřekl. Vůbec nevěděla, že lidé pořádají u příležitosti křtin oslavy. Všechno
zařizovala Carlotta. Když si Antha uvědomila, co se stalo, dotklo se jí to. Všichni hned změnili předmět hovoru. Beatrice se rozzuřila i na Nancy, Ovšem Nancy dělá jen to, co jí přikáže Carlotta."
Třicátého října toho roku byla Antha prohlášena za správkyni Mayfairského dědictví. Podepsala plnou moc, v níž určila Cortlanda a Sheffielda Mayfai-
rovy jako své právní zmocněnce, kteří ji budou zastupovat ve finančních záležitostech. Požádala je, aby ihned založili fond na opravu domu na First Street, protože stav celé nemovitosti jí velmi leží na srdci.
V právnických kruzích se proslýchalo, že Antha zůstala jako zkoprnělá, když zjistila, že jí celý dům patří. Neměla o tom ani ponětí. Rozhodla se všechno znovu zařídit, vymalovat, zmodernizovat.
Carlotta se k Anthinu jednání se strýci nedostavila. Požadovala od právní kanceláře h9ayfair a Mayfair, aby jí předložila podrobné vyúčtování všeho, co
podnikla od Stelliny smrti. Tvrdila, že záznamy, které má k dispozici, jsou nedostatečné, a odmítla se zúčastnit jakékoliv právní porady, dokud toto vyúčtování nedostane "k nahlédnutí".
Sheffield později řekl své matce Amandě, že pokud jde o dědictví, Antha byla záměrně mylně informována. Zřejmě se jí dotklo a dokonce ji trochu zaskočilo, jakmile to pochopila. Carlotta ji hluboce ranila, i když Antha jen po-
znamenala, že zřejmě měla na mysli pouze její dobro.
Strýcové a neteř pak šli ke Galatoirovi na pozdní oběd. Antha si trochu dělala starosti, že nechala holčičku samotnou. Jinak se dobře bavila. Při odcho-
du zaslechl Sheffield, jak Antha položila jeho otci následující otázku: "To

znamená, že mě nikdy riemohla vyhodit z domu, i kdyby chtéla? Nemohla mě vyhodit na ulici?"
,Je to tvůj xlům, ma chérře," odpověděl jí Cortland. "Ona tam smí bydlet, ale jenom s tvým souhlasem."
Antha zesmutněla. "Uždycky mi vyhrožovala," zašeptala. "Říkala mi, že mě

vyhodí na ulici, jestli nebudu dělat to, co chce."
Cortland odvezl Anthu domů sám.
O několik dní později šla Antha s holčičkou na oběd s Beatrice Mayfairovou do jiné módní restaurace ve Francouzské čtvrti. Měly s sebou chůvu, která odvezla dítě v krásném proutěném kočárku na procházku, aby obé ženy mohfy v klidu vychutnat víno a rybu. Když o tom později Beatrice vyprávěla Amandě, tvrdila, že Antha skutečně dospěla. Znovu začala psát. Pracovala na svém románu a plánovala opravy celého domu na First Street.
Chtěla také dát do pořádku bazén. Zmínila se o tom, jak matka ráda pořádala velké večírky. Zdála se plná života.
A opravdu. Několika stavebním firmám zadala vypracování odhadu, kolik by stála "úplná oprava včetně malování, truhlářských a zednických prací". Sousedé byli nadšeni, když se to od služebnictva dozvěděLi. Dandrich napsal, že známá stavitelská firma má znovu postavit stáje.
V polovině listopadu napsala Antha krátký dopis Amandě, v němž jí děkovala za pomoc v New Yorku i za to, že za ní posílá poštu z Greenwich Village. Zmínila se, že píše povídky a vrátila se ke svému románu.
Když 10. prosince pošťák, pan Bordreaux, míjel v devět hodin ráno dům na své pravidelné cestě, Antha na něj čekala u branky. Měla několik balíčků připravených k odeslání do New Yorku. Mohl by jí prodat známky? Odhadli spolu, kolik balíčky váží - Antha říkala, že nemůže nechat dítě samotné a dojít si na poštu - a on je vzal s sebou. Antha mu ještě dala několik dopisů adreso·vaných různým Iidem v New Yorku.
"Byla bez sebe vzrušením," vzpomínal pan Bordreaux. "Chtěla se stát spi·sovatelkou. Moc milá dívka. Ale na něco nikdy nezapomenu. Začal jsem mluvit o bombardování Pearl Harbour, a že můj syn vstoupil do armády a že jsme konečně ve válce. Představte si, ona o tom vůbec neslyšela! Nevěděla ani o bombardování, ani o válce. Jako kdyby žila v nějakém snu."
Ta "milá dívenka" zemřela téhož dne odpoledne. Když stejný pošťák přinesl v půl čtvrté odpolední poštu, lilo nad touto částí Zahradní čtvrti jako z konve. Doslova "padaly trakaře". Přesto se v zahradě u domu Mayfairových shromáždil dav. Pohřební vúz stál uprostřed ulice. Vítr "fičel o sto šest". Pan Bordreaux tam postával navzdory počasí.
"Slečna Belle vzlykala na verandé. Slečna Millie se mi pokoušela říct, co se

stalo, ale nevydala ani hlásku. Vtom přišla na verandu slečna Nancy a zakři-
čela na mě: ,1děte si po svých, pane Bordreaux. Máme tu úmrtí. Jděte, af ne-
""
zmoknete.
Pan Bordreaux přešel ulici a schoval se pod verandu protějšího domu.
Hospodyně mu přes dveře opatřené sítí proti moskytixm sdělila, že ta mrtvá
xe Antha Mayfairová. Zřejmě spadla ze střechy balkonu.
Pošťák vzpomínal, že bouře zuřila jako hurikán. Přesto zůstal a pozoroval,
"; xak nakládají tělo do pohřebního vozu. Byl u toho Red Lonigan se svým bratrancem Leroyem Loniganem. Pak vůz odjel. Konečně se pan Bordreaux
x znovu vydal roznášet poštu. Když došel na Prytania Street, velmi rychle se
xyčasilo. Druhý den procházel kolem domu na First Street a všiml si, že
chodník je posetý spadaným listím.
Talamasce se podařilo během let získat mnoho zpráv týkajících se Anthiny
î; 5mrti, a1e nikdy se zřejmě nedozvíme, co se 10. prosince 1941 skutečně stalo.
x Pan Bordreaux byl poslední člověk ",zvenku", který s Anthou mluvil. Chůva
x. Deirdre, starší paní jménem Alice Flanaganová, se ten den pro nemoc omlu-
vila
Z policejních záznamů i opatrných zpráv vycházejících z okruhu Loniga-
"x novy rodiny a kněží zdejší farnosti vyplývá, že Antha skočila nebo spadla ze
x střechy balkonu pod oknem bývalého Julienova podkrovního pokoje něco
pred třetí hodinou odpolední.
Carlottina verze získaná ze stejných zdrojů zní takto:

Dohadovala se prý s Anthou kvůli dítěti, protože stav mladé ženy se nato-
hk zhoršil, že holčičku už ani nekojila.
"V žádném smyslu nebyla připravena stát se matkou," řekla slečna
Carlotta policistovi. Antha celé hodiny ťukala na stroji dopisy, povídky a bás-
txě, a Nancy a ostatní musely tlouct na dveře jejího pokoje, aby si uvědomila,
že Deirdre v kolébce pláče a měla by dostat najíst.
Antha začala být během této hádky "hysterická". Vyběhla po schodech do
podkroví a křičela, aby ji nechali na pokoji. Carlotta v obavě, aby si Antha ne-
ublížila- což se podle Carlotty stávalo dost často -, za ní vběhla do bývalého
Julienova pokoje. Tam zjistila, že si Antha pokusila vyškrábat oči. Skutečně
=
se jí povedlo přivodit si silné krvácení.
Carlotta se ji snažila zvládnout, avšak Antha se vytrhla z jejího sevření
'
a pozadu vypadla oknem na střechu balkonu. Zřejmé dolezla až na okraj
,"
strechy, a pak bud' ztratila rovnováhu, nebo úmyslně skočila. Zemřela v oka-
`x
m2iku, kdy hlavou dopadla na dlážděnî.
xxh
x...,
Když se Cortland dozvěděl o smrti své neteře, málem se zhroutil.
xx'
Okamžitě jel na First Street. Své ženě žijící v New Yorku pozxlěji sdělil, že se

Carlotta chovala jako šílená. Sedél u ní kněz - otec Kevin z redemptoristic-
kého kostela. Carlotta stále opakovala, že nil<do ani netuší, jak byla Antha bezmocná. .,Chtěla jsem ji zastavit!" ujišfovala všechny Carlotta. "Co jxem, pro Boha svatého, mohla dělat?"

Drahoušek Millie a Belle rozrušením nemohly ani mluvit. ßelle se nejspíš všechno pletlo se smrtí Stelly. lenom Nancy otevřeně říkala nepěkné věci, stěžovala si, že Anthu celý život rozmazlovali a chránili a že méla hlavu p)-
nou hloupých snů.

Cortland se spojil s Alicí Flanaganovou a nabyl dojmu, že chúva má strach. Byla to starší, velmi krátkozraká paní. Nevěděla nic o tom, že by si Antha ně-
kdy záměrně ublížila nebo dostala hysterický záchvat. Alice dostávala příka-
zy od slečny Carlotty. Slečna Carlotta se chovala hezky k její rodině. Slečna Flanaganová nechtěla ztratit práci. "lenom se chci starat o to sladké děfát-
ko," řekla policú. "Ta beruška malá mě ted' potřebuje."

A skutečně o Deirdre Mayfairovou pečovala do jejích pěti let.

Nakonec Cortland doporučil Beatrice a Amandě, aby přestaly na Carlottu útočit. Byla jediný svědek toho, co se stalo. Af už se to odpoledne sebéhlo co-
koliv, Antha zemřela tragickou náhodou. S tím se nedá nic dělat.

Anthina smrt se nevyšetřovala. Nebyla provedena ani pitva. Když maťitel pohřebního ústavu ohledal tělo a dospěl k názoru, že poranění v obličeji si mrtvá nemohla způsobit sama, spojil se s rodinným lékařem. Ten mu pora-
dil, aby v té věci nic nepodnikal. Neoficiální závěr zněl, že se u Anthy proje-
vilo šílenství. Celý život trpěla psychickou nevyrovnaností. Léčila se v Bellevue a u sv. Anny. Vždycky byla závislá na jiných lidech, kteří se starali o ni a o dítě.

Po Stelliné smrti neexistuje nikde zmínka o mayfairském smaragdu, ze-
jména ne v souvislosti s Anthou. Žádný příbuzný nebo známý neuvedl, že by smaragd viděl. Nevyskytuje se ani na jednom z Anthiných portrétů Seana Lacyho. V New Yorku o něm nikdo neslyšel.

Přesto měla Antha v okamžiku smrti smaragd na krku.

Nasnadě je otázka, proč si Antha vzala smaragd právě ten den. Nestalo se snad právě tohle příčinou té poslední hádky? Jestliže si škrábance v obličeji nezpůsobila Antha sama, neudělala jí je Carlotta? Ajestliže ano, tak proč?

V každém případě se dům na First Street opět zahalil do závoje tajemství. Anthiny plány na renovace se nikdy neuskutečnily. Po zuřivých hádkách v kanceláři firmy Mayfair a Mayfair- Carlotta odtamtud jednou vyrazila v ta-

kovém stavu, že rozbila sklo ve dveřích - zašel Cortland tak daleko, že požádal soud, aby ho určil jako opatrovníka malé Deirdre. Na scéně se objevil i vnuk Claye Mayfaira, Alexander. On a jeho žena Eileen žili v krásném

x' domku v Metairie. Mohli díté oficiálně adoptovat, nebo si je vzít k sobě bez
jakýchkoliv formalit - záleželo na tom, k čemu by Carlotta dala souhlas.

Amanda Gradyová Mayfairová prozradila našemu spolupracovníkovi z vyš-
'. ších společenských kruhů Allanu Carverovi: "Cortland chce, abych se vrátila

domů a starala se o Deirdre. Přiznám se, že je mi toho dítěte moc líto.
t"':' lenomže po těch letech se do New Orleansu prostě vrátit nemůžu."
Carlotta se všem těm "dobrodějům", jak jim říkala, smála do očí. Vysvětlila
soudci a vůbec každému z rodiny, kdo se jí zeptal, že Antha trpěla vážným
x onemocněním. Nelze pochybovat o tom, že se jednalo o vrozenou duševní
" poruchu, která se může docela dobře projevit i u její dcery. Carlotta rozhod-
i
ç1
x: ně nemá v úmyslu komukoliv dovolit, aby vzal Deirdre z domu její matky
'ó a odvedl ji od skvělé slečny Flanaganové, milé a něžné Belle nebo drahouška
I. Millie, které všechny dítě zbožňují a věnují se mu čtyřiadvacet hodin denně,
;; a to lépe než kdokoliv jiný.
Cortland se však nehodlal vzdát a Carlotta mu začala otevřeně vyhrožovat.
x Vždyť ho přece opustila žena! Nezajímalo by rodinu, kdyby se po těch letech
=x,. dozvěděla, co je vlastně Cortland za člověka? Příbuzní dychtivě naslouchali
;x jcjím jedovatým narážkám. Soudce, který případ projednával, ,ztrácel trpěli-
'š;. vost". Považoval Carlottu Mayfairovou za ženu pevných zásad a brilantního
úsudku. Proč už se její rodina nesmíří s danou situací? Panebože, kdyby
'. o každého sirotka pečovaly takové milující tety, jako jsou Millie, Belle
''' a Carlotta, náš svět by se hned o něco rozjasnil.
x;' Dědictví zůstalo v rukách firmy Mayfair a Mayfair a dítě v rukách Carlotty.
" A celá záležitost se naráz uzavřela.

,,

Pouze jednou znovu došlo k pokusu otřást Carlottinou autoritou, a to
v roce 1945.
Cornell Mayfair, jeden z newyorských Mayfairů a potomek Lestana, skončil praxi ve Všeobecné nemocnici v Massachusetts. Chtěl se stát psychiatrem.
Privdaná sestřenice Amanda Mayfairová mu sdělila "neuvěřitelné historky"
xx; ,; o domu na First Street. Podivné příběhy vyprávěla také Louisa Ann
,

` Mayfairová, Garlandova nejstarší vnučka, která studovala v Radcliffu. Cornell
, af s m v té době chodil. Odkud se vzaly ty řeči o vrozené duševní poruše?
`xx..`:. Cornella to ohromně přitahovalo. Navíc byl zamilovaný do Louisy Ann. Ta se
vsak = místo aby se za něj provdala a žila s ním v Massachusetts - rozhodla
vrátit do New Orleansu. Nechápal její touhu po domově. Rozhodl se proto
New Orleans navštívit a seznámit se s rodinou na First Street. Newyorští příbuzní to považovali za dobrý nápad.
"Kdo ví?" svěřil se Cornell Amandě při obědě v hotelu Waldorf. "Třeba se
mi bude město líbit a možná že se dáme s Louisou Ann zase dohromady."

11. února xlorazil Cornell do New Orleansu a ubytoval se v jexlnom hotelu

v centru. Požádal Carlottu o rozhovor a ona souhlasila, aby ji navštívil v Zahradní čtvrti.

Pozdéji telefonicky referoval Amandě, že v domě pobyl asi dvě hodiny, a dokonce měl příležitost mluvit chvilku o samotě se čtyřletou Deirdre. "Nemůžu ti ani říct, co jsem zjistil. Ale to dítě musí z toho prostředí pryč. Upřímně řečeno, nehodlám do toho Louisu Ann zatahovat. Všechno ti vysvětlím, až se vrátím do New Yorku."

Amanda naléhala, aby se spojil s Cortlandem a sdélil mu své obavy. Cornell přiznal, že mu Louisa Ann poradila totéž.

"Nemám chuť to udélat hned," odpověděl Cornell. "Mám Carlotty plné zuby. Nechci se s nikým z té famílie dnes odpoledne setkat."

V přesvědčení, že Cortland Cornellovi pomůže, Amanda Cortlanda zavolala a informovala ho, co se děje. Cortland přístup doktora Mayfaira ocenil. Ještě ten den zatelefonoval Amandě, aby jí oznámil, že si smluvil s Cornellem schůzku. Povečeří spolu ve městě v Kolbově restauraci. Pak Cortland Amandě poví, jak to proběhlo, ale zatím se mu Cornell líbí; je zvědavý na to, co má mladý doktor na srdci.

Cornell se na večeři nedostavil. Cortland na něj v restauraci hodinu čekal a pak zavolal do hotelu. V Cornellově pokoji se nikdo nehlásil. Druhý den ráno našla pokojská Cornellovo mrtvé tělo. Ležel na zválené posteli oblečený a s pootevřenýma očima. Na nočním stolku stála poloprázdná sklenice bourbonu. Nebylo možné zjistit bezprostřední příčinu smrti.

Na základě pitvy provedené na žádost Cornellovy matky a neworleanského koronera v nebožtíkově krvi našlí malé množství silného narkotika smíchaného s alkoholem. Výrok zněl: náhodné předávkování. Další vyšetřování sc už nekonalo. Amanda Mayfairová si nemohla odpustit, že doktora Mayfairá do New Orleansu poslala. Louisa Ann se z toho "nikdy nevzpamatovala" a zůstala svobodná. Zničený Cortland doprovázel rakev do Nelv Yorku.

Stal se Cornell další obětí mayfairských čarodějnic? Opět jsme nuceni přiznat, že nevíme. Ovšem jeden detail nasvědčuje tomu, že Cornell nezemřel na malou dávku narkotika kombinovaného s alkoholem. Koroner, jenž prohlížel Cornellovo tělo předtím, než ho odvezli z hotelu, zaznamenal praskнutí očních cévek. Je známo, že k tomuto jevu dochází v dúsledku zadušení. Nelze vyloučit, že Cornella někdo omámil drogou nasypanou do pití (bourbon ve sklenici na stolku), a pak ho polštářem udusil.

V době, kdy Talamasca prostřednictvxím zkušeného soukromého detektiva tuto záležitost vyšetřovala, stopa už zcela vychladla. V hotelu se nepama tovali, zda Cornella v jeho pokoji to odpoledne někdo navštívil. Objednal si bour-

bon na pokoj? Nikdo se jich na to předtím neptal. Otisky prstú? Nikdo o ně xťepožádal. Vždyť to přece nebyla vražda...

Ted' se však věnujme Deirdre Mayfairové, současné správkyni Mayfairského dědictví, která osiřela ve věku dvou měsíců a zůstala v opatrování svých étxrnnucích tet.

DEIRDRE MAYFAIROVÁ

Dům na First Street po Anthině smrti dále chátral. Z bazénu se stala bažiInatá kaluž zarostlá žabincem a divokými kosatci, do níž zrezivělý vodotrysk):;xystřikoval nazelenalou vodu. Na oknech hlavní ložnice na severní straně zů-'xtávaly okenice stále pevně zavřené. Z šedofialových stěn opadávala omítka. ; Postarší slečna Flanaganová, poslední rok už téměř slepá, se starala "x'Q Deirdre téměř do jejích pěti let. Tu a tam vzala dítě v proutěném sporťáčku Išxa procházku kolem bloku, ale nikdy s ní nepřešla ulici,

O Vánocích přicházel na návštěvu Cortland. Ve velkém salonu vypil sklex iliéku sherry s drahouškem Millie, Belle a Nancy.

;; ."Upozornil jsem je, že se tentokrát nedám odbýt," vysvětloval svému synu ,.. xierceovi, který to později vyprávěl své matce. "Rozhodně ne. Chtěl jsem to 3;xítě vidět na vlastní oči aspoň na jeho narozeniny a na Vánoce. Chtěl jsem V2ít Deirdre do náruče." Podobná prohlášení pronášel před sekretářkami fir-x::,xry Mayfair a Mayfair - ty také často kupovaly dárky, které pak Cortland vozil
x do Zahradní čtvrti.

'; .O mnoho let později o tom mluvil Cortlandův vnuk Ryan s ochotně na-

xlouchající "známoú' na svatební hostině:
"Můj dědeček nenáviděl návštěvy na First Street. Víte, u nás doma na
x Metairie panovala vždycky pohoda. Otec říkal, že se dědeček ze Zahradní
x' xtvňi vracel se slzami v očích. Na Deirdřiny třetí Vánoce přiňutil dědeček ty
) xenské, aby vůbec poprvé koupily vánoční stromeček. Sám jim donesl ozdo-
' by a elektrické svíčky od Katze a Bestoffa a připevnil je na stromeček. Je
těž-
'; lx si představit, že lidé žijí v takové zvláštní ponurosti. Škoda že jsem
svého
dxdečka lépe nepoznal. V tom domě se narodil. Představte si to! A jeho otec
Julien se narodil ještě před občanskou válkou."
V té dohě vypadal Cortland úplně jako jeho otec Julien. Fotografie z polo-
viny padesátých let ho ukazují jako vysokého štíhlého člověka s černými vla-
x &y, šedivějícími jenom na spáncích. Jeho rýhami zbrázděná tvář silně připo-
mínala tvář jeho otce až na to, že měl mnohem větší oči -jako Stella. Zato
zdědil Julienův sympatický výraz i veselý úsměv.

295

Podle toho, co se povídá, rodina Cortlanda milovala, jeho zaměstnanci
k němu vzhlíželi, a přestože ho jeho žena Amanda před mnoha léty opustila,
zřejmě ho nepřestala milovat. Aspoň tak to řekla Allanu Carverovi rok před-
tím, než zemřela. Amanda plakala Allanovi na rameni-její synové nikdy nepo-
chopili, proč jejich otce opustila, a ona neměla v úmyslu jim to vysvětlovat.
Ryan Mayfair, který znal svého dědečka jen krátce, mu projevoval nesmír-
nou oddanost. Pro něj a projeho otce by1 Cortland hrdina. Nedokázal se smí-
řit s tím, že babička "uprchla" do New Yorku.
Jaká byla Deirdre v prvním období svého života? Až do jejích pěti let jsme
o ní nezískali žádné materiály kromě toho, co se tradovalo v Cortlandově ro-
dině - že to byla velice hezká holčička.
Měla černé vlnité vlásky jako Stella a velké tmavomodré oči.
Dům na First Street se opět uzavřel světu. Kolemjdoucí si už za ta léta
zvykli na jeho odpuzující a zanedbanou fasádu. A zase zůstávaly opravy na
domě nedokončené. Pokrývač spadl dvakrát ze střechy a odmítl v práci po-
kračovat. Jenom starý zahradník a jeho syn ochotně přicházeli, aby čas od
času posekali zaplevelený trávník.
Jak lidé ve farnosti umírali, mizely s nimi i legendy týkající se Mayfairů.
Jiné historky se časem změnily k nepoznání. Nastoupili noví "vyšetřovatelé".
Nikdo, koho jste se zeptali na Mayfairovy, se už nezmínil o lulienovi,
Katherine, Rémym nebo Suzette.
lulienův syn Barclay zemřel v roce 1949, jeho bratr Garland v roce 1951.
Cortlandův syn Grady zemřel ve stejném roce jako Garland po pádu z koně
v Audubon Park. leho matka, Amanda Mayfairová, ho dlouho nepřežila, jako
by smrt milovaného syna byla víc, než dokázala unést. Z Pierceových dvou
synů "zná rodinnou historú" jenom Ryan a podivnými historkami zasypává
mladší bratrance a sestřenice, z nichž mnozí nevědí vůbec nic.
Irwin Dandrich zemřel v roce 1952. V úloze našeho zpravodaje z vyšší spo-
lečnosti ho mezitím nahradila luliette Miltonová. Během 1et posbírala celou
řadu informací od Beatrice Mayfairové i dalších členů rodiny. S mnohými
z nich luliette pravidelně obědvala a jim zřejmě nevadilo, že má ráda klepy
a každému vypráví všechno o všech. Jako Dandrich ani luliette nebyla v zá-
sadě zlomyslný nebo nelaskavý člověk. Jenom milovala melodramy a psala
neuvěřitelně dlouhé dopisy našim právníkům do Londýna, od nichž dostáva-
la ročně určitý obnos, přibližně stejný jako roční renta, která dřív bývala je-
diným zdrojem jejího příjmu.
luliette se nikdy nedozvěděla, komu dodává informace o Mayfairových.
Přestože na toto téma narazila aspoň jednou do roka, nikdy nenaléhala na
odpověď.

296

V roce 1953, kdy jsem začal překládat dopisy 1'etyra van Abela, jsem sledo-
val i nejnovější zprávy o dvanáctileté Deirdre. Docházely pravidelně a já jsem
posílal naše vyšetřovatele prověřit i zdánlivě nedůležité maličkosti. "Hledej-
te;' říkal jsem jim. "Zjistěte mi o ní všechno od samého začátku. Neexistuje
tiic, co bych nechtěl vědět." Osobně jsem zavolal luliette Miltonové. Ujistil
jxmji, že za každý mimořádně zajímavý poznatek jí zaplatím navíc.

***

V raném mládí kráčela Deirdre ve šlépějích své matky - z jedné školy za
uhou ji vylučovali pro "uličnictví" a "podivné chování", vyrušování v hodi-
ich a nevysvětlitelné záchvaty pláče, s nimiž se nedalo nic dělat.
A byla to opět sestra Bridget Marie, ted' už téměř šedesátiletá, která zažila
ieviditelného přítele" na školním dvoře u sv. Alfonse, kde hledal pro
zirdre různé předměty a nechával květiny vznášet se ve vzduchu. Ze všech
;ol - od Svatého Josefa, od uršulinek, Svatého srdce a dalších - musela
xalá Deirdre po několika týdnech odejít. Celé měsíce zůstávala doma.
xusedé ji vídali, jak "divočí" na zahradě nebo šplhá na mohutný dub vzadu
x zahradě.
Na First Street už nebylo téměř žádné služebnictvo. Dcera staré Easter,
ena, vařila a pomalu (zato důkladně) uklízela. Každé ráno zametala chod-
(kv. Pravidelně ve tři ždímala mop u vodovodního kohoutku u zadní bran-
x x Skutečnou hospodyní byla Nancy Mayfairová, jež všechno vyřizovala příkrým, až urážlivým způsobem, což tvrdili různí dodavatelé i kněží, kteří tu a tam do domu zavítali.

Drahoušek Millie a Belle, půvabné, malebně vypadající staré dámy, se staraly o těch pár růží, jež rostly u postranní verandy a jež nepohltila džungle, xokrývající téměř celý pozemek.

Každou neděli se rodina objevila v devět hodin na mši v kapli: malá Deirdre jako obrázek v námořnických šatečkách a slamáčku s mašlemi, Carlotta v tmavém střízlivém kostýmu s blůzou upjatou ke krku, a drahou-xek Millie a Belle nastrojené do gabardénových šatů s krajkami, s tmavými rukavičkami a ve vysokých šněrovacích botkách.

Slečna Millie a slečna Belle spolu často v pondělí nakupovaly. Z First Street je odvezl taxík ke Gusu Mayerovi nebo Godchauxovi, tedy do dvou nejlepších obchodů v New Orleansu, a tam si vybíraly perlově šedé šaty a klobouky s květinami a závoji a drobné doplňky. Prodavačky v oddělení

kosmetiky je znaly jmény. Doporučovaly jim pudry, zdravíčka na tváře, parfémy. Obě dámy poobědvaLy u D. H. Holmese a pak se taxíkem vrátily domů. Millie a Belle byly jediné, kdo zastupoval rodinu při pohřbech, někdy na křtinách a jednou za čas i na nějaké svatbě, ovšem málokdy zůstaly na hostinu po svatebním obřadu.

Millie a Belle chodily dokonce i na pohřby lidí ve farnosti, a pokud se rozloučení s mrtvým konalo v blízkém pohřebním ižstavu Lonigan a synové, objevily se i tam. Navštěvovaly úterní novény v kapli. Za letních večerů s sebou někdy brávaly i malou Deirdre. Pyšně se kolem ní natřásaly jako kvočny a během bohoslužby ji krmily čokoládovými bonbonky, aby byla zticha.

Nikdo si už nevzpomněl, že s milou slečnou Belle nebylo vždycky všechno "v pořádku".

Obě staré dámy si skutečně získaly přízeň a úctu celé Zahradní čtvrti, zejména u rodin, které o tragédúch nebo tajemstvích Mayfairů nevěděly nic. Koneckonců, dům na First Street neby,l v okolí jediným chátrajícím sídlem se zrezivělým plotem.

Na druhé straně se však zdálo, že Nancy Mayfairová se narodila a vyrostla v úplně jiné společenské třídě. Šaty měla ošumělé, hnědé vlasy neumyté a jen tak halabala učesané. Člověk by si ji snadno spletl se služebnou. Ale nikdo ani nezapochyboval o tom, že je Stellinou sestrou, což ovšem neodpovídalo skutečnosti. Začala nosit černé šněrovací boty už ve třiceti letech. Neochotně platila dodavatelům z ošoupané peněženky a na podomní obchodníky u branky volávala z balkonu v prvním patře, aby vypadli a neotravovali.

S těmito ženami trávila Deirdre celé dny, pokud se právě nesnažila dávat pozor v přeplněné třídě, což pro ni vždycky skončilo neúspěchem a hanbou.

Lidé ve farnosti neustále srovnávali Deirdre s její matkou. Příbuzní se shop
dovali, že snad jde o "vrozenou duševní oruchu, ale s určitostí to nikdo netvrdil. Ovšem zasvěcenější pozorovatelé rodiny i na dálku velmi brzy rozeznali určité rozdíly mezi matkou a dcerou.

Zatímco Antha bývala pohublá a uzavřená do sebe, v Deirdre se odjakživa projevovalo něco vzpurného a nepochybně živočišného. Sousedé ji často ví· dali běhat po zahradě "jako nějakou uličnici". Ve věku pěti let vyšplhala až do koruny velkého dubu. Někdy se schovala do křoví u plotu, aby strašila ko· lemjdoucí.

Poprvé utekla z domu, když jí bylo devět. Zděšená Carlotta zavolala Cortlandovi a pak se obrátila o pomoc na policú. Nakonec se prochladlá a třesoucí se Deirdre objevila na prahu sirotčince Svaté Elizabety na Napoleon Avenue. Vyprávěla sestrám, že je "prokletá" a "posedlá dáblem".

Museli k ní zavolat kněze. Cortland s Carlottou si pro ni přijeli a odvezli ji domů·

Chorobná představivost," komentovala to Carlotta, a tato její slova se po- "
xději stala ustáleným rčením.

O rok později nalezla policie Deirdre potulující se v průtrži mračen po

l;,ayou St. John. Třásla se a plakala a jen opakovala, že se bojí jít domů. Dvě hodiny policistům vyprávěla lži o tom, jak se jmenuje a odkud pochází, Napovídala jim, že je cikánka a do města přišla s cirkusem, Její matku prý za- xraědil krotitel tygrů. Ona sama se v Evropě pokusila o sebevraždu "vzácným xdem", ale vzali ji do nemocnice, kde jí vypumpovali všechnu krev ze žil.

"V tom dítěti bylo něco smutného, a zároveň šíleného," řekl později jeden z:policistů našemu vyšetřovateli. "Mluvila úplně vážně, jen v modrých očích xe jí občas objevil divoký výraz. Ani nevzhlédla, když si pro ni její strýc s te- ` xou přijeli. Předstírala, že je nezná. Pak prohlásila, že ji doma drží v podkro- '. w přivázanou řetězem k posteli,"

Desetiletou Deirdre poslali do Irska do penzionátu, který jim doporučil ,x Jrský duchovní z katedrály sv. Patrika, otec Jason Power. V rodině se šuškalo,
xe tento nápad se zrodil v Cortlandově hlavě.
nDědeček ji chtěl dostat od těch ženských," tvrdil později Ryan Mayfair.
Avšak sestry z hrabství Cork po měsíci vrátily Deirdre domů.
Dva roky se Deirdre učila doma s vychovatelkou, slečnou Lamptonovou, starou Carlottinou přítelkyní ze školy u Svatého srdce. Slečna Lamptonová xekla Beatrice Mayfairové, že Deirdre je milá dívka, a navíc velmi chytrá. "Má moc bujnou fantazú, to je její jediná vada, a tráví příliš mnoho času o samo- tě:' Když se slečna Lamptonová odstěhovala na sever, aby se provdala za vdovce, s nímž se seznámila během jeho letní dovolené, Deirdre několik dní proplakala.
I v průběhu těchto let docházelo na First Street k hádkám. Lidé slyšeli křik. Deirdre často vyběhla z domu s pláčem. Vyšplhala vysoko na starý dub- mimo dosah Ireny nebo slečny Lamptonové - a někdy tam zůstala do setmě- ní.
lenže s dospíváním došlo u Deirdre ke změně. Uzavřela se do sebe, už ne- připomínala uličníka. Ve třinácti vypadala daleko smyslněji než Antha v do- spělosti. Černé vlnité vlasy nosila rozpuštěné, uprostřed rozdělené pěšinkou, někdy stažené stužkou levandulové barvy. Výraz jejích modrých očí byl trva- le nedůvěřivý a lehce zahořklý. "To dítě má nějaké trápení," šeptali si farníci
, kteří ji vídali na nedělních mších.

"Stala se z ní krasavice," prohlásila jedna z dam, která pravidelné chodila do kaple. "A ty staré paní to nepostřehly. Oblékaly ji stále jako dítě."

1 N

Z právnických kruhů jsme se xlozvěděli i o jiných problémech. Jednou odpoledne vrazila Deirdre do čekárny před Cortlandovou kanceláří.

"Připadalo mi, že je na pokraji hysterie," popsala to sekretářka. "Hodinu tam vevnitř u svého strýce ječela a plakala. A ještě vám něco řeknu: měla každou botu jinou! Všimla jsem si toho, až když odcházela. Na jedné noze hnědou mokasínu a na druhé černou lodičku. Myslím, že jí to vůbec nedošlo. Cortland ji zavezl domů. Zdálo se mi, že ani on to nevnímal. Pak jsem ji už nikdy neviděla."

V létě před Deirdřinými čtrnáctými narozeninami dívku náhle odvezli do nové nemocnice U milosrdných. Podřezala si žíly na zápěstích. Beatrice ji šla navštívit.

"V té holce je něco, co Antha nikdy neměla," svěřila se luliette Miltonové. "Jenomže potřebuje poradit v ženských záležitostech. Chtěla, abych jí koupila nějakou kosmetiku. Prozradila mi, že se do parfumerie dostala jen jednou v životě!"

Beatrice nesla kosmetiku do nemocnice, ale tam jí oznámili, že Carlotta všechny návštěvy zakázala. Beatrice zavolala Cortlanda a ten přiznal, že nemá tušení, proč si Deirdre podřezala žíly. "Třebajenom chtěla uniknout z toho prostředí."

Ještě než uplynul týden, Cortland zařídil Deirdre cestu do Kalifornie. Odletěla do Los Angeles na návštěvu ke Garlandově dceři Andree Mayfairové, provdané za lékaře z nemocnice Cedars of Lebanon. Ale za čtrnáct dní byla Deirdre zpátky.

Od Mayfairů z Los Angeles se nikdo nedozvěděl, co se stalo. Jejich jediný syn Elton o mnoho let později vyprávěl našemu vyšetřovateli, že jeho nešťastná sestřenice z New Orleansu trpěla duševní chorobou. Věřila, že je prokletá. Mluvila s ním o nějakém dědictví a nakonec i o sebevraždě, což vystrašilo jeho rodiče. Vzali ji na vyšetření k lékařům a ti vyjádřili názor, že nikdy nebude normální.

"Moji rodiče se jí snažili pomoct, zejména matka. Jenomže to nešlo, rodina tím trpěla. Myslím, že si to definitivně uvědomili, když ji jednou v noci zahlédli na dvoře našeho domu s nějakým mužem. Ona to však nepřiznala. Pořád zapírala. Měli strach z maléru. Mám dojem, že jí bylo třináct. Byla moc hezká. Poslali ji domů."

Beatrice popsala Juliette Miltonové onu událost podobnými slovy. "Podle méhoje Deirdre na svůj věk příliš vyspělá." Nevěřila tomu, že by Deirdre Ihala. "Je prostě zmatená." Beatrice neústupně odmítala verzi vrozené duševní poruchy. Je to jenom rodinná pověra - dala ji do oběhu Carlotta - a mělo by se s ní co nejrychleji skoncovat.

300

Beatrice šla na First Street navštívit Deirdre a předat jí nějaké dárky. :x Nxcy ji nepustila dovnitř.

Když bylo Deirdre šestnáct, stejný záhadný společník zapříčinil její traumatizující vyloučení z penzionátu Svaté Rosy z Limy. Deirdre měla za sebou už jeden semestr a začínala druhý. Tehdy došlo k onomu incidentu. V rodině x ee proslýchalo, že se Deirdre ve škole cítila nevýslovně šťastná, dokonce se

svěřila Cortlandovi, že se nikdy nechce vrátit domů. Zůstala v penzionátě

š i na Vánoce, jenom o Štědrém dnu si vyšla s Cortlandem na večeři.
Milovala velké houpačky na konci školního hřiště. Za soumraku tam sedá-
`; vala a zpívala - často s jednou dívkou, Ritou Dwyerovou (provdanou

'; lpniganovou). Ta později na Deirdre vzpomínala jako na vzácnou a mimo-
`; xádnou osobu, Zdůrazňovala její eleganci a nevinnost, romantičnost a milou

=. povahu.
" Až v roce 1988 sdělila Rita Loniganová při rozhovoru s autorem tohoto záixk;.: y
ř pisu podrobnější údaje o Deirdřině vyloučení ze škol.

Deirdřin "záhadný přítel" se s ní scházel za měsíčního světla v klášterní

zahradě. Hovořil tiše, přesto dost nahlas, aby ho Rita slyšela. "Říkal jí ,moje milovaná,`" sdělila mi Rita. S tak vznešenými slovy se setkala předtím jenom ve filmu.

; Zdrcená a hořce plačící Deirdre se ani slůvkem nebránila, když ji jeptišky '': obvinily, že "přivedla mužskou osobu na pozemek školý'. Špehovaly Deirdre '' a jejího společníka škvírami v kuchyňských okenicích, nakukovaly do temné

zahrady, kde se ti dva scházeli. ,To nebyl žádný chlapec, ` křičela v záchvatu x. zuřivosti jedna z jeptišek na shromážděné chovanky. "Byl to muž, dospělý

muz!"
Školní zápis z té doby je téměř krutý ve svých odsudcích. " Je prolhaná. Dovolila tomu muži, aby se jí neslušně dotýkal. Její nevinnost je jen vnější zdaní, D dřin záhadný společník byl Lasher. Jeptišky
Není pochyb o tom, že eir ;x..:·:. (a později i paní Loniganová) ho popsaly jako hnědovlasého muže s hnědýma
` ocima, oblečeného do elegantního staromódního obleku.
Loniganová nepřeh x Pokud Rita áněla, je na jejím vyprávění nejpozoruhod-
nexsí poznámka, že slyšela Lashera mluvit.
Paní Loniganová nám poskytla ještě další významnou informaci, totiž že Deirdre měla mayfairský smaragd ve škole u sebe, že ho Ritě ukazovala a upozornila ji na slovo Lasher vyryté na zadní straně. Je-li pravda to, co nám
Rita vyprávěla, Deirdre věděla jen velmi málo o své matce a babičce, snad jen to, že smaragd zdědila. Neměla tušení, jak Stella a Antha zemřely.

V roce 1956 všichni v rodině pochopili, že Deirdre vyloučení ze školy Svaté

Rosy z Limy zlomilo. Šest týdnů strávila v léčebně Svaté Anny. Záznamy z té doby jsou nedosažitelné, ale sestřičky si mezi sebou povídaly, že Deirdre prosila o léčbu elektrickými šoky. Dvakrát je na ní vyzkoušely. V té době jí bylo skoro sedmnáct.
Z toho, co víme o léčebných postupech v té době, můžeme vyvodit, že při elektrických šocích se používalo vyššího napětí než dnes. To obnášelo jisté riziko -jako důsledek se na několik hodin nebo i dnů mohla dostavit ztráta paměti.
Proč nedokončili celou terapú, jak bylo tehdy zvykem, není jasné. Cortland se proti léčbě šoky ostře postavil, to aspoň řekl Beatrice Mayfairové. Nevěřil v prospěšnost něčeho tak drastického, zejména u mladého člověka.
"Co je vlastně s Deirdre v nepořádku?" zeptala se nakonec Juliette. Beatrice jí na to odpověděla; "To nikdo neví, drahoušku. Nikdo."
Carlotta odvezla svou neteř z léčebny domů, a tam Deirdre chřadla další měsíc.
Neúnavný průzkum našich vyšetřovatelů prokázal, že s Deirdre v zahradě byla často viděna nejasná postava. Poslíček ze Solariho koloniálu se při odchodu z domu "vyděsil k smrti", když zahlédl vzadu v bambusovém houští u bazénu "tu holku s divokýma očima a toho chlápka".
Stará panna z Prytania Street viděla ty dva po setmění v kapli. "Řekla jsem to slečně Belle; zastavila jsem se s ní u branky druhý den ráno. Myslela jsem si, že se to nesluší. Bylo to večer, téměř za tmy. Šla jsem do kaple zapálit svíč-
ku a odříkat růženec jako každý večer, a tam v zadní lavici seděli - Deirdre a ten muž. Nejdřív jsem je stěží rozeznala. Měla jsem trochu strach. Pak ale vstala a pospíchala ven a já ji poznala ve světle pouliční svítilny. Byla to Deirdre Mayfairová. Nevím, kam se poděl ten muž."
Několik dalších lidí se zmínilo o podobných zážitcích. Jednalo se vždycky o totéž - Deirdre a záhadný muž. Bud' na někoho vyskočili z úkrytu, nebo jen tak vykukovali z křoví a strašili kolemjdoucí. Existuje patnáct variant těchto dvou základních modelů.
Některé z historek se dostaly až k Beatrice na Esplanade Avenue. "Nemám ponětí, jestfi na ni někdo dává pozor. Je tak... tak vyspělá," postěžovala si

Juliette, Juliette šla s Beatrice na First Street.
"Deirdre se potulovala po zahradě. Beatrice došla až k plotu a zavolala na ni. Chvilku se zdálo, že neví, kdo Bea je. Pak doběhla pro klíč od branky. Samozřejmě že všechno povídání obstarávala Bea. To děvče je tak neuvěřitelně krásné! Její krása vychází z její zvláštní osobnosti -je divoká a absolutně nedůvěřivá, i když se velmi zajímá o všechno, co se kolem ní děje. Zamilovala se do kameje, kterou jsem měla na sobě. Dala jsem jí ji a ona se

302

radovala jako dítě. Nerada říkám, že byla bosa a měla špinavé bavlněné šaty."
Blížil se podzim a zpráv o hádkách a křiku přibývalo. Sousedé zašli tak xlaleko, že při dvou příležitostech zavolali policú. O té první události, jež se odehrála v září, jsem osobně získal podrobné informace o dva roky později.
Nelíbilo se mi, že tam musíme jet," uvedl policista. "Víte, obtěžovat tyhle "
rodiny ze Zahradní čtvrti, to není nic pro mě. A ta paní nám to naservírovala hned u dveří. Byla to Carlotta Mayfairová, říká se jí slečna Carla. Pracuje pro toho soudce.
Kdo vás sem zavolal? Co chcete? Kdo jste? Ukažte mi průkazy! Jestli se to
,
bude opakovat, budu si o tom muset promluvit se soudcem Byrnesem.
Nakonec jí můj parfák vysvětlil, že lidi slyšeli tu mladou dámu tady v domě křičet, My si s ní chceme jenom promluvit a podívat se, jestli je v pořádku. Slečna Carla se tvářila, jako by ho chtěla na místě zabít. Ale nakonec odešla a přivedla Deirdre Mayfairovou, o který byla řeč. Ta plakala a celá se třásla. Řekla mýmu parfákovi: ‚Ať mi dá věci mojí maminky. Vzala mi je.`
Slečna Carla ji přerušila. Už má dost toho ‚obtěžování`, tohle je rodinná záležitost a policie tu nemá co dělat. Když neodejdeme, zavolá soudce Byrnese. Vtom ta holka vyrazila z domu a rovnou k našemu autu. ‚Vemte mě s sebou!` ječela.
Najednou se stalo něco divnýho. Slečna Carla se dívala na Deirdre - ta stála na kraji chodníku u policejního auta - a začala plakat. Snažila se to před náma maskovat. Vytáhla kapesník a dala si ho před obličej, Ale my jsme to stejně vidéli; ta paní plakala. Asi byla z tý holky zoufalá.
Můj parťák se zeptal: ‚Slečno Carlo, co máme podle vás dělat?` Prošla kolem něj, došla až k Deirdre a položila jí ruku na rameno:, Chceš jít zpátky do léčebny? Prosím tě, Deirdre. Prosím.` A pak se složila. Nemohla vůbec promluvit. Ta holka na ni jen vyvalila oči. Vypadala jako blázen. Nakonec se taky rozbrečela. Slečna Carla ji chytla kolem krku a odvedla zpátky do domu."
"Víte jistě, že to byla Carla?" zeptal jsem se.
"Prosím vás, tu všichni znají. Na tu teda nezapomenu! Druhej den zavolala našeho kapitána a chtěla, aby mě a mýho parťáka vyhodil."
Za týden se na upozornění sousedů dostavila jiná hlídka. Víme jen tolik, ie když policie dorazila, Deirdre se pokoušela odejít z domu. Přemluvili ji, aby se posadila na schůdky před verandou a počkala, dokud nepřijede její strýc Cortland.
Následujícího dne Deirdre utekla. Z právnických kruhů se proslechlo, že se Cortland přihnal na First Street, nažhavily se všechny telefony a kancelář fxrmy Mayfair a Mayfair, tak jako před lety, když zmizela Antha, obvolávala newyorské příbuzné, jestli o Deirdre něco nevědí.

303

Amanda Mayfairová v té době už nežila. Matka doktora Cornella Mayfaira Rosalinda s "tou sebrankou z First Street", jak jim říkala, nechtěla mít nic společného. Přesto zavolala ostatním bratrancům a sestřenicím. Pak se s Cortlandem spojila policie z New Yorku. Našli blábolící Deirdre, jak se bosa potuluje po Greenwich Village. Existovaly určité náznaky, že byla znásilněna. Cortland ještě ten večer odletěl do New Yorku. Druhý den ráno přivezl Deirdre domů.
Historie skončila úplně stejně - Deirdre podruhé přijali do léčebny Svaté Anny. O týden později ji propustili a ona odešla ke Cortlandovi do Metairie.
V rodině se šuškalo, že tyto události Carlottu srazily na kolena. Soudci Byrnesovi a jeho ženě přiznala, že se svou neteří katastrofálně neuspěla. Obávala se, že to děvče "nikdy nebude normální".
Jednou v neděli se Beatrice rozhodla Carlottu navštívit. Našla ji sedící o sa-

motě v salonu na First Street za zataženými 2áclonami. Carlotta téměř nepromluvila.

"Později jsem si uvědomila, že se stále dívala na místo, kde v dobách, kdy se pohřby vypravovaly z domu, stávala rakev. Na mé otázky odpovídala ano, ne, hm. Nakonec vešla ta strašná Nancy a zeptala se, jestli nechci ledový čaj. Chovala se, jako kdyby ji zaskočilo, že jsem ho neodmítla. Ujistila jsem ji, že se obsloužím sama, ale řekla že ne, že by si to teta Carla nepřála."

Když si Beatrice dostatečně užila jejich smutku a hrubostí, odešla. Rozjela se za Deirdre do Cortlandova domu na Country Club Lane.

Dům postavil Cortland pro svou rodinu, a ta tam od té doby žije. Cihlové sídlo s bílými sloupy, francouzskými okny a veškerými "moderními vymoženostmi" později přešlo na Pierceova syna Ryana, jenž tam bydlí dodnes. Léta tam spolu s Cortlandem bydleli i Sheffield a Eugenie Mayfairovi. lejich jediná dcera Ellie, ta, co později adoptovala Deirdřinu dceru Rowan, se v tomto domě narodila.

V té době by1 Sheffield Mayfair už po smrti. Zemřel na srdeční záchvat. Eugenie byla mrtvá už mnoho let. Ellie se odstěhovala do Kalifornie, kde se provdala za právníka Grahama Franklina. Cortland obýval dům na Metairie sám.

Všechny zprávy se shodovaly v tom, že dům je neobyčejně příjemný, plný jasných barev, světlých tapet, starého nábytku a knih. Početná francouzská okna se otevírala do zahrady, k bazénu a na trávník.

Zdálo se, že celá rodina považuje toto místo pro Deirdre za ideální. Metairie nemělo nic z pochmurnosti Zahradní čtvrti. Cortland Beatrice ujistil, že Deirdre odpočívá. Její problémy zveličilo Carlottino tajnůstkářství a špatný úsudek.

Co se ale skutečně děje, to mi nikdy neřekne," postěžovala si Beatrice
"
Juliette."Nikdy nic neřekne. A co znamená to tajnůstkářství "
Beatrice zasypávala služebnou v Metairie každou chvíli telefonickými doxy. Deirdre se daří dobře, odpovídala služebná. Má zdravou barvu. Dokonce za ní přišla návštěva, příjemný a hezký mladý muž.Ona ho sice zahlédla jen na okamžik- byl s Deirdre v zahradě -, ale působil jako gentleman.
Kdo to jenom může být?" dumala Beatrice u oběda s Juliette."Doufám,
"
:; že ne ten mizera, který se vplížil do klášterní zahrady u Svaté Rosy a Deirdre
' obtěžoval!"
Připadá mi, napsala Juliette svému kontaktu do Londýna, jako když si ta x.. rodina nechce připustit, že Deirdre má milence. Mám na mysli jednoho stá-: lého milence. Vgpadá tak nápadně, že ho nelze s nikxm zaměnit, a soustaux; ně se uyskytuje x jeji společnosti. Všechny popisy toho mladého muže se naprosto shoduji!
"" Na této příhodě je pozoruhodné, že Juliette Miltonová v souvislosti s rodinou Mayfairových nikdy neslyšela o strašidlech, čarodějnicích, prokletích a podobných věcech.Ona a Beatrice se upřímně domnívaly, že ta záhadná osobaje lidská bytost.
Ovšem v téže době si v kuchyních na Irish Channel vyprávěli o, Deirdre a o tom muži", a "tím mužem" lidskou bytost rozhodně nemysleli. Staříčká sestra otce Laffertyho o "tom muži" také věděla. Snažila se promluvit si O něm se svým bratrem, jenže ten se tomuto tématu vyhýbal. Vděčného posluchače našla v Davu Collinsovi a v našem vyšetřovateli. Ten se s ní jednou
dal do řeči na Constance Street, když se vracela z nedělní mše.
, y
Slečna Rosie - občas vypomáhala v sakristú a starala se o oltářní dečk a mešní víno - také znala otřesné skutečnosti o Mayfairových a "tom muži".
"Nejdřív to byla Stella, pak Antha a ted' Deirdre," prohodila před svým synov-
cem, studentem z Loyoly. Považoval ji za starou pověrčivou ženskou.
;í: Stará barevná služebná žijící v jednom domě na F irst Street o "tom muži"
vedelavšechno.1e to jejich rodinný duch, tvrdila naprosto jednoznačně, a je-
" x;x:,:., dmy duch, kterého viděla za denního světla, když seděl s tou holkou

vzadu
ť' na zahradě. Až ta holka umře, přijde rovnou do pekla.
V tom čase, v létě 1958, jsem se připravoval na cestu do New Orleansu.
x Právě jsem sestavil celou historú rodiny Mayfairových do první verze, kte-
: ra se v podstatě shoduje s tou, již si čtenář právě přečetl.O Deirdre
x, Mayfairovou jsem se hluboce a vášnivě zajímal.
x` Měl jsem pocit, že její psychické schopnosti, zejména schopnost komuni-
kovat s duchy, ji pomalu přivádějí k šílenství.
Po mnoha diskusích s naším novým ředitelem Scottem Reynoldsem a po
305

několika setkáních s celou radou se rozhodlo, že se mám vydat na cestu a na místě uvážit, je-li Deirdre Mayfairová dost stará a duševně vyrovnaná na to
,
abych se s ní mohl setkat.
Elaine Barrettová, jedna z nejstarších a nejzkušenějších členek našeho řádu, před rokem zemřela a já jsem byl považován (nezaslouženě) za hlavního odborníka na čarodějnické rodiny. Nikdo však neprověřil moji způsobilost. Vždyf ti, jež smrt Stuarta Townsenda a Arthura Langtryho vyděsila nejvíc a pravdépodobně by mi cestu do New Orleansu zakázali, už nežili.

JEDENÁCT

ZÁZNAMY O ČARODĚlNICÍCH Z MAYFAIRU
Část IX

PŘÍBĚH DEIRDRE MAYFAIROVÉ
Úplná zrevídovaná verze z roku 1989

Přijel jsem do New Orleansu v červenci roku 1958 a ubytoval se v malém hotýlku ve Francouzské čtvrti. Hned nato jsem se sešel s jedním z našich nejschopnějších soukromých detektivů, prostudoval nejnovější materiály a zařídil pár dalších maličkostí.
Talamasca shromáždila za léta pozorování Mayfairových jména několika Iidí, kteří k rodině měli blízko. Pokusil jsem se je kontaktovat. V případě Richarda Llewellyna jsem dosáhl značného úspěchu a vypracovat o něm zprávu mi zabralo dost času.
Také se mi podařilo jakoby náhodou "narazit" na mladou učitelku ze školy Svaté Rosy z Limy (nebyla to jeptiška, ale laička). Učitelka poznala Deirdre během jejího několikaměsíčního pobytu ve škole a víceméně ozřejmila důvody jejího vyloučení. Bohužel věřila tomu, že se Deirdre zapletla se "starším muže- `, a navíc Ihala a podváděla. Deirdřiny spolužačky věděly o mayfairském smaragdu. Učitelka došla k závěru, že jej Deirdre ukradla své tetě. Přece by dítěti nedali do školy tak cenný klenot! K čemu?
Čím déle jsem s tou ženou hovořil, tím zřetelněji jsem si uvědomoval, jak smyslnost, jež Deirdre obklopovala, mátla lidi v jejím okolí.
I tato učitelka pronesla podivný odsudek: "A vypadala na svůj věk... Víte,

306

307

jaksi moc vyspéle. Copak se sluší, aby šestnáctiletá divka měla tak obrovská prsa?"
Chudák Deirdre! Málemjsem se učitelky zeptal, zdali by se poxllejejího názoru nadmíru vyvinuté dívky měly podrobit operaci a nechat se zmrzačit, ale raději jsem rozhovor ukončil. Vrátil jsem se zpátky do hotelu, dal si neředěnou brandy a vtloukal si do hlavy poučku, že se za žádnou cenu nesmím citově angažovat.
Ovšem když jsem následujícího dne navštívil Zahradní čtvrf, bohužel jsem se citovým vznětům neubránil, a ani dalšího dne, kdy jsem obcházel okolo toho domu na First Street a pozoroval ho ze všech možných úhlů. Léta jsem

o něm a jeho obyNatelích jenom četl, takže mi všechno připadalo neuvěřitelně vzrušující. Musím však přiznat, že pokud se dá říct o nějakém místě, že ho obestírá atmosféra zla, pak to zcela určitě platilo o tomto domě.

Proč? tázal jsem se sám sebe.

V té době dům působil nadmíru zanedbaně. Šedofialová omítka opadávala, plevel a droboučké kapradí se rozrůstaly na rozpukaných parapetech a kvetoucí popínavé rostliny šplhaly po postranních balkonech, takže úplně zahalily ozdobné železné kování. Vavříny zakrývaly výhled do zahrady.

I přesto jsem očekával, že dům bude vypadat romanticky. Jenomže v sálavém letním žáru, kdy žhavé slunce ospale svítilo na zaprášené stromy, se mi zdálo, že dům se zahradou je tmavé, vlhké a rozhodně nepříjemné místo. Během nekonečných hodin, kdy jsem vstřebával celou scenerú, jsem si všiml, že všichni chodci bez výjimky raději přejdou na druhou stranu ulice, než aby prošli kolem toho domu. Pravda je, že chodník byl kluzký, porostlý mechem a hodně popraskaný, protože jím prorůstaly kořeny dubů. Ale chodníky před ostatními domy v ulici byly podobné, a nikomu to nevadilo.

V domě přebývalo něco zlého, žilo a dýchalo, možná i truchlilo.

Znovu jsem se obvinil z přecitlivělosti. Pokusil jsem se o definici: "něco zlého" proto, že s sebou přinášelo destrukci. "Žilo a dýchalo" v tom smyslu, že dávalo pociťovat okolí svoji přítomnost. Co se týče ,.truchlení", musel jsem si připomenout, že od Stelliny smrti na tom domě žádný dělník nedokončil jedinou opravu, takže budova jenom chátrala a pustla. Nepřála si ta bytost, aby se dům pozvolna rozkládal jako Stellino mrtvé tělo v hrobě?

Napadalo mě tolik otázek! Odebral jsem se na hřbitov Lafayette, abych navštívil hrobku Mayfairů. Od upovídaného hrobníka jsem se dozvěděl, že v kamenných vázách před ní nikdy nechybějí čerstvé květiny, i když nikdo neviděl osobu, která je tam dává.

"Myslíte, že je tam nosí nějaký dávný Stellin milenec?" zeptal jsem se.

"Ale co vás vede," s krákoravým smíchem odpověděl starý hrobník. "Kde-

pak! Dělá to ten jejich rodinej duch. Ten je tam nosí. A ještě něco vám povím.

Někdyje krade z oltáře v kapli. No vždyt víte, v kapli na Prytania Street. Otec

Morgan sem jednou odpoledne přilít celej rozčílenej. Křičel, že zrovna na-

zdobil oltář krásnejma gladiolama, a kde je našel? Tady, ve vázách před hrob-

kou! Utíkal na First Street a zvonil tam jako na poplach. Slyšel jsem, jak ho

x slečna Carlotta poslala, no přímo do pekla." A starý muž se tomu rozchech-

tal na celé kolo. Posílat kněze do pekla!

Najal jsem si auto a rozjel se na prohlídku toho, co zbylo z plantáže River-

bend. Pak jsem zavolal naší společenské "vyzvědačce" Juliette Miltonové

' a pozval ji na oběd.

x;. luliette mi s největší radostí zprostředkovala setkání s Beatrice Mayfairo-

vou. Beatrice souhlasila s pozváním na oběd a moje nejapné vysvětlení, že se

x;;:,. zajímám o historú jižanských rodin, kromě jiného také o Mayfairovy, přijala

í bez sebemenších pochybností.

Beatrice Mayfairová, tehdy pětatřicetiletá, byla atraktivně oblečená tmavo-

vlasá žena s okouzlujícím neworleanským přízvukem. Považovali ji tak trochu za černou ovci rodiny a za "rebelá'.

Seděli jsme u Galatoira. Tři hodiny nepřetržitě hovořila. Z jejího povídání

xx' O Mayfairových vyplynulo, že o starší historú rodu není žijícím členům rodi-

ny téměř nic známo, což jsem ostatně předpokládal. Vyprávěla mi jakési

mlhavé legendy, v nichž nesouhlasila ani data, ani osoby, a pokud

jsme došli k nějakému skandálnímu příběhu, zavrhovala ho jako absurdní.
Beatrice netušila, kdo a kdy vybudoval Riverbend. Dokonce ani nevěděla, kdo dal postavil dům na First Street. Myslela si, že to byl lulien. Považovala příběhy o zjeveních a strašidlech stejně jako legendu o peněžence plné zlatých mincí za hezké povídačky, jimž věřila, když byla malá, ale ted' už ne. Její matka se narodila na First Street (tato žena, A1ice Mayfairová, byla druhé d1te Rémyho nejmladší dcery; drahoušek Millie, nebo jak se jí dnes říkalo, slecna Millie, byla Rémyho nejmladší dítě a Beatriceina teta) a o tom domě vyprávěla strašně podivné historky. V sedmnácti odtamtud odešla, protože se provdala za Aldriche Mayfaira, vnuka Maurice Mayfaira. Aldrichovi se nelíbilo, íak Beatriceina matka o domě mluvila.

"Moji rodiče jsou oba takoví tajnůstkáři!" stěžovala si Beatrice."Nemyslím s1, ze si můj tatínek ještě něco pamatuje. Už je mu přes osmdesát. A moje matka mi prostě nic neřekne. Já sama jsem si nevzala Mayfaira. Můj manžel O naší rodině nic neví.(Poznámka: Beatricein manžel zemřel v sedmdesátých letech na rakovinu hrtanu.) Na Mary Beth si nevzpomínám. Byly mi teprve dva roky, když zemřela. Mám fotografú, kde jí sedím u nohou. Víte, na xednom z těch velkých rodinných setkání. Jsem tam se všemi ostatními

mrňaty. Ale pamatuju se na Stellu. Tu jsem měla hrozně ráda. Milovala jsem Stellu!

Úplně mě ničí, že nemůžu jít do toho domu. Už před lety jsem přestala navštěvovat drahouška Millie. Je roztomilá, jenomže si nemohla vzpomenout, kdo jsem. Pokaždé jsem jí musela připomínat: jsem Alicina dcera, vnučka Rémyho. Pochopila to, to ano, ale za chvilku už zase nic nevěděla. A Carlotta? Ta mě tam nechce. Nikoho tam nechce. Je děsná! Ten dům zlikvidovala! Vypudila z něj poslední zbytky života. Ať si říká kdo chce, co chce je to její vina.

"

"Věříte tomu, že v tom domě straší? Že je tam přítomné nějaké zlo, nebo..."

"Jistě! Carlotta je to zlo! Ovšem jestli vás zajímá dům a ty všelijaké řeči o něm, tak je strašná škoda, že nemůžete mluvit s Amandou Mayfairovou, Cortlandovou ženou. Je už dávno po smrti. Ta věřila i těm nejfantastičtějším věcem. I když musím přiznat, vzrušovalo mě... To sem ale nepatří. Říkalo se, že kvůli tomu opustila Cortlanda. TvrdiLa totiž, že Cortland moc dobře ví, že v tom domě straší, a taky že vidí duchy, a dokonce s nimi mluví. Vždycky mi vyrážeLo dech, že dospělá ženská může věřit něčemu takovému! Představte si, že Amanda nakonec došla k závěru, že se jedná o nějaké d'ábelské spiknutí! Víte, myslím, že za to může Stella. I když nechtěně. Byla jsem moc malá. Afe ve Stelle nebylo žádné zlo! Šířilo se o ní, že je královna woodoo. Nesmysl! Prostě se s každým vyspala, to ano. Jenomže jestli tohle někdo považuje za čáry, tak by půl New Orleansu muselo skončit na hranici!"

A v tomto duchu Beatrice pokračovala, až došlo na intimnější záležitosti. Pomalu jedla a mezitím kouřila cigarety značky Pall Mall.

"Deirdre je posedlá sexem," pousmála se. "A to je všechno. Žádná nemoc! Pořád ji nesmyslně drží na uzdě. Nic nesmí. Není divu, že se vrhá na neznámé mužské. Spoléhám na Cortlanda, že se o Deirdre postará. Cortland se stal hlavou rodiny. A rozhodně je jediný, kdo se dokáže postavit Carlottě. Jestli je někdo čarodějnice, tak je to Carlotta, to vám garantuju. Naskakuje mi z ní

husí kůže. Měli by jí Deirdre vzít."
V té době se uvažovalo o jakési škole v Texasu, o malé univerzitě, kde by Deirdre mohla na podzim začít studovat. Rhonda Mayfairová, pravnučka Suzetteiny sestry Marianne (to byla jedna z Cortlandových tet) se v Texasu provdala za mladého muže, který na této škole učil. Ve skutečnosti to byla malá státní škola pro dívky, jež fungovala v mnoha ohledech jako soukromá, například dostávala velké dotace od soukromých osob. Otázka zněla, zda Carlotta tam dovolí Deirdre studovat. "Carlotta, ta čarodějnice!"
Beatrice se znovu kvůli Carlottě rozčilila. Kritizovala Carlottin styl oblé-

kání (střízlivý, až přespříliš korektní) i způsob, jak mluvila s lidmi (viz výše),
kdyz vtom se najednou naklonila přes stůl a ohromila mě sdělením: "Vy přece vite, že Carlotta zabila Irwina Dandriche?"
Nexenže jsem to nevěděl, ale nikdy jsem nezaslechl ani nejmenší náznak neceho takového. V roce 1952 dostala Talamasca zprávu, že Dandrich zemřel
`x: ve svém bytě ve čtyři hodiny odpoledne na selhání srdce. Nebylo tajemstvím,
ze trpěl srdeční vadou.
m," pok
`
x "Mluvila jsem s ní račovala Beatrice a její chování nabylo na dra-
x maticnosti."Mluvila jsem s ním ten den, co zemřel.Oznámil mi, že mu
x volala Carlotta a obvinila ho, že jeho zájem o její rodinu je nepřirozený, a po-
:x: zvala ho na First Street.,Pokud se o nás chcete opravdu něco dozvědět, přijd'te za mnou. Ubezpečuju vás, že vám řeknu víc, než byste si přál slyšet!'
Premlouvala jsem ho, aby tam nechodil: ,Požene vás k soudu. Provede vám něco strašného! Je to blázen!' Ale neposlouchal mě.,Chci se tam podívat.
Nikdo se do toho domu od Stelliny smrti nedostal,' zněla jeho odpověď'. Nakonec jsem z něj vymámila slib, že mi okamžitě zavolá, až se vrátí. Nikdy mi
už nezavolal. Umřel ještě to odpoledne.Otrávila ho! Vím to! Prostě ho otrá-
,p
vxla Když ho našli, rozhlásilo se že odlehl srdeční chorobě. Ta čarodě nice
x mu dala takový jed, aby ještě mohl dojít,domů a umřít ve své posteli
" Co vás vede k tomu, že jste o tom tak pevně přesvědčena?" zeptal jsem se
x opatrně.
x;' Protože se to nestalo poprvé. Deirdre totiž prozradila Cortlandovi, že v podkroví toho domu se nachází mrtvé tělo.
"
i ł.i.
To vám řekl Cortland?"
Važně přikývla."Chudinka Deirdre! Vypráví doktorům takovéhle xvěci - oni
p davají elektrické šoky! Cortland si myslí, že Deirdre vidí duchy, potřásla
Fx .: j ý , ľ
hlavou. To e cel Cortland - tvrdí že v tom domě straší a že tam sou duchové, sxnimiž Ize mluvit! Ale tělo v podkroví? Kdepak, tomu on nevěří:
` Za-
; smala se a hned zvážněla."Já tomu věřím. Vzpomínám si, že těsně před Stel-
·xf:. linou smrtí zmizel nějaký mladý muž. Slyšela jsem o tom až později.
xxx Drahoušek Millie se nějak prořekla před mou sestřenicí Angelou. A taky mi
x O tom vyprávěl Dandrich. Toho mladého muže hledala policie i soukromí de-

:x. tektivové. Nějaký Texasan žijící v Anglú, povídal Irwin. Strávil noc se Stellou,
a hned nato zmizel.
ňh
A řeknu vám, kdo o tom ještě věděl. Amanda. Když jsem se s ní naposledy videla v New Yorku, probíraly jsme rodinné historky. Amanda se mě zeptala:
,Vzpomínáš na toho muže, co beze stopy zmizel?' Samosebou si to spojila s tim, jak skončil Cornell. Však víte. Ten zemřel ve svém hotelu po návštěvě
x u Carlotty, Říkám vám, dá jim jed,Oni odejdou domů a tam umřou. Je to

i.MXx
..

x žY t ` 2.,.w

jedna z těch chemikálú, co účinkují se zpožxlěním. Ten Texasan, to byl nějaký historik z Anglie. Znal historú našeho rodu..."
Odmlčela se. Došlo jí, že já jsem přece také historik z Anglie. Zasmála se. "Pane Lightnere, dejte si pozor!" prohlásila, pohodlně se opřela a tiše se pro sebe smála.
"Moáná máte pravdu. Vy tomu všemu přece nevěříte, paní Mayfairová?"
Na chvíli se zamyslela. "Ano i ne." Zase se zasmála. "Já bych nedůvěřovala Carlottě. Ani za nic! Popravdě řečeno, na to, aby někoho otrávila, nemá Carlotta dost fantazie. Ale napadlo mě to! To víte, že mě to napadlo. Zvlášf potom, co umřel Dandrich. Měla jsem Irwina moc ráda. A stalo se to hned, jakmile se vrátil od Carlotty. Strašně si přeju, aby Deirdre šla do té školy v Texasu! Ajestli vás Carlotta pozve na čaj, moc vás prosím, nechod'te tam!"
"A ten duch...," ozval jsem se. (Během našeho rozhovoru se zřídka stalo ,
abych musel dokončit větu.)
"Kterého, prosím vás, myslíte? Julienova ducha? Toho viděl každý. Jednou i já. A pak je tam ten druhý, ten neviditelný, co podtrhává lidem žebříky. Vyskytuje se tam odjakživá."
"A neříkají jednomu ,ten muž'?"
Nikdy ten výraz neslyšela. Měl bych si prý pohovořit s Cortlandem. Totiž jestli bude on chtít mluvit se mnou, Cortland nemá v oblibě zvědavce. Žije jen pro rodinu.
Rozloučili jsme se na rohu. Pomohl jsem jí do taxíku. "lestli se vám Cortlanda podaří přimět, aby se s vámi sešel, neříkejte mu, že jsme se viděli," varovala mě. "Tvrdí o mně, že co nevím, nepovím. Ale zeptejte se ho na toho Texasana. Třeba se něco dozvíte."
Jakmile taxík odjel, zavolal jsem luliette Miltonové.
"Nikdy se nepřibližujte k tomu domu," žádal jsem ji naléhavě. "A v žádném případě a za žádných okolností se nesmíte setkat s Carlottou Mayfairovou. A už nechod'te ani na obědy s Beatrice. Prostě se vytrafte. Nebojte se, dobře vám zaplatíme."
"Co jsem provedla? Beatrice je nemožně užvaněná. Ty své historky vypráví na potkání. A já jí nikdy neřekla nic, co by všichni stejně nevěděli!"
"Juliette, nicjste neprovedla. Naopak. Odvedlajste dobrou práci. Ovšemje tu jisté nebezpečí. Velké nebezpečí. Snažně vás prosím, zachovejte se podle mé rady. Nebo to raději berte jako příkaz."
"Aha. Určitě vám vyprávěla, áe Carlotta zabíjí lidi. le to nesmysl! Carlotta na to nemá. Ta historka, jak se Carlotta vypravila do New Yorku a odpravila tam Deirdřina otce, Seana Lacyho! To je pitomost. Naprostá pitomost!"
Opakoval jsem svoji výstrahu či rozkaz, ať si z toho sama vybere.

1
Následujícího dne jsem autem odjel do Metairie, zaparkoval a vydal se

na
x. procházku po tichých ulicích v okolí Cortlandova domu. Až na obrovské dur
by a zelený sametový trávník tady nic nepřipomínalo atmosféru New Orlean-
su. Toto bohaté předměstí se klidně mohlo nacházet v Houstonu, Texasu ne-
bo v Oklahoma City: bylo překrásné, plné klidu a míru, zdánlivě bezpečné.
Deirdre jsem ani nezahlédl. Doufal jsem, že se jí tady v tom pokojném místě
vede dobře.
Vnitřní hlas mě nabádal k tomu, abych Deirdre poznal nejdříve z dálky,
x nez se s ní pokusím promluvit. Mezitím jsem se snažil spojit s Cortlandem.
x Mamě, Nakonec mi jeho sekretářka sdělila, áe on si se mnou nepřeje mluvit.
Doslechl se o mé schůzce s jeho sestřenicí a rozhodně by uvítal, kdybych ce-
!
x lou rodinu nechal na pokoji.
Vahal jsem, zda mám ve svém naléhání vytrvat.Opět to staré známé dile-
;~ x" ma; co je moje povinnost, co je můj cíl? Nakonec jsem Cortlandovi zanechal
x..:; vzkaz: mám o rodu Mayfairových informace sahající až do sedmnáctého sto-
` leG a byl bych rád, kdyby mě přijal. Žádná odpověd'.
x, i Za týden jsem se od Juliette Miltonové dozvěděl, že Deirdre právě odjela na
umverzitu do Dentonu v Texasu, kde manžel Rhondy Mayfairové, Ellis Cle-
ment, vyučoval angličtině dobře vychované dívky z vyšších kruhů. Carlotta
p ľj ,p
xx" se postavila absolutně roti. Protože se tak stalo bez e ího svolení řestala
,
s Cortlandem komunikovat.
x,.,.. Do Texasu Deirdre odvezl Cortland a zůstal tam tak dlouho, aby dohlédl na
to, ze se Deirdre bude u Rhondy Mayfairové a Ellise Clementa cítit v bezpečí,
a pak se vrátil do New Orleansu.
Bez obtíží jsme zjistili, že Deirdre, jelikož se jí předtím dostalo převážně
soukromého vzdělání, byla přijata jako "mimořádná studentka". Přidělili jí
xednolůžkový pokoj na koleji studentek prvního ročníku a zapsali ji na před-
na5ky jako ostatní.
Dorazil jsem do Dentonu o dva dny později. Univerzitní městečko se sklá-
dalo z malé školy, z kolejí a z dalších budov umístěných v kopcovité, mírně
zvlněné krajině. Po cihlových stavbách se pnulo divoké víno a trávník byl
skvele udržován. Bylo zatěžko 1xvěřit, že je to státní instituce.
Ve svých šestatřiceti letech - s předčasně zešedivělými vlasy a zálibou
v dokonale ušitých plátěných oblecích - jsem neměl problémy pohybovat se
po kampusu. Pravděpodobně mě pokládali za člena učitelského sboru, Něko-
Iikrát jsem usedl na lavičku a psal své zápisky. Také jsem si zašel do univer-
zitní knihovny a potuloval se chodbami starých budov, kde jsme se na sebe
usmívali s postaršími učitelkami i mladými studentkami v blůzkách a sklá-
daných sukních.

Deirdre jsem neočekávaně zahlédl hned druhý den svého pobytu. Vyšla ze starobylé koleje a jen tak bezcílně se procházela nahoru a dolů po klikatých cestičkách pod starými stromy - líbezná, mladinká dívka s dlouhými rozpuštěnými černými vlasy. Oblečená byla jako všechny ostatní studentky.

Tak jsem ji konečně spatřil! Přemohl mě jakýsi zmatek. Vždyf se vlastně dívám na slavnou osobu! Jak jsem ji z dálky pozoroval, trpěl jsem nesnesitelnou úzkostí. Co tu dělám? Mám ji nechat na pokoji? Mám jí vyjevit historú jejího rodu? Mám vůbec právo tady být?

Neudělal jsem nic, jen jsem ji sledoval. Zašla zpátky do koleje. Příští den ráno jsem ji zase vyhledal. Zúčastnila se své první přednášky a pak si šla vypít kávu k mafému stolku v rozlehlé jídelně v suterénu. Hodila pár nikláků do hudební skříně a pořád dokolečka si pouštěla tesklivého Gershwina, jehož zpívala Nina Simone.

Zdálo se, že si svoji svobodu vychutnává. Chvilku si četla, pak se rozhlížela kolem. Nemohl jsem se odhodlat vstát a přistoupit k ní. Za žádnou cenu jsem ji nechtěl polekat. Není to strašné, když objevíte, že vás někdo sleduje? Vytratil jsem se a vrátil se zpátky do hotelu ve městě.

Téhož dne odpoledne jsem zase obcházel univerzitní zahradou a v okamžiku, kdy jsem zabrousil ke koleji, se Deirdre objevila ve dveřích. Měla na sobě bílé bavlněné šaty s krátkými rukávy, přiléhavým živůtkem a širokou nabíranou sukní.

Zase začala bezcílně bloumat po udržovaném trávníku a po cestičkách plných lidí, avšak najednou změnila směr a zamířila k odlehlé zanedbané botanické zahradě, kam evidentné nikdo nechodil. Následoval jsem ji. Měl jsem o ni trochu strach: to místo bylo plné zrádných stínů a divoce rostoucí vegetace. Přerostlé bambusy kryly výhled na vzdálené koleje a nedoléhal sem ani hluk z ještě vzdálenějších ulic. Těžký vzduch, jen snad o poznání sušší, připomínal New Orleans.

Sešel jsem dolů po malém mostku, a když jsem vzhlédl, uviděl jsem Deirdre, jak nehybně stojí čelem ke mně pod rozložitým kvetoucím stromem. Zvedla pravou ruku a naznačila mi, abych přistoupil blíž. Nevěřil jsem svým očím! Upřeně se na mě dívala.

"Pane Lightnere," oslovila mě hlubokým a lehce rozechvělým hlasem. "Co ode mě chcete?" Nevypadala ani nahněvaně, ani ustrašeně. Nevěděl jsem, co odpovědět. Náhle jsem si všiml mayfairského smaragdu. Musela ho mít předtím schovaný pod šaty. Ted' se jí skvěl na hrdle. Někde v hloubi duše mi zazněl poplašný zvonek. Zoufale jsem se snažil vypravit ze sebe nějaké jednoduché a přímočaré vysvětlení. Místo toho jsem vyhrkl: "Sledoval jsem vás, Deirdre."

"

To mě nepřekvapuje," povzdechla si. "Véděla jsem to."

Otočila se ke mně zády a gestem mě vyzvala, abych šel za ní. Po úzkých zarostlých schůdcích jsme se dostali na skryté místečko, kde betonové lavičky tvořily kruh. Ocitli jsme se daleko od hlavní cesty. Bambus co chvilku tiše zapraskal v jemném vánku. Zarostlé jezírko hnilobně páchlo. Nicméně se tomu místu nedala upřít tajemná krása.

Usadila se na lavičce. Bílé šaty ve stínu jen svítily a smaragd se jí třpytil na

prsou.

Nebezpečí, Lightnere, připomněl jsem si v duchu. Jsi v nebezpečí!

"Pane Lightnere," znovu mě oslovila a vzhlédla ke mné, když jsem dosedl

p Í

na rotě ší lavičku, "řekněte mi, co ode mě chcete

!xx

"

Deirdre, hodně toho znám," odpověděl jsem o něco klidněji. "Příběh vaší matky, babičky, prababičky i praprababičky. Historú vašeho rodu, tajemství, to, co se o vašich příbuzných povídalo... Všechno možné, víte? V jistém domě v Amsterodamu visí portrét mladé ženy, vaší dávné příbuzné. Jmenovala se Debora. To ona koupila před staletími v Holandsku váš smaragd: `

Nic z toho ji neudivilo. Pozorně si mě prohlížela se zjevným cílem: rozeznat lži a nekalé úmysly, pokud bych nějaké měl. Cítil jsem se úplně vykolejený. Vždyť jsem hovořil s Deirdre Mayfairovou!

"Deirdre," pokračoval jsem naléhavě, "zajímá vás to? Chcete vidět dopisy člověka, který miloval Deboru? Chcete slyšet, jak zemřela? V den, kdy skonala, Lasher přivolal bouři na její rodnou vesnici ve Skotsku i na jedno městečx ko ve Francú... Její dcera překročila oceán a usadila se na Saint-Domingue.

Odmlčel jsem se. lako by mi vyschla slova v hrdle. Deirdřina tvář procházela neuvěřitelnou změnou. Na chvíli jsem si myslel, že ji přemáhá zuřivost, pak jsem si uvědomil, že prodělává jakýsi urputný vnitřní boj.

"Pane Lightnere," zašeptala. "Nechci nic vědět. I to, co vím, chci zapomenout. Přišla jsem sem proto, abych zapomněla."
"To jsem netušil." Odmlčel jsem se.
Cítil jsem, že se uklidňuje. lá jsem si naopak připadal ztraceně. Úplně mě zmátla. Za okamžik promluvila.
"Pane Lightnere: ` Hlas se jí už nechvěl, i když v něm ještě zaznívaly emoce. "Moje teta mi vysvětlila, že nás, tedy naši rodinu, studujete, jelikož jste přesvědčeni, že jsme něčím výjimeční a že byste nám mohli pomoct od zla.
P to děláte ze zvědavosti. Nepřerušujte mě. Snažte se mě pochopit! Teta tvrdí, že když se ke zlu promlouvá, zlo narůstá. lestliže se zkoumá, sílí: ` lejí modré oči mě prosily o pochopení. Ted' už se uklidnila a hovořila zcela věcně.
"Rozumím tvrzení vaší tety," přiznal jsem. lejí slova mě doslova omráčila.

Znamenalo to že Carlotta Mayfairová věděla, kdo jsme a jaký je náš cíl. Pak jsem pomyslel na Stuarta. Stuart s ní určitě mluvil! Toto byl jasný důkaz! Hlavou se mi honilo dalších sto padesát nejrůznějších myšlenek.
"Víte, funguje to podobně, jako když se vyvolávají duchové," pokračovala Deirdre zdvořile. "Vyvolavači duchů chtějí mluvit se svými zemřelými předky a mají přitom ty nejčistší úmysly. Jenomže tím, co dělají, dodávají sílu zlým démonům, kterým nerozumí..."
"Ano, souhlasím. Vím, o čem mluvíte. Věřte mi! Chtěl jsem vám jenom předat jednu informaci. Naučit vás, že..."

"
Já ale nechci. lá se nechci zabývat minulostí." Hlas se jí nepatrně zachvěl.
, lá se už nikdy nehodlám vrátit domů!"
,
Dobře. To musím respektovat," ujistil jsem ji. "Chtěl bych vás tedy požá-
"
dat o laskavost. O jedinou věc. Vezměte si ode mě vizitku. Naučte se nazpaměf moje jméno. I telefonní čísla. Zavolejte mi, kdykoliv se ocitnete v nouZ1."
Vizitku přijala. Dlouho ji studovala a pak ji zastrčila do kapsy.
Uvědomil jsem si, že si ji mlčky prohlížím, dívám se do jejích obrovských nevinných modrých očí a snažím se neprodlévat zrakem na její postavě, na plných, krásně tvarovaných ňadrech, jasně se rýsujících pod bavlněnými šaty. Vjejí tváři se zračil smutek.
"Je to d'ábel, pane Lightnere," zašeptala téměř neslyšitelně. "Ďábel."
,
,Proč tedy nosíte ten smaragd?" podivil jsem se nahlas.
Usmála se. Dotkla se ho, sevřela do ruky a prudce škubla, až se řetízek přetrhl. "Z jednoho prostého důvodu, pane Lightnere. Mám ho ráda, a tak jsem si ho sem vzala. Ajestli chcete, já vám ho ted'věnuju." Vtiskla mi smaragd do dlaně.
Pohlédl jsem na něj a stěží jsem uvěřil, že ten pověstný šperk držím v ruce. Vyhrkl jsem: "Zabije mě. Vy víte, že mě zabije a přinese vám ho zpátky."

"
Ne! To by neudělal!" málem vykřikfa. Moje slova ji šokovala.

"Samozřejmě že by to udělal." Hned jsem se však zastyděl, že jsem něco takového vypustil z úst. "Deirdre, dovolte mi, abych vám řekl, co o Lasherovi vím. A také o lidech, kteří vidí podobná zjevení, Nejste jediná. Nemusíte bojovat sama."

"Pane Bože, mumlala. Zavřela na okamžik oči. "Neudělal by to,' opakovala, tentokrát však s menším přesvědčením. "Nevěřím tomu."
"Zkusím to s ním. Možná budu mít štěstí," zdůraznil jsem spíš pro sebe. "Vezmu si ten smaragd. Víte, Deirdre, někteří lidé mají takříkajíc vlastní zbraně. Já vám pomůžu porozumět vašim zbraním. Pokusila se o to vaše teta? Povězte mi, co chcete, abych pro vás..."

316

Odejděte," zněla její zkroušená odpověď'. "A nikdy, prosím vás, už nikdy se mnou nemluvte o těchto věcech."

Deirdre, stává se, že se objeví, i když si to nepřejete Že přijde, aniž ho přivoláte?"
Zažeňte ho, pane Lightnere! Nechci na něj myslet, nechci o něm mlu-
"
ke spánk
vit..
," Zvedla ruce ům. "Možná že kdybych se na něj odmítala dí-
vat,.:'
"A co byste si přála, Deirdre?"
Život, pane Lightnere. Normální život. Nedovedete si představit, co pro 'x mě ta slova znamenají! Normální život. lako mají ty dívky na koleji: život ' s plyšovými medvídky a s kluky, s kterými se líbají na zadních sedadlech aut.

Prostě život!"
Její rozčilení přešlo na mě. Celá ta záležitost skrývala nebezpečí. Velké nebezpečí! A navíc mi dala ten smaragd. Ohmatával jsem ho, přejížděl po něm 'x palcem. Něco tak studeného, tvrdého!

w' Je mi to hrozně líto, Deirdre! Omlouvám se, že jsem vás tak rozrušil.
Opravdu, je mi to líto..:
Pane Li htnere, neuměl byste ho zahnat. Udělejte to A co vaši lidé Moje teta tvrdíg, že to může udělat pouze kněz. Ten na něj ale nevěří! Jak by ho tedy mohl vymítit?!"
On se knězi neukáže, Deirdre, vid'te?
ála. "A k če u by to bylo? Lasher ne atří k nízkým d-
"Ne;' trpce se usm m p u
chům. Nenechá se odradit svěcenou vodou a několika zdrávasy. Z toho má xen legraci:'
Začala plakat. Sáhla po smaragdu, vytáhla ho z mé dlaně za řetízek a mrštila jím co nejdál do křoví. Slyšel jsem, jak spadl do vody. Otřásal jí pláč. "Za-
se ho najdu!" vzlykala. , Uždycky se ke mně vrátí. Vždycky!"

Možná můžete Lashera zapudit jenom vy. Vy a nikdo jiný," pronesl jsem zamyšlené.
To říká i ona! Pořád dokolečka opakuje: ,Nedívej se na něj, nemluv s ním, ne,dovol, aby se tě dotýkal!' lenomže on vždycky přijde zpátky! Nepotřebuje k tomu moje svolení! A když..."
"Pokračujte.
"Když jsem sama a je mi smutno..."
"Tak se zjeví.
"Ano. Přesně tak."
Ta dívka prožívala strašlivé utrpení. Něco se musí stát!

"A když přijde? Když tomu nezabráníte? Co pak?"
Vzhlédla ke mně, jako bych jí ublížil. "Vy nevíte, o čem mluvíte:'

317

x'vP ·xx'.

XX: x XX ·.
x . ' axx

Uvědomuju si, že vás boj s ním přivádí k šílenství. Co se stane, když se podvolíte?"
"lako bych umřela," vydechla. "A celý okolní svět umře taky. Existuje jenom on." Otřela si ústa hřbetem ruky.
Jak dLouho asi žije s tím trápením? pomyslel jsem si. lakou má sílu! A přesto se bojí.
"Ano, pane Lightnere. Nemýlíte se. Bojím se," souhlasila. "Ale já neumřu! Budu se s ním prát! A vyhraju! Vy ted' odejdete. Už za mnou nechod'te. Já nevyslovím jeho jméno, nebudu se na něj dívat. Nikdy ho už nezavolám. A on mě nechá. Odejde a najde si někoho jiného. Někoho, kdo by ho miloval..."
"On vás miluje, Deirdre?" zeptal jsem se jí nesměle.
"Ano," zašeptala téměř neslyšně. Stmívalo se. Neviděl jsem jí do tváře.
"Co od vás vlastně chce?"
Prosím vás! Vy to moc dobře víte! Chce mě!" znovu se rozčilila. "Chce
"
mě, pane Lightnere, protože mu dávám sílu. Potřebuje ji, aby se mohl zhmotnit."
Vyndala si z kapsy kapesníček a utřela si nos. "Prozradil mi, že přijdete," ozvala se potichu. "Řekl mi něco strašně divného, něco jako zaklínadlo: ‚Budu jíst maso a popíjet víno a poznám teplo ženského těla, a on bude dávno hnít v hrobě."'

"
Znám ta slova. Už jsem je slyšel," přiznal jsem.
"Musíte odejít!" naléhala. "Jste mi moc sympatický. Nesmí vám ublížit! Poručím mu to!" odmlčela se, zmatek v očích.
"Deirdre, pomůžu vám. Jsem přesvědčen, že to dokážu!"

"
Nei"

,
‚Pomůžu vám ho zahnat, jestli jste se už k tomu rozhodla. Lidé v Anglú..."
"Ne!"
Čekal jsem a pak jsem jemně dodal: "Jestliže někdy budete potřebovat moji pomoc, snažně vás prosím, zavolejte mi." Nereagovala. Poznal jsem, že je úplně vyčerpaná, na pokraji zoufalství. Řekl jsem jí, že jsem se ubytoval v hotelu v Dentonu a zůstanu tam do zítřka. Pokud se neozve, odjedu. Mě(jsem pocit absolutního selhání, ale už jsem ji přece nemohl dál trápit! Zadíval jsem se do ševelícího bambusového křoví. Tma houstla, nikde žádná světla.
, Vaše teta se mýlí ve své představě o nás." Poslouchala mě? Zahlédl jsem
,
nad sebou proužek světlého nebe. "Chceme předat to, co jsme zjistili. Chceme vám poskytnout naše znalosti. Teta má pravdu v jednom: zajímáme se o vás, protože jste výjimečná. Vy i vaše rodina. Věřte mi však, že nám na vás záleží mnohem víc než na něm. Mohla byste přijet do našeho domu v Londýně a zůstat tam tak dlouho, jak by se vám chtělo. Seznámili bychom

vás s lidmi, kteří zažili podobné věci jako vy, a vyhráli. Pomůžerne vám! A kdo ví? Možná že by se nám podařilo ho zahnat. Přijed'te, kdykoliv budete chtít. Moc vás prosím!" Žádná odpověd'. "Víte, že nelžu. Cítím, že mě z toho ani nepodezíráte."
Pohlédl jsem na ni s obavou, že na jejím obličeji uvidím bolest. Spatřil

jsem její smutné oči upřené do dálky a plné slz. Ruce měla bezvládně v klíně. A přímo za ní stál on! Jen pár centimetrů! Naprosto zřetelný - zíral na mě hnědýma očima.

Vykřikl jsem. V tu ránu jsem byl na nohou. Musel jsem vypadat jako blázen.

"Co je?" zvolala vyděšeně. Vyskočila z lavičky a vrhla se mi do náručí. "Co se stalo? Řekněte!"

V tom okamžiku zmizel. Jen závan horkého vzduchu pohnul štíhlými bambusovými výhonky. Kolem nás se rozkládala přebujelá zahrada plná stínů. Ochladilo se, jako by se zabouchly dveře od pece.

Zavřel jsem oči a sevřel ji co nejpevněji. Snažil jsem se ji uklidnit, i když sám jsem měl pocit, že se z toho rozčilení pomátnu. Rychle jsem si vrýval do paměti, co jsem viděl: zlovolně vypadajícího mladého muže, jenž se za jejími zády chladně usmíval. Na sobě měl dokonale ušité tmavé šaty, na nichž jsem však nerozeznal žádné podrobnosti, jako by se veškerá energie tohoto přízraku soustředila do jasných očí, bílých zubů a matně se lesknoucí pleti. Bezpochyby jsem spatřil, toho muže", jehož popis jsem tolikrát slyšel.

Deirdřin stav se blížil hysterii. Ruku měla přitisknutou na ústa a polykala vzlyky. Najednou se ode mě prudce odtrhla a utíkala po zarostlých schůdcích k hlavní cestě.

Ixx ý

"Deirdre zavolal jsem. Ale zmizela mi ve tmě, Jen u vzdálen ch stromů probleskly její bílé šaty. Pak utichl i zvuk jejích kroků.

Zůstal jsem ve staré botanické zahradě sám, obklopen temnotou, a poprvé v životě jsem byl vystrašen k smrti. Tolik jsem se bál, až jsem dostal vztek. Vy-

razil jsem za ní, lépe řečeno stejnou cestou jako ona. Přinutil jsem se neběžet. Ráznými kroky jsem se vymotal ze stínů, uviděl jsem světla kolejí, uslyšel hluk aut z ulice a zase jsem si připadal v bezpečí.

Vešel jsem do koleje a zeptal se šedovlasé ženy ve vrátnici, zda se Deirdre už vrátila. Urátila. V duchu jsem si oddechl. Alespoň pro tuto chvíli se o ni nemusím strachovat.

"le právě čas večeře, pane. Můžete zde nechat vzkaz."

"Ano, děkuji. Zastavím se později," dodal jsem omluvně. Vyndal jsem čistou obálku a list papíru, na nějž jsem napsal, že pokud si to bude přát, najde mě v hotelu. Spolu s listem jsem do obálky vložil vizitku, obálku nadepsal

Deirdřiným jménem, zalepil a předal ji vrátné, aby ji doručila. Pak jsem kolej opustil.

Do hotelu jsem dorazil bez dalších dobrodružství a ze svého pokoje jsem zavolal Londýn. Zatímco jsem hodinu čekal na spojení, ležel jsem na posteli s telefonem vedle sebe a nemohl myslet na nic jiného než na to, že se mi zjevil "ten muž". Viděl jsem Lashera! Na vlastní oči! Jako Petyr a Arthur.

Když mě konečně spojili, hlas našeho ředitele Scotta Reynoldse zněl klidně, ale neoblomně.

"Proboha, zmiz odtamtud! Musíš okamžitě domů!"

"Klid, Scotte, klid. Přece jsem nejel tak daleko jenom proto, abych se nechal zastrašit duchem, jehož studiem se zabýváme skoro tři století."

"Kde je, prosím tě, tvůj pověstný úsudek, Aarone? Jak můžeš něco takového vůbec vyslovit? Vždyť znáš historii rodu Mayfairů nazpaměť! To zjevení se tě nesnaží zastrašit, ale zneužít! Chce, abys svými otázkami tu dívku trápil. Ztrácí ji, a ty jsi jeho naděje jak ji získat zpátky. Ta její teta, ať už je jakákoli,
má pravdu. Když jsi Deirdre nutil mluvit o jejích zážitcích, dodával jsi tomu zjevení energii, kterou potřebuje!"

"Já ji k ničemu nenutil, Scotte. A obávám se, že svou bitvu zatím nevyhrává, Chci zůstat v Americe. Pojedu do New Orleansu."

Scott mi málem nařídil, abych se okamžitě vrátil do Evropy, jenomže já měl trumfy na své straně. Byl jsem starší než on a odmítl jsem místo ředitele našeho řádu. Proto ho dostal Scott. Dal jsem mu jasně najevo, že se z tohoto případu odvolat nenechám.

"Dobře," rezignoval nakonec. "Nebudu tě přemlouvat. Je to jako házet hrách na stěnu. Aspoň nejezdi autem. Jed' do New Orleansu vlakem."

Uvítal jsem tento návrh s radostí. Tak se vyhnu samotě na silnicích vedoucích přes louisianské močály. Ano. To je ono: vlak plný lidí.

Následujícího dne jsem Deirdre poslal lístek se vzkazem, že mě najde v hotelu Royal Court v New Orleansu. Vrátil jsem auto do půjčovny v Dallasu, nasedl na vlak a odjel. Cesta trvala jen osm hodin a celou dobu jsem si mohl psát do deníku.

Dlouze jsem rozvažoval o všem, co se stalo. Ta dívka se zříká své historie i svých nadpřirozených schopností a síly. Její teta ji vedla k tomu, aby Lashera odmítala. Nicméně Deirdre tu bitvu zřejmě už léta prohrává. lak by asi dopadla s naší pomocí?

Přetnul by se řetěz spojující generace mayfairských dědiček? Opustil by Lasher rodinu Mayfairů, jako opouštějí duchové hořící dům, v němž po staletí strašili?

Dokonce ani při psaní deníku jsem se nemohl zbavit podivného pocitu.

320

Z Lashera vyzařovala taková síla! Nikdy jsem se nesetkal s mocnějším duchem, i když Lasher představoval jen fragmentární bytost.

Podle mých zkušeností se s touž přesvědčivostí zjevovali pouze duchové nedávno zemřelých lidí. Například duch zesnulého pilota zabitého při akci se 2jevil v bytě své sestry, která potom vyprávěla:, Nebudete mi to věřit, ale byl

W j j !
jako ži. Rozeznala sem i bláto na eho botách
"

Duchové dávno zemřelých se tímto způsobem "zhmotnit neuměli.

A netělesné entity? Dokázaly se vtělit do živých nebo mrtvých lidí, to ano, avšak zjevit se jen tak, bez pomoci, nedokázaly.

Lasher se zcela určitě rád předváděl. Proto ho vidělo tolik lidí. Toužil vlastnit tělo, byť na zlomek vteřiny. Tedy nekomunikoval beze slov jen se svou čarodějnicí, a ani nebyl pouhou představou v její mysli. To rozhodně ne. Nějakým způsobem se materializoval, aby ho viděli i ostatní, Dokonče slyšeli! A pokud vynaložil obrovské úsilí, uměl se smát nebo plakat.

Co mělo to zjevení za lubem? Snažilo se získat takovou sílu, aby se mohlo 2jevovat zřetelněji a na delší dobu? Co znamenalo (a to především zaměstnávalo můj mozek) to zaklínadlo, jež jsem četl v Petyrově dopise: A z tebe nezůstanou ani kosti, já budu pit vfno, jist maso a radovat se z iepla ženského těla?

A konečně: proč mě ted' Lasher nemučí a nepokouší? Použil ke svému zhmotnění Deirdřinu energú, nebo moji? (V životě jsem nevidél mnoho duchů. Nejsem silné médium. Ve skutečnosti jsem ještě neviděl žádné zjevení, jež by se nedalo vysvětlit hrou světla a stínů nebo příliš aktivní myslí.)

Asi poněkud bláhově jsem se domníval, že když nebudu v blízkosti Deirdre, Lasher mi neublíží. To, co se stalo Petyrovi, určitě podmínila jeho vlastní mediální síla. Proto s ním Lasher mohl manipulovat. lá tuto sílu postrádám.

Ovšem podceňovat Lashera by se asi nevyplatilo. Musím být neustále ve
střehu.

Dojel jsem do New Orleansu v osm hodin večer a ihned se mi začaly dít malé i větší nepříjemnosti, Před nádražím mě málem přejelo auto a taxík, jímž jsem jel do hotelu, se téměř srazil s jiným autem, když zastavoval u chodníku.

V malé recepci hotelu Royal Court do mě vrazil podnapilý turista a pokusil se vyprovokovat rvačku. Naštěstí ho jeho žena s mnoha omluvami odvedla. Hotelový poslíček jí pomohl dostat ho na pokoj. Nicméně jsem měl z tohoto incidentu pohmožděné rameno. A nejvíc mnou otřáslo, že jsem se pouze o vlásek vyhnul autonehodě.

Je to jenom moje fantazie, utěšoval jsem se. Nicméně když jsem vystupoval po schodech do svého pokoje, zůstal mi v ruce kus zábradlí. Tak tak jsem

321

udržel rovnováhu. Všichni se velice omlouvali. O hodinu později - zapisoval jsem si tyto drobné události do deníku - vypukl v druhém poschodí požár.

Postával jsem spolu s dalšími postiženými v nevlídné uličce ve Francouz-

ské čtvrti dobrou hodinu, než nás ujistili, že oheň uhasili a nedošlo přitom k poškození vodovodních trubek ani ničeho jiného. "Proč hořelo?" chtél jsem vědět. Rozpačitý hotelový zaměstnanec mumlal cosi o vznícených odpadcích v iednom z pokojů užívaných jako skladiště. Ulídně mě ujistil, že mohu být úplně klidný.

Dlouho jsem zvažoval situaci. Všechno se dalo vysvětlit náhodou. Žádnou újmu na zdraví jsem neutrpěl ani já, ani nikdo jiný. Musím si zachovat chladný rozum, pohybovat se s větší rozvahou, dívat se pozorně kolem sebe a neustále si uvědomovat i sebemenší maličkosti.

Noc proběhla bez problémů, i když jsem se často budil. Moc dobře jsem se nevyspal. Po snídani jsem zavolal do Londýna a požádal, aby v Texasu najali soukromého detektiva, které by sledoval Deirdřiny pohyby, a to co nejnenápadněji.

Potom jsem napsal dopis Cortlandu Mayfairovi. Vysvětlil jsem mu v ném, kdo jsem a co je Talamasca, a prozradil mu, že sledujeme historú jejich rodu již od sedmnáctého století. Vylíčil jsem mu záchranu Debory před vážným nebezpečím v jejím rodném Donnelaithu, i to, jak později v Amsterodamu vznikL Rembrandtův portrét Debory. Náš zájem o Debořiny potomky jsem zdůvodnil tím, že v každé generaci jejich rodiny se vyskytne aspoň jeden jedinec nadaný nadpřirozenými schopnostmi. Rádi bychom navázali styk s rodinou a ukázali naše Záznamy všem, kdo o ně budou mít zájem. Také bychom si přáli poskytnout informace Deirdre Mayfairové, protože se domníváme, že její schopnost vidět přízrak, kterému se dříve říkalo Lasher a jemuž se tak zřejmě říká dodnes, ji sužuje.

Člen našello řádu Petyr uan Abel spatřil toto zjeveni jako prvni. Stalo se to v Donnelaithu v sedmnáctém sioleti. Od té doby Lashera nesčetněkrát vlděli nejrůznější lidé u okoli jeho "bydliště" na First Street. Mně samotnému se přednedávnem zjevřl, i když to bylo mimo New Orleans.

Udělal jsem kopú dopisu i pro Carlottu Mayfairovou a po delším rozvažování jsem připojil adresu a telefon svého hotelu. Koneckonců, co by mělo za smysl schovávat se za poste restante?

Dojel jsem na First Street a vložil jsem dopis pro Carlottu do schránky u domu. Pak jsem v Metairie vhodil otvorem ve dveřích dopis určený Cortlandovi. Zmocnila se mě jakási zlá předtucha, a přestože jsem se vrátil do hotelu, do svého pokoje jsem ani nevkročil.

Oznámil jsem recepčnímu, že jdu do baru v přízemí, kde hodlám setrvat

celý večer. Pomalu jsem vychutnával dobrou kentuckou whisky a zapisoval si
" 2azxtky toho dne do deníku.
Z malého tichého baru byl pěkný výhled na dvorek upravený jako zahrádka, a přestože jsem k ní seděl zády, dávaje přednost možnosti sledovat dveře
vedoucí do recepce - důvod bych jen těžko vysvětloval -, v baru se mi líbilo.
Focit zlé předtuchy se pomalu vytrácel.
Asi kolem osmé večer jsem vzhlédl od deníku, neboť jsem si uvědomil, že nekdo stojí u mého stolku. Byl to Cortland.
Jak jsem již dříve uvedl, dávno před odjezdem do Ameriky jsem dokončil ` celé Záznamy o čaroděinicích z Mayfairu. Studoval jsezn tudíž také bezpočet
Cortlandových fotografú. A přece to nebyl Cortland, kdo mi vytanul na mysli.
Vysoký černovlasý člověk, který se na mě usmíval, ve mně vyvolal předsta·
vu Juliena, jenž zemřel v roce 1914. Rozdíly mi nepřipadaly důležité. Viděl
jsem oči o něco větší než Julienovy, tmavší vlasy a možná o trochu výrazněj-
ší ústa. Nicméně - celý Julien. Cortlandův úsměv najednou začal vypadat groteskně. Jako maska.
V duchu jsem zaznamenával tyto zvláštní poznatky a zároveň jsem ho po-
' íx zval, aby si přisedl.
f
Mel na sobě plátěný oblek, ne nepodobný mému, košili barvy vybledlého
x citronu a světlou kravatu.

Díky Bohu, že to není Carlotta, pomyslel jsem si, na což odvětil: "Nemys-
lím, že by se vám Carlotta ozvala.Ovšem domnívám se, že je načase, aby-
, chom si my dva promluvili:' Jeho hlas s jižanským přízvukem znél velice
x'.:.: příjemně a absolutně neupřímně. Uhrančivé oči se sice dívaly laskavě,
nic-
x, mene jsem z nich vyčetl hrozbu.
x'. Tento člověk mě bud' nenáviděl, nebo mě považoval za nemožného otravu.
x Otocil se k barmanovi."Ještě jednou totéž pro pana Lightnera. A já bych
pro-
sil sherry."
Sed1 si naproti mně, zkřížil nohy a naklonil se ke mně."Nebude vám
vadit,
"ř; kdyz budu kouřit, pane Lightnere? Děkuju vám." Z kapsy vyndal nádherné
zlate pouzdro na cigarety, položil je na stůl,Otevřel a nabídl
mi.Odmítl jsem,
a tak si zapálil sám. Jeho šarmantní chování mé zase zasáhlo svou
neupřím-
ností. Snažil jsem se představit si, jak by jeho vystupování účinkovalo
na ne-
zaujatou osobu.
"Jsem velmi rád, že jste přišel, pane Mayfaire," oslovi) jsem ho
zdvořile.
"Prosím vás, říkejte mi Cortlande. Víte, existuje tolik Mayfairů!"
Vyzařovalo z něj nebezpečí. Usilovně jsem se snažil před ním zastřít
své
myšlenky.

i

"Jenom tehdy, pokud mě budete oslovovat Aarone," reagoval jsem. "Pak mi bude potěšením."

Lehce přikývl. Bezděčně se usmál na cizí mladou ženu sedící vedle u stolku, která se tu zastavila na skleničku, a upil trochu ze svého sherry.

Působil nadmíru přitažlivě: černé vlasy se krásně leskly, horní ret se pyšnil tenkým knírkem s náznakem šedi. Zdálo se, že vrásky na jeho obličeji jsou spíš ozdoba než příznak stáří. Pomyslel jsem na Llewellyna -jen před několika dny jsem vyslechl jeho zpověď spolu s podrobným popisem Juliena. Nyní musím tyto myšlenky ze své hlavy vypudit! Nacházím se v nebezpečí. Signalizovala mi to moje intuice. Cortlandův šarm byl součástí tohoto nebezpečí, Považoval se za velmi chytrého i okouzlujícího. V tom jsem s ním musel souhlasit.

Zíral jsem na svůj bourbon a do očí mě udeřila pozice Cortlandovy ruky. Měl ji položenou na zlatém cigaretovém pouzdře pouhých pár centimetrů od mé sklenice. Najednou jsem s naprostou jistotou věděl, že tento člověk mi chce záměrně uškodit, Od něj jsem to nečekal. Celou dobu jsem za původce zla pokládal Carlottu.

"Promiňte," omluvil se. Vypadal, jako by si v tu chvíli na něco vzpomněl, "Víte, musím si vzít léky, Totiž jestli je najdu." Prohmatával si kapsy u kabátu. Vytáhl malou lahvičku s tabletkami. "Je to otrava," komentoval to a potřásl přitom hlavou. "Jak se vám líbí New Orleans?" Otočil se k baru a požádal o sklenici vody. "Samozřejmě jsem informován, že jste se sešel s mou neteří v Texasu. Jistě jste si však nenechal ujít ani krásy New Orleansu. Nemám pravdu? Jak se vám zamlouvá tahle rozkošná zahrádka?" Gestem ukázal ven. "Kolují o ní zajímavé zvěsti. Pověděli vám to?"

Obrátil jsem se na židli a podíval se na zmíněnou zahrádku, na její nerovné dlážděni, opryskanou fontánu. Ve stínu za fontánou stál před skleněnými dveřmi nějaký vysoký, štíhlý člověk, na něhož dopadalo zezadu světlo. Nehybný muž bez tváře, Po páteři mi přeběhlo mrazení, vzrušující a téměř příjemné. Bez přestání jsem na toho muže hleděl a pozoroval, jak se najednou začal rozplývat, až úplně zmizel.

Očekával jsem závan teplého větru, ale nic jsem necítil. Asi jsem byl od zjevení příliš daleko.
Zdálo se mi, že uplynula celá věčnost. Když jsem se otočil, Cortland pokračoval: "Nějaká žena tam spáchala sebevraždu. Říká se, že z fontány jednou za rok teče místo vody krev."
"Zajímavé," odvětil jsem. Sledoval jsem, jak zvedl sklenici vody a do půlky ji vyprázdnil. Zapíjel ty své léky? Lahvička s tabletkami zmizela. Podíval jsem se na svůj bourbon. Nedotkl bych se ho za nic na světě. Roztržitě jsem si

zastrčil do kapsy pero, ležící vedle deníku. Plné mě zaměstnávalo, co jsem viděl a slyšel, a neměl jsem nejmenší potřebu mluvit.
"Podívejte se, pane Lightnere, přejděme raději k věci." Zase ten úsměv, okouzlující úsměv.
"Samozřejmě," souhlasil jsem. Jak jsem se vlastně cítil? Převládalo vzrušení, Seděl jsem tady s Julienovým synem Cortlandem, jenž mi právě před chviličkou dal do pití nějakou drogu, bezpochyby smrtící, takže se domníval, že se mnou jednou provždy skoncoval. Celá temná historie rodu Mayfairů mi proběhla před očima. Už jsem do ní patřil. Nečtu si o ní v Anglú, jsem tady.
Snad jsem se na něj i usmál, ovšem bylo mi jasné, že po tomto vypjatém emocionálním vrcholu, jejž jsem prožíval, bude následovat katastrofální pád. Vždyť ten mizerný darebák se mě snaží zabít!
"Zabýval jsem se Talamaskou a její činností," promluvil jasným a neupřímným hlasem. "Nemůžeme proti vám oficiálně zasáhnout. Nemáme důvod vás nutit, abyste neposkytovafi informace o naší rodině, protože to stejně neděláte. Informace jsou zcela jasně používány jen soukromými osobami a nehodláte je zveřejňovat. Není v naší moci vás přimět, abyste tyto informace neshromažd'ovali, pokud přitom nepřestoupíte zákon."
"Domnívám se, že v zásadě máte pravdu.
"V naší moci nicméně je vám vaši práci znepříjemnit. Hodně znepříjemnit. Můžeme vám v souladu se zákonem zakázat vstup na naše pozemky a stanovit, že se k členům rodiny budete smět přiblížit jen na určenou vzdálenost, Stálo by nás to hodně peněz, ale vás by to asi nezastavilo."
Odmlčel se, potáhl ze své tenké tmavé cigarety a pohledem zavadil o můj bourbon. "Objednal jsem vám nesprávné pití? Vy nepijete bourbon, pane Lightnere?"
"Ale ano," ujistil jsem ho. "Vrchní přinesl to, co jsem pil celé odpoledne. Měl jsem vám říct, že už nechci. Dnes jsem toho už vypil dost."
Ztvrdly mu oči a jeho usměvavá maska byla ta tam. Zdálo se, že na chviličku omládl.

"
Neměl jste jezdit do Texasu, pane Lightnere," podotkl chladně. "Velice jste rozrušil moji neteř, a to se nemělo stát."
"Bohužel s vámi musím zase souhlasit. Nemělo se to stát. Záleží mi na ní a chtěl jsem jí nabídnout pomocnou ruku."
Taková troufalost! Od vás i od vašich londýnských přátel." V jeho hlase se "
ted' ozýval vztek. Nebo ho prostě znechutilo, když pochopil, že ten otrávený bourbon nevypiji. Dlouze jsem se na Cortlanda zadíval a přitom se snažil vypudit z mysli všechny rušivé elementy. Nezbylo v ní nic než jeho tvář a můj tichý vnitřní hlas, jenž mi našeptával, co jsem chtěl vědět a udělat.

,

,;Ano, troufalost," přitakal jsem. "Jenomže si musíte uvědomit jexlnu věc: Petyr van Abel, otec Charlotte Mayfairové, narozené v roce 1664 ve Francú, byl členem Talamasky. Později odjel na Saint-Domingue, aby se se svou dcerou sešel. Předtím, než ho stačil váš rodinný xluch l.asher na opuštěné cesté

do Port-au-Prince dohnat k smrti, se Petyr se svou dcerou Charlotte mnohokrát miloval a z tohoto spojení Charlotte počala Jeanne Louise. Což znamená, že Petyr byl dědeček Angélique a pradědeček Marie Claudette. Ta, jak víte, založila Riverbend a také Mayfairské dědictví, které vy dnes spravujete pro Deirdre. Sledujete mě?"

Zdálo se, že jsem mu vyrazil dech. Beze slova seděl a zíral na mě, cigaretu v ruce. Nezachytil jsem žádný náznak zloby nebo hněvu.

Nespouštěl jsem z něj oči. Pokračoval jsem: "Vaši předkové jsou potomky člena našeho řádu, Petyra van Abela. Váš rod a Talamasca jsou propojeny. A jsou ještě jiné věci, které máme společné. Patří k nim například Stuart Townsend, také člen řádu, jenž se po návštěvě u Stelly v roce 1929 ztratil. Vzpomínáte si na Stuarta? Jeho případ se nikdy nevyřešil."

"Jste hlupák, pane Lightnere," prohodil jakoby nic Cortland bez viditelné změny výrazu v obličeji. Zatáhl ještě jednou z cigarety a uhasil ji, ačkoliv nevykouřil ani půlku.

"Petyra van Abela zabil ten váš rodinný duch Lasher," nenechal jsem se vyvést z míry. "Před minutkou jsem ho viděl. Byl to on? Nemýlím se, že ne? Tamhle vzadu se mi zjevil." Ukázal jsem na zahrádku. "Přivádí vaši neteř k zoufalství, a co hůř, k šílenství. Nemám pravdu?" naléhal jsem.

V Cortlandově obličeji nastala změna. Tvář orámovaná tmavými vlasy odrážela jeho vnitřní zmatek a vypadala naprosto nevinně.

"Mám dojem, že to všechno myslíte vážně." Od chvíle, kdy vstoupil do baru, to bylajeho první poctivě míněná slova.

"Samozřejmě," přikývl jsem. "Proč bych podváděl lidi, kteří umějí číst myšlenky? To by ode mě bylo nerozumné, nemyslíte?" Zrak mi zase padl na skleničku s bourbonem. "A stejně nerozumné je, když očekáváte vy ode mě, že vypiju tuhle whisky a dopadnu jako Stuárt Townsend nebo Cornell Mayfair."

Cortlandovi se na tváři nepohnul ani sval. Svůj šok dokonale maskoval. "To je velice vážné obvinění," vydechl.

"Celou dobu jsem si myslel, že to dělala Carlotta. Kdepak! Dělal jste to vy."

"Koho zajímá, co si myslíte?" zašeptal. "Jak se vůbec opovažujete mi něco takového říkat?" Lomcoval jím vztek, ale ovládal se. Trochu se zavrtěl na židli a vyndal si další cigaretu. Zabodl se do mě očima. Jeho chování se změnilo. Debata ho zřejmě opravdově zaujala a začal se ptát přímo na tělo: "Co tedy,

sakra, chcete?" Mluvil tlumeně. Snažil se potlačit své emoce. "Vážně! Co od nás, pane Lightnere, chcete?"

Na chvíli jsem se hluboce zamyslel. Tutéž otázku jsem si kladl už několik týdnů! Co jsem od svého příjezdu do New Orleansu očekával? Co chtěla Talamasca a co jsem chtěl já?

"Chceme vás poznat!" řekl jsem a téměř s překvapením jsem naslouchal své odpovědi. "Poznat vaši rodinu. Tolik toho o vás víme, a přesto nevíme nic! Rádi bychom vám předali všechny informace i všechny střípky a klípky nashromážděné v našich archivech. Je toho opravdu hodně. Můžeme vám vysvětlit všechny záhady, které obklopují vznik vašeho rodu, Z nich se dá pochopit, kdo vlastně jste a kdo je on. Přáli bychom si, abyste s námi hovořili a důvěřovali nám. A ještě něco velmi důležitého: jsme přesvědčeni, že Deirdre potřebuje vědět, že kromě ní existují jiní lidé, kteří vidí duchy a trpí jako ona, Musí si uvědomit, že není sama."

Studoval mě - oči zdánlivě prázdné, neproniknutelný výraz na tváři. Pak se opřel, uhnul pohledem a zakýval na číšníka, aby si objednal další pití.

"Proč se nenapijete mého bourbonu? Ani jsem se ho nedotkl." Zas ho moje otázka překvapila. Nicméně jsem se ji nesnažil zamluvit.

Vzhlédl ke mně. "Nemám rád bourbon," lakonicky odpověděl. "Děkuji vám,"

"Co jste do něj dal?" pokračoval jsem.

Zase se ponořil do svých myšlenek. Vypadal trochu nešťastně. Číšník před něj postavil pití. Bylo to jako předtím sherry v křišťálové sklence.

"To, co jste napsal o Rembrandtově portrétu Debory Mayfairové v Amsterodamu, je pravda?"

Přikývl jsem. "Vlastníme i portréty Charlotte, 7eanne Louise, Angélique, Marie Claudette, Marguerite, Katherine, Mary Beth, Juliena, Stelly, Anthy a Deirdre..."

Netrpělivě mi gestem naznačil, af toho nechám.

"Podívejte se. Přijel jsem kvůli Deirdre," připomněl jsem mu. "Přijel jsem,

protože pomalu, ale jistě ztrácí rozum. Dívka, s níž jsem v Texasu mluvil, je na pokraji zhroucení."
"Myslíte, že jste jí pomohl?"
"Ne. A velmi toho lituju. Poslouchejte mě dobře. Pokud vy osobně si s námi nepřejete mít žádný kontakt, je to vaše věc. To se dá pochopit. Ale proč nám bráníte, abychom Deirdre poskytli pomoc? Je to v našich silách,"
Ticho. Napil se sherry. Pokoušel jsem se vžít do jeho situace. Nešlo mi to. Nikdy jsem nezkoušel někoho otrávit. Neměl jsem ponětí, co je ten člověk přede mnou zač. Cortland, jehož jsem znal ze Záznamů, byl úplně jiný.

327

x;x ....:: x.,,x
ix
y· .
.

"Váš otec Julien by se byl se mnou sešel?" zeptal jsem se.
"Ani omylem," zněla odpověd'. Svou otázkou jsem ho probral z hlubokého zamyšlení. Na chvilku ztratil svůj nevyzpytatelný výraz. "Copak vy ze svých pozorování nevíte, že byf jeden z nich?" pronesl vážně a opravdově. Očima prodléval na mé tváři, aby se ujistil, že i já mluvím naprosto vážně.
"A vy nejste jeden z nich?"
"Ne," odvětil tiše, leč důrazně a pomalu zavrtěl hlavou. "Neisem. Nikdy jsem nebyl." Najednou posmutněl a jakoby zestárl. "Podívejte se. Klidně si nás dál špiclujte, jestli vás to baví, Pěstujte si nás jako nějakou zvláštnost..."

"
Jak to..."
"Od svých známých v Londýně jsem se dozvěděl, že jste společnost sdružující historiky, zabýváte se vědeckým výzkumem, nikomu nevadíte ani neubližujete a všichni vás respektují,"
"Jsem poctěn."
"Musím však zdůraznit jednu věc: Nechte moji neteř na pokoji! Má ted' naději se ze všeho dostat, a možná že má štěstí na dosah ruky. A ten rodinný duch, jak mu říkáte, musí být zničen. Musí! Snad to dokáže ona."
"Je Deirdre jedna z nich?" zeptal jsem se.
"Samozřejmě že není!" téměř se rozčilil. "To je právě ono! V současné době nikdo není jeden z nich! Copak to nechápete? Proč nás tedy vůbec studujete? To jste si nevšimli totálního rozkladu a dezintegrace síly? Ani Stella už nebyla jednou z nich! Mary Beth byla poslední. Julien, tedy můj otec, ten k nim patřil, a po něm už jen Mary Beth."
"Dobře, dobře. A co váš spektrální přítel? Vy se domníváte, že vám dovolí, abyste ho zničili?"
"Tak vy v něj věříte?" Naklonil hlavu na stranu s náznakem úsměvu a pak se mu u očí nadělaly vějířky vrásek, jak se tiše rozesmál. "To nemyslíte vážně, pane Lightnere! Vy opravdu věříte v Lashera?"
"Viděl jsem ho," odpověděl jsem prostě.
"To je jen vaše bujná fantazie, pane Lightnere. Moje neteř mi pověděla, že jste seděli v zahradě téměř za tmy."
"Ale prosím vás! Co se mi to snažíte namluvit? Viděl jsem ho, zhmotnil se téměř dokonale. Usmíval se na mě. Vypadal jako živý!"
Cortland se už nesmál. Na rtech mu zůstal ironický úšklebek. Zvedl obočí a povzdychl si. "Moc by se mu líbilo, jak o něm mluvíte, pane Lightnere."
"Může Deirdre Lashera zapudit a přinutit ho, aby se jí už nezjevoval?"
"Samosebou že nemůže! Avšak může ho ignorovat a žít, jako by neexistoval. To Antha nemohla a Stella nechtěla. Jenomže Deirdre je silnější než Antha i než Stella. Má v sobě hodně z Mary Beth. Ostatní si to neuvědomují a..."

328

Zarazil se. Přisúhl se při tom, že mluví o něčem, o čem se nechtěl zmiňovat.

Dlouze se na mě zadíval. Potom sebral ze stolu cigaretové pouzdro a zapalovač a zvedl se k odchodu.
"Neodcházejte ještě!" skoro jsem ho zapřísahal.
"Pošlete mi tu historú našeho rodu. Pošlete ji a já si to přečtu a možná se zase sejdeme. Ale nikdy se nepřibližujte k mé neteři, pane Lightnere! Asi jste pochopil, že jsem odhodlán udělat všechno pro to, abych ji ochránil před kýmkoli, kdo by se ji snažil vydírat a ubližovat jí. V tom případě se nezastavím před ničím!"
Vykročil.
"A co ten bourbon?" To už jsem také stál. "Co když zavolám policú a předložím jim tenhfe otrávený nápoj jako přímý důkaz?"
"Pane Lightnere, jsme v New Orleansu!" Roztomile se usmál a uličnicky na mě mrkl. "Prosím vás, vraťte se domů k vašemu studiu, Vylezte si na pozorovatelnu, vytáhněte teleskop a sledujte nás zpovzdálí!"
Vzdaloval se dlouhými, elegantními kroky. U dveří se ohlédl a přátelsky mi zamával.
Posadil jsem se. Ignoroval jsem bourbon, který pořád stál přede mnou na stole, a celé setkání jsem co nejpodrobněji zapsal do deníku. Z kapsy kabátu jsem vyndal lahvičku s aspirinem, vyprázdnil ji a odlil do ní trochu otrávené whisky. Lahvičku jsem zašrouboval a schoval.
Právě jsem zavíral deník, ukládal pero a chystal se odejít do svého pokoje, když ke mně přistoupil hotelový poslíček a oznámil mi: "Vaše zavazadla jsou připravena, pane Lightnere. Auto už na vás čeká." Milý, sympatický chlapec. Vůbec netušil, že mě vlastně osobně vykazuje z města.
"Zabalil jste všechno?" zeptal jsem se a očima přelétl své dva kufry. Deník jsem měl samozřejmě u sebe. Přešel jsem do recepce, odkud jsem zahlédl velkou černou limuzínu. Zastavila v malé uličce Francouzské čtvrti přímo před hotelem a vypadala jako obrovitá třpytka. "Tohle auto čeká na mě?"
"Ano, pane. Pan Cortland vám vzkazuje, abyste si pospíšil. Měl byste chytit letadlo do New Yorku. Odlétá v deset. Také vzkazuje, že na letišti na vás bude někdo čekat a předá vám letenku. Máte dost času."
"To je od něj skutečně hezké!" Zalovil jsem po kapsách, abych dal poslíčkovi spropitné. Ten je však odmítl.
"Pan Cortland se postaral o všechno, pane. Radši si pospěšte. Přece to letadlo nenecháte uletět."
"To ne. Ale víte, nemám rád černá auta. Jsem trochu pověrčivý. Byl byste tak laskav a sehnal mi taxík? Tohle je pro vás."
Taxík mě nedovezl na letiště, nýbrž na nádraží. Sehnal jsem místo ve spa-

xr:íax ..:".
i

cím voze a odjel do St. Louis. Odtamtud do New Yorku. Mluvil jsem se Scot-
tem. Neoblomně trval na svém: celý případ je třeba přehodnotit. Nemám zůstávat v New Yorku, ale okamžitě se vrátit domů.
V půli cesty přes Atlantik se mi udělalo zle. Když jsem přiletěl do Londýna,
měl jsem vysokou horečku. Čekala na mě sanitka a odvezla mě rovnou z letiště do nemocnice. Scott tam jel se mnou. Upadal jsem do bezvědomí. "Af hledají jed," řekl jsem mu.
To byla má poslední slova. Pak jsem o sobě osm hodin nevěděl. Jakmile jsem se probral, ujistili mě, že budu žít, i když horečka stále neklesala. V ne-
mocničním pokoji jsem spatřil Scotta a dva další dobré přátele.
"Opravdu tě otrávili. Nejhorší máš za sebou. Vzpomínáš si, co jsi pil před
nástupem do letadla?"
"Ta ženská!" Ani jsem se nemohl pořádně rozčilit.
"Povídej,"
"V baru na newyorském letišti jsem si dal skotskou se sodou. Ta ženská do

mě pořád narážela svou nemožnou taškou, a nakonec mě požádala, abych jí sehnal vozík. Hrozně kašlala a vůbec vypadala, jako by trpěla tuberkulózou.
Působila hrozně nezdravě. Zůstala sedět u stolu, když jsem šel pro vozík. Kdoví, kde ji splašili."
"Dala ti tam jed. Získává se z bobulí, ze kterých se také dělá ricinový olej, a je běžně k mání. Stejné svinstvo ti dal do bourbonu Cortland. Už jsi z toho venku, ale bude ti nejmíň dva dny špatně."
"Ach Bože!" Žaludek mi zase stáhly křeče.
"Aarone, uvědom si jedno: nikdy s námi nebudou mluvit," zdůraznil Scott. "Jak by mohli? Vždyť zabíjejí lidi! Ale už je to pryč. Aspoň na nějakou dobu."
"Vždycky zabíjeli lidi, Scotte," podařilo se mi promluvit. "Jenomže Deirdre Mayfairová nikoho nezabíjí. Podejte mi deník," požádal jsem. Žaludeční křeče se skoro nedaly vydržet. Vešel lékař a chystal se, že mi dá injekci.
Odmítl jsem ji.
"Aarone. Je to vedoucí toxikologického oddělení. Má naprosto neposkvrněnou pověst. Prověřili jsme všechny sestřičky. A taky jsme tu my."
Teprve ke konci týdne mě pustili domů. Sotva jsem se přinutil, abych něco snědl. Nabyl jsem přesvědčení, že celý Domov bude otráven. Co by je mohlo zastavit? Kdokoliv se dá najmout, aby nám do jídla přimíchal nějaké lehce dostupné jedy! Jídlo se dalo otrávit ještě předtím, než se dostalo do naší kuchyně...
Přestože se nic takového nestalo, trvalo mi celý rok, než jsem tuto fobú překonal. Natolik mnou můj zážitek otřásl.

Během tohoto roku k nám z New Orleansu přicházelo množství šokujících zpráv.
Po dobu rekonvalescence jsem znovu procházel celou historú rodu Mayfairů. Doplnil jsem ji o svědectví Richarda Llewellyna i dalších lidí, s nimiž jsem se setkal, než jsem odjel do Texasu za Deirdre.
Došel jsem k závěru, že Cortland odstranil Stuarta a pravděpodobně i Cornella. Dávalo to smysl. A přece zůstávalo tolik nerozřešených záhad! Co vlastně Cortland těmi vraždami kryl? A proč se neustále hádal s Carlottou?
Ostatně mezitím se nám Carlotta Mayfairová ozvala. Respektive bombardovala výhrůžnými dopisy přetékajícími různými kličkami a fígly naše londýnské právníky. Dožadovala se, abychom "upustili" od naší "invaze" do jejího soukromí, abychom jí "plně odhalili" veškeré informace získané o její osobě a její rodině. Důrazně nás upozorňovala, že se musíme "držet od každého člena rodiny na vzdálenost nejméně sto metrů, což platí i o pozemcích a domech rodiny" a že je "naprosto nepřípustné, abychom kdykoli a jakýmkoliv způsobem učinili pokus o setkání s Deirdre Mayfairovou" a tak dál a tak podobně. Rozepisovala se donekonečna a velmi únavně, přičemž její požadavky a výhrůžky neměly žádnou právní platnost.
Příkaz našim právním zástupcům zněl: ignorovat j i a nereagovat.
. Diskutovali jsme o celé záležitosti před shromážděním rady starších.
Zase jsme učinili pokus o kontakt a sblížení, a opět jsme neuspěli. Budeme pokračovat v pozorování, vyšetřování, jinými slovy ve sbírání materiálů. Mně se za tímto účelem uděluje carfe blanche, nicméně nikomu z řádu nebude v blízké budoucnosti dovoleno přiblížit se k členům rodiny, natož je kontaktovat. "Možná se to nestane nikdy!" zdůraznil Reynolds.
Nepřel jsem se. V té době jsem ještě nemohl vypít sklenici vody, aniž mě napadlo, že zemřu. Neuměl jsem vypudit z mysli Cortlandův afektovaný úsměv.
Zdvojnásobil jsem počet našich detektivů v New Orleansu a v Texasu.
Všechny tyto lidi jsem osobně telefonicky varoval, že předmět jejich vyšetřování je nepřátelský a potenciálně velice nebezpečný. Každému z nich jsem ponechal možnost práci odmítnout.

Nikdo to neudělal. Několik z nich požádalo o vyšší plat. luliette Miltonovou, naši společenskou "vyzvědačku", jsme přes její protesty odvolali a jako kompenzaci jsme jí udělili měsíční rentu. Učinili jsme všechno, abychom ji přesvědčili, že někteří členové rodiny jsou ochotni proti nepohodlným lidem použít násilí. Přestala pro nás pracovat jen velmi nerada a ve svém dopise z 10. prosince 1958 nás naléhavě prosí, abychom jí sdělili, kde se dopustila chyby. Od té doby nám stejně ještě několikrát poslala

zprávy, o nichž se domnívala, že pro nás mohou být zajímavé. Dnes, to jest v roce 1989, žije v luxusním domově pro penzisty v Mobile, ve státě Alabama.

DEIRDŘIN PŘÍBĚH POKRAČUlE

Tři vyšetřovatelé v Texasu byli vysoce kvalifikovaní detektivové. Dva z nich v minulosti dokonce pracovali pro americkou vládu. Všem třem jsem důrazně přikázal, aby Deirdre za žádných okolností nevystrašili nebo nerušili v jejím každodenním životě.

"Velice mi leží na srdci štěstí té dívky a klid její duše. Musíte vzít v potaz, že má telepatické schopnosti. Pokud se k ní přiblížíte na vzdálenost menší než dvacet metrů, prauděpodobně pochopí, že je sledována. Žádám vás, abyste na to dbali."

Ať už si mysleli, co chtěli, mé instrukce plnili přesně. Drželi se zpátky a informace o Deirdre získávali z nejrůznějších zdrojů: z administrativní správy univerzitního městečka, od upovídaných studentek, od obstarožních dam zaměstnaných na kofejích, nebo od učitelů, kteří si nad kávou vyprávěli o všem možném. Pokud Deirdre tušila, že je sledována, nikdy jsme to nezjistili.

V podzimním semestru studovala Deirdre dobře. Dostala vynikající ohodnocení. Kolegyně si ji oblíbily a učitelé ji měli rádi. Zhruba každý šestý týden se zapsala do knihy vycházek. Šla na večeři s Rhondou Mayfairovou a jejím manželem, profesorem Ellisem Clementem. Ten Deirdre vyučoval angličtině. Pokud můžeme věřit vycházkové knize, Deirdre měla desátého prosince schůzku s chlapcem, nějakým loeyem Dawsonem, ovšem jejich setkání trvalojen hodinu.

Z téže knihy se dozvídáme, že Deirdre často navštěvoval Cortland, a to bud' v pátek, nebo v sobotu večer. Jezdili spolu do Dallasu a Deirdre se vracela v jednu ráno - to byla nejpozdnější hodina, kterou připouštěl kolejní řád. Deirdre strávila Vánoce u Cortlanda v Metairie a v rodině kolovaly řeči, že když tam za ní Carlotta přišla, Deirdre ji nechtěla ani vidět.

V právnických kruzích se proslýchalo, že Carlotta a Cortland spolu stále nemluví. Carlotta zatím nereagovala ani na Cortlandovy obchodní telefonáty. Na nic. Vyměňovali si pouze jedovaté dopisy týkající se správy Deirdřina majetku.

Jedna sekretářka se nechala slyšet, že "Cortland se snaží získat absolutní kontrolu nad Deirdřinými finančními záležilx,.xtmi-pro její dobro. Jenomže přesně to Carlotta nechce. Vyhrožuje mu, že ho požene před soud."

Vynechme podrobnosti tohoto souboje a vraťme se k samotné Deirdre. Na jaře začala ve škole polevovat. Někdy vynechávala přednášky. Studentky z koleje ji občas slyšely v noci plakat a ťukaly na dveře její ložnice, ale ona jim neotevřela. Jednou večer ji našla policie v malém parku v centru města. Vyšlo najevo, že Deirdre nemá tušení, kde je.

Nakonec s ní bylo zavedeno disciplinární řízení. Zameškala příliš mnoho hodin. Nařídili jí povinnou docházku, a přestože nakonec na všech přednáš-

kách seděla, vyučující si stěžovali, že je duchem nepřítomná, někteří se domnívali, že je nemocná.
V dubnu se u Deirdre objevily pravidelné ranní nevolnosti. Studentky ji každé ráno ve společných umývárnách slyšely zvracet. Nakonec šly za správkyní koleje.
"Žádná z nás ji nechtěla udat. Měly jsme o ni strach. Bály jsme se, že si chce něco udělat."
Správkyni koleje napadlo, že Deirdre je těhotná. Deirdre se s pláčem přiznala. Hospitalizovali ji v místní nemocnici až do prvního května, kdy si pro ni Cortland přijel.
Co se stalo potom, zůstalo do dnešního dne záhadou. Ze záznamů v nemocnici U milosrdných vyplývá, že tam Deirdre přijali hned po jejím příjezdu z Texasu do New Orleansu. Dali jí samostatný pokoj. leptišky - mnohé z nich dříve učily ve škole Svatého Alfonse a na Deirdre si pamatovaly z té doby - roznesly informaci, že Deirdre prohlédl Carlottin ošetřující lékař doktor Gallagher a potvrdil, že dívka je těhotná.
Deirdre se bude vdávat," oznámil doktor jeptiškám. "Nechci, aby se o ní "
rozhlašovalo cokoliv nepěkného. Otec, univerzitní profesor z Dentonu, je na cestě do New Orleansu."
Za tři týdny poté převezli Deirdre sanitkou na First Street. Byla pod vlivem sedativ a starala se o ni ošetřovatelka. Po celé redemptoristické farnosti se rozkřiklo, že Deirdre je těhotná, bude se brzy vdávat a její budoucí manžel, univerzitní profesor, je ženatý.
Tato zpráva vyvolala obrovský skandál. Staré dámy si o Deirdre špitaly na schodech před kostelem. Když kolem procházela slečna Millie a slečna Belle, lidé na ně vrhali významné pohledy. Carlotta se ovšem s nikým o Deirdre nebavila. Nicméně slečna Belle se slečnou Millie vzaly Deirdre ke Gusu Mayerovi, kde jí koupily půvabné modré svatební šaty, modré saténové střevíčky, bílou kabelku a klobouček.
"Byla pěkně zfetovaná práškama," nechala se slyšet jedna z mladých prodavaček. "Ani nevěděla, kde je. lenom tam seděla, bílá jako stěna, a zastře- ý
n m hlasem opakovala: ‚Ano, tetičko.

i I
tx! x

luliette Miltonová si neodpustila napsat nám o celém skandálu dopis. Líčila v něm dopodrobna návštěvu Beatrice Mayfairové, která Deirdre přinesla na Flrst Street plnou tašku dárků. Proč se, proboha, nastěhouala zpálky do toho domu, a ne ke Corilandovi! psala rozhořčeně Juliette Miltonová.
Existují náznaky, že Deirdre se nikdo na nic neptal. Lékařská věda v té době hlásala, že dítě před léky, jež užívá matka, ochrání placenta. Podle svědectví ošetřovatelek vyšlo najevo, že když Deirdre opouštěla nemocnici, dostala tak velkou dávku sedativ, že nevěděla, co se s ní děje.
"Kdybyste viděl, jak vypadal Cortland Mayfair, když ten večer přišel do nemocnice na návštěvu!" prozradila mi důvěrně sestra Bridget Marie. "Ten vyváděl, když objevil, že Deirdre odvezli."
Informace pocházející z právnických kruhů jsou velmi matoucí a celou záležitost ještě víc zamlžují. Cortland a Carlotta na sebe řvali do telefonu tak,
že je bylo slyšet i za zavřenými dveřmi. Cortland si v zuřivém vzteku jednou postěžoval sekretářce, že ho Carlotta odmítá pustit do jeho rodného domu. Jestli si myslí, že si to nechá líbit, tak se asi zbláznila!
Po letech o tom hovořil také Ryan Mayfair: "Povídalo se, že Carlotta před mým dědečkem dům prostě zamkla. Když přišel na First Street, Carlotta vyšla k brance a vyhrožovala mu: ‚Udělej ještě krok, a zavolám na tebe policú!' "
Prvního července otřásla farností další zpráva: Deirdřin budoucí manžel, "univerzitní profesor", opustil manželku, aby se mohl oženit s Deirdre. Když se rozjel do New Orleansu, zabil se na silnici vedoucí podél řeky. Praskl mu kulový čep u řízení. Auto ve velké rychlosti dostalo smyk, narazilo do stro-

mu, vybuchlo a začalo hořet. Deirdre, ještě ne osmnáctiletá, se prý décka vzdá. ledná se o adopci v rodině a celou věc zařizuje slečna Carlotta.
"Když se to doneslo k otci, byl vzteky celý bez sebe," vzpomínal Ryan Mayfair o mnoho let později. "Zoufale chtěl s Deirdre mluvit a slyšet přímo od ní, že s adopcí souhlasí. Nicméně se mu vůbec nepodařilo se do domu na First Street dostat. Nakonec zašel za otcem Laffertym, jenomže toho měla Carlotta omotaného kolem prstu. Kněz stál nekompromisně na její straně."
Celý příběh zněl velmi tragicky. Vypadalo to, že Deirdre měla šanci z toho prokletého místa na First Street uniknout -jen kdyby se otec jejího dítěte na cestě z Texasu nezabil!
Celá léta se tato smutná událost omílala v redemptoristické farnosti. Rita Loniganová mi o ní vyprávěla až v roce 1988. Všechno nasvědčuje tomu, že i otec Lafferty této historce věřil. Věřili jí i Beatrice Mayfairová a Pierce Mayfair stejně jako nespočet bratranců a sestřenic. Dokonce proti ní neměli námitky ani Rhonda Mayfairová a její manžel Ellis Clement v Dentonu. Možná jim Carlotta předložila poněkud upravenou verzi.

334

Avšak celá tahle hrozná "událost" byla od začátku do konce smyšlená.
Naši vyšetřovatelé hned od začátku nevěřícně vrtěli hlavami. Deirdre Mayfairová a univerzitní profesor z Dentonu? Který? Neustálý dohled a sledování zcela vyloučily manžela Rhondy Mayfairové, Ellise Clementa. Vždyf Deirdre sotva znal.
A kdo jiný? Fakta svědčila o tom, že se v Dentonu nevyskytoval žádný muž, s nímž by Deirdre chodila, nebo který by byl viděn v její společnosti. A také neexistoval žádný profesor, zaměstnaný na univerzitě, kde Deirdre studovala, ani na jiných univerzitách v blízkém okolí, jehož život by skončil autonehodou na louisianské silnici. Ve skutečnosti se totiž v roce 1959 na tom místě žádná taková nehoda nestala.
Skrýval se za tímto vymyšfeným skandálem ještě tragičtější příběh? Pomalu jsme skládali dohromady střípky informací. V době, kdy jsme se dozvěděli o historce s autonehodou, adopce Deirdřina dítěte již byla právnicky dokončena, a když nám naši detektivové oznámili, že se žádná nehoda nekonala, dítě už žilo v nové rodině.
Ze soudních záznamů vyplývá, že někdy během srpna přiletěla do New Orleansu Ellie Mayfairová podepsat dokumenty potřebné k adopci. Učinila tak v advokátní kanceláři Carlotty Mayfairové. Nikdo z rodiny netušil, že Ellie v New Orleansu vůbec je.
Graham Franklin, EIIiein manžel, o několik let později svěřil svému společníkovi, že adopce vyvolala v rodině přímo pozdvižení: "Moje žena přestala se svým dědečkem mluvit. On totiž nechtěl, abychom si Rowan vzali. Naštěstí ten mizera zemřel těsně předtím, než se holčička narodila."
Otec Lafferty pověděl své sestře, žijící v Irish Channel, že celá aféra připomíná zlý sen. Tvrdil však, že Ellie Mayfairová je dobrý člověk a že dítě bude mít v Kalifornú velkou šanci na normální život. Všechna Cortlandova vnoučata Carlottino rozhodnutí schvalovala. Jediný, kdo kvůli adopci šílel, byl Cortland.
"Ta dívka si nemůže to dítě nechat. Je duševně chorá," prohfašoval starý kněz u sestřina stolu. Cpal se červenými fazolemi s rýží a popíjel malé pivo.

j "
"Víš, je to tak, jak říkám. Ta holka e rostě cvok. Jinak to ne de udělat.
Nebude to fungovat," s naprostou jistotou tvrdila knézova sestra jedno-
"
mu našemu detektivovi. "Před rodovou kletbou neutečeš!"
Slečna Millie a slečna Belle koupily pro Deirdre u Guse Mayera krásné noční košile a kabátky. Prodavačky se na "chudinku Deirdre" vyptávaly.

"
To víte. Dělá, co může," vykládala jim slečna Millie. "Je to strašná věc. Strašná." Slečna Belle vybreptla před jednou ženou v kapli, že Deirdre má zase "ty své záchvaty".

335

,':x.r x..

"Vždyť ani pořádně neví, kde je!" stěžovala si nabručená slečna Nancy rnatronám procházejícím kolem branky dornu na First Street, když zametala chodníček.

Co se v tom domě celé ty měsíce za zavřenými dveřmi dělo? Naléhali jsme na naše spolupracovníky, aby zjistili všechno, co se dá. Víme jen o jedné osobě, která měla možnost vidět, v jakém stavu uvézněná Deirdre očekávala porod. Nicméně rozhovor o této návštěvě proběhl až v roce 1988.

V té době do domu docházel ošetřující lékař, z něhož nikdo nevypáčil ani slovo. Totéž platilo také o ošetřovatelce, která o Deirdre pečovala osm hodin denně.

Otec Lafferty prohlašoval, že Deirdre už rezignovala. Když za ní Beatrice Mayfairová přišla na návštěvu, k Deirdre ji nepustili. Jen vypila s drahouškem Millie skleničku vína a Millie bědovala, že celá situace člověku rve srdce.

Na začátku října byl Cortland už téměř nepříčetný. Dělal si o Deirdre strašné starosti. Od jeho sekretářek víme, že Carlottu bombardoval telefonáty, jezdil taxíky na First Street a zase se celý zoufalý s nepořízenou vracel. Nakonec dvacátého října odpoledne prohlásil, že se do toho domu dostane za každou cenu, i kdyby měl vylomit dveře. Musí svoji neteř vidět!

Toho odpoledne v pět hodin si sousedka všimla Cortlanda sedícího na okraji chodníku na rohu First Street a Chesnut Street. Měl potrhané a zmačkané šaty, z rány na hlavě mu kapala krev.

"Zavolejte mi sanitku," požádal. "Srazil mě ze schodů."

Sousedka s ním čekala, než pro něj přijeli, ale on už nepromluvil. Odvezli ho do blízké nemocnice a lékař při prohlídce zjistil mnoho hlubokých podlitin a zlomené zápěstí. Cortland krvácel z úst. "Ten člověk utrpěl vnitřní zranění," zněla diagnóza. Lékař chtěl povolat internistu, avšak Cortland mu v tom zabránil. Chytil lékaře za ruku a úpěnlivě prosil, aby ho vyslechl. Naléhavě vysvětloval, že je t'reba okamžitě osvobodit Deirdre Mayfairovou, která je věznčna ve svém vlastním domé. "Chtějí jí proti její vůli vzít dítě. Proboha, pomozte jí!" Nato Cortland zemřel.

Zběžné posmrtné vyšetření ukázalo silné vnitřní krvácení a poranění hlavy následkem těžkých úderů. Když mladý lékař, který Cortlanda prohlédl těsně před smrtí, žádal policejní vyšetření případu, Cortlandovi synové ho okamžitě umlčeli. Mluvili s Carlottou Mayfairovou: jejich otec upadl na schodech a odmítl se nechat ošetřit. Z domu odešel bez pomoci a o vlastní vůli. Carlottu ani ve snu nenapadlo, že by mohl být vážně poraněn. Netuxila, že·seděl před domem na chodníku. Byla úplně bez sebe žalem. Proč na ni sousedka nezazvonila?

336

Na Cortlandově pohřbu-velkolepé rozloučení se konalo v Metairíe--rodině předložili tuto povídačku. Zatímco slečna Belle a slečna Millie seděly pěkně uklizené v koutě, Cortlandův syn Pierce všem vysvětlil, že když jeho otec sousedce říkal něco o muži, jenž ho shodil ze schodů, nacházel se ve stavu duševního zmatku. V domě na First Street žádný muž nikdy nebyl a není, to přece ví každý. Carlotta na vlastní oči viděla Cortlanda padat a slečna Nancy se ho pokusila zachytit, ale nepovedlo se jí to.

Co se týče adopce, Pierce s ní naprosto souhlasí. Jeho neteř Ellie má všechny předpoklady k tomu, aby dítěti poskytla tu nejlepší péči. le opravdu tragické, že se Cortland nedokázal s myšlenkou adopce smířit. Musíme vzít v úvahu, že starému pánovi bylo osmdesát let, takže jeho úsudek postrádal objektivitu.

Pohřeb se odehrál v grandiózním duchu. Nestalo se nic, co by narušifo jeho důstojnost. Pohřební zřízenec si však po letech vzpomněl na několik bratranců - tehdy vesměs již starších pánů - kteří při Pierceově proslovu stáli vzadu, daleko od řečníka. Ironicky až sarkasticky mezi sebou žertovali; "Jistě, v tom domě není žádný muž," nechal se slyšet jeden. "Kdepak! Jaký muž? Jenom ty miloučké staré dámy!" "Nikdy jsem tam žádného muže neviděl! Vy snad ano?" A tak to šlo pořád do kola. "Muž na First Street? Vyloučeno, pánové!"

Když příbuzní přišli na First Street a chtěli vidět Deirdre, nebyli k ní puštěni. Je v natolik špatném stavu, že to prostě nejde. Nepřála si vidět ani Cort-

landa. Tak je na tom špatně. A za žádnou cenu se k ní nesmí donést, že Cortland zemřel!
"Podívej se na ty tmavé schody," ukazovala drahoušek Millie Beatrice. "Cortland měl jet výtahem, jenomže on ho nikdy nepoužíval. Kdyby jel výtahem, určitě se mu to nestalo!"
Dnes se v rodině vypráví, že všichni s adopcí souhlasili jako s nejlepším řešením. Cortland se do toho neměl míchat. Ryan Mayfair, Cortlandův vnuk, k tomu podotkl: "Chudinka Deirdre by se o dítě nedokázala postarat. To bylo vyloučeno. Myslím si, že dědeček za ni cítil zodpovědnost. Vždyť to on ji odvezl do Texasu! Měl výčitky svědomí, proto se chtěl ujistit, že Deirdre s adopcí souhlasí. I když možná v té době její názor už nikoho nezajímal."
Tenkrát v Londýně jsem se děsil každičké zprávy z Lousiany. V noci jsem se převaloval na posteli a nepřetržitě jsem myslel na Deirdre. Jak bychom mohli zjistit, co si opravdu přeje a co cítí? Scott Reynolds víc než kdykoli jindy neoblomně trval na tom, že v žádném případě nesmíme do této záležitosti zasahovat. Deirdre ví; jak se s námi spojit, a Cortland také. Ostatně i Carlotta má naši adresu. Víc dělat nemůžeme.

O neceLých třicet let později, až v lednu 1988, v rozhovoru s Deirdřinou spolužačkou a přítelkyní Ritou Loniganovou vyšlo najevo, že Deirdre se mé ve svém bezedném zoufalství pokoušela sehnat. Marně.
V roce 1959 se Rita vdala za Jerryho Lonigana, spolumajitele pohřebního ústavu. lakmile se k ní doneslo, že Deirdre je těhotná a právě ztratila otce dítěte, Rita sebrala veškerou odvahu a šla Deirdre navštívit. Jako už mnohé před ní, i ji Carlotta odmítla pustit do domu. Jenomže Rita se nedala odbýt a počkala si, dokud nezahlédla Deirdre na schodech. Deirdre srdcervoucně vykřikla:
"Rito! Chtějí mi vzít moje děťátko! Pomoz mi!" Slečna Nancy násilím strkala Deirdre zpátky do prvního patra, ale té se podařilo Ritě hodit malou bílou kartičku. "Zavolej toho člověka! Ať mi pomůže! Řekni mu, že mi chtějí vzít dítě!"
Carlotta Mayfairová ve snaze kartičku Ritě sebrat dívku fyzicky napadla. Rita, přestože jí Carlotta rvala vlasy a poškrábala obličej, svírala papírek pev·
ně v ruce a nakonec vyběhla z branky, nedbajíc na prudký vítr, který strhával listí ze stromů.
Když doběhla domů, s hrůzou zjistila, že kartička, vlastně vizitka, je téměř nečitelná, protože v její dlani zvlhla potem. Ještě ke všemu chyběl kousek, který utrhla Carlotta, Na vizitce zůstalo čitelné jenom slovo Talamasca a moje jméno dopsané rukou na rubu.
V roce 1988 jsem se setkal s Ritou Loniganovou na pohřbu Nancy Mayfairové a dal jsem jí stejnou vizitku, jako byla ta, kterou dostala od Deirdre v ro-
ce 1959. Pamatovala si moje jméno, což ji přimělo k tomu, že mi zavolala do hotelu. Sešli jsme se a ona mi celou příhodu vyprávěla.
Rita mi sdělila přesně to, čeho jsem se za bezesných nocí před třiceti lety v Londýně obával: Deirdre mě sháněla a zoufale potřebovala moji pomoc. Přepadl mě smutek a beznaděj. Vzpomněl jsem si na myšlenky, jež mi tehdy probíhaly hlavou: Nedovolí mi, abych jí pomohl! Musím se o to pokusit! Ale jak? Mohl bych se toho vůbec odvážit? A uspěl bych?
Faktem zůstává, že jsem pravděpodobně nemohl udělat nic, co by změnilo Deirdřin osud, i kdybych se o to byl pokusil. Pokud se ani Cortlandovi nepodařilo adopci překazit, co bych v té věci zmohl já? A přesto se mi i dnes zdají sny, v nichž se vidím, jak zachraňuji Deirdre a beru ji k nám do Londýna, kde se z ní stává bytost žijící normálním životem, o němž tak toužebně mluvila onoho dávného odpoledne v botanické zahradě univerzitního městečka,
Skutečnost je naprosto odlišná.
7. listopadu 1959 v pět hodin ráno Deirdre porodila zdravou světlovlasou holčičku Rowan Mayfairovou, váha čtyři kilogramy a deset dekagramů. Když

se Deirdre po několika hodinách probrala z narkózy, spatřila u svého lůžka Ellie Mayfairovou, otce Laffertyho a Carlottu Mayfairovou. V pokoji byly přítomny také dvě sestřičky, ošetřovatelky z nemocnice U milosrdných, a ty ná-

sledující scénu dopodrobna vylíčily jeptišce Bridget Marú.
Otec Lafferty držel dítě na rukou. Oznámil Deirdre, že holčičkzz právě pokřtil v nemocniční kapli a pojmenoval ji Rowan Mayfairová. Ukázal Deirdre křestní list.
"Nyní, Deirdre, své dítě obejmi a polib je," vyzval ji otec Lafferty, "a odevzdej ho zde přítomné Ellie. Ellie už je připravena na cestu."
Ve farnosti se povídalo, že Deirdre učinila, oč ji otec Lafferty požádal. Trvala však na tom, že se holčička bude jmenovat Mayfairová. Vzhledem k tomu, že tato podmínka byla splněna, vzdala se, Tolik plakala, že děfátko snad ani pro slzy neviděla. Políbila je a nechala si Ellie Mayfairovou holčičku vzít z náruče. Pak se otočila a zabořila hlavu do polštáře. Její vzlyky nebyly k utišení.
"Pojd'me pryč. Bude pro ni nejlepší, když zůstane sama," prohlásil otec Lafferty.
Asi za deset let po této události mi sestra Bridget Marie vysvětlila, proč holčičku pojmenovali Rowan,
"Carlotta šla dítěti za kmotru. A představte si, za druhého kmotra si vzali nějakého neznámého doktora! Prostě si někoho zavolali z doktorského pokoje. Tak moc chtěli, aby to dítě bylo řádně pokřtěné. Carlotta oznámila otci Laffertymu, že se dítě bude jmenovat Rowan. Ohradil se: ‚Počkejte, slečno Mayfairová, to nemyslíte vážně. To přece není jméno žádné svaté. Rowanzní to tak pohansky!'
A ona se na něj obořila, však víte, jak to umí, a povídá mu: ‚Otče! Copak jste zapomněl, že Rowan znamená jeřabina a vždycky se používala k zapuzování čarodějnic a všech druhů zla? Kde je v Irsku v domě ženská, tam vždycky nad dveřmi najdete větvičku jeřabiny. A víte proč? Aby chránila rodinu před čarodéjnicemi a jejich kouzly! Tak tomu bylo odjakživa. Od počátků křesfanství. To dítě se bude jmenovat Rowan, a víc o tom nechci slyšet!' Ellie Mayfairová jen němě přikyvovala. Takový pokrytecký tichošlápek je to. A vždycky byla."
"Je to pravda?" otázal jsem se. "Opravdu se v Irsku nad dveře dávají snítky jeřabiny?"
Sestra Bridget Marie vážně přikývla. "Mockrát to pomohlo."
Kdo je otcem Rowan Mayfairové?
Běžná krevní zkouška provedená v nemocnici naznačuje toto: Rowan má shodnou krevní skupinu s Cortlandem, jenž zemřel necelý měsíc před jejím

xéx.;"T:''.

vjx x .

narozenírn. Dovolte, abych vám připomněl, že Cortland mohl být otcem Stelly Mayfairové, a informace nedávno získané z nemocnice Bellevue konečně potvrdily jeho možné otcovství v případě Anthy.

***

Ještě než Deirdre po porodu opustila nemocnici U milosrdných, "zešílela". leptišky ji slyšely celé hodiny plakat nebo hlasitě na někoho křičet (v pokoji nikdo nebyl): "Ty jsi ho zabil!" Jednou se Deirdre během mše zatoulala do nemocniční kaple a zase začala křičet: "Ty jsi ho zabil! Nechal jsi mě tu mezi samými nepřáteli. Zradil jsi mě!" Museli ji násilím odvést a nakonec ji zavřeli ke Svaté Anně, do léčebny pro duševně choré. Tam koncem měsíce prohlá-

sili, že se z ní stala katatonička.
"Za všechno může ten její neviditelný milenec," přesvědčovala mé sestra Bridget Marie. "Křičela na něj a proklínala ho. lestli to nevíte, tak to on zabil
toho jejího univerzitního profesora! Udělal to, protože ji chtěl mít jenom pro sebe. Ďábel! A milenec k tomu! len si to představte - to se děje tady, v New Orleansu. Klidně si chodil po ulicích v Zahradní čtvrti!"
Jak jste si mohli sami právě ted' ověřit, sestra Bridget Marie nám poskytla krásné a živé svědectví. Jaký význam máme však přisoudit Deirdřiným slovům, když víme, že onen univerzitní profesor s největší pravděpodobností nikdy neexistoval? Srazil Cortlanda ze schodů Lasher? Nebo ho natolik vylekal, že upadl? Pokud ano, proč?
Toto je vlastně konec života Deirdre Mayfairové. Sedmnáct let se pohybovala prakticky jen po nejrůznějších ústavech pro duševně choré, polykala nadměrné dávky léků a byla přinucena podrobit se nelidské léčbě elektrickými šoky. Domů se vracelajen nakrátko a stala se pouhým stínem té dívky, jíž bývala kdysi.
V roce 1976 ji přivezly na First Street a tam už zůstala - němá, bez paměti, s očima široce otevřenýma.
Nakonec pro ni upravily verandu v přízemí. Vytvořily tak místo, kam ji odváděly každý den, ať už pršelo, nebo svítilo slunce. Seděla tam nehybně v houpacím křesle, s tváří nepatrně natočenou směrem ke vzdálené ulici.
"Nedokáže si vzpomenout, co bylo třeba jen před maličkou chvílí," líčil její stav jeden lékař. "Žije pouze přítomností. Vůbec si to neumíme představit. Dá se říct, že její mozek přestal plnit svou funkci." Takto je popisována pokročilá senilita u některých velmi starých lidí, kteří nedělají nic jiného, než že v domovech důchodců, jež jsou roztroušeny po celém světě, sedí a tupě

zírají před sebe. Kromě toho Deirdre stále dostává nadměrné dávky léků. Prý proto, aby se předešlo záchvatům zuřivosti; alespoň tak to bylo vysvětleno mnoha lékařům i ošetřovatelkám.
Jak se z Deirdre Mayfairové stal tento slaboduchý idiot?
Jistě k tomu přispěla léčba elektrickými šoky, kterou podstupovala v každé nemocnici, kamji Carlotta od roku 1959 odkládala. Apotom léky-obrovské dávky silných uklidňujících prostředků, a to v těch nejneuvěřitelnějších kombinacích. O tom se můžeme dočíst v lékařských zápisech, k nimž pomalu získáváme přístup.
le vůbec možné takovouto léčbu ospravedlnit? Deirdre přestala souvisle mluvit v roce 1962. Pokud jí nebyly podávány uklidňující prostředky, ječela, křičela nebo plakala. Občas něco rozbila. Někdy jenom ležela na zádech s očima v sloup a sténala,
Míjely roky a my jsme ve sbírání materiálů o Deirdre Mayfairové nepolevovali. Zhruba každý měsíc nám docházely zprávy o rozhovorech s lékaři a ošetřovatelkami z First Street. Nicméně jsme se toho dozvídali žalostně málo. Chorobopisy pacientů v nemocnicích jsou přirozeně přísně důvěrné a jen těžko se sháněj í. Také jsme zjistili, že alespoň ve dvou sanatorúch, kde byla Deirdre hospitalizována, záznamy o její medikaci a léčbě chybějí.
Jeden z lékařů se našemu detektivovi otevřeně přiznal, že Deirdřinu kartu zničil. Jiný lékař- ošetřoval Deirdre krátce a brzy nato odešel do penze - za·nechal jen několik kryptických zápisů: Neuyléčitelný připad. Tragické. Jeji teta požaduje pokračovat a medikaci. Způsob, jakým popisuje pacientčino chováni, neni riěrohodn,x.
Střípky Deirdřina příběhu skládáme dohromady z kratších či delších vyprávění lidí z jejího okolí.
Deirdre podřimuje celý svůj dospělý život omámená léky. Ještě tu však je "ten záhadný hnědovlasý muž", jenž se zjevuje těm, kdo o ni pečují. Ošetřovatelky u Svaté Anny, léčebny pro dušeuně choré, mnohokrát prohlásily, že ho spatřily: "Umíte si to představit? Chodí za ní nějaký muž! Na vlastní oči jsem ho viděla!" V texaské nemocnici několikrát spatřil "záhadného návštěvníka" lékař: "Vždycky se nějak ztratil, když jsem se ho snažil oslovit a zeptat se ho, kdo vlastně je."
Minimálně jedna ošetřovatelka ze sanatoria v severní Louisianě hlásila svým nadřízeným, že potkala ducha. Černošské uklízečky údajně "toho muže" vídaly pořád. Jedna z nich nám sdělila: "To není člověk. To já poznám! Víte, já vidím duchy. Taky je umím přivolat. Znám ho a von zná mě, ale vyhejbá se mi."

Většina dělníků dnes nemůže v domě na First Street pracovat a tak tomu

341

bylo i v době Deirdřina dětství. Dokonce kolují pověsti, že ten muž, který tam žije, nechce, aby se na domě cokoliv měnilo.

I přesto se podařilo provést nějaké úpravy: v některých místnostech byla nainstalována klimatizace, zmodernizovalo se elekrické vedení. Všechny tyto úkony se musely dělat pod osobním dohledem Carlotty.

Do First Street dochází starý zahradník, který občas natře rezivějící plot.

linak však dům na First Street žije pod větvemi dubů v jakémsi polospánku. V noci u Stellina bazénu zarostlém vodními liliemi a divokými kosatci koncertují žáby. Ve vzdáleném koutě zahrady spadla na zem stará Deirdřina houpačka, jejíž dřevěné sedátko - pouhý kousek dřeva - leží ve vysoké trávě vybělené a zprohýbané deštěm.

Mnozí z chodců, kteří se zastavili před domem, aby se podívali na Deirdre sedící v houpacím křesle na verandě, u ní viděli "pohledného bratrance", Ošetřovatelky dávaly výpověď' s odůvodněním, že "ten muž si přichází a odchází, kdy chce, jako nějaký duch", nebo prostě proto, že se jim zdálo, že je někdo pořád pozoruje.

"

Kolem ní se vznáší nějaký duch," oznámila jedna zdravotní sestra agentuře, která jí na First Street zprostředkovala práci. Také prohlásila, že co živa do toho domu nevkročí. "Viděla jsem ho jen jednou, a to mi stačilo. Ještě nikdy mě nic tak nevyděsilo."

Této sestře jsem u oběda, na nějž jsem ji pozval, položil několik otázek. Sdělila mi pár dalších nedůležitých podrobností: "Prostě je to něco jako muž. Má hnědé vlasy a oči a nosí pékný oblek a bílou košili. Nevím, jak to říct, afe nikdy jsem neviděla nic tak hrůzostrašného! Najednou tam stál vedle ní, jako by vystoupil ze slunečního světla, a upřeně se na mě díval. Upustila jsem podnos a začala křičet."

Některé další ošetřovatelky i lékaři náhle podali výpověď'. Jednoho lékaře naopak vyhodila v roce 1976 Carlotta. Všechny tyto lidi vedeme na našem seznamu a snažíme se od nich získat svědectví, aniž jim sdělujeme, proč se o případ zajímáme.

Po zhodnocení výpovědí svědků jsme došli k poměrně nepříjemnému závěru: Deirdřin mozek byl zasažen do takové míry, že Deirdre není schopna Lashera vůbec ovládat. linak řečeno, nevědomky poskytuje Lasherovi potřebnou energú, aby se u ní mohl zjevovat, kdy chce, a navíc ve velmi přesvědčivé podobě. Deirdre nad ním ve svém stavu nemá žádnou moc, dokonce ho ani nedokáže poslat pryč, když si nepřeje, aby u ní setrvával.

Krátce řečeno, z Deirdre se stalo médium postrádající schopnost používat vlastní vůli, čarodějnice, která se dostala do naprosto pasivní role a je svému duchovi, jenž je vždy po ruce, vydaná na milost a nemilost.

342

Připouštíme ještě další možnost: Lasher hraje úlohu jakéhosi utěšitele-ochránce a udržuje ji ve stavu jisté spokojenosti, a to způsobem, jemuž nerozumíme.

V roce 1980, tedy zhruba před osmi lety, jsem získal několik osobních Deirdřiných věcí. Vyhodily je do popelnice za domem.)ednalo se o nějaké oblečení, které jsem odvezl do Anglie a vložil do rukou Lauren Grantové, členky našeho řádu s nejsilnějšími psychometrickými schopnostmi.

Lauren neznala žádné podrobnosti o mayfairských čarodějnicích; telepatie je však mocná sífa a já jsem doufal, že se o Deirdre třeba něco dozvím. Své vlastní myšlenky jsem naprosto zablokoval.

"Vidím štěstí," překvapivě mi sdělila Lauren. "Tyto šaty patří někomu, kdo je téměř nadpozemsky šfasten. Je to žena a žije ve snech. Ve snech o zelené zahradě, podvečerním nebi a překrásných západech slunce. V zahradě dosahují některé větve až na zem. Vidím nádherný starý strom, na němž visí houpačka. Není to dítě? Ne, je to dospělá žena. Cítím teplý vánek." Lauren ještě silněji promnula šaty a přiložila si látku na tvář. "A její milenec! Má nejkrásnějšího milence, jakého si lze představit. Vypadá jako obraz. lako by vypadl z Davida Copperffelda. Takový to je muž. Je velmi něžný a pozorný, a když se

jí dotýká, úplně se mu poddává. Kdo je ta žena? Lidé na celém světě by dali nevím co, aby se cítili jako ona. Alespoň na chvíli."

Nahlédla Lauren do Deirdřina podvědomí? Deirdre Mayfairová nám to zcela jistě nikdy nepotvrdí.

Na závěr mi dovolte ještě několik poznámek:

Od roku 1976, kdy ji začaly oblékat bud' do flanelových.nočních košil, nebo do bavlněných županů, má Deirdre vždycky kolem krku náhrdelník s mayfairským smaragdem.

Od roku 1976 jsem Deirdre několikrát viděl z dálky. Předtím jsem navštívil New Orleans třikrát, abych si vyzvedl nashromážděné informace. Od té doby tam jezdím často.

Při svých návštěvách New Orleansu nikdy neopomenu zajít do Zahradní čtvrti. Také jsem se během těch let zúčastnil pohřbů slečny Belle, slečny Millie a slečny Nancy, i pohřbu posledního Cortlandova syna Pierceho, jenž zemřel na infarkt v roce 1986.

Na každém pohřbu jsem viděl Carlottu Mayfairovou. Za posledních deset let jsem jí třikrát, když jsem kolem ní procházel, vtiskl do ruky svoji vizitku. Nikdy se neozvala. Také se již nikdy nesnížila k dalším písemným výhrůžkám.

Dnes je z ní velmi stará dáma s bílými vlasy. le až nezdravě vyhublá, přesto chodí každý den do práce. Nemůže nastoupit do tramvaje, má problémy

s nohama, a proto jezdí taxíkem. V domě pracuje jedna černošská služebná a samozřejmě ošetřovatelka, která oddaně pečuje o Ueirdre.

Při každé návštěvě New Orleansu se setkám s novými "svědky", kteří mě seznamují se záhadami obklopujícími First Street; hlavně vyprávějí o "tom hnědovlasém muži". lejich historky jsou si podobné. Zřejmě jsme se dostali až na samý konec Deirdřina příběhu, i když ona sama ještě žije.

Přiblížil se čas, kdy bychom naši pozornost měli obrátit k Deirdřině jediné dceři a dědičce Rowan Mayfairové, která od té doby, co ji šest hodin po narození odvezli letadlem z New Orleansu, nikdy své rodné město ani nespatřila.

Ačkoliv je předčasné pokoušet se z kusých informací o Rowan sestavit souvislou zprávu, i tak můžeme z náhodně shromážděného materiálu usoudit, že Rowan Mayfairová-jež neví o své rodině ani o historú rodu ajeho dědictví zhola nic -je pravděpodobně nejmocnější čarodějnicí, jaká se kdy v rodě Mayfairů vyskytla.

DyANACT

Klimatizovaný vzduch jí po žáru rozpálených ulic připadal konejšivě příjemný. Ale jak chvilku tiše stála v předsálí pohřebního ústavu Lonigan a synové, nikým nepozorována, a tedy anonymní, uvědomila si, že se jí z horka dělá trochu špatně. Proud ledového vzduchu ji znepokojoval. Zmocnilo se jí chvění podobné tomu, které v člověku vyvolává horečka. Obrovský dav vlnící se pár kroků od ní vnímala jako ve snách.

Když vyšla z hotelu, ze začátku se jí zdálo vlhké letní odpoledne snesitelné. Než se však dostala k tomu tmavému domu na rohu Chestnut Street a First Street, pociťovala mrazení, přestože vlhký a teplý vzduch byl těžký a nasycený vůní syrové hlíny a zelené vegetace.

Ano, jako ve snách - na jedné straně tato místnost potažená bílým damaškem a osvětlená malými křišťálovými lustry, plná halasících, dobře oblečených lidí v neustále se přeskupujících hloučcích, a na druhé straně stinný svět starých domů a železných plotů, jímž před chvílí procházela.

Z místa, kde stála, neviděla do rakve, stojící u stěny ve vedlejší místnosti. Jak se hlučné shromáždění přemisťovalo, tu a tam zahlédla leštěné dřevo

a stříbrná držadla rakve, dokonce i nařasený satén uvnitř odklopeného víka.
Svaly na obličeji se jí samovolně stahovaly. V té rakvi leží moje matka, pomyslela si. Musíš projít touto místností a tou další a podívat se na ni. V obličeji cítila podivnou ztuhlost. A také v celém těle. Jen jdi k rakvi. To přece lidé dělají.
Viděla je. Viděla, jak jeden po druhém přistupují k rakvi a dívají se na ženu, která v ní leží.
Dříve nebo později si Rowan tak jako tak někdo všimne. Někdo se možná

s" rx",

zeptá, kdo je. "To byste mi měli říct vy! Kdo jsou všichni ti lidé? Co všechno vědí? Kdo je Rowan Mayfairová?"
Ovšem pro tento okamžik byla neviditelná a pozorovala je: pány ve světlých oblecích, dámy v pěkných šatech. Mnohé z nich měly klobouky, a dokonce rukavice. Léta neviděla ženy v pestrých šatech, přepásaných páskem a se splývavou dlouhou sukní. Pohybovalo se tu asi dvě stě lidí všech věkových kategorú.
Prohlížela si plešaté muže s narůžovělými lebkami v bílých plátěných oblecích a s holemi, i mladíky, trochu nesvé v upnutých límcích a kravatách. Zátylky starších mužů i mladíků zezadu vypadaly nahé a zranitelné. Mezi dospělými si hrály děti, maminky chovaly miminka v bílých krajkách na klíně, batolata lezla po tmavě červeném koberci.
Tamto děvče, asi dvanáctileté, s mašlí ve vlasech, se na Rowan upřeně dívá. Rowan za celou dobu v Kalifornú neviděla tak velkou dívku -vlastně žádnou dívku -, která by měla opravdickou mašli, navíc velkou a ze satémx broskvové barvy.
Všichni se oblékli do nedělního. Říká se to tak? Konverzace byla téměř rozjařená. Jako na svatbě, napadlo ji náhle, přestože si musela přiznat, že se takové svatby v životě nezúčastnila. Nikde tu nejsou okna, i když na určitých místech visí bílé saténové závěsy, za nimiž by se okna mohla skrývat.
Dav se znovu zavlnil, takže zahlédla celou rakev. Stál u ní vetchý starý pán v lehkém šedém obleku s proužky a díval se na mrtvou. S velkým úsilím se sesunul na sametové klekátko. Jak tomu říkala Ellie? Chci, aby u mé rakxe bylo prie-dieu. Rowan podobný proužkovaný oblek ve skutečnosti ještě neviděla, jenom ve starých černobílých filmech, v nichž bzučely větráky, na bidýlku skřehotal papoušek a Sidney Greenstreet říkal něco zlověstného Humphreymu Bogartovi.
Tady vládla stejná atmosféra - ovšem bez nádechu zlověstnosti. Vklouzla do minulosti, do světa, který v Kalifornú už dávno pohřbili hluboko do země. Návrat do starých časů ji neočekávaně uklidňoval. Podobalo se to epizodě televizního filmu "Zóna", v níž uštvaný obchodník vystoupí jako každý den ze svého vlaku a ocitne se v jakémsi městě, spokojeně podřimujícím v poklidném devatenáctém století.
Naše pohřby o New Orleansu byly takové, jaké maji být. Pozoi ušechny mé přátele. Jenomže strašně nepříjemný obřad na Ellieinu památku se tomuhle vůbec nepodobal. Ellieini hubení a opálení přátelé, zaskočeni smrtí, zakřiknutě seděli na krajíčku skládacích židlí. Nepřála by si, abychom posilali kuětiny, vid:x Rowan si tehdy myslela, že bez kvétin je pohřeb hrozný... Kříž z nerez oceli, slova bez hlubšího smyslu z úst úplně cizího člověka.

Zato tady byly květiny všude -zářivé kytice růží, lilú, gladiol. Některé květiny ani neznala jménem. Mezi skupiny židliček s vyřezávanými nohami byly na drátěných stojáncích naaranžovány obrovské kytice, v každém rohu stálo pět šest věnců. Květy orosené zářícími kapkami vody a bohatě ozdobené stuhami se chvěly v chladném vzduchu. Na některých stuhách bylo stříbrným písmem vytištěno jméno Deirdre.
Rowan náhle uviděla to jméno všude, kamkoliv se podívala. Deirdre,

Deirdre, Deidre! Stuhy bezhlasně křičely jméno její matky, zatímco dámy v krásných šatech upíjely bílé víno ze skfenic na štíhlých nožkách a dívka s mašlí Rowan upřeně pozorovala. Byla tam i jeptiška v tmavomodrém hábitu, s bílým závojem a v černých punčochách; seděla na kraji židle, opřená o hůl, jakýsi muž skloněný až k jejímu uchu jí něco šeptal, a ona stočila hlavu na stranu. Na malém orlím nose se jí zalesklo světlo. Kolem ní se shromáždila malá děvčátka.

Právě přinesli další květiny - drátěné stromečky, z nichž jakoby vyrůstaly rudé a růžové růže mezi větvičkami kapradí. Bylo to překrásné. Velký silný muž se světlými vlasy položil těsně k rakvi několik exotických květů.

A ta vůně! Ellie tvrdila, že květy v Kalifornú vůbec nevoní. Teprve ted' to Rowan pochopila. Tuto místnost jako by naplňoval příjemně nasládlý parfém. Sladkost byla stejného druhu jako žár vzduchu venku a jako vlhkost vánku. Rowan se zdálo, že všechny barvy kolem jsou čím dál zářivější.

Znovu pocítila nevolnost, a ta všudypřítomná vůně její stav ještě zhoršovala. Rakev je tak daleko! A ted' ji dav úplně zakryl. Vybavil se jí dům, "vysoký
tmavý dům na rohu ve vilové čtvrti blízko řeky", jak ho popsal recepční v hotelu. Musel to být ten dům, který se Michaelovi vracel ve vzpomínkách. Pokud ovšem takových domů neexistují stovky: všechny mají vzor růží na železných plotech a tmavou kaskádu bougainvillú spadající po oprýskaných šedofialových zdech. Takový krásný dům!

Dům mé matky. Můj dům? Kde je Michael? Najednou se dav trochu rozestoupil a Rowan se znovu otevřel výhled na rakev. Je možné, že na pozadí saténového polštáře rozeznává ženský profil? Ellieina rakev byla zavřená. Graham vůbec neměl pohřeb. Jeho přátelé uctili památku zemřelého v jednom baru.

Budeš muset jít k té rakvi. Budeš se muset podívat dovnitř a konečně jí pohlédnout do tváře. Proto jsi sem přijela, proto jsi porušila slib daný Ellie, za-
přela ten papír v trezoru: abys na vlastní oči spatřila svou matku. Je všechno kolem mě skutečnost, nebo jenom sen? Podívej se na tu holčičku, co má ruku položenou kolem ramen staré ženy. Na dívčiných bílých šatech zářila šerpa! Na nohou má bílé punčošky.

.

Jenom kdyby tu byl Michael! Tohle je Michaelův svět. Kdyby si tak mohl svléknout rukavice a položit dlaň na rukii mrtvé ženy! Co by asi uviděl? Někoho z pohřebního ústavu, jak jí vstřikuje balzamovací roztok do žil? Nebo krev odtékající do kanálku bílého balzamovacího stolu? Deirdre. Deirdre stálo stříbrnými písmeny na bílé stuze, která visela z věnce chryzantém, i na stuze obtočené kolem obrovské kytice růžových poupat...

Na co ještě čekáš? Proč se nepohneš? Opřela se o rám dveří a pozorovala starou paní se světle žlutými vlasy, jak otevírá náruč třem malým dětem. Jedno po druhém políbilo její vrásčité čelo. Patří všichni tito lidé k rodině mé matky?

Znovu si představila ten dům, tmavý a obrovský. Už chápala, proč ho Michael miluje, proč miluje všechno tady. A to ani neví, že je to dům její matky! Michael neví o ničem, co se právě děje. Michael tu není. A možná už nikdy nepřijde a jí zůstane jeden jediný společný víkend a věčný pocit nenaplněnosti..,

Musim domů - neni to jenom kvůli viděni. Ale já sem nepatřim. Věděl jsem io už ten den, co jsem šel k moři...

Dveře za ní se otevřely. Tiše ustoupila stranou. Starší dvojice Rowan minula, jako kdyby tam nestála - urostlá žena s nádhernými kovově šedými vlasy sčesanými dozadu, v dokonalých hedvábných šatech košilového střihu, a muž ve zmačkaném bílém obleku, se silným zátylkem. Když na ženu promluvil, měl překvapivě tichý hlas.

Beatrice!" zavolal někdo. Hezký mladý muž obřadně políbil ženu s kovo-
"
vě šedými vlasy. "Drahoušku, pojd' dovnitř," ozval se ženský hlas. "Ne, nikdo

ji neviděl. Měla by se objevit každou chvíli." Hlasy jako Michaelův, a přece jiné. Dva muži se sklenicí vína vstoupili mezi ní a dvojici, která mezitím přešla do vedlejší místnosti. Znovu se otevřely dveře. Závan horka, hluk ulice.
Rowan se stáhla do protějšího rohu, odkud dobře viděla na rakev. Všimla si, že dolní polovina víka zakrývá tělo. Nevěděla, proč jí to připadá groteskní.
Do saténových záhybů nad ženinu hlavu umístili krucifix. Tu hlavu Rowan neviděla, ale věděla, že tam je - nádech tělové barvy se odrážel od bílého pozadí. Jdi, Rowan, jdi tam.
Jdi k rakvi.)e to snad těžší než vstoupit do operačního sálu? Samozřejmě tě všichni uvidí, jenže nebudou vědět, kdo jsi. Sevřelo se jí hrdlo, svaly na obličeji se ještě víc stáhly. Nemohla se pohnout.

Najednou na ni někdo promluvil. Musí se otočit a odpovědět, ale nedokázala to. Dívka s mašlí ji pozorovala. Proč ta paní neodpovídá? přemýšlela.
"...Jerry Lonigan. Co pro vás můžu udělat? Nejste náhodou doktorka Mayfairová?"

Přihlouple se na něho podívala. Tělnatý muá s mohutnými čelistmi a krásnýma, dokonale kulatýma modrýma očima.
Doktorka Mayfairová?"
Podívala se na jeho ruku. Velká, těžká tlapa. Stiskni ji! Odpovéz aspoň takhle, když nemůžeš mluvit. Obličej měla jako nehybnou masku, oči zúžené. Co se to jenom děje? Tělo má ztuhlé obavami a mysl zahalenou do zmatku, strašlivého zmatku. Udělala hlavou nepatrný pohyb směrem k rakvi. Chci... ale nevydala ani hlásku. No tak, Rowan, kvůli tomu jsi sem přece letěla tři tisíce kilometrů!
Ten člověk jí položil ruku na rameno. Lehce ji postrčil dopředu.
"Chcete ji vidět, paní doktorko?"

Vidět ji, mluvit s ní, poznat ji, milovat ji, zažítjejí lásku.,. Obličej mělajako vytesaný z ledu, oči nepřirozeně lesklé. Věděla to.
Podívala se do jeho modrých očí a přikývla. Všichni jakoby najednou ztichli. To promluvila tak nahlas? Vždyť vůbec nic neřekla! Určitě nikdo nevěděl, jak vypadá, a přesto měla pocit, že se po ní otáčejí, když je v doprovodu toho člověka míjela. Zpráva o jejím příchodu se okamžitě rozšířila. Zblízka si prohlédla rudovlasou dívku s mašlí. Vlastně se na prahu druhé místnosti bezděčně zastavila, naprosto bezradná. Ten sympatický člověk, Jerry Lonigan, stál vedle ní.

I děti si přestaly hrát. Rowan připadalo, že se v místnosti zešeřilo, jak lidé bez hlesu o pár kroků postoupili vpřed. Pan Lonigan se zeptal:

,
Chcete si sednout, paní doktorko?"
Tupě zírala na koberec. Rakev stála několik metrů před ní. Nedívej se tam,
prolétlo jí hlavou, nedívej se, dokud nebudeš až u rakve, Ještě chvilku nevidět, co tě stejně čeká, Ale co tě tady může čekat horšího než na pitevním stole? Až na to, že tohle je... tohle je tvoje matka!
Jakási žena se postavila za rudovlasé děvče a položila jí ruku na rameno.

"Rowan? Rowan, jsem Alicia Mayifairová, Deirdřina vzdálená sestřenice. To je Mona, moje dcera."

"Rowan, já jsem Pierce Mayfair," řekl pohledný mladý muž po její levici a překotně jí podával ruku. "Jsem Cortlandův pravnuk."
"Drahoušku, jsem tvoje sestřenice Beatrice." Závan parfému, hebká tvář
,
obrovské šedé oči - žena s kovově šedými vlasy.
"...Cecilia Mayfairová, Barclayova vnučka. Můj dědeček byl druhý Julienův syn. A tohle, pojd'te, sestro, je sestra Marie Claire. Sestro, tohle je Rowan, Deirdřina dcera:
Jistě se jeptiškám má říkat něco uctivého, pomyslela si Rowan, ale tahle by

to stejně asi neslyšela. Křičeli jí do ucha: "To je Deirdřina holčička, Rowan."

349

přitom z Rowan nespustil zrak. Já cxci.s znárn. Trhl sebou, jako kdyby ho oslovila a vtom se jí vybavil hřbitov v Sonoma County, kde byli pohřbeni Graham a Ellie. Toho muže potkala u jejich hrobu. Znám oaši rodinu v A'ecu Orleansu. A zcela neočekávaně zapadl další kousek skládačky. Tento muž stál před dvěma dny před Michaelovým domem na Liberty Street.

"Paní doktorko, nechcete trochu vody?" zeptal se účastně Jerry Lonigan.

To snad není možné. Ten muž byl v San Francisku, a ted' je tady! Jak to souvisí s Michaelem?

Pierce se nabídl, že přinese židli. "Ať si sedne přímo tady."

Musí se pohnout. Nemůže tu stát a zírat na bělovlasého Angličana a požadovat od něj, aby jí vysvětlil, kdo je a jak se ocitl v Liberty Street. Koutkem oka zahlédla to, co na ni v rakvi čekalo, a čeho se obávala.

, y

"Podívej, Rowan, tohle ti udělá dobře.' Ucítila vůni v chlazeného vína. "Napij se, miláčku."

Chtěla bych, strašně moc, ale nemůžu otevřít ústa. Rowan zavrtěla hlavou a pokusila se o úsměv. Myslím, že ani nepohnu rukou. Všichni doufáte, že se konečně zmátořím. Už je načase! Vždycky si myslela, že lékaři, kteří omdlí při pitvě, jsou pitomci. Vždyť přece taková věc nepůsobí na člověka fyzicky. Něco jiného je, když člověk dostane baseballovou pálkou po hlavé - pak třeba ztratí i vědomí. Panebože, Rowan, v této místnosti se ti začíná odhalovat všechno, co ještě nevíš o životě. A v té rakvi leží tvoje matka.

Co sis myslela? Že tu bude čekat živá, dokud nepřijdeš? Až si konečně uvědomíš... Tady v tomto divném kraji! Jako kdyby to byla úplně jiná země.

Bělovlasý Angličan přistoupil až k ní. Kdo jste? Proč jste tady? Proč sem tak nápadně a groteskně nezapadáte? Ale to vlastně není pravda. Byl jako všichni ostatní, jako obyvatelé tohoto divného kraje, stejně uhlazený a jemný. Ujeho laskavém obličeji nenašla náznak ironie nebo přehnané sebejistoty či falešné sentimentality. Přiblížil se k ní a taktně přiměl mladého muže, aby mu uvolnil místo.

Vzpomeň si na ty utrápené obličeje na Ellieině pohřbu. Nikomu nebylo pod šedesát, nikde ani jeden šedivý vlas nebo povolený sval. Nic takového.

Sklopila oči na sametové klekátko obklopené z obou stran květinami. Vykročila, a aniž si to uvědomila. zalyla nehty do paže pana Lonigana. Namáhavě se pokusila uvolnit ruku a k svému největšímu překvapení zjistila, že nejspíš upadne. Anglixan ji uchopil za levou paži, pan Lonigan ji držel za pravou.

"Poslouchejte mě, Rowan," zašeptal jí Angličan svou úsečnou a přesto melodickou angličtinou. "Michael tu chtěl být s vámi, jenže to nestihl. Jsem tu místo něj. Přijede dnes večer, nejdřív, jak to bude možné."

352

Ohromeně se na něj podívala a iílevou se téměř rozplakala. Nlichael přiľede! Michael je někde blízko. Ale jak si to má vysvětlit?

"Ano, velmi blízko. To zdržení je nevyhnutelné," řekl s takovou vážností, jako by ta slovavynalezl. "Skutečně ho velice zaskočilo, že nemohl přijít..."

Mlhavě se jí před očima zjevil tmavý dům na F irst Street, ten dům, o němž Michael neustále mluvil. Když poprvé Michaela zahlédla ve vodě, vypadal jako malá tečka, jako raneček šatů plovoucí na hladině - to přece nemůže být utopený člověk, tady, tak daleko od pevniny...

"Co ted' mohu pro vás udělat?" zeptal se Angličan a jeho hlas zněl tiše, důvěrně a starostlivě. "Chcete přistoupit k rakvi?"

Ano, prosím, doved'te mě tam. Pomozte mi! Přinuťte mé nohy, aby posLouchaly. Ale vždyť mě poslouchají! Opatrně ji chytil za loket a vedl ji k rakvi. Lidé se, bohudíky, zase rozpovídali - i když mnohem tišeji a jaksi uctivě. Doléhaly k ní útržky rozhovorů: "...nechtělo se jí do obřadní síně, tak je to. Zuří, že jsme všichni tady." "Prosím tě, nech toho. Bud' zticha. Vždyť je ú nejmíň devadesát a venku je přes třicet stupňů ve stínu." "Já vím, já vím. Ovšem všichni mohou potom přijít ke mně, jak jsme se domluvili."

Rowan nezvedla oči. Upírala je na stříbrná držadla, na květiny a sametové klekátko, jež ted' měla přímo před sebou. Opět se dostavil pocit nevolnosti. Je

jí špatně z toho vedra venku a nehybného chladného vzduchu tady, v němž se vznáší vůně květin jako neviditelný opar. Musíš to udělat. Klidně a důstojně. Nesmíš to vzdát. Slib mi, že se lam nikdy neurátiš, že nebudeš po ničem pátral.

Michael přijde! Angličan ji podpíral. Jeho pravá ruka chlácholivě spočívala na její paži, levou jí přidržoval zápěstí, když vztáhla ruku, aby se dotkla sametem potaženého okraje rakve.

Přiměla se, aby pomalu vzhlédla a podívala se do tváře nebožky, spočívající na saténovém polštáři. Mimovolně se jí začala otevírat ústa a strnulost přešla v křeč. Silou vůle se snažila udržet rty sevřené. Zatnula zuby. Záchvěv, jenž jí projel, byl tak silný, že jí Angličan pevně sevřel paži. I on hledél na mrtvou. On ji znal!

Podívej se na ni. Na tom ted' záleží. Není třeba spěchat, myslet na něco jiného nebo si dělat starosti. Vtiskni si do paměti její obličej, v němž jsou navždy uzavřena vš2chna její tajemství.

I v rakoi brxl Stellin obličej krásnr,ř'. A jeji nádherné černé vlasg!

"Ona asi omdlí, pomozte jí! Pierci, udělej něco!"

"Neomdlí, držíme ji, všechno je v pořádku," ujistil ostatní Jerry Lonigan,

Vypadala dokonale a nenávratně mrtvá - a přitom byla tak krásná! Byla připravena na věčnost-jemně tvarovaná ústa namalovaná růžovou rtěnkou,

hladké tváře s náznakem červeně a černé vlasy sčesané dozadu a splvvající na satén polštízře. Rozpzzštěné bohaté vlasy mlaxié xlívky. A růženec, ano, korálky růžence propletené jejími prsty. Ty prsty spočívaly na hrudi a připomínaly těsto, jako by to ani nebyly lidské ruce, ale cosi hrubě vytesaného sochařem.

Za celá léta Rowan nespatřila nic podobného. Viděla lidi utopené, ubodané, i ty, kteří v nemocnici zemřeli ve spánku. Viděla bezbarvá těla, naplněná chemikáliemi a týdny, měsíce, a dokonce roky připravená pro použití při hodinách anatomie. Při pitvách viděla, jak z nich lékaři rukama v rukavicích vytahovali krvavě červené orgány.

Ale ještě nevidéla mrtvou ženu, která v modrém hedvábí a krajkách vypadala tak půvabně, voněla po pudru a ruce měla sepjaté nad korálky růžence. Její věk se nedal odhadnout; působila jako velká holčička s pečlivě učesanými vlasy, s obličejem bez ztuhlých rysů, se rty barvy růžových lístků.

Ach, kdyby jen otevřela oči! Přála bych si vidět oči své matky! V této místnosti plné starých lidí mi připadá ještě tak mladá...

Rowan se sklonila. Jemně uvolnila paži z Angličanova sevření a přitiskla dlaně na matčiny bílé ruce, tvrdé jako korálky růžence. Studené a tvrdé. Zavřela oči a pevně sevřela bílou nepoddajnou tkáň. 7ejí matka byla mrtvá- bez sebemenšího projevu života, jenž navždy skončil.

Vytušil by Michael z těch rukou, zda zemřela bez bolesti a strachu? Poznal by zdroj toho tajemství? Zachytil by ještě svým dotykem v tom života zbavené těle píseň života? Bože můj, ať už byla jakákoliv a odložila mě z jakéhokoliv důvodu, doufám, že umírala bez bolesti a strachu. V míru a pokoji, jenž se jí zračí ve tváři. Zapamatuj si její zavřené oči a hladké čelo.

Pomalu zvedla ruku a otřela si slzy z tváří. Uvědomila si, že ztuhlost v jejím obličeji povolila. Už by mohla mluvit-kdyby chtěla. Lidé kolem ní plakali. Plakala žena s kovově šedými vlasy a tmavovlasá žena tiše vzlykala na hrudi muže stojícího vedle ní. A ať Rowan pohlédla kamkoliv, obličeje těch, jimž líce neskrápěly slzy, byly vážné a vyrovnané. Připomínaly obličeje na

obrazech florentských mistrů, na nichž posmutnělé duše koutkem oka a jakoby ze sna unyle pozorují svět mimo rám.

Odstoupila od rakve, ale oči stále upírala na mrtvou. Dovolila Angličanovi, aby ji odvedl do malé oddělené místnosti. Pan Lonigan jí vysvětloval, že ted' budou příbuzní po jednom přistupovat k rakvi a že kněz je už tady a čeká.

S rostoucím údivem Rowan přihlížela, jak se vysoký starý pán elegantně sklonil a políbil mrtvou na čelo. Beatrice, dáma s šedými vlasy, šla za ním, a když se nakláněla nad rakví, něco zašeptala. Pak někdo vyzvedl dítě, aby učinilo totéž, i plešatý starý pán se přes potíže, které mu působilo velké bři-

cho, sehnul k polibku a ochraptěle zašeptal, aby to všichni slyšeli: "Sbohem, miláčku."
Pan Lonigan jemně vtlačil Rowan do židle. V okamžiku, kdy se otočil, neočekávaně k ní přistoupila plačící černovlasá paní a zahleděla se jí do očí.

"
Ona se vás nechtěla vzdát," řekla tak rychle a tiše, že to znělo spíš jako myšlenka.
"Rito!" sykl pan Lonigan, otočil se, vzal ženu pod paží a odváděl ji pryč.
"7e to pravda?" zašeptala Rowan a zvedla ruku, aby ženu zadržela. Pan Lonigan zrudl, čelisti se mu zachvěly. Odtáhl černovlasou ženu ze dveří na malou chodbu.
Angličan tento výjev pozoroval ode dveří velké místnosti. Malounko pokývl hlavou směrem k Rowan a zvedl obočí - zřejmě ho to, co se právě událo, naplnilo smutkem a údivem.
Rowan od něj pomalu odvrátila zrak. Přenesla pohled na nekonečnou řadu lidí, kteří se skláněli, jako kdyby se chtěli napít chladivé vody z fontánky.

" x y ,
"xbohem, drahá Deirdre. Věděli to všichni Pamatovali si to - ted ti starší kteří ji oslovili jako první? Doneslo se to v tom či onom podání i k dětem? Ta hezká dívka ji zase pozoruje.
"Sbohem, moje milá..." Jeden za druhým přicházeli. Nebralo to konce.
Místnosti byly stále plné lidí.
Nechtěla se tě vzdát.
Jaké to asi je dotknout se rty její hladké, chladné kůže? Oni to dělali, jako by to byla ta nejpřirozenější a nejjednodušší věc na světě; pozvednuté dítě, sklánějící se matka, rychle se přibližující muž a pak stará paní se skvrnami na rukou a řídnoucími vlasy. "Pomoz mi vstát, Cecile." Noha se zachytila na klekátku. Dívka s mašlí ve vlasech si musela stoupnout na špičky.
"Rowan, chcete s ní zůstat sama?" ozval se Loniganův hlas. "7e na to vyhrazený čas. Úplně nakonec, až všichni odejdou. Kněz počká. Ale nemusíte."

Vyhledala Angličanovy mírné šedé oči. Nebyl to však on, kdo promluvil. Byl to Lonigan, se svým zarudlým lesklým obličejem a modrýma očima. V rohu malé haly stála jeho žena Rita, která se už k ní neodvažovala přiblížit.

"Ano. Sama," zašeptala Rowan. Zahlédla Ritu na konci haly. "7e to pravda," ta slova Rita spíš jen naznačila a vážně přikývla.
Ano. Na rozloučenou ji políbím, ano, jako všichni ostatní...

,

.xx'xSL y..::,5

nne
,
CeoVa

IIx

Rice, Anne - Hodina čarodějnic 2
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 1991,
přeložily A. a Z. Freugerovy
Obálka, ilustrace a grafická úprava Zdeněk Netopil
Roku 1998 vydala společně nakládatelství
Ladislav Horáček - Paseka v Praze a Litomyšli
a Knižní klub v Praze
Vydáníprvní
Redaktorka liřina Tejkalová
Technická redaktorka Jana Marešová
Sazba a reprodukce studio Duše
Tisk Tlačiarne B. B., s. r. o., Banská Bystrica